

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

J.D. ROBB

FRAMED
IN
DEATH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

D

I

DsATH

J. D. Nobb

ST. MARTIN'S PRESS

[Okumaya Başla](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır.**

Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bizi

yayıncıya yayıncıya
us.macmillanusa.com/piracy adresinden

Hiçbir şey, kendi konusuyla değil, kendisiyle ilgilenen sanat kadar fakir ve melankolik değildir.

—George Santayana

Bazı insanların parası hak edilmiştir, Bazılarınıninki ise miras kalmıştır.

—Ogden Nash

Birinci Bölüm

Ölüm onun sanatıydı.

Çok uzun süre yeteneğinin tanınmasını, hatta olağanüstü yeteneğinin hak ettiği övgüyü bekledi. Hak ettiğini istiyordu ve vizyonunu, dehasını dünyayla paylaşmak için çalıştı ve acı çekti, ancak daha az yetenekli olanlar ödüllendirilirken kendisi reddedildi.

Reddedilme, eleştiri ve daha da kötüsü, ilgisiz, küçümseyici, sinir bozucu tavsiyeler.

Birçok büyük ustanın da yaşamları boyunca aynı cehaletle, aynı körlükle karşılaştığını, ancak ölümlerinden sonra övgüyle anıldığını bilmek ona biraz teselli veriyordu.

Bazen, kendinden öncekiler gibi sanatının uğruna kendini feda etmeyi hayal ederdi.

Van Gogh, Maurer, Goetz ve daha fazlası.

Uzun, hakaret dolu intihar notları yazdı ve ölümünün suçunu sanat eleştirmenlerinin, galeri sahiplerinin, sanat patronlarının ve koleksiyoncuların acımasızlığına yükledi.

Kendini asmayı, hapları yutmayı, çatıdan atlamayı düşündü. En ciddi olarak, bileklerini kesip kendi kanıyla son otoportresini çizmeyi düşündü.

Bu, hepsine hak ettikleri cezayı verecekti.

Bu dram onu çok etkilemişti. Ve bu trajediye dökülecek bolca gözyaşı. Son,

şaşırtıcı portresinin Metropolitan Sanat Müzesi'nde onur ve hayranlık uyandıran bir yerde sergileneceğini hayal etti.

Milyonlarca insan ona bakacak ve hesaplanamaz kaybın yasını tutacaktı.

Ama o ölmek istemiyordu. Ölümünden sonra şöhret ve tanınmak istemiyordu.

O bunu hemen istiyordu. Bunun tadını çıkarmak, bununla yıkanmak, bununla lüks yaşamak istiyordu.

Artık daha fazla bekleyemezdi.

Ölümünü değil, hayır, onu değil. Ama ölüm ve sanat, nihai güzellikleri ve gizemleriyle birleşeceklerdi. Ve o, bu güzelliği, kendilerini görmezden gelinen, göz ardı edilen, değersizleştirilen diğerlerine armağan edecekti.

Onları, dehasıyla ölümsüzleştirecekti.

Böylece planladı, planladı ve yeni döneminin her ayrıntısı üzerinde aylarca çalıştı. Ve sonunda, her şey hazır olduğunda, her şey mükemmel olduğunda, zaman gelmişti.

Atölyesinde dolaşarak, yarattığı tablolara hayranlıkla bakarken, enerji ve zihin açıklığı için bir hap aldı. O güzel enerji desteği olmadan nasıl yaratılabileceğini sık sık merak ederdi.

Bu enerjiyle tuvalini hazırladı.

Modellerinin kostümlerini satın aldı ve şimdi ilk modelin arka planını boyadı, başı, omuzları ve başlığındaki eşarbın izi için negatif alanı yarattı.

Bir başyapıtı yeniden yaratarak, onu geliştirerek, eşsiz bir usta olduğunu kanıtlayacaktı. Ve seçtiği model, şanslı kız, ölümsüz olacaktı. 2061 yılının Eylül gecesinden çok daha uzun süre yaşayacaktı.

Hatta, sonsuza kadar yaşayacaktı.

Memnuniyetle fırçalarını temizledi.

Her zamanki havasından uzak, dikkatli bir şekilde giyindi. Dikkat çekmek iyi olmazdı. Geceye uyum sağlamak için siyahı seçti, altın kahverengi saçlarını örgü yaptı, sonra örgüyü boynunun dibinde sıkı bir daire şeklinde sardı.

Evinin yatak odasındaki üçlü aynada kendini inceledi ve kızın ne göreceğini hayal etti.

Cam sıradan bir yüz, küçük boylu ve zayıf yapılı bir adam yansıtıyordu, ama o şiirsel bir solgunluğa sahip, mükemmel simetrik yüzlü genç ve güzel bir adam görüyordu. Daha gençken masumiyeti yansıtmak için eğittiği derin mavi gözleri görüyordu.

Kadının bu güzelliği ve fırsatı göreceğini düşündü.

Yoksullar, talihsizler, yemek için çalışanlar, sadece bir gün daha hayatta kalmak için çalışanlar arasından doğru kişiyi bulmak için sokakları tararken onu fark etmişti.

Sık sık, neden kendilerini öldürerek bu işten kurtulmadıklarını merak ederdi.

O, bu sıkıcı işi hiç bilmiyordu. Ama umutsuzluğu bilirdi. Cehalet tarafından tekrar tekrar üzerine yüklenen bir umutsuzluk. O, doğuştan gelen yeteneklerini bu sıkıcı, çoğu zaman kasvetli dünyaya güzellik katmak için kullanan bir sanatçıydı.

Zenginlik ve ayrıcalık içinde doğmuştu ve bu, tüm dikkatini sanatına vermesini ve bu dikkati akılsız, sefil bir işe bölmek zorunda kalmamasını sağlıyordu.

Paranın gücünü anlıyordu.

Bu gece, seçtiği kadına karşı koyamayacağı kadar çok para teklif edecekti.

Asansörle garaja indi, burada iki aracı vardı. Şık siyah spor arabanın onu cezbetmek için bir başka yem olacağını düşündü. Onu stüdyosuna o arabayla götürecekti.

Onu dışarı çıkardığında, arazi aracına ihtiyaç duyacaktı.

Çalıştığı bölge birkaç blok ötede olmasına rağmen, fazla dikkat çekmek istemiyordu. Bu yüzden oradan geçip gitti. Bazen sokak seviyesinde lisanslı refakatçiler gruplar halinde toplanır, bazen de dağınık dururlardı. Onu gördü, kısa kırmızı eteği, sokak lambalarında parıldayan pullu dekolte bluzu.

İki blok daha ilerleyerek otomatik park yerine geldi ve tarayıcının arabasını okumasına engel olacak sinyal bozucuyu çalıştırdı.

Ona doğru dolambaçlı bir yol izledi, göz teması kurdu, sonra emin olamıyormuş gibi durdu.

Kadının yavaşça gülümsemesini izledi ve tekrar düşündü:

Mükemmel. Kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdü.

"Bir randevu mu arıyorsun?"

"Aslında, ben sadece... Gözlerin çok güzel." "Geri kalanım daha da güzel. Standart ücretler, ve bunu bunu kanıtlayacağım."

"Ben... benimle yürür müsün?"

"Çalışıyorum, yakışıklı."

"Sana para veririm." Cebine uzandı ve elli dolar çıkardı. Kanca için yem.

"Yürümek için elli dolar mı?"

"Evet, bunun için." Geldiği yönü işaret etti. "Ve benim için poz vermeyi kabul edersen daha fazlası için."

"Ne tür pozlar çekmek istersiniz?" Elli doları aldı ve onunla aynı hızda yürümeye başladı.

"Ben bir

sanatçuyım." "Evet, ne tür?"

"Resim yapıyorum. Önümüzdeki bahar için bir sergi hazırlıyorum. Aslında senin işinin standart ücretlerini bilmiyorum, ama bu gece ve yarın gece benim için poz verirsen. En az iki seans? Sana iki katı ücret öderim. Bu portre için istediğim yüze sahipsin."

Gözleri kısıldı. Adam, onun gözlerini tuvaline aktarmak istiyordu. "İki kat mı?"

"Benim için önemli. Sergimin en önemli parçası olabilir. Arabam şuradaki otoparkta. Stüdyom çok uzak değil."

Kadın ikna olmamıştı, diye düşündü adam, bu yüzden onu ikna edeceğini düşündüğü bir teklifte bulundu.

"Seans başına bin dolar verebilirim. Muhtemelen üç, belki dört seans sürecektir. Her biri dört saate kadar. Ondan sonra

, özellikle profesyonel olmayan bir model, yorgun düşebilir."

"Dört saat mi?"

Onun hesap yaptığını görebiliyordu. Evet, paraya ihtiyacı olanlar genellikle hesap yapardı.

"Ve seks işleri için ekstra ücret alınır, standart ücretler geçerlidir." "Tamam."

"Yarısı şimdi."

Park yerine yaklaşırken cüzdanını çıkardı ve ödemeyi yaptı.

"Bu harika. Ben buradayım. Etrafta dolaşp, insanları izleyecektim, belki bir kafeye ya da kulübe gidecektim, ve sen oradaydın."

"Bu senin araban mı?"

"Evet." Ona kapıyı açtı ve o içeri girerken bir sonraki adımın yerine oturduğunu hissetti.

"Ne sürüş ama," dedi kız, o sürücü koltuğuna oturduğunda.

"Teşekkürler." Yine sinyal bozucuyu kullandı ve otoparktan çıktı. Ona bakarak, hafifçe utanmış gibi davranmaya çalıştı. "Aile parası. İşlerin dışında kendimi kanıtlamaya çalışıyorum. Sanat, benim için her şey demek."

"Uh-huh. Stüdyona vardığımızda geri kalan paraya ihtiyacım olacak."

"Sorun değil. Şansıma inanamıyorum." "Bu çıplak bir anlaşma mı?"

"Oh, hayır. Bu bir portre. Yüzün, biraz omuzların. Klasik tarzda bir portre. Giyeceğin kıyafetler bende var. Her şey yüzünle, özellikle de gözlerinle ilgili."

Ama çok fazla makyaj vardı. Ama o bunu halledecekti.

Adam binaya ve ona bağlı garaja doğru döndüğünde, kadın ağzı açık kaldı.

"Burada bir stüdyon mu var?"

"Evet." Garaja girdi ve yine o tıklamayı hissetti. "Aslında burası benim evim. Bina. Eskiden depo olarak kullanılıyordu."

"Bütün bina mı?"

O eğildi omuzlarını omuzlarını sırtını
sanki utangaç "Aile parası."

Arabadan indi, arazi aracına baktı. "O aile parasından daha fazlasını istemeliydi."

"Peki, bu iş yolunda giderse, seni tekrar kullanmak isterim. Ve seni model olarak tavsiye edebilirim."

Asansöre binerken onu inceledi. "Bu saçmalık değil, değil mi?"

"Değil. Doğrudan stüdyoma çıkacağız. Affedersin, adını sormadım."

"Leesa, *i* yok, iki e var."

"Leesa. Ben Jonathan."

Asansör, geniş pencereleri ve kubbeli tavan penceresi olan stüdyosunda açıldı. Ve resimler.

"Vay canına, sanırım bir çatı katında açlıktan ölmüyorsun, her neyse o. Bunların hepsi senin mi?"

"Evet."

"Sanattan hiç anlamam ama bunlar gerçekten çok güzel. Beni oyalamaya çalışıyorsun ve muhtemelen berbat olacaklar diye düşündüm ama gerçekten çok güzeller."

Kaynağı göz önüne alarak, bunu büyük bir övgü olarak değerlendirdi. "Senden bir şey istemek zorundayım."

Onu mahveden gözlerini devirdi. "Ve işte geliyor."

"Hayır, hayır." Konuşurken, kalan parayı da çıkardı. "Sadece, makyajını çıkarmanı istiyorum."

"Neden?"

"Gördüğüm görüntü. Genç bir kadın, saf güzelliği. Şurada bir banyo var. Makyaj temizleyici, neye ihtiyacın varsa. Gardırop da orada. Sen diğer işlerini bitirince başlığını ayarlayacağım. Eşarplar."

Oraya doğru yürüdü, onları aldı.

"Saçını örtmek için."

"Saçımın nesi var?"

"Hiçbir şey." Eğer sivri, çizgili pirinç ve pembeyi seviyorsan. "Ama bu çalışma için, tekrar söylüyorum, önemli olan yüzün. Eşarp yüzünü öne çıkaracak."

"Neyse. Para senin."

Sadece gülümsedi. "Zaten iyi harcandığını biliyorum. Bir şey içmek ister misin? Belki bir kadeh şarap? Modellikte yeni olduğun için, rahatlamana yardımcı olabilir."

"Tabii, dök bakalım Johnny."

O tuvalete girerken "Johnny" diye seslenilmesine sinirlendi. Ama o, kapının arkasından seslendiğinde bir şişe Pouilly-Fuissé açtı.

"Bütün bunları giymemi mi istiyorsun? Bu, yeteneklerimi kesinlikle göstermeyecek. Ama rengi gerçekten çok güzel. Şık."

Biraz şarap içti. Çalışırken nadiren içki içerdi, ama gergin olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bu, onun için yeni bir dönemin başlangıcıydı ve kesinlikle hak ettiği şöhreti getireceğine inanıyordu.

Kadın dışarı çıktığında, gerginliği bir anda yok oldu.

"Biliyordum. Mükemmel olduğunu biliyordum. Al, ben eşarpları düzenlerken biraz şarap iç. Bu derin, zengin maviyi yüzünün yanına istiyorum, diğerlerinin eski altın rengiyle keskin bir sınır oluşturan geniş bir renk şeridi ve uçlarda ceketin altın rengiyle uyumlu daha açık bir mavi."

"Ne istediğini biliyorsun. Bu şarap gerçekten çok iyi. Daha önce hiç böyle bir şey içmemiştim."

"Biraz sonra bir kadeh daha içebilirsin. Evet, alnın üst kısmında ve kulakların üstünde mavi, altın rengi... Uçları sarkan bir türban gibi."

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Fikirlerin nereden geldiğini kim bilir? Küpelerini çıkar ve bunları takmanı istiyorum."

Ona uzattığı şeyleri görünce kaşlarını çattı. "Bunlar yaşlı kadınların taktığı şeyler gibi."

"Güven bana, tam sana göre."

"Sen patronsun."

O aldı uzun uzun uzun ona ona
başını salladı. "Harika.
İnanılmaz."

Onu bir tabureye götürdü. "Vücudunu omzun bana bakacak şekilde çevireceğim. Sonra başını bana doğru çevir. Üç çeyrek profil gibi. Çenenin biraz eğ, evet, işte böyle. Öyle kal, tamam mı?"

Geri adım attı, bir kamera aldı. "Ona neden ihtiyacın var?"

"Sen burada olmadığında çalışmama yardımcı olacak. Şimdi, başını veya vücudunu hareket ettirmeden gözlerini bana doğru çevir. Sadece gözlerini. Muhteşem gözlerin. Ve dudaklarını hafifçe aç. Gülümseme, hayır, gülümseme. Sanki nefes alıyormuşsun gibi. Daha iyi, güzel, biraz daha az."

Üç fotoğraf çekti, sonra kamerayı bıraktı. "Ben boyaları karıştırırken sen rahatlayabilirsin. Sonra pozunu alıp öyle kalmanı istiyorum."

"Bu kesinlikle bu gece yapmayı düşündüğüm şey değildi."

Onunla konuşmak istemiyordu — o sadece bir imgeydi — ama onun kalmasına ihtiyacı vardı. Onun rahatlamasına ihtiyacı vardı.

"Seks işini seviyor musun?"

"Bu benim geçim kaynağım. En üst seviyeye kadar yükseleceğim. Sence bu iş yaparak geçimimi sağlayabilir miyim?"

Ona gülümsedi, sesinde duyduğu açlığı fark etti. "Eminim yapabilirsin. Hadi pozunu al."

Ona pozunu bulmasında yardım etti, sonra tuvalin yanına yürüdü. "Gözlerini bana dik, sadece gözlerini."

Gözleri orijinal kadar etkileyici değildi ve burnu da o kadar zarif değildi. Ama bu onun olacaktı.

Bir buçuk saat çalıştıktan sonra, pozunu bozmasına izin verdi, stüdyoda dolaşmasına izin verdi ve sonra onu tekrar pozuna yerleştirdi. "Bu hem ilginç hem de sıkıcı bir şey. Çıplak kadın resimleri var. Ben de yapabilirim. Çıplakken güzel görünüyorum."

"Hiç şüphe yok."

Şimdi maviye, ışığa ve gölgelere, ince kıvrımlara çalıştı ve cildindeki kontrasttan memnun kaldı.

memnun kaldı.

Bir saat daha, biraz daha çalıştı ve kız hareket ettiğinde ona bağdırmamak için kendini zor tuttu.

Bu yüzden geri çekildi. "Sadece oturmak bile yorucu, değil mi?" "Evet. Biraz kaskatı kesiliyorum."

"Gerçekten iyi bir başlangıç yaptım. Daha da fazlası. Harikaydın. Biraz ara verelim. Bir kadeh şarap daha içebilirsin."

"İyi olur."

"Kalk, biraz dolaş. Rahatla."

Şarabı döktü, hazırladığı tozu kadınıninkine ekledi.

"Buradan manzara gerçekten çok güzel. Zengin olmak güzel olmalı."

"Al bakalım. Biraz şarap iç, sonra belki yarım saat daha devam edebiliriz. Ondan sonra, gitmen gereken yere seni götürürüm."

"Beni götürecekmisin?" "Tabii."

"Gerçekten çok iyisin." Bir elinde şarabı tutarken, diğer elinin işaret parmağını onun gömleğinin üzerinde gezdirdi. "Yarın da senin için bunu yapabilirim. Belki biraz daha fazlasını."

Vücudunu ona bastırdı, elini aşağıya doğru kaydırды, onu okşadı.

Hiçbir şey hissetmese de, dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

"Ekstra şey cazip. Ama önce sanat. Benim için öyle olmalı. Belki yaptıklarımı görmek istersin."

"Tamam, tabii."

Şarabını yudumlarken, şövale etrafında dolaştı. Sonra gülümsedi, hızlı ve şaşkın bir kahkaha attı.

"İyi görünüyorsun. Gizemli. Biraz sade, ama aynı zamanda güzel ve gizemli."

"Fikir bu. Şarabını bitir, yarım saat daha deneyeceğiz."

"Tabii. Sonra burayı gezebilir miyim? Eminim çok soğuktur."

"Merdivenlerden aşağı inebiliriz." Onu tabureye geri götürdü. "İç şunu." Bardağı ağzına götürdüğünde, içindeki açlık gözlerine yansıdı. "O zaman birkaç dakika daha."

"Kendimi biraz..."

Kadın tabureden kayarken onu yakaladı.

"Sorun değil, şimdi uyu. Neden şimdi uyumuyorsun? Bitirmem için gereken her şey var."

Onu zehirlemeyi ya da onu öldürecek kadar ilaç vermeyi düşünmüştü. Ama bunlar pasif yöntemlerdi ve her şeyin gerçekten anlamlı olması için aktif olması gerekiyordu.

Ölüm, hayat getirmek için ondan gelmeliydi.

Ellerini kızın boğazına doladı. Sıkıştırdı, sıktı. Kızın göz kapakları titredi, vücudu kasılmaya başladı. Bunun olacağını bilmiyordu ve bunu heyecan verici buldu.

Hissetti, Tanrım, hissetti. Hayatı ondan kayıp onun ellerine geçiyordu. Yaşam gücü, onunki ona geçiyordu.

O hayatı ve gücü kullanacak ve resme aktaracaktı.

Bitirdiğinde, ince tel ve yapıştırıcı kullanarak kadının başını tekrar pozuna ayarladı. Zaman ve hassasiyet gerektiren bir işti, ama ustaca bir sanat aceleye gelmezdi.

Memnun kaldığında onu kaldırdı. Onu asansöre taşıdı ve arazi aracına indirdi.

Onun nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

★ ★ ★

Teğmen Eve Dallas güneş doğmadan uyandığında, aklına gelen ilk düşünce şuydu: Kahrolası evrak işleri.

Bir an uzandı, tombul kedi sırtına kıvrılmıştı. Roarke'u hayal etti, her zaman güneş doğmadan uyanır, tüm dünyayı yöneten kral gibi takım elbiselerinden birini giyer, masasında oturup işlerini yürütürdü.

Ve Dublin sokakları köpeği böyle bir milyarder olmuştu. Hırsızlık sanatında usta olduğu yılları saymazsak.

O eski ustayla evli bir polis olarak, bunu görmezden gelmeye çalıştı.

Ve itiraf etmek zorundaydı ki, burada yatıp bunu düşünmek, lanet olası evrak işlerini halletmeye yetmiyordu.

Jenkinson'a elinden gelen her şeyi yüklemişti. Dedektif çavuş olmak için ödediği bedel buydu. Birazını da ortağına yüklemişti ve bu da Peabody'nin sırf bu yüzden ödediği bedeldi.

Ama teğmen olarak, işin büyük kısmı ona düşmüştü. Kendine erken kalkıp, erken işe gidip, işi bitireceğine söz vermişti.

Ama... kendine verdiğin sözü tutmazsan, bu gerçekten bir şey ifade eder mi?

Bunu yaklaşık otuz saniye tartıştı, sonra vazgeçip yataktan kalktı.

"Işıkları tam aç." Yatak odasının ışıkları gözlerini kamaştırınca küfretti. Yatakta, Galahad küfür gibi bir şey mırıldandı ve diğer tarafa döndü.

AutoChef'i çalıştırıp, siyah ve sert kahve yaptı ve ilacı gibi yudumladı. Beynini temizledi ve onu pozitif düşüncelerle doldurmaya karar verdi.

Gerçek kahve içiyordu, değil mi? Ve Roarke'un karışımı bulabileceğiniz en iyisiydi. Sadık kedisi şu anda tombul vücudunu bacaklarının etrafına dolamıştı.

Ona kahvaltı hazırladı ve önüne koyduğunda, sanki haftalardır yemek yememiş gibi üzerine atladı.

Biraz daha kahve içtikten sonra duşa girdi.

Daha olumlu. Her yönden istediği kadar sıcak suyla onu uyandıran bir düzine jetli büyük bir duşu vardı.

Etrafında hava dönen kurutma tüpünde daha da sıcak.

Bir bornoz onu bekliyordu. Roarke ona bornoz almaktan büyük zevk alıyor gibi görüldüğü için, bunu daha önce giyip giymediğinden emin olamıyordu. İpeksi ve zengin mor rengi bornozu giydikten sonra, dolabını keşfetmek için dışarı çıktı.

Olumlu olan, dolabın yoğun ormanıyla karşılaştığında neredeyse düşecek kadar sallandı.

Giysilerin bir gecede çoğaldığına yemin edebilirdi ve bu gizemi Roarke'un ulaşamayacağı bir yere koymadı.

Sonra olumlu bir düşünce aklına geldi. Eğer gerçekten seçim yapmak, kombinlemek ya da başka bir şey yapmak için zaman harcarsaydı, evrak işlerini biraz daha erteleyebilirdi. Erteleme, elbette. Ama olumlu bir erteleme.

Bir şekilde.

Ve siyahla kolay yolu seçmeyecekti. Kendini hazırlayarak bir daire çizdi; en açık inci renginden en koyu kömür rengine kadar uzanan gri pantolonlar sırasına döndü. Kömür rengi, onun varsayılan siyahına yakın olduğu için, o tonda bir çift aldı.

Uygun bir şekilde, lacivert deri şeritleri ve lacivert kemer halkaları vardı. Sonra lacivert ceketlerin olduğu rafa döndü ve deri bir ceket gördüğünde "Aha!" diye bağırdı.

Gömlekler. Beyaz gömlek giyebilir miydi? Doğru bir seçim miydi? Bunu nasıl bilebilirdi ki? İnsanlar bu tür şeyleri nasıl bilebiliyorlardı? Ve neden beyazın bu kadar çok çeşidi vardı ki?

Yaz, Eylül ayında da terletmeye devam ettiği için, kolsuz beyaz bir gömlek çıkardı ve baş döndüren bot duvarına doğru dönmeye başladı.

Roarke'un dolap kapısına yaslanmış olduğunu görünce çığlık atmadı ama atmaya çok yaklaştı.

"Tanrım! Neden sesini çıkarmıyorsun?"

"Alışkanlık. Erken kalktın."

"Uyanacağımı söyledim. Vardiyadan önce bir saat uyursam, lanet olası evrak işlerini halledebilirim." Sonra uzun bir nefes verdi. "Evrak işleri gerekli. İşin bir parçası. İşleri düzenli ve verimli tutuyor. Olumlu bir tavırla yaklaşıyorum."

"Vay canına, bu ilginç."

İrlanda, sıcak bir esinti gibi sesiyle fısıldadı.

Eve onu bir an inceledi, o muhteşem yüzü, imkansız mavi gözleri, mükemmel şekilli ağzı, siyah ipeksi saçları.

Kesinlikle olumlu bir izlenim.

Ve ona, kalbini hâlâ hızlıca çarptıran bir şekilde gülümsedi.

O da mükemmel ve zarif takım elbisesinde, kömürden çok arduvaz rengi olan griyi seçmiş ve onu inci grisi bir gömlek ve onun marun rengi olduğunu düşündüğü, ince gri çapraz çizgili bir kravatla kombinlemişti.

"Bu kıyafeti nasıl seçtin?" Ona işaret etti. "Yani, sabah uyandığında - ya da senin için gece yarısı - 'Ah, bugün arduvaz grisi takım elbise giyme günü, inci grisi gömlek ve bordo kravatla harika görünecek' diye mi düşünüyorsun?"

"İrlanda aksanın biraz daha çalışmaya ihtiyaç var, hayatım, ama denediğin için teşekkürler."

Dolaba girip onu öptü. Bir başka olumlu gelişme.

"Kıyafetler imajdır ve imaj için bir parçasıdır. Klasik bir tarz seçmişsin, deri ile biraz da keskinlik katmışsın. Oradaki lacivert deri botlarla ve aynı renkteki kemerle tamamla."

"Hangi lacivert deri botlar?" Hayal kırıklığı, olumlu duyguları bastırdı. Bir çift bot seçtiğinde, o sadece başını salladı.

"Onlar değil. Bu kıyafet için çok ağırlar." Kendisi bir çift seçti. "Bunlar. Senin gibi daha şık, sevgili Eve."

"Ha. Peki. Bu kadar olumlu erteleme yeter." "O zaman erken kahvaltımızı halledeyim."

Bir nefes daha aldı ve "Teşekkürler" dedi.

"Sence olumlu tavrın ne kadar sürecek?"

"Merkeze gidip evrak işlerine başlayana kadar süreceğini düşünüyorum. Kediye yemeğini verdim bile. Sana aksini söylemesine izin verme."

Giyindi, uzun boylu ve evet, ince yapılı bir kadındı, kesik kesik kahverengi saçları, dolabındaki kahverengi pantolonların renkleri kadar çeşitli tonlara sahipti.

Keskin hatlı yüzünde uzun, viski rengi gözleri vardı. O gözler, bir kemer seçmeden önce kemerleri taradı.

Dışarı çıktı, ceketini bir kenara koydu ve silah kemerini almaya doğru yürüdü. Kemerini takarken, Roarke ona bir fincan kahve daha doldurdu.

Elinde PPC ile oturdu, duvar ekranında erken borsa raporları akarken, kedi karnının üzerinde yere uzanmıştı. Eve, insanların bir noktada yeterince dikkatlerinin dağılacağını ve masadaki kubbenin altında ne varsa ona ulaşabileceğini umuyordu.

"Merkezde buluşmayı düşünmüştüm." "Neden? Ne zaman?"

"Eve." Kafasını sallayarak, kreplerin üzerindeki kubbeli kapağı kaldırdı. "Resmi taşınma günü. Büyük Ev Projesi bitti. Bu akşam orada akşam yemeği yiyeceğiz."

"Unutmadım. Sadece..." Elini başının arkasına doğru salladı. "Kafamda başka şeyler var. Neyse, hepsi hafta sonu taşındılar."

"Kuşkusuz bu da ayrı bir projeydi. Artık oldukça yerleştiler ve bu akşam bizimle akşam yemeği yemek, bunu onlar için resmi hale getirecek."

"Her şey oraya ulaştı, değil mi? Onlar için seçtiğimiz eşyalar oraya ulaştı, başka bir şey götürmemize gerek yok demiştin."

"Şampanya götürüyoruz."

"Tamam, iyi. Bu iyi. Hafta sonu onlara yardım edeceğimizi söyledik ama reddettiler."

"Onlar, kendi tarzlarında, evi bize sunmak istediler.

Elbette biz de yapım aşamasını gördük." "Ama bu farklı. Anlıyorum."

Pankeklerin yanına doğru yürümeye başladı ve iletişim cihazı sinyal verdi.

Telefonu aldı. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. 17 King Street'e rapor verin. Olası cinayet, kadın kurban. Memurlar olay yerinde.

"Anlaşıldı. Peabody, Dedektif Delia ile iletişime geç. Yoldayım." İletişim cihazını cebine attı.

"Şimdi sıkışıp kaldın, değil mi? Bir ölümün pişmanlığı, yiyemeyeceğin krepler ve evrak işlerini daha fazla ve gerekli olarak ertelemekten duyduğun rahatlama arasında."

Tereyağı ve şurup ile boğamasa da, bir krep aldı, katladı ve yedi. "Bir pişmanlık azaldı." Ceketini aldı, giydi, sonra ceplerine iletişim cihazını, rozetini ve diğer her şeyi koydu.

"Peki olumlu tarafı? Zaten kalktım ve giyindim. Daha sonra Merkez'de görüşürüz, tabii bir şey çıkmazsa."

"Anlaşıldı." Kediye sert, uyarıcı bir bakış attı, sonra ayağa kalktı ve Eve'in yanına gitti. "Şık giyimli polisime iyi bak."

"Planımız bu." Roarke'ın yanağını parmaklarıyla okşadı.

"Harekete geçiyor," dedi.

İkisi de ona bakınca, Galahad masaya doğru sürünmeyi bıraktı ve tavanı incelemek istercesine yuvarlandı.

Roarke'a bir kez daha hızlıca öpücük verdi ve dışarı çıkarken onun kediyle konuştuğunu duydu.

"Ve görev için çağrıldığı için onun payını alacağını sanma."

İkinci Bölüm

Gece ile gündüzün buluştuğu, ikisinin de hakim olmadığı o garip saatte şehir merkezine doğru sürdü. Sabahın erken saatlerinde trafik hafifti, gece vardiyasından eve veya sabah vardiyasına gidenleri taşıyan minibüsler, birkaç taksi, gece eğlencesini sonlandıranlar ve erken saatteki uçuşlarına yetişmek için yola çıkan yolcular vardı.

Dükkanlar ve restoranlar kapalıydı, ancak ara sıra 24 saat açık olan kafeler vardı. Yaya trafiği, kahvaltıdan önce bir iş daha bulmayı uman birkaç sokak satıcısı ve belli ki sarhoş olan, kafelerden birine doğru sendeleyerek yürüyen birkaç adamdan ibaretti.

Karanlık binaların pencerelerinde ara sıra ışıklar yanıp sönüyordu, ama çoğunlukla şehir uyuyordu. Eve, her yerin uyuduğunu bilmiyordu. Partinin hiç bitmediği, müziklerin kulüplerde, barlarda ve ucuz lokantalarda şafak sökene kadar çaldığı bölgeler vardı.

Ancak, onun güzergâhı boyunca, şehri sessizdi. Ama nefesini tutmuş gibi, nefesini verdiğiğinde, hayat yeni bir güne başlamıştı.

Ne yazık ki, cinayet masası polisi olarak çok iyi bildiği gibi, şafak herkes için doğmuyordu.

King Street, diye düşündü. SoHo ve Greenwich Village arasındaki sınırdaki, biraz sanatsal bir yer. Bazı binalar

ama daha çok eski binalar, apartmanlar, tek ailelik evler (eğer paranız varsa), loftlar, kafeler, sanat dükkanları, butikler vardı.

Mahalleyi genel olarak sağlam, yerleşik ve sanat veya diğer entelektüel konuları tartışmayı seven, berbat kahve veya organik çaylarını yudumlarken birinin şiir okuduğu veya akustik gitar çaldığı türden bir yer olarak değerlendirdi.

Ama sonra, insanlar yeraltının cehenneminden en yüksek çatı katına kadar her yerde birbirlerini öldürüyorlardı.

Kimin, nasıl ve neden yaptığını bulmak onun işiydi ve kurbanlara ve onları yas tutanlara adalet getirecek bir dava oluşturmayı görev olarak görüyordu.

İki polis arabasını gördü ve arkalarından yanaştı. Noel gibi ışıktandırılmış, üç katlı, Urban öncesi bir kahverengi taş binayı çevreleyen sarı bandın önüne yaklaşırken rozetini çıkardı.

"Teğmen." Kadın üniformalı kadın ona başını salladı. "Memur Cyril."

"Ne buldunuz, Memur Cyril?"

"Ortağım Memur Stowe ve ben saat 05:50 civarında bir acil çağrıya yanıt verdik. Tanık burada yaşıyor. 17 yaşında, dün gece evden kaçmış ve cesedi gördüğünde geri dönmeye çalışıyormuş."

Eve bantın altından geçerken Cyril eliyle işaret etti. "Tanık, Fiona Whittier, bodrum katında oturuyor. Ceset, güvenli kapının önündeki merdivenlerin altında."

"Anlıyorum. Bir de kapı kamerası görüyorum."

"Efendim, tanık o kamerayı gece yarısı civarında devre dışı bıraktığını itiraf etti. Geri döndüğünde tekrar çalıştırmayı planlıyormuş."

"Harika."

"İçeride aileyle birlikte iki memurumuz var. Tanık ve ailesi - annesi, babası, küçük kardeşi - çoğunlukla birbirleriyle tartışıyorlardı ve lanet olsun, efendim, neredeyse histerik bir hal almışlardı, bu yüzden destek istedik."

"Anladım. Dedektif Peabody birazdan burada olacak. Gerekirse sivillerin histerik davranışlarıyla başa çıkmada iyidir. Cesedi ben alacağım. Beklemede kal."

Eve, saha çantasından Seal-It'i çıkardı, ayakkabılarını ve ellerini kapladı, sonra kayıt cihazını açtı.

Beton merdivenlerden aşağı inerek kapının önündeki küçük, taş döşeli alana yürüdü.

"Kurban kadın, beyaz, yirmili yaşların başında. Sağ tarafı ve omuzu, konutun bodrum katındaki dairenin kapısına yaslanmış olarak yerleştirilmiş. Başı, sol omzunun üzerinden bakıyormuş gibi dönmüş. Burada bir tel var."

Mikro gözlüklerini çıkardı.

"Kafasını bu pozisyonda tutan bir tel var. Kurban, kostüm gibi görünen bir şey giyiyor, saçını örten bir başörtüsü var - hayır, iki eşarp birbirine sarılmış gibi görünüyor - uzun bir tunik ve etek, ikisi de altın rengi, tunik altında beyaz bir gömlek - hayır, yaka veya eşarp gibi bir şey. Büyük inci küpeler."

Kurbanın kucağında sağ elinin üzerinde duran sol elini aldı ve parmağını İdenti-pad'ine bastırdı.

"Kurban, yirmi iki yaşındaki Leesa Culver olarak tanımlandı. Lisanslı eskort, sokak seviyesinde. 215 Tenth Avenue, 403 numaralı dairede ikamet ediyor."

Eve yaklaşarak başını eğdi. "Boyundaki morluklar boğulma ile uyumlu, gözlerdeki kırık damarlar da öyle. Adli tıp belirleyecek.

"Gözlerle ilgili bir şey var..." Eve dikkatlice parmak ucuyla göz kapağına dokundu. "Kurbanın gözleri, muhtemelen bir tür yapıştırıcıyla açık tutulmuş. Yapıştırıcı, bant."

Topuklarının üzerine oturdu. "Katil, gözlerinin açık olmasını istemiş. Başının bu açıda olmasını istemiş. Onu bu pozda bırakmak için tel ve yapıştırıcı kullanacak kadar istemiş."

Ölüm saatini belirlemek için ölçüm aletlerini çıkardı. "Ölüm saati, 02:53. Zaten bu kıyafeti giyiyor muydu?

? Tel ve yapıştırıcı kullanma, buraya taşıma gerekliliği göz önüne alındığında, büyük olasılıkla giyindiğini söyleyebilirim.

sonra onu kapiya bağlayın. Ama... TOD ile 911 arasında üç saat var, yani onu giydirmek için yeterli zaman var."

Roarke'un aksine, Peabody gürültü yaptı. Eve o belirgin ayak seslerini duydu.

"Cesedin üzerinde mi çalışıyorsun?" Peabody merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Buraya çabuk gelmişsin."

"Zaten uyanmış ve giyinmiştim. Evrak işleri."

"Oh, tabii. Bunlar çok güzel eşarplar ve küpe takmış, bu yüzden soygun gibi görünmüyor. Ben... bekle. Daha iyi görebilmem için kenara çekilebilir misin?"

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, hayır." Peabody, siyah, kırmızı çizgili saçları neşeli bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, haki ceket ve pantolonunu pembe ve beyaz çizgili gömlekle tamamlamış, cesedi inceliyordu. "Kıyafet. Bir şey var. Kıyafeti ve oturma şeklini tanıyorum sanki. Sanki poz veriyormuş gibi."

Kafasını salladı, sanki bir şeyi kafasından silkelemek istercesine parmaklarını şakağına vurdu. "Bu... Sanırım bir tablo gibi, ama tam olarak nereden olduğunu hatırlayamıyorum."

"Bir tablo mu? Öyleyse, kim olduğunu biliyorum."

Eve bağlantısını çıkardı ve Roarke'yi etiketledi.

Yüzü ekranı doldurduğunda ona şaşkın bir gülümseme attı. "Teğmen."

"Sana kurbanı göstereceğim. Giydiği kıyafetler, görünüşü sana bir şey hatırlatıyorsa söyle."

"Tamam o zaman."

Cesedin ekranına girmesi için döndü. İki saniyeden az sürdü.

"*İnci Küpeli Kız*,

Johannes Vermeer.

Orijinali Lahey'de."

"Evet," Peabody dedi, ve rapti kadının şakağı tekrar. "O."

"Bir saniye içinde anladın."

"Bu çok ünlü bir tablo, muhtemelen Vermeer'in en tanınmış eseri. Kurbanın yüzü tam olarak doğru değil, özellikleri ama gözlerin şekli benzer."

"Resmin modeli kimdi? Bir fahişe miydi?"

"Bilinmiyor, ama pek olası değil. O, Hollandalıların - Vermeer Hollandalıydı - tronie dedikleri bir karakter tipi," diye açıkladı. "Vermeer, genel olarak, insanların işlerini, günlük rutinlerini veya ev işlerini resmederdi. Bu resim, belirli bir kişiyi temsil etmek için yapılmamış, sadece egzotik bir elbise giymiş genç bir kadını resmetmek için yapılmış. Bu, kadının yüzünü, ifadesini ve ışığı inceleyen bir çalışma."

"Tamam. Bu yardımcı oldu."

"Çok genç, değil mi? Öyle değil miydi?" Roarke düzeltti.

"Evet."

"Katil, ölümünden sonra onu bu özel pozda nasıl tuttu?"

"Tel ve yapıştırıcı." "Ah," dedi.

"Evet, 'ah' demen haklı. Yardımın için teşekkürler. İşime dönmem lazım."

"İyi avlar."

Eve bağlantıyı cebine geri koydu. "Yani onu çok özel bir pozda tutmuş, çok özel bir şekilde giydirmiş... bir tabloyu taklit etmek için."

"Gerçekten çok güzel bir tablo." Peabody, resmi açtığı PPC'sini uzattı.

"Roarke haklı, yüz yok ama gözler çok benziyor. Yani yeterince önemliydiler. Bekle."

Yine çömeldi ve kalem ışığını kullanarak kurbanın ağzını aydınlattı. "Ağzının içine yapıştırılmış, dudaklarını tablodaki gibi tutmak için... Gerçekten çok spesifik."

"Belki bir sanat öğrencisi, sanat tarihçisi, zorluk çeken ya da başarısız bir sanatçı. Ona model olmuş olabilir."

"O bir LC'ydi, sokak seviyesinde. Ama evet, onu öldürmek için onu görmesi gerekiyordu, onu Roarke'ın dediği gibi bir tronie olarak görmesi gerekiyordu, tüm bunları taklit etmek için. Kıyafet, küpe, vücudun açısı. Onu kapı koluna bağladı. Bunu burada, olay yerinde, o zaman yapması gerekiyordu."

"Yani bu önemliydi. Cinayetin bir parçası. Ölüm nedeni?"

"Boğulmuş. Morris teyit edecek, ama benim gördüğüm kadarıyla elle boğulmuş gibi görünüyor. Morg ekibini, temizlikçileri çağıralım."

Kadın dikleştii. "Partiden sonra eve gizlice giren genç kızı, sanırım, bulmuş. Olay yerindeki memur, kızın ailesiyle kavga ettiğini, çok tartıştıklarını ve histerik davrandıklarını söylüyor. Eğer şimdiye kadar sakinleşmemişlerse, durumu yatıştırmanız gerekecek. Ya da ben hallederim. Hangisi işe yararsa."

"Önce yatıştırmayı deneyeceğim."

Eve, üniformalılarla konuşmak için merdivenlerden yukarı çıktı. "Cesedin başında kalın. Ortağım cenaze arabasını ve temizlik ekibini çağırıyor. Biz tanık ve ailesiyle konuşmaya gideceğiz."

Gün, geceyi geride bırakmaya başlamıştı, bu yüzden Eve kahverengi taştan yapılmış binanın ön kapısına doğru merdivenleri çıkarken hava yumuşak, puslu bir gri renkteydi.

Güvenliğin iyi olduğunu fark etti.

Peabody de öyle. "Bodrum kapısı kamerasındaki güvenlik görüntülerinden bir şeyler elde etmeliyiz."

"Çocuk kaçarken devre dışı bırakmış." "Tabii, elbette."

Eve zili çaldı. Üniformalı bir adam kapıyı açtı ve Eve onu tanıdı.

"Selam, LT, Dedektif."

"LaValle, durum nedir?"

"Gerginlik. Durum oldukça, diyelim ki gergindi, ama stajyerim, sadece altı haftadır burada, durumu yatıştırdı. Bir yöntemi var, bunu kabul etmeliyim. Ayrıca, çok yakışıklı ve bu da yardımcı oluyor. Memur Freemont, Jerry Freemont'un oğlu."

"Tabii, Çavuş Freemont'u tanıyorum. Peabody ve ben buradan devralacağız. Yardımın için teşekkürler."

"Önemli değil. Ne yer ama, ha?"

Giriş holü, Alpler kadar beyaz mermer zeminler, Roarke'un gömleğinin inci grisi duvarları ve üç katlı gümüş halkalı avizeyle etkileyiciydi.

Sanat eserleri de önemli görünüyordu.

"Kale, onları mutfağa geri dönüp kahve içmeye ikna etti. O da onlarla birlikte oraya oturduğunda, ses seviyesi oldukça düştü. Sana göstereyim. Anne var, kırklı yaşların ortasında ve sert bir kadın. Baba, kırklı yaşların sonunda, şu anda daha solgun. Küçük kardeş, ağzı bozuk. Ve tanık, meydan okuyan, ağlamaklı. Bana sorarsan, anne babasına kızmak mı, yoksa kucağına atlamak mı karar veremiyor."

O konuşurken Eve evi inceledi. Parlak, temiz, çağdaş bir tarzda ve paranın bol olduğu belli olan bir evdi. Geniş bir oturma odası, iki adet ev ofisi, bir tür çalışma odası vardı.

Her yerde sanat eserleri vardı: tablolar, heykeller, fotoğraflar, gravürler.

Hepsi, ailenin ve aceminin geniş bir kahvaltı alanında oturduğu, beyaz ve gümüş renkli büyük bir mutfağa açılıyordu.

Acemi ayağa kalktı ve çok yakışıklıydı, kremsi kahverengi teni, büyük koyu renkli gözleri ve gülümsediğinde göz kırpan bir çift mükemmel gamzeleri vardı.

"Whittier ailesi — Opal, Roger, Fiona ve Trent," dedi Memur LaValle, "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Memur Freemont, biz gidiyoruz."

Kız Freemont'un elini tuttu. "Ama... Gitmek zorunda mısınız?"

"Gitmem gerekiyor. Her şey yoluna girecek, Fiona. Teğmen ve dedektife olanları anlat. Onlar sana yardım etmek için buradalar."

"Klon Polisler." Uykudan dolayı altın rengi çizgili kahverengi saçları dağınık, geniş bir gülümsemeyle ve kedi yeşili gözleriyle hevesli bir şekilde ellerini ovuşturan çocuk, "Şimdi, bu tam bir XL" dedi.

"Kes sesini, Trent." Gözyaşlarıyla ıslanmış bir hırıltıyla, Fiona ona sadece bir kardeşin yapabileceği acımasız bir bakış attı. "Odama dışarıda ölü bir kadın var, tamam mı? Orada bir daha nasıl uyuyabilirim?"

"İstedğin zaman benimle oda değiştirebilirsin." Kedi gözlerine kedi gülümsemesi ekledi. "Zaten hayatının geri kalanında evden çıkma yasağın var."

"Neden siktirip gitmiyorsun?"

Kardeşi buna "00000h" derken, anne babası da tartışmaya karıştı. LaValle, desibel seviyesinin tekrar yükseldiğini söyleyecekti.

Peabody, barış için iki elini kaldırarak öne çıktı. "Herkes, lütfen durun. Bu bir işe yaramıyor. Neden hepimiz bir dakika durup nefes almıyoruz?"

Onlar onu hiçe saydılar, bu yüzden Eve öne çıktı.

"Sessizlik!" Sesi kavganın ortasında çırpınırcasına yankılandı. "Hepiniz, hemen susun. Aksi takdirde, Fiona'yı Merkez'e götürüp orada sorguya çekeceğiz."

"Anne! Ben gitmek istemiyorum..."

"O zaman sessiz ol," dedi Eve.

Fiona, kardeşi kıkırdadığında ağzını kapattı. "Bu senin için de geçerli. Kalmak istiyorsan, kes şunu. Aksi takdirde, Çocuk Hizmetleri'ne haber verip seni polis soruşturmasına müdahale etmekten tutuklatabiliriz."

Kardeşi ona gözlerini devirdi, ama sakinleşti.

"Çocuklarımıza bu şekilde konuşmanı hiç hoş bulmuyorum," diye başladı Opal Whittier.

"Belki de neyi daha az takdir ettiğini düşünmelisin: çocuklarını kontrol altında tutmamı mı, yoksa evinin önünde yatan ölü kadını mı? İkinci seçeneğe ne kadar çabuk ulaşırsak, o kadar çabuk aile dramına geri dönebilirsin."

"Bu çok zor bir dönem." Roger Whittier yorgun gözlerini ovuşturdu. "Her şey şok edici ve hepimiz için çok stresli."

"Eminim öyledir." Peabody tekrar yatıştırmaya ve sakinleştirmeye başladı. "Soru sormamız gerekiyor, işimiz bittiğinde sizi yalnız bırakacağız. Eminim hepimiz bu şokun ardından toparlanmak için biraz zamana ihtiyacınız vardır."

"Haklısın, elbette haklısın. Opal." Roger karısının elini tuttu.

"Evet, evet." Yanaklarındaki öfkeli renk büyük ölçüde kayboldu. "Kafam hala karışık. Fiona eve geldiğinde katil hala orada olsaydı ne olurdu? Ya o, Fiona yatakta yalnızken eve girseydi, ya da..."

"Hiçbiri olmadı," dedi Eve. "Olanlarla ilgilenelim."

"Evet, lütfen öyle yapalım."

Aile, banketin arkasına oturmak için yer değiştirdi. Peabody ve Eve uçlarda oturdular.

"Size bir fotoğraf göstereceğim ve bu kişiyi tanıyıp tanımadığınızı soracağım."

Eve kurbanın kimlik fotoğrafını çıkardı ve Roger'dan başlayarak aileye fotoğrafı dolaştırdı.

"Hayır. Opal?"

O başını salladı.

Trent uzun uzun baktı. "Hayır, ama oldukça çekici."

"Sanırım, belki de o kadın." Fiona'nın çenesi titredi. "Ölen kadın, ama farklı görünüyor."

"Bu gecedен önce onu görmüş müydün?"

"Hayır. Yemin ederim." Gözyaşları akmaya başladı. "İlk başta, tuhaf giysiler giymiş, kaldırımda uyuyan biri olduğunu düşündüm. Ya da belki kostüm partisinde falan sarhoş olup orada bayılmış biriydi. Hatta kalkması için ona bağırdım, ama hiç kıpırdamadı. Ama sonra yaklaştım ve onun... Bakışlarını ve hiç kıpırdamadığını gördüm. Hiç kıpırdamadı."

"Saat kaçtı?"

"Sanırım beş buçuk civarıydı. Belki biraz daha geç. Biraz daha geç, sanırım. Bir rave partisi vardı ve ben çok gitmek istiyordum. Neredeyse on sekiz yaşıdayım!"

"On bir ay daha var," dedi Opal, bıçak gibi keskin bir sesle. "Sana güvendik, Fiona."

Daha fazla gözyaşı aktı. "Pats, Haven, Rush ve Zoe hepsi gitti."

"Ve onların ebeveynlerinin bunu bilip bilmediğini göreceğiz." "Onları ispiyonlayamazsın!"

"Oh." Bu sefer babası konuştu. "Bizi izle."

"Bunu sonra konuşalım." Eve, durumun tekrar kötüye gitmeden önce elini kaldırdı. "Eve geldiğinde kimseyi gördün mü, bir şey duydun mu? Sokakta, evin yakınında biri."

"Hayır, çok dikkatliydim. Ta ki onu bulana kadar. Sanırım fark ettiğimde çığlık attım... Onun öldüğünü fark ettiğimde çığlık attım sanırım. Sonra merdivenlerden yukarı koştum, sonra da ön kapiya. Kapiyı yumruklamaya ve anne babamı çağırmaya başladım. İlk başta kartımın, şifremin olduğunu bile düşünmedim. Sadece korkmuştum."

"İlk başta onu anlayamadık." Opal, artık daha sakin bir şekilde konuştu. "Söyledikleri mantıklı değildi ve tabii ki giyinikti. Dışarı çıkmış olduğunu anladık ve kızgındık. Sonra ölü bir kadın hakkında bağırmaya başladı ve bir kaza geçirdiğinden korktuk."

"Tamamen kafası karışmıştı," diye ekledi Trent, sonra kız kardeşinin sert bakışına omuz silkti. "Ben de bir ceset bulsam muhtemelen kafam karışırdı. Dışarı çıkıp ne olduğunu görmek istedim, ama babam izin vermedi."

"Ben kendim dışarı çıktım. Birinin oraya eski giysiler ya da çöp attığını göreceğime emindim, ama..." Roger gözlerini kapattı. "Onu gördüm."

"Hiçbir şeye dokundunuz mu? İkinizden biri."

"Ben... omzunu sallamaya başladım, ama sonra fark ettim." Fiona hıçkırarak ağladı. "Gözleri. Açık ve sabit bakıyordu. Dediğim gibi, onu ilk gördüğümde ona bağırdım, ama hareket etmedi."

"Aşağıya kadar inmedim," diye devam etti Roger. "Bir el feneri aldım ve aşağıya inerken, ilk başta Fiona gibi onun uyuduğunu veya bayıldığını düşünerek, görebildim."

"O geri geldi ve polisi aradık," diye bitirdi Opal.

"Çok fazla sanat eseriniz var," dedi Eve. "Opal bir sanatçı," dedi Roger gururla.

Opal eliyle bunu reddetti. "Öyle olduğunu düşünmek isterim, ama ben daha çok bir patronum. Roger ve ben Village'daki Charles Street Gallery'nin ve üstünde stüdyo alanı bulunan bir sanat malzemeleri mağazasının sahibiyiz."

"Stüdyo."

"Evet. Sergilediğimiz eserlerin sanatçısını getirip öğrencilere ders veriyor ve rehberlik ediyoruz. Bir ay boyunca haftada bir kez, sonra başka bir sanatçı, belki başka bir sanat dalı."

"Peabody, resim."

Peabody PPC'sini çıkardı ve açtı. "Bunu tanıyor musun?"

Opal ekrana baktı. "Tabii ki. *İnci Küpeli Kız*."

"Bekle." Fiona PPC'yi kaptı. "O da bunu takıyor! O da böyle görünüyor!"

"Neden bahsediyorsun?"

"O haklı." Eve, Opal'ın dikkatini tekrar kendisine çekti. "Kurban, bu tabloyu taklit edecek şekilde giyinmiş ve poz vermiş. Bu senin için özel bir anlamı var mı?"

"Ne? Hayır. Yani, tabii ki muhteşem bir portre, ama anlamıyorum. Neden biri... Bu iğrenç ve korkunç. Neden biri bunu yapıp onu burada, kapımızın önünde bıraksın ki?"

"Belki birini kızdırmışsındır." "Trent!"

"Öyle mi?" Eve karşılık verdi. "Bir çalışan, bir sanatçı, bir komşu?"

"Kesinlikle hayır! Kimseyi böyle bir şey yapmaya itecek bir şey yok."

"Bu tür bir sanat mı öğretiyorsun? Ne tür bir sanat, klasik mi?"

"Öne çıkan sanatçı stil ve ortamı seçer. Ben kendim, duruma göre yılda bir veya iki kez ders veriyorum. Ancak ben natürmort ve suluboya resimlere odaklanıyorum. Vermeer'in eseri bir yağlı boya tablo. Ben ise suluboya ressamıyım."

"Geçen yıl öne çıkan sanatçıların isimlerini ve iletişim bilgilerini ve aynı şekilde çalışanların isimlerini ve iletişim bilgilerini istiyoruz. Reddettiğiniz sanatçılar ne olacak?"

"Ben..." Opal çaresizce kocasına baktı.

"Opal ve ben galeriyi ve dükkanı birlikte yönetiyoruz. Kabul ettiğimiz her sanatçı için, standartlarımıza veya ihtiyaçlarımıza uymadığını düşündüğümüz en az yarım düzine sanatçı olduğunu söyleyebilirim."

"Herkes kendini bir sonraki Matisse ya da başka bir sanatçı sanıyor," dedi Trent. "Ama çoğunlukla?" Alaycı bir şekilde sert bir ifadeyle, abartılı bir şekilde başparmağını aşağı doğru çevirdi.

Opal ilk kez gülümsedi. "Kaba, ama yanlış değil. Benim onları kızdırdığım için neden biri o zavallı genç kadını öldürsün ki?"

"Sadece uygun olduğu için senin yerini seçmiş olabilirler. Sessiz bir sokak, caddenin altında bir yer. Ama her olasılığı inceleyeceğiz."

"Klon Polisler. Oldukça güzel bir video klipti," dedi Trent. "İnsanların çıldırıp birbirlerini doğramaya başladıkları zamanı anlatan bir tane daha yapacaklarını duydum."

Ailesine bir bakış attı. "Annem ve babam çıldırdı, bu yüzden Fi ve ben bir hafta kadar ev hapsi cezası aldık. Ama onlara söylediğim gibi, Fiona'yı parçalamak için garip bir virüse ya da başka bir şeye ihtiyacım yok."

Kız kardeşi alaycı bir şekilde gülümsedi, ama bu sefer gözlerinde bir parça eğlence vardı. "Öyle mi? Seni uykunda boğmak benim hayatımın hayali."

Anne babası konuşmadan Eve ayağa kalktı.

"Eğer parçalanırsan ya da uykunda boğulursan, kimi tutuklayacağımızı biliriz. Bu da ayak işlerini azaltır."

Bu, oğlanın sevinçli bir kahkaha atmasına ve kız kardeşinin yarı gülümsemesine neden oldu.

"Bize bu isimleri ve iletişim bilgilerini verebilerseniz - öğrencilerin herhangi birini ekleyin - çok seviniriz. Ve aklınıza

Eve kartlarından birini masaya koydu. "Bize ulaşın. Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Kadın," diye başladı Opal. "Ceset."

"Morg'a nakledilecek. Olay yeri inceleme ekibi, alanı incelemek için biraz zamana ihtiyaç duyacak. Fiona, onlar işlerini bitirene kadar içerideki girişi kullanmalısın."

"Ne gece ama." Roger iç çekerek ayağa kalktı. "Sizi dışarıya kadar geçireyim."

Eve, duyulmayacak kadar uzaklaşana kadar bekledi. "Bay Whittier, bir bağlantı kurmak ya da ortadan kaldırmak için bunu soracağım. Ailenizi çok önemsedığınız belli, bu yüzden dürüst olmanızı rica ediyorum. Leesa Culver'ı tanımadınız mı?"

"Kim? Oh, adı o muydu? Hayır, onu daha önce hiç görmedim. En azından hatırladığım kadarıyla."

"Lisanslı refakatçilerle çalışıyor musunuz veya daha önce çalışmış mıydınız?"

Durdu, ağzı açık kaldı. "Ben... Ne soru ama."

"Kurban bir LC'ydi."

"Oh. Oh, anlıyorum. Hayır. Hiç kullanmadım. Opal ve ben... bu konuda uyumluyuz. Aslında çoğu konuda uyumluyuz. Teğmen, ben bir aile babasıyım ve bu olay ailemi çok korkuttu. Size yemin ederim ki, yaptığım herhangi bir şey bu gece olanlarla en ufak bir ilgisi varsa, size söylerim."

Kapıya vardıklarında durdu. "Biz gürültücü, çoğu zaman asi bir aileyiz, ama birbirimizi seviyoruz. Karım ve çocuklarım benim için dünyadaki en önemli şeyler."

Lütfen bunu kimin yaptığını, o zavallı kadını kimin öldürdüğünü, ailemi bu korkunç duruma sokan kişiyi bulun. Bunu yapana kadar hiçbirimiz rahat uyuyamayız."

Parlak gün ışığına çıktıklarında, Peabody boynunu doladı. "Son sözüne inanıyorum. Kızlarına kızgınlar ve kızları da onlara kızgın. Aptalca davranışını haklı çıkarmak için öyle olması gerekiyor. Ama onlar bir bütün. Birlikte oturduklarını görebilirdin."

"Bu durumu özetliyor. Ama neden burada olduğunu açıklamıyor. Nispeten uygun olduğu için olabilir. Ama geri kalanı? Poz, kostüm. Hepsi çok kasıtlı ve spesifik. Neden cesedin atıldığı yer kasıtlı ve spesifik olmasın?"

Arabaya doğru yürümeye başladılar. New York tamamen uyanmıştı. Arabalar caddelerde vızıldıyordu; yayalar kaldırımlarda koşuşturuyordu.

Lacivert pantolon ve blazer, bembeyaz gömlek giymiş bir grup çocuk, özel okullarına doğru ağır adımlarla yürüyordu. Caddenin karşısında, bol pantolon ve tişört giymiş başka bir çift, daha az lüks bir eğitim kurumuna hava kaykaylarıyla gidiyordu.

"Kurbanın dairesini kontrol edeceğiz. Sonra ben bildirimde bulunacağım ve Morris'in bize ne söyleyebileceğini göreceğiz. Annesi Vegas'ta, bir kumarhanede krupiye. Babası Maine'de yaşıyor. Balina izleme turları düzenliyor."

Kadın direksiyona geçti. "Ya balina izlenmeye karşı çıkarsa? Balina olduğu için tekneden daha büyük olacaktır. Eğer sinirlenirse, 'Bakın bakalım, pislikler' diyebilir. Sonra tekneye çarpar ve insanlar suya düşer. Çıglıklar havayı doldurur. Sonra glug-glug, hepsi de bir tekneyle oraya gidip balinayı röntgencilik yaptıkları için."

Peabody bir an sessizce oturdu. "Biliyor musun, şimdiye kadar hep balina izlemeye gitmek istemişimdir. Bir hayali daha suya düştü."

"Sen daha iyisin."

Eve trafiğe girdi.

"Kahve lütfen?"

Eve, daha sakın mahalleden kalabalığın içine doğru ilerlerken iki parmağını kaldırdı. Kayma arabaları, berbat kahve ve tavukların yumurtladığına benzeyen bir şeyle doldurulmuş yumurta cepleri satıyordu.

Peabody'nin ona uzattığı kahveyi aldı ve çıplak tek katlı krep kahvaltısını düşündü.

O da daha iyiydi.

"Sen ve Roarke'un bu akşam bize geleceğinize çok heyecanlıyız. Ve şunu söylemeliyim ki, lamba. Hiç beklemiyordum, çok mükemmel. Tam da beni dinlemediğini düşündüğüm anda, dinliyormuşsun. O metal işçiliğini ne kadar sevdiğimi hatırlamışsın."

"Şu anda seni dinlemiyor olabilirim."

"Ama dinlemiyorsun, o yüzden bir dakika coşacağım. Onu önce el sanatları odama, sonra ev ofisimize koymayı düşündüm ve her ikisinde de çok güzel durdu. Ama sonra fark ettim ki, hayır, o salona ait ve tam da uygun yeri buldum. Harika."

"Rica ederim, içtenlikle. Devam et."

"Sen ve Roarke'un Mavis ve Leonardo'ya verdiğiniz küçük çeşmeli kuş banyosuna geçiyorum. Tam onlara göre. Kuşlar ve periler. Hayal gücü zengin, eşsiz. Bella ona bayılıyor, bu da bonus. Sonra Number Two'nun bebek odası için sandalye? Mavis onun için ağladı, senin onu düşünmen onun için o kadar önemliydi."

"Ben gerçekten..."

"Sen ve Roarke bunu gerçekleştirdiniz. Ve ailemin gönderdiği heykel? Tanrım, sanırım hepimiz onun için birkaç damla gözyaşı döktük. Ve Tanrım, annemin yaptığı üfleme camdan yapılmış lamba. O..."

Peabody elini kalbine koydu. "Görene kadar bekle. Annem ve babamın görene kadar bekle, babamın benim doğduğum yıl yaptığı masanın üzerine asılı! Onu ikinci el dükkânında bulduğumu bile bilmiyor."

"Hepsi... Taşınmak, ilk hafta sonumuzu orada geçirmek. Orasının evimiz olduğunu, artık gerçekten bizim evimiz olduğunu bilmek. Sadece eşyalarımızın orada olması değil, bitmiş halini görmek bile. Bizim için önemli olan insanların evimiz için bize verdikleri eşyalara sahip olmak."

Yine içini çekti. "Her neyse, hepimiz aptalca mutluyuz."

Eve, Onuncu Cadde'deki bir sokak park yerine arabayı çekti, sonra bir süre oturdu. "Roarke'un evini benim, bizim evim olarak görmeye başlamanın bir yıl, belki daha fazla sürdü."

Roarke'un evini benim, bizim evimiz olarak görmeye başlamanın bir yıl, belki daha fazla sürdü. Benim için bir ev olarak. Bunu gerçekten hissetmem daha uzun sürdü. Bu yüzden bunun ne anlama geldiğini biliyorum, bir evin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Eve arabadan indi ve kaldırımında Peabody'yi bekledi.
"Şimdi, tüm bunları bu geceye sakla ve işine odaklan."
"Tamam. Dökülmeme izin verdiğin için teşekkürler."
"Neyi dökmek? Seni dinlemiyordum." Peabody güldüğünde Eve işaret etti. "Kurbanın binası orada, caddenin karşısında."
Birlikte köşeye yürüyerek karşıya geçtiler.

Üçüncü Bölüm

Whittier'ın zarif, savaş öncesi kahverengi taş binasından farklı olarak, Leesa Culver'ın dairesinin bulunduğu bina, güvenlik önlemleri yetersiz, savaş sonrası beton blok bir binaydı.

Eve, binayı süsleyen grafitiyi oldukça sanatsal ve müstehcenlikten uzak buldu.

Cadde seviyesinde, aynı adı taşıyan bir lokantanın yanında duruyordu. A Diner, yirmi dört saat hizmet verdiğini ilan ediyordu. Kurbanın işinde çalışan bir kadının takdir edeceğini düşündüğü bir şey. Diğer tarafta, birinin sahte tuğla ile kapladığı başka bir savaş sonrası bina, cadde seviyesinde iki perakende satış alanı sunuyordu. Birinde KİRALIK yazan bir tabela vardı, diğerinde ise penceresinde çok sayıda kristal asılı olan Witchery adında bir yer vardı.

Eve, Peabody'nin onu izlediğini fark etti. "Aklından bile geçirme."

"Çok geç, çoktan geçirdim."

Ama Eve ile birlikte Leesa'nın binasının kapısına kadar yürüdü ve Eve'in içeri girmesini bekledi.

Kirli duvarları ve pis zeminleri olan lobide, savaş gemisi grisi renkte boyanmış tek bir asansör vardı. Eve, merdiven boşluğunun kapısını açmadan önce asansöre zar zor bir bakış attı.

"403 numaralı daire," dedi.

"Daha bol pantolon. Daha bol pantolon. Bu arada seninki çok güzel, ama ceket? O çok aşırı. Kendime de bir tane yaptırmayı düşünüyorum."

kendime bir tane yapmayı düşünüyorum."

Merdiven boşluğunda ağlayan bir bebek, birinin çok yüksek sesli müziği, aylık kirayı ödemek için kavga eden sesler yankılanıyordu.

Ve idrarla ıslanmış bozuk lahana gibi kokuyordu.

"Ceket mi yapıyorsun?"

"Deri ceket. Benim muhteşem zanaat odamda. Sadece rengini seçmem gerekiyor."

"Kendine pembe bir deri ceket yaparsan, bana başka seçenek bırakmazsın. Seni öldürmek zorunda kalırım, ama en azından ceketin içinde gömülmeni sağlayabilirim."

"Neyse ki daha klasik ve her şeyle uyumlu bir renk düşünüyorum. Siyah değil, belki mavi alt tonları olan bir gri, ya da koyu kahverengi, ya da daha bakır rengi bir kahverengi ya da..."

"İş yerinde aklın bu mu?"

"Dört kat merdiven çıkarken dikkatimi dağıtır. Ama iş açısından, belki o... ve erkek gibi geliyor... Culver'ı daha önce işe almıştır. Belki işinden tanıyordu."

"Kadın müşteriler için kayıtlı değildi, yani erkek olduğu anlaşılıyor. Tabii katili, eşinin, sevgilisinin, babasının, kardeşinin bir LC ile yatmasından hoşlanmıyorsa."

"O da olabilir."

"Bağlantı yok, kimlik yok, vücutta başka mücevher yok ve para yok. LC'ler çalışırken kayıtlarını ve kimliklerini yanlarında taşımak zorundadır."

"Bunlar pozla, resimle uyumsuz olurdu."

"Öyle, ve bağlantı olmadan katille daha önce herhangi bir teması olup olmadığını bilemeyiz."

Dördüncü katın kapısını iterek açtı ve asansörle aynı savaş gemisi grisi renkli kapıların sıralandığı dar bir koridora çıktı.

Burada ses yalıtımı olmadığı için Eve, 404 numaralı odadan bir kadının bağırdığını duydu: "Kalk ve dışarı çık, seni tembel piç kurusu. Bıktım! Duydun mu? Bıktım!"

"Kayıt başlasın. Dallas ve Peabody, Leesa Culver'ın dairesine giriyor."

Kaosun içine girdi.

Küçük odada, uyumsuz kırmızı ve altın rengi bir örtüyle kaplı, giysilerin altında gömülü, sarkmış iki minderli bir kanepede vardı. Birisi, muhtemelen Leesa, tekli koltuğa bir siyah, bir de kanepede kadar kırmızı iki peruk atmıştı.

Ters çevrilmiş plastik kasalar, üzerinde birkaç tabak yığılmış bir tür sehpa görevi görüyordu. Bej renkli duvarları, birkaç çerçevesiz posterle birlikte küçük bir ekran süslüyordu. Biri Eyfel Kulesi, diğeri Big Ben'di.

Yemek tabağından biraz daha büyük, tabaklar, paket servis kapları ve siyah vazoda uzun zamandır solmuş bir gül ile dolu bir masanın yanında bir sandalye vardı. Şu anda giysiler için başka bir depo görevi görüyordu.

Yarım duvarla ayrılmış mutfak, mini bir AutoChef, küçük bir buzdolabı, birkaç dolap ve tek bir akvaryum balığı sığabilecek bir lavabodan oluşuyordu.

Peabody, Eve'e Seal-It'i uzattı, böylece ikisi de yeniden kapatabilirdi. "Fazla bir şey yok," dedi Peabody, "ama biraz özen gösterirseniz, sevimli ve rahat olabilir."

"Belli ki sevimli ve rahat olmasını umursamıyordun."

Yatak odasını ayıran açık altın renkli duş perdesine doğru ilerledi.

Oda, temelde, yapılmamış bir yataktan ibaretti. Yerdeki alan, daha fazla giysi, ayakkabı ve boş bir şarap şişesi için bir yuva sağlıyordu.

Dolapta, asmış olduğu birkaç parça giysi, birkaç çift ayakkabı ve ayna gibi parlayan sahte siyah deriden bir çift diz üstü çizme vardı.

Yatağın kenarı ile tek pencere arasında, çeşitli yüz güzelleştirme ürünleri ve ayaklı büyüteçli ayna ile dolu bir masa sıkışmıştı.

Yatağın karşısındaki duvarda uzun, ince bir dolap sıkışmıştı.

Döndü ve banyoya baktı.

Pas lekeli bir duvar lavabosu. İncecik bir duş, bir tuvalet. Ve birinden diğerine geçmek için zar zor yeterli yer vardı. Özellikle de orada yığılmış havlu yığını düşünülendiğinde.

"Dağınıklığı çok yüksek bir seviyeye taşımış."

"Kimse böyle nasıl yaşayabilir, bilmiyorum," dedi Peabody. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl bir şey bulabiliyordu ki?"

"Bu artık bizim işimiz. Ben yatak odası ve banyoyu alacağım, sen mutfak ve yemek alanını al. Gerisini birlikte hallederiz. Çekmeceleri kontrol et, bir şekilde bir yerde kayıtlarını tutmuş olmalı."

"Ben hallederim."

Makyaj masasının çekmecesini yatak yüksekliğinden yukarıda olduğu için Eve yatağın kenarına oturdu ve uzun bacaklarını boşluğa uzattı.

Daha fazla makyaj malzemesi, büyük boy prezervatif paketi ve bir tablet buldu.

Tabletin parmağıyla dokunarak canlandığını görmek onu şaşırtmadı.

Leesa Culver şifreler veya güvenlikle uğraşmamıştı.

Kurbanın mali kayıtlarının, hayatının geri kalanından çok daha düzenli olduğunu gördü.

Eve, Leesa'nın lisans aldığı on dokuz ay boyunca her geceki gelirini hesapladığını gördü.

Ayrıca standart ücretleri ve yaptığı her işi, ara sıra aldığı bahşişleri de listelemişti. Ücretlerini ve vergilerini dikkatlice kesmiş, zorunlu tıbbi muayeneleri, taramaları ve izinleri için bir takvim tutmuştu.

Tabii ki müşteri isimleri yoktu. Sokak seviyesinde isimlerle uğraşılmazdı.

Ancak, müşterinin bir kapı eşiği, sokak veya kendi aracından daha fazla mahremiyet istediği durumlarda kullandığı adresi vardı.

Eve tableti poşetleyip mühürledi, bir kenara koydu, sonra dolabı denemek için ayağa kalktı.

Ucuz mücevherler, ucuz, seksi iç çamaşırları, kısa üstler, minik sortlar, bir link, kimlik ve anahtarı sığacak kadar büyük bir dizi çanta — çantalardan birinde yedek bir anahtarı vardı. Eve, gerçekten rahat görünen bir eşofman içinde 2,50 dolar nakit para buldu.

Onu bir torbaya koydu, etiketledi ve mühürledi.

Parlak beyaz bir botun burnunda 50 dolar daha buldu, ardından yemek peçetesi büyüklüğünde bir eteğin cebinde 20 dolar daha buldu.

Yatağın altına baktı, yastıkları kılıflarından çıkardı. Sonra eğilip yatağın altına bakmak için vücudunu bükme zorunda kaldı.

Apartman dairesinde yaşadığı günlerde ev işlerinde pek iyi olmadığını fark etti, ama Saint Bernard köpeği büyüklüğünde toz topakları bile oluşmamıştı.

Peabody araya girdi.

"Neden toz topakları? Onlar sadece toz. Neden topak olsunlar ki?"

Peabody düşündü. "Belki de sen bakmıyorken etrafta zıplıyorlar diye?"

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi?"

"Bilmiyorum. Onların tavşanlara dönüşmesine asla izin vermedim. Umursamıyor olsam bile, ki umursuyorum, annemin onaylamaması kilometrelerce öteden bile beni utandırır. Mutfakta, mısır gevreği kutusunun içinde yüz dolar buldum."

"Burada üç yüz yirmi dolar var. Eşofman altı ve ayakkabı."

"Aksi takdirde, onun gibi başka bir şişe şarabı vardı. ama yarısı dolu, boş bir klima, biraz atıştırmalık yiyecekler — cips, kurabiye. Berbat kahve ve yan taraftaki lokantadan çaldığı bir sürü küçük krema. Sahte şeker paketleri, aynı şey. Muhtemelen fast food restoranlarından veya paket servislerden topladığı tuz ve karabiber paketleri. Tencere yoktu, yani hiç yoktu. Kirli ve etrafa dağılmış olanlar dışında, birkaç çatal ve tek bir kaşık, bir tabak, iki kupa, iki şarap kadehi ve bir normal bardak vardı.

"Neredeyse hiç bulamadığım bir şey var, biliyor musun?"

Eve ona baktı. "Tek bir fotoğraf bile yok, aile ya da çocukluk hatırası olarak göze çarpan hiçbir şey yok."

"Aynen öyle. Ben oturma odasından başlayayım." "Ben banyoya bakayım, sonra sana katılırım."

Eve, cilt bakım ürünleri ve reçetesiz ilaçlarla dolu bir ecza dolabı buldu. Kapsamlı bir kontrol sonucunda yasadışı bir şey bulunamadı.

Boş bir yüz kremi kavanozunda yirmi tane daha buldu. Şampuanlar ve sabunlar küvetin kenarını kaplıyordu ve kapının arkasına tam boy bir ayna asılıydı. boy aynası asılıydı.

Peabody'nin yanına gitmek için dışarı çıktı.

"Boş bir yüz kremi kavanozunda yirmi dolar daha buldum. Yüz kremi, saç kremi falan da bolca var."

"Şu ana kadar elli tane buldum. O lambanın içi boş ve o da elli doları oraya koymuş. Parayı nereye sakladığını nasıl takip ediyordu?"

"Daha büyük bir soru. Neden hepsini buraya dağıtma zahmetine girdi? Birkaç saklanma yeri, tamam, peki. Bütün bunlar? Patolojik."

"Bir tahmin?" Peabody çalışmaya devam ederken Eve kanepenin örtüsünü çıkardı. "Biri eve girerse diye düşünüyor, ama böyle bir yer hırsızlık için pek cazip bir yer değil. —ve bir zulayı bulurlarsa, her şeyin bittiğini düşünürler. Bu patolojik olmaktan çok aptalca bir davranış."

"Hiç nakit para sakladın mı?"

"Hayır." Eve kanepenin minderlerini karıştırmaya başladı. "Ben oradayken biri eve girerse, önce beni geçmesi gerekeceğini düşündüm. Şansımı denedim. Ben yokken eve girerlerse, neden zor kazandığım parayı onların ganimetine ekleyeyim ki? Mesela."

Daha fazlasını gösterdi.

"Bu iğrenç kanepenin minderinin içine sıkıştırılmış yüz elli dolar."

Peabody duvar ekranının arkasından iki buruşuk yirmilik çıkardı. "Kırk tane daha ekle, o zaman sana patolojik diyebilirim."

"Finansal kayıtlarını tabletinde tutuyordu ve bunlar çok kesin ve ayrıntılı. Sonra saklıyor... Ne kadar?"

"Ah." Peabody gözlerini kapattı, hesapladı. "Altı yüz. Hayır! Altmış sekiz. Eminim."

"Bu dağınık çöplükte altı yüz seksen doları yarım düzineden fazla yere saklıyor. Kadının sorunları vardı, ama aynı zamanda bir bankası da vardı. Gelirinin büyük bir kısmını sakladığı bir yer vardı." "Giysilere çok para harcıyordu. Ucuz giysilerdi, hem stil hem de

değeri açısından ucuzdu, ama bir sürü vardı."

"Yüz kremleri vb. de ekleyin. Kendisine yatırım yapıyordu, ama kazandıklarının yanına bile yaklaşıyor. Kira ve yemek masraflarını da eklessek bile. Muhtemelen geçerli değildir, ama merak ediyorum."

Aramayı bitirdiler, solmuş gülün bulunduğu vazoda yirmi dolar daha buldular.

"Koridorun karşısındaki komşuyla konuşalım."

Eve, kapıyı açan kadını otuzlu yaşların başında, siyah eşofman altı giymiş, ince vücuduna gri tişört giymiş, karışık ırklı bir kadın olarak değerlendirdi. Saçları sarıydı ve kökleri boyanması gerekiyordu, at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yeşilimsi kahverengi gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti.

"Hanımefendi, ben Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSPD."

Kadın rozete baktı, Eve'e baktı ve bir damla daha gözyaşı döktü. "Ne yapmış olursa olsun, onu evden attım. Artık burada yaşamıyor."

"Komşunuz Leesa Culver hakkında sizinle konuşmak istiyoruz."

"Oh." Şimdi koridora baktı ve öfkesi gözyaşlarını dindirdi. "Ben çalışmak için dışarıdayken, ona elli dolar verip (benim paramdan) oral seks yaptırmış olsa hiç şaşımam. Geceleri ofis binalarını temizlemek için çalışıyorum ve ne oluyor? Eve geldiğimde, yine yatakta yatıyor. İşini bıraktığını söylüyor. Yine. Bu saçmalık. Bahse girerim, yine kovulmuştur. Benden bu kadar."

Öyle duyduk, diye düşündü Eve.

"İçeri girip birkaç dakika sizinle konuşabilir miyiz?" "Tabii, biraz dikkatimi dağıtmak iyi gelir."

Daire, Culver'inkiyle aynı büyüklükte görünüyordu, ama bambaşka bir dünyaydı. Komşusu, temizlik becerilerini evinde de kullanıyordu belli ki.

O da iki minderli bir kanepeye sahipti, ama krem rengi ve lekesizdi. Kanepeyi, krem ve mavi küçük kareli bir sandalye ve küçük mavi bir halı ile eşleştirmişti. Duvar ekranı Culver'inkinden iki kat daha büyüktü ve birkaç çerçeveli baskı ile birleştirilmişti.

Yemek alanında bulunan küçük beyaz masanın dört mavi taburesi vardı. Mutfak pırıl pırıldı.

Eve, Peabody'nin sevimli ve rahat bir evi olduğunu düşündü.

"Oturmak istersen otur. Kahve ister misin? Bu sabah eve geç geldim çünkü kahve almaya uğradım - dün almayı unutmuştu - ve o sevdiği için hamur işleri de aldım.

"Ben bir aptalım." Parmaklarını şişmiş gözlerine bastırdı. "İki yıl, iki yılı o yalancı, tembel piç kurusu için boşa harcadım ve ona pasta aldım. Sen de ister misin?"

"Teşekkürler, ama biz almayalım. Sizin zamanınızı fazla almak istemiyoruz, Bayan..."

"Boxer, Stasha Boxer." Sandalyeye doğru yürüdü, kanepeyi işaret etti. "Leesa ne yaptı?"

"Bayan Culver dün gece öldürüldü."

"Ne! Aman Tanrım." Stasha ellerini yüzüne bastırdı. "Öldürüldü. Şimdi ölü bir insan hakkında kötü düşüncelerim olduğu için cehenneme gideceğim. Onu pek sevmezdim, ama... O daha çocuk sayılırdı."

"Onu en son ne zaman gördüğünüzü, onunla en son ne zaman konuştuğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Sanırım birkaç gece önce. Sanırım. Tam emin değilim. Arada sırada işe aynı saatte çıkıyoruz. Çoğunlukla değil, ama bazen. Sanırım birkaç gece önce öyle oldu. Nasıl oldu?"

"Bunu araştırıyoruz. Onun kişisel ilişkileri hakkında bize bir şey söyleyebilir misiniz? Romantik ilişkiler, arkadaşlıklar, aile?"

"Hiçbiri yoktu sanırım. Gündüzleri uyuyorum, altı, belki yedi saat uyumaya çalışıyorum. Hafta içi böyle. Hafta sonları evi temizliyor, çamaşır yıkıyor, alışverişi ve diğer işleri hallediyorum."

Bir süre durdu, gözlerini kapattı. "Dinleyin. Hiçbir zaman onun bunu yaptığını söylemedim. Çünkü yapmadı ve ben de bunu görmezden geldim."

Derin bir nefes aldı. "Bitti. Ara sıra izin günlerimde onu görürdüm. Bodrumda çamaşırhanemiz var ve ben çamaşır yıkarken bir iki kez oraya geldi. Orada ne yaptığını bilmiyordu, her şeyi bir araya atıyordu."

Stasha omuz silkti. "Gençti, biliyorsun, ben de ona çamaşırları nasıl ayırması gerektiğini söyledim ve gösterdim. Her neyse, hiç duymadığımı hatırlıyorum - ve bu yerde her şeyi duyabilirsin, bu yüzden uyurken kulak tıkacı takıyorum - ya da kimsenin kapısına gittiğini görmedim, ya da onun biriyle eve geldiğini duymadım ya da görmedim."

Stasha elini kaldırdı. "Şimdi hatırladım. Ona çamaşır yıkamak gibi temel bir şeyi gösterirken, onun gibi güzel bir kızın neden erkek arkadaşı olmadığını sordum. O da bunun için zamanı olmadığını söyledi. Kariyerinde yükselmeye çalışıyor, para biriktiriyordu. Üç yıl içinde üst düzey bir LC olacaktı ve zengin erkekler onu gezdirecek, ona şeyler alacaktı. Avrupa'ya seyahat etmek istiyordu... oh, ve aptalca çamaşır yıkama işini birine yaptırmak istiyordu."

"Ailesi var mıydı?" diye merak etti Stasha. "Ailesinden hiç bahsetmedi. Sanırım birkaç kez 'merhaba, nasılsın'dan öteye geçmedik."

Stasha başını salladı. "Tanrım, o kadar gençti ve çok da güzeldi. Ama onu seven biri var mıydı, bilmiyorum. Onu gerçekten tanı mıyordum."

"Sanata ilgi duyar mıydı?"

"Sanatçı mı? Ah, ah, resim falan mı demek istiyorsun? Bilmiyorum, ama sanmıyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, onun hırslı birisi olduğu ve işini sevdiği."

Buralarda mı? Bildiğim kadarıyla kesinlikle kendine saklanan biriydi. Ben binadaki birçok insanla dostane ilişkilerim var. Kimsenin onun hakkında konuşurken adını andığını hatırlamıyorum."

Stasha ellerini kaldırdı, sonra indirdi. "Onu tanımak için daha fazla çaba sarf etseydim keşke, diye düşünüyorum. Ama bizim pek ortak noktamız yoktu, aslında hiçbir şey yoktu."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

Eve ve Peabody ayağa kalkarken Stasha, "Ona olanlar için çok üzgünüm," dedi. "Onu öldüren kişiyi bulmanızı umuyorum."

Çıkarken Peabody, Culver'ın dairesine bir kez daha baktı. "Başka kapıları da çalmak ister misin?"

"En iyi kaynağımızı bulduk bence. Birkaç polis memurunu bu işe yönlendireceğiz, ama bu, onun yaşadığı yere uyuyor. Kendi başına yaşıyordu."

"Bayan Boxer ona çamaşırları nasıl ayırması gerektiğini gösterdi. Eğer bir arkadaş isteseydi," dedi Peabody, "koridorun karşısında bir tane bulabilirdi."

"Arkadaşlar zaman ve çaba gerektirir. Ben bir süre öyle yaşadım. Buraya gelmeye, buradan çıkmaya odaklanmıştım. Tek bir hedefim vardı, aslında iki. New York ve rozet. Onunki neydi? En üst seviyeye çıkmak ve lüks bir hayat sürmek. Yani onu bir dereceye kadar anlıyorum."

"Neden New York? Senin için demek istiyorum. Neden özellikle burası?" "Çünkü burada herkes olabilirsin. İstersen ortadan kaybolabilirsin

İstediginde ortadan kaybolabilirsin. Kimse seni tanımıyor ve kimse nereden geldiğini umursamıyor. Bütün dünya tek bir yerde toplanmış gibi."

"Bu mu? Son cümle mi? Benim için de öyle. Heyecan, çok fazla heyecan. Ben de rozeti istedim, ama burada istedim. Onu çok istedim. İlk başta biraz korkutucuydu, ama o bile heyecan vericiydi."

Arabaya binerken Peabody kemerini bağladı. "İlk başta seni korkuttu mu?"

"Hayır, cevap buydu." Eve, tezgahın penceresinde oturmuş, ilk New York pizzasını yerken kendini hayal etti.

Sonunda özgürlük.

"Tüm cevaplardı. Daha önce olan her şeyi silip atabileceğimi, unutup kapatabileceğimi düşündüm. Şehrin her şeyi yakıp kül edeceğini düşündüm. Yanılmışım, çünkü hiçbir şeyi tamamen silip atamazsın."

Bir an düşündü. "Belki de silmemelisin."

Trafiğe girdi. "Ama yine de tüm cevaplardı. Morg'a gideceğiz."

"New York'ta arkadaşlar edindin."

"Mavis bana başka seçenek bırakmadı."

"O oldukça karşı konulmaz biridir. Feeney de vardı. Ve diğer polislerle bağlantıların vardı, ve apartmanında, bu hafta sonuna kadar benim apartmanım olan apartmanda. Ben de arkadaşlar edindim ve işime başladığımda, ilk apartmanımda ve ikinci apartmanımda bağlantıları vardı. Bu bağlantılar yoksa, Culver gibi olursun — her şeyin berbat olduğu, kaotik bir karmaşa içinde, çünkü benden başka her şeyin canı cehennemde. Ya da aynı nedenle cansız, steril bir alanda."

"Onunla aynı blokta çalışan bazı iş arkadaşlarıyla, LC'lerle konuşmamız gerekecek. Ama şu anda durum ne? O biriyle gitti. Ve eğer onu öldürebileceği, o kıyafeti giydirebileceği bir yere, yani onun kullandığı herhangi bir yer değil, özel bir yere götürdüyse, o zaman zaman ayırmaya değecek kadar para teklif etmiş demektir. Ve o da yarısını peşin istemiştir. Bir buçuk yıldan fazla süredir çalışıyordu, elinde sağlam bir depozito olmadan bloğunu terk etmezdi."

"Sence sokakta arkadaşları var mıydı?" "Hayır."

Rakipleri vardı."

"Bu üzücü. Ama doğru gibi görünüyor."

"Yine de kontrol edeceğiz. İçlerinden biri onu kiralayan kişiyi görmüş olabilir. Bir tarif alabiliriz. Araç kullanmışsa, onun tarifini de alabiliriz. Bu arada, belki Morris bize daha fazla bilgi verebilir."

Işıқта durduğunda parmaklarını direksiyona vurarak ritim tuttu. "O bölgede hangi polislerin çalıştığını öğren. Çoğu sokak polisi evinin yakınında çalışır. Onlara bu konuyu danışalım. Muhtemelen

"Hayır, onu öldürmeden önce dikkatlice kapatmış. Cesette başka yaralanma yok. İç organlarında, ölümünden yaklaşık üç saat önce yaklaşık 225 gramlık çok kaliteli bir Pouilly-Fuissé şarabı içtiği ve ölümünden birkaç dakika önce de 170 gram daha içtiği tespit edildi. Bu 170 gramda mı? Onun iki katı ağırlığındaki birini bayılttıracak kadar barbitürat vardı, sanırım toz halinde."

"Onu uyuşturdu, sonra öldürdü." Eve, cesedi inceleyerek etrafında dolaştı. "Onun direnmesini istemedi. Onu boğmak için uyuşturucu verdi ve elleriyle boğdu. Kişisel, samimi bir hareket. Sadece kafasına vurup kalbini bıçaklamadı. Bunu yaparsa cesedi son poz için bozulurdu."

Cesede baktı.

"Yani son poz önemli. Ve o, onu öldürmeden önce bayılmasını isteyen bir korkak. Mücadelenin heyecanına ihtiyacı yok."

"Hmm." Gözlerini hala başka yere çevirmiş olan Peabody ekledi, "Mücadele kostümü mahvedebilir ya da yüzünde morluklar oluşmasına neden olabilir."

"Doğru. Ama ona daha yüksek doz verebilir ya da ölümcül dozda iğne yapabilirdi. O zaman güzelce ve temizce öldürdü. Ama o yakınlık istedi, ellerini boğazına dolamak istedi. Kendi ellerinle birinin canını almak için çaba sarf etmen gerekir."

Morris yıkanmak için banyoya gitti. "Hiçbir şey hissetmemiş olurdu, bu da onun için bir lütuf sayılır. Vücudu nefes almak için mücadele ederdi, ama o bunun farkında olmazdı, onu öldürmesi üç dört dakika sürerken panik ve acıyı hissetmezdi."

Buzdolabından bir tüp Pepsi ve Peabody'nin seçtiği diyet içeceği çıkardı.

"Teşekkürler. Yasadışı uyuşturucu mu, alkol kötüye kullanımı mı?"

"Hayır. Ölümünden yaklaşık altı saat önce yediği son yemek, soya sosisli ve patates kızartması, bir kola idi. Sağlıklı bir kiloda olmasına rağmen,

yetersiz beslenme sınırındaydı. Diyetinde daha fazla demir, lif ve yeşil sebzeye ihtiyacı vardı.

Doğum kontrolü için altı aylık bir enjeksiyon kullanıyordu, doğal olarak esmerdi, ancak kısa süre önce saçlarını sarıya boyatmış ve gölgeler eklemişti. Harvo'da bir numune var ve saç ve liflerin kraliçesi olarak sana orada ne kullandığını söyleyecektir — ev tipi mi, salon tipi mi. Harvo'da giysiler de var."

Eve başını salladı. "Onları bir yerden temin etmiş olmalı. Bugünün kıyafetleri değiller. Peki ya tel ve yapıştırıcı?"

"Telin bir buçuk milimetre kalınlığında ve sağlam olduğunu söyleyebilirim. Koruyucu kılıflı metal. Laboratuvar bundan sonra devralacak. Yapıştırıcı da çok sağlam. Onu çıkarmak için aseton kullanmam gerekti."

Morris, Leesa'nın başına elini koydu. "Bana geldiğinde göz kapaklarında hafif bir kızarıklık vardı, aynı şekilde kafasını tam olarak o pozisyonda tutmak için teli sabitlemek için kullandığı diğer bölgelerde de."

Morris aşağıya baktı, sonra cesedin başını hafifçe kaldırarak Eve'e lekelenmiş kızarıklığı gösterdi. "Bu farklı bir tür zulüm, ama yine de zulüm."

"O noktada, onun için bir droidden başka bir şey değildi —belki de başından beri. Aslında daha da az. Giydirebileceği, kullanabileceği, yok edebileceği bir oyuncak bebek gibi. Seks mi?"

"Cinsel ilişkiye girmişti, evet, ama ölümünden saatler önce. En az dört, sanırım beş saat önce. Ve kurallara uymuştu, iyice temizlenmişti."

"Neden ona bunun için zaman versin ki? Sperm öldürücü kullanırdı. Muhtemelen o yapmamıştır. Eğer o yapmadıysa, seksle ilgilenmiyordu. Ya da yanlıyoruz ve fail bir kadın."

Oda içinde volta atarken tüpü kırdı. "Hayır, kadın değil. Kadınlar için kayıtlı değil ve en üst seviyeye çıkmak istiyordu. Bu da kurallara uymak anlamına gelir."

Tüpün içinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Tamam. Şu anda bildiklerimizi biliyoruz. Teşekkürler, Morris. Sen de katkıda bulundun."

"Ailesi?"

"Merkeze vardığımda haber vereceğim. Dairesinde ebeveynlerinin izi yoktu ve ikisi de New York'ta ya da çevresinde yaşamıyor. Ama onlar ya da başka biri onu görmeye gelmek ya da onun için düzenlemeler yapmak isterse sana haber veririm."

"Onu bu dünyaya onlar getirdi. Umarım onu bu dünyadan uğurlamak için yeterince önemsiyorlardır."

"Sana haber veririm."

"Morris?" Peabody kapıda durdu. "Neden adli tıpçı olmaya karar verdiğini sorabilir miyim?"

Ona şaşkın bir bakış attı, sonra rahat bir gülümsemeye cevap verdi.

"Aslında çok basit. Yaşayanlara bakanlar ve ölümlere bakanlar vardır. Benim gibi olanlar, senin gibi olanlara cevaplar bulmak için çalışır. Hayatlarını kaybedenlerin yerine duranlar."

Elini tekrar Lessa'nın başına koydu. "Ölülerin de bakıma ihtiyacı vardır."

"Teşekkürler."

"Yeni evin için tebriklerimi de ekleyeyim."

"İki kat teşekkürler. Yakında muhteşem bir parti vereceğiz."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapılar kapanırken, onun "Müzik önceki ses seviyesinde" dediğini duydular.

Dördüncü Bölüm

Laboratuvardan henüz önemli bir bilgi alamayacakları için Eve doğrudan Merkez'e gitti.

Bildirimde bulunduktan sonra, tahtasını ve defterini hazırlayacaktı. Sonra yeniden değerlendirme yapmak, düşünmek için zaman ayıracaktı.

Ve Mira ile iletişime geçmeye karar verdi. Bunun, bölümün en iyi profilcisinin değerli analizine ihtiyaç duyacağına şüphe yoktu.

"Eski, önemli bir tablonun insan tarafından yapılan bir kopyası," diye sesli olarak söyledi. "Bir sanat galerisi sahibi olan kişilerin kapısına bırakılmış. Ok, parlak, yanıp sönen ışıklarla bir sanatçıyı işaret ediyor. Ressam tipi olmasa da, ressam olmak isteyen tipte, kesinlikle sanat dünyasıyla bağlantılı biri."

"Başka bir galeri sahibi," diye tahmin etti Peabody. "Kin besleyen bir çalışan. Bir sanat koleksiyoncusu ya da bir şekilde sanat koleksiyonunu kaybetmiş biri."

"Ve bazı parçalar o galeriye geri döndü. Fena değil. Neye benzemiyor? Kurban spesifik. Culver öldü çünkü, ilk olarak, sokakta o anda işe alınabilecek bir LC ve kostüme uyuyordu, temelde doğru görünüme sahipti. Taklit edilebilecek kadar yakındı."

"Onu yeterince yakın olmadığı için mi öldürdü? Belki onu boyamaya başladı ve o pozunu tutamadı ya da kusurları gördü? Ya da işi berbat, vizyonunu hayata geçiremiyor, ama bu onun suçu olmalı?"

"Resim cansız, şimdi o da mı cansız?" Eve bunu da karışımaya ekledi. "O her zaman onu öldürmeyi planlıyordu. Yukarıdakilerin hepsi doğru olabilir, ama o her zaman onu öldürmeyi planlıyordu. Belki de bu kadar basit bir şeydir, orijinal model öldü, bu yüzden bu da ölmek zorunda."

"Ya da Whittier'lara bir darbe vurmak içinse, 'Bana ne yaptırdığını görüyor musun?' demek olur."

"Bu da fena değil."

"Dedektiflik işini yavaş yavaş öğreniyorum."

Eve, Merkez'in garajına girerken gülümsemek zorunda kaldı. "İlerleme kaydediyorsun."

"Yaşasın ben. Eğer sadece tabloyu kopyalamak isteseydi, belki de tuval üzerine, onu öldürmesine gerek kalmazdı. Ona parasını öder ve güle güle derdi. Ama haklısın, her zaman onu öldürmeyi planlamıştı."

"Ve her zaman onu kostümüyle, pozuyla, onu attığı yere atmayı planlamıştı."

"Evet." Peabody derin bir nefes aldı. "Aksi takdirde çok garip, zaman alıcı ve riskli olurdu. Bazı insanlar tel ve yapıştırıcıya sahip olabilir, ama çoğu kişinin elinde sızdırmazlık maddesi yoktur. Ayrıca, resmi kopyalamak için benzer görünüme sahip birçok kişiyi işe alabilirdi. Profesyonel bir sanatçı modeli işe alabilirdi."

"Ve," Eve asansöre doğru yürürken, "eğer o bir sanatçı ya da sanatçı adayıysa, belki geçmişte bir tane tutmuştur. Ya da sadece LC'leri tercih ediyordur. Bunlar olasılıklar. Benzer suçları araştır. Ünlü tablolar ya da ikonlar gibi giyinmiş kurbanlar."

Asansöre bindiler.

"Bazen müzelerde oturan sanat öğrencileri görürsün, ünlü sanat eserlerini çiziyorlar."

Eve öyle olduğunu düşündü. Ama. "Neden?"

"Bu bir alıştırma, bir saygı gösterisi. Sanatçının bunu nasıl başardığını öğrenmek. En azından ben öyle düşünüyorum. Bazı okullarda öğrenciler, ünlü bir tablonun kendi versiyonunu deniyorlar."

"Yani sanat öğrencileri." Eve ellerini ceplerine soktu. "Orijinalin yaşını düşünürsek, belki sanat tarihçileri."

Sanat sahtekarlarını ve sanat eserlerini restore edenleri de ekleyin. Kurban bize daha fazla bilgi veremez, ama araştırmamız gereken birçok ipucu var. Araştırmaya başlayın."

Kapılar açıldı. DS Jenkinson ve kravatı içeri girdi. "LT, Peabody."

"Neden, Tanrım, neden!" Eve, çok geç kalmış bir şekilde gözlerini eliyle kapattı. "Bu kapalı alanda, kornealarımı yakıyor."

"Ah, Loo." Jenkinson, bir tür sevgiyle, kötü, morarmış bir çürük gibi yayılan bir alanın olduğu kravatını eliyle okşadı. Üzerinde, endişe verici bir idrar örneğinin renginde çiçekler açmıştı. "Gerçekten çok ince."

"Evet, kafatasının arkasına defalarca vurulan boru anahtarı kadar ince. Burada ne yapıyorsun?"

"Aşağı inip bir adamla konuşmam gerekiyordu. Carmichael ve Santiago yaklaşık bir saat önce birini yakaladı. Şapka takıyor."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Görünüşe göre Carmichael'a Cumartesi günkü maçta Cubs'ın Mets'i yeneceğine dair bahis yapmış."

Eve yanan gözlerini kısarak baktı. Aşılması gereken sert, derin çizgiler vardı.

"Dedektiflerimden biri Mets'e karşı bahis mi yaptı?"

"Santiago Chicago'lu ve lise arkadaşlarından biri Cubs takımında yedek atıcı olarak oynuyormuş. Üstelik parayı da o ödüyor patron. Bütün hafta boyunca şapkayı takmak zorunda."

Jenkinson omuz silkti. "Para yoktu ve Mets onları dörtte iki yendi. Cubs ile oynamadıkları sürece Mets'i destekleyecek. Arkadaşını desteklediği için ona kızamazsınız."

"Yapamam mı?"

"Hadi ama."

Konuşma, polisler içeri girip çıkarken, asansör durup çalışırken onu asansörde tuttu.

"Maçı izledin mi?" diye sordu Jenkinson.

"Son birkaç vuruşu izledim."

"O zaman Santiago'nun arkadaşını gördün. Onu yedinci inningde oyuna soktular. Çok iyi bir kolu var. Bizi 4'te tuttu."

Eve bunu zihninde tekrar oynattı. "Evet, çok hızlı bir topu var. Franx sekizinci inningde, iki out varken onu neredeyse iyi bir vuruşla yakalıyordu."

"Son anda kavisli bir faul oldu, yoksa o top gitmişti. Yine de kazandık."

"Evet, öyle."

"Neyse." Üçü de Cinayet Masası'nda indi. "Baxter ve Trueheart şu anda ofiste, cumartesi gecesi yakaladıkları bir davayı araştırıyorlar. Çok iyi gidiyorlardı."

"Doğru."

Jenkinson'ı Dedektif Çavuşluk sınavına girmeye ikna etmesinin nedenlerinden biri de buydu. O her şeyi biliyordu, bazen daha gerçekleşmeden önce.

"Reineke ve ben şu anda boşuz, yardıma ihtiyacın olursa."

"Evrak işlerini bitirdin mi?"

Omuzlarını kamburlaştırarak, sanki kötü bir şey yutmuş gibi görünüyordu. "Üzerinde çalışıyorum."

"Devam et. Benim işlerim henüz bitmedi."

"Kadın tablodaki gibi giyinmişti. Sokak LC, elle boğulma."

Evet, o da bunun nedenlerinden biri olduğunu düşündü.

"Evrak işlerini bitir, hala uygunsan seni işe alacağım. Peabody, Reineke'yi işe alabilirsin. Ona sanatçı modelleri aramasını söyle."

"Adalet nerede? O modeller alıyor, ben evrak işleri." Jenkinson başını salladı.

"Rütbeyle birlikte," dedi Eve, "saçmalıklar da gelir."

"Bana mı söylüyorsun?" dedi Jenkinson, Eve ofisine doğru yürürken.

Önce kahve almaya gitti ve kahvesini masasına oturup bildirimleri yapmaya başladı. Genelde, bir ebeveyne kızının öldüğünü bildirmek şok, inanamama ve yoğun bir keder duygusu yaratırdı.

Mitzi Lee Starr'ın durumunda ise başlıca tepki kızgınlıktı.

Elbette, diye düşündü Eve, bu aptal gezegenin güneş etrafındaki salakça dönüşü nedeniyle, Las Vegas'ta saat daha erkendi ve kim kötü haberlerle uykusundan uyandırılmak ister ki?

Ama.

"Muhtemelen kendisi istemiştir." Mitzi Lee, altın rengi saçlarının uçları kırmızıya boyanmış, kalp şeklinde kabarık pembe başlıklı yatakta oturuyordu. Çektiği çarşaf, etkileyici, yapay göğüslerinin küçük bir kısmını örtüyordu.

"Anlamadım?"

"Kız her zaman istediğini, istediği zaman yapar." Diğer kadın omuz silkerken, Eve söz konusu göğüsleri tam olarak ve istemeden gördü. "Her zaman herkesten daha iyi olduğunu düşünür. Muhtemelen kötü tavırları ve büyük ağız onu öldürdü."

Esneyerek, kabarık pembe kalbe yaslandı. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Kızını görmen için ayarlamalar yapabilirim."

"Ne için? Öldü, değil mi?"

"Evet, öldü. Cesediyle ilgili düzenlemeleri yapabilmen için..."

"Ne? Cenaze gibi mi? Unut gitsin. O yetişkin bir kadın. On yedi yaşında evden kaçtı, iyi ki de kaçtı. Sakladığım birkaç yüz doları da alıp gitti. Zor kazandığım parayı cenazeye harcamayacağım. Ölü ölüdür. O senin, sen hallet."

Eve ses tonunu nötr tuttu. "Kişisel eşyaları ve malları da var."

"Onun ıvır zıvırlarıyla ne yapayım?"

Bunun üzerine Mitzi Lee bağlantıyı kesti.

"Tamam o zaman."

Eve bir an durdu, kahvesini içti, sonra babasını aradı.

Kederli olmasa da biraz şok olmuş gibiydi. Kızını birlikte dünyaya getirdiği kadın kadar sert olmasa da, sonuç aynıydı.

Leesa'yı kimse almaya gelmeyecekti.

Morris'e bir not gönderdi.

Leesa Culver'ın yakınları cesedini görmeyecek veya talep etmeyecek.
Raporunuzu tamamladıktan sonra cesedi kırk sekiz saat bekletin.
Bu süre zarfında diğer aile üyelerini bulmaya çalışacağız. Başarısız olursak,
standart kremasyon ve sahipsiz kalıntılar için imha işlemlerini başlatın.

Bullpen'e girdi, etrafı taradı ve Shelby memuru kübünde gördü.

"Memur Shelby."

"Efendim."

"Sana bir cinayet kurbanının verilerini göndereceğim. Ailesi dışında başka aile üyeleri olup olmadığını araştırmanı istiyorum. Bulduğun her şeyi bana ve Peabody'ye de gönder."

"Emredersiniz, Teğmen. Ne kadar geriye gitmemi istersiniz?"

"Nesiller boyunca, birinci dereceden kuzenlere kadar.

Reşit olmayanlar dahil
değil."

"Hemen
başlıyorum."

Dönüş yolunda Eve, Peabody'nin masasına uğradı. "Culver'ın ebeveynleri ilgilenmiyor. Shelby diğer aile üyelerini araştırıyor. Bir şey bulduğunda sana ve bana gönderecek."

"Ailesi cesedini almak istemiyor mu?"

"Hayır, istemiyorlar. İkisi de nasıl öldüğünü sormadığından, benim tahminimce onlar için o zaten ölmüştü."

"Çok acımasız."

"Hepsi bu."

Ofisine geri döndü, verileri Shelby'ye gönderdi, sonra tahtasını hazırlamaya başladı.

İlk olarak Leesa'nın kimlik fotoğrafını koydu.

"Sen ve seni doğuran kadın aynı gözlere sahipsiniz. Bu, aranızdaki tek bağlantı olabilir."

Suç mahalli fotoğraflarını ekledi, boyundaki morlukların yakın çekim fotoğrafını da dahil etti. Ve kurbanın aynı pozda çekilmiş fotoğrafının yanına orijinal tablonun fotoğrafını ekledi.

Tahtayı bitirdiğinde, oturup cinayet dosyasını açtı.

Konuşmasını bitirmeden önce Peabody'nin geldiğini duydu. "Beat droidler geldi."

"Onları buraya getirin."

Eve kitabı kapattı ve onlar içeri girerken sandalyesinde döndü.

"Memur Campbell, Memur Winters," dedi Peabody.

Campbell, otuz yaşlarında, ince yapılı, çekici bir siyahi kadını taklit ediyordu. Winters'ı ise kırklı yaşlarında, daha sert yüzlü ve vücutlu beyaz bir kadın olarak tasarlamışlardı.

İkisi de dikkatle durdu.

"Rahat olun." Gerçi droidler rahat olamazdı. Tahtayı işaret etti. "Leesa Culver."

"Leesa Culver," Campbell başladı. "Yirmi iki yaşında Yirmi iki yaşında, beyaz kadın..."

"Bunları biliyoruz. O bölgede çalışan diğer LC'ler kimler?"

"Dana, namı diğer Starlight Chumbly." Winters devraldı.

Verileri okurken gözleri titredi. Bu, hafıza bankalarına eriştiğinin bir göstergesiydi.

"Yirmi altı yaşında. Melez kadın, erkekler için lisanslı. Monique Varr, yirmi sekiz yaşında, beyaz kadın, erkekler, kadınlar ve cinsiyetsizler için lisanslı."

"Blokun doğu tarafında," Campbell devam etti, "Zola Messner, yirmi üç yaşında, siyahi kadın, tüm cinsiyetler için lisanslı. Diego Quint, yirmi iki yaşında, Hispanik erkek, tüm cinsiyetler için lisanslı."

"Hepsi bu mu?" Eve bir süre durduktan sonra sordu.

Campbell başını salladı. "Evet, Teğmen. Ölen kişi hariç, bu beş sokak düzeyinde lisanslı refakatçi, rutin olarak o blokta çalışıyor."

"Bu kişilerden herhangi birinin ölen kişiye karşı düşmanlık da dahil olmak üzere herhangi bir ilişki kurduğunu gözlemlediniz mi?"

"Gözlemlerime göre, Chumbly ve Varr birbirleriyle konuşuyorlardı, ancak ölen kişi konuşmuyordu."

"Quint ve Messner de birbirleriyle ve bazen Chumbly ve Varr ile sohbetler yaptılar,

ölen kişi uzak duruyor gibi görünüyordu."

"Özel bir düşmanlık gözlemedik," diye sonuçlandırdı Campbell, "ve hiçbir dayanışma duygusu da."

"Tamam, geldiğiniz için teşekkürler. Gidebilirsiniz."

Droidler ayrıldığında Peabody bir süre daha kaldı. "Bu isimleri araştırmamı ister misiniz?"

"Kitabı bitirince hızlıca bir araştırma yaparım."

"Whittier'dan çalışanların, sanatçıların ve sanat öğrencilerinin listelerini aldığımızı gördüm. Onlara başlasam daha verimli olabilir."

"Öyle yap."

Eve kitabı bitirip araştırmaya başladı.

Tam bitirmişken Shelby'nin listesi geldi.

Shelby, iletişim bilgileri olan birkaç akraba bulmuştu. Birkaç kişi ise ortadan kaybolmuştu ya da vefat etmişti.

Eve, büyük büyükbabalarından başlayarak en üstten başladı.

Teyzesine geldiğinde, kimsenin kanın sudan daha kalın olduğunu nasıl iddia edebileceğini merak etti.

Mitzi Lee Starr'ın kız kardeşi Carmen Young hızlıca cevap verdi ve çok korkmuş görünüyordu. "New York polisi mi? Ethan'a ne oldu? Yaralandı mı? O..."

"Bayan Young, Ethan hakkında aramıyorum." Eve, Shelby'nin listesinden oğlunun on altı yaşında olduğunu fark etti. "Yeğeniniz hakkında arıyorum."

"Yeğenim mi? Anlamıyorum, ne Alice ne de Chloe New York'ta. İkisi de Richmond'da okulda! Ethan okul gezisi için New York'ta. Eğer bir şey olduysa..."

"Umarım şehri beğeniyordur ve bunun onunla bir ilgisi yoktur. Tekrar söylüyorum, yeğeniniz Leesa Culver hakkında sizinle iletişime geçiyorum. Kız kardeşinizin kızı."

"Benim..." Korku yok oldu ve yerini kabullenmeye bıraktı. "Üzgünüm, Mitzi'nin bir kızı olduğunu bilmiyordum. Mitzi, on altı yaşında evden kaçmıştı. Ben ondan birkaç yaş büyüktüm ve çoktan evden ayrılmıştım. O zamandan beri benimle hiç iletişime geçmedi. Kızının New York'ta bir sorunu mu var?"

"Leesa Culver'ın dün gece öldürüldüğünü üzülererek bildiririm."

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Elini ağzına kapattı ve gözleri dehşetle büyüdü. "Öldürüldü mü? Aman Tanrım. Bana bir dakika verin lütfen. Toplantıya girmek üzereydim. Toplantıyı erteleyeyim. Bir dakika sadece."

Bağlantı maviye döndü, neyse ki müzik çalmadan.

Beklerken Eve, Shelby'nin notlarına bir kez daha hızlıca göz attı.

Carmen Young, kırk altı yaşında, yirmi iki yıldır Liam Young ile evli. Üç çocuğu var, ziyaret eden Ethan ortanca çocuk. Richmond, Virginia'da ofis müdürü olarak çalışıyor.

Carmen geri geldiğinde sakinleşmiş görünüyordu. Kahverengi saçları, parlak mavi gözleri ile çekici yüzünü çevreleyen uzun bir bob kesimiydi.

O anda, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ona ne olduğunu söyleyebilir misiniz?" "Boğuldu."

"Tanrım. Kim olduğunu biliyor musunuz? Nedenini biliyor musunuz?" "Soruşturuyoruz. Bayan Young..."

"Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi iki."

"Mitzi biliyor mu? Annesine ulaştınız mı?" "Evet, annesine haber verdim."

"Mitzi'nin iletişim bilgilerini verebilir misiniz? Ya da benimkini ona verebilirsiniz. Onun ne kadar zor bir dönemden geçtiğini tahmin bile edemiyorum. Bir çocuğu kaybetmek. Bir çocuğun bu şekilde öldürülmesi. Yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa..."

"Bayan Young, Bayan Starr..." "Kim?"

"Kız kardeşiniz soyadını Lauder'dan Starr'a değiştirmiş."

Parlak mavi gözleri boşaldı ve başını salladı. "Anlıyorum."

"Kız kardeşiniz kızının cenazesini görmeyi ve teslim almayı reddetti. Kızının cenaze veya kremasyon işlemlerini yapmayı da reddetti."

O boş bakış karşısında Carmen gözlerini kapattı. "Bazı şeyler hiç değişmez, değil mi?" diye mırıldandı. "Bazı insanlar hiç değişmez."

"Anneni, babanı ve büyükbabanı bilgilendirdim. Büyükanne'nin yerini veya iletişim bilgilerini bulamadık."

"Aynı durumdayız," dedi Carmen düz bir sesle, sonra başını salladı. "Önemli değil. Gerçekten önemli olamaz. Sanırım hiçbir de değişmemiştir. Üzgünüm, tüm bunlar çok üzücü. Adınız nedir?"

"Teğmen Dallas."

"Teğmen, elbette gerekli düzenlemeleri yapacağız... Aman Tanrım." Gözleri yine doldu. "Adını çoktan unuttum."

"Leesa. L-e-e-s-a. Leesa Culver. Dinle, kendini suçlama. Hazırlıksız yakalandın."

"Bu konuda haklısın."

"Leesa'nın babası da herhangi bir düzenleme yapma konusunda ilgisizliğini belirtti. Babasının tarafındaki birkaç aile üyesi de aynı şekilde ilgisizdi."

"Tamam." Yine eliyle ağzını kapattı. Bu sefer üç kez yavaşça nefes aldı, sonra elini indirdi. "Tamam," diye tekrarladı. "Ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin? Nasıl devam edeceğiz... Düşüncelerimi toparlamak için bana bir saniye ver."

"İstediğin kadar zaman al."

"Onu buraya getirmemeliyiz bence. Kimse onu tanımıyor ve bu çok üzücü. Resmi bir cenaze töreni ya da anma töreni yok. Bu mantıklı değil, değil mi? Ve bu daha da üzücü. Kremasyon için ne yapmalıyım, ve belki, ah..." Bir anlığına elini gözlerine bastırdı. "Tamam, evet, onun için bir ağaç dikilmesini sağlayabilir miyiz? Bunu ayarlayabilir miyiz?"

"Evet, size bu konuda yardımcı olacak biriyle iletişime geçirebilirim."

"Buraya da bir tane dikeceğiz. Bahçeye, sanırım. Bence doğru olan bu. Onun için başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Leesa için. Tamam, nasıl yapacağımızı anlatın, biz hallederiz."

Eve, Morris'in bilgilerini verdi, sonra da Roarke ile bir arkadaşlarının öldürülen kız kardeşi için bir ağaç dikmiş oldukları için, bu süreci ona aktardı.

"Tamam, yardımın için çok teşekkür ederim. Biz hallederiz. Kız kardeşim New York'ta mı?"

"Hayır."

"Önemli değil."

"Bayan Young? Teşekkür ederim." Carmen başını salladığında Eve devam etti. "Siz listemdeki son kişidiniz ve şefkat gösteren, çaba göstermeye istekli tek kişidiniz. Leesa artık benim sorumluluğumda. Onun hayatını alan kişiyi bulmak ve adaleti sağlamak benim görevim. Onu savunmak benim görevim. Onu tanıımıyordunuz, ama siz de onu savunmaya istekliydiniz."

"Benim bir ailem var, harika, sinir bozucu, sevgi dolu bir ailem. Geçmişte olanları düşününce, kendimi dünyanın en şanslı kadını olarak görüyorum. Keşke Leesa'yı tanısaydım ve onu aileme katma şansım olsaydı. Tanımadım, bu yüzden şimdi onun için yapabileceğim tek şey bu.

"Teğmen, bunu kimin yaptığını bulduğunuzda bana haber verir misiniz?"

"Evet, haber veririm."

Sonra, biraz daha kahve aldı ve bir süre ince penceresinin yanında durup kahvesini içti.

Bazı insanlar, nereden geldiklerine bakılmaksızın, kendilerini daha iyi hale getirmek için çabaladılar, diye düşündü.

Tahtaya ve Leesa'ya bir göz attı.

"Belki onunla daha iyi bir şansın olurdu. Ya da belki bu senin yönünü hiç değiştirmezdi. Her halükarda, senin için bir ağaç dikecek kadar yürekli biri var."

Masasına geri dönüp Mira'ya dosya ekli bir not gönderdi. Ve Mira'nın uygun olduğu bir zamanda danışmak istediğini söyledi.

Sonra Peabody'nin bulunduğu odaya doğru yürüdü.

"Biraz azaltım," dedi Peabody. "Kadınları ayırdım ve taşınan ya da şu anda New York'ta, hatta ülkede olmayan bazılarını eledim. Örneğin, düzenli olarak gelen öğrencilerden biri, bir yıl boyunca Floransa'da bir sanat okulunda okuyor ve birçok kez sergilenen sanatçılardan biri altı ay önce Paris'e taşındı."

"Herhangi bir sorun var mı?"

"Birkaç tane var. Listenin başında, SoHo'da yaşayan yirmi sekiz yaşındaki Simon Standish var. Gündüzleri barista olarak çalışıyor. Üçüncü kafesinde çalışıyor. Geçen yıl bir sanat sergisinde sözlü tacizde bulunarak tutuklandı, ardından sergide yer alan sanatçının yüzüne yumruk atarak olayı daha da kızıştırdı. Altmış gün hapis yattı, zorunlu öfke kontrolü terapisi gördü ve üç ay toplum hizmeti yaptı.

"Ve olayın yaşandığı yer Glenda Frost'un galerisi olduğu için, ondan Simon hakkında bazı izlenimler edinmek kolay oldu. Glenda, gelecek ay Erin Albright'ın eserleri için bir sergi düzenliyor. O tabloyu satın aldın mı?" diye sordu Peabody. "Pizzacı olanı mı?"

"Evet. Frost, sergi için onu saklayabilir miyim diye sordu."

Erin Albright, hayatının aşkıyla asla evlenemeyecek, onu balayında Hawaii'ye götüremeyecekti.

Ama sanat eseri yaşayacaktı. "Standish."

"Frost, onun gergin, öfkeli bir genç adam olduğunu, çalışmalarının umut vaat ettiğini ama henüz hazır olmadığını söyledi. O da bunu duymaktan hoşlanmıyor. Frost, onun öldürebileceğini veya öldüreceğini de düşünmüyor, hele ki bu şekilde. Ya da soyut resimler yaptığı gibi eski ustaları taklit edeceğini de."

"Yine de onunla konuşacağız."

"Tahmin etmiştim. Birkaç tane daha var."

"Yolda anlat. Bekle. Reineke, iyi bir şey var mı?"

Reineke hareket etti ve bacağını diğer dizinin üzerine attığında, çorabını süsleyen idrar rengi çiçeği gördü.

"Eksantrik sanatçılar, çılgın sanatçılar, berbat sanatçılar ve birkaç tane de öfkeli sanatçı hakkında bir sürü hikayem var. Seksi olanlar da var. Öfkeli mi? Model Kyle Drew var, Adora adıyla tanınıyor, pozunu tutamadığı için ona bağırmış, onu geri çekerek birkaç çürük bırakmış. Sonra ona bir masa fırlatmış, ama iskalamış. O zaman kız kıyafetlerini alıp çıkmış.

"Bir tane daha var, Martin J. Martin - bu seferki gerçek. Bu model, istediğini elde edemediğinde ona iki kez tokat attığını söylüyor. Ve model ağlamaya başladığında, bunun mükemmel olduğunu bağırarak, kıcını oturtmasını söylediğini vb. Model, henüz parasını almadığını söylediği için bunu yaptı."

" 'a şu adreslerini gönder. Biz alanında Jenkinson? Evrak işleri.

"Neredeyse bitirdim."

Eve, ona sempati duyduğu için yeniden hesapladı. "Ara ver. Sen ve Reineke ara verin. Reineke, Peabody sana bir liste gönderecek — Whittiers'in mevcut ve eski çalışanları. Aradan sonra onları kontrol et."

Etrafına bakındı. "Baxter, Trueheart?"

"Bağlantıları çalıştırmak bir şeyi çözdü. Şu anda hattı çekiyorlar. Carmichael, Santiago ve şapkalı adam birini sorguya aldı."

"Öyleyse..."

"Onlardan biri geri gelmedikçe, burada mola verebiliriz patron."

"En iyisi bu olur. İkinizden biri iyi kokan bir şey bulursa, gönderin. Birini yakalarsanız, tüm bunları bırakın."

"Anlaşıldı." Jenkinson, Reineke'ye baktı. "Ee, ortak, Vending'e gitmeye hazır mısınız?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. Nasıl olabileceğini düşünüyorum, ama daha kötüsü de olabileceğini biliyorum."

"Bir arabaya saldırabiliriz," dedi Peabody yola çıkarken. "İlk arabayı alalım, nasıl olacağını görelim. Sonra bir araba iyi olur."

"Anlaştık."

"Culver'ın bir teyzesi vardı."

"Evet, gördüm."

"Geri kalanını ben halletmek zorunda kaldım, hiçbiri umursamadı. Sonra onunla konuştum. Kız kardeşini yirmi yıldan fazla süredir görmemiş ve haber almamış, bir kızı olduğunu bilmiyormuş. Ama yine de hazırlıkları yapıyor."

"Bu önemli. Çok önemli."

"Evet, önemli. Senin en yakın olan hangisi?"

"Aslında, sana henüz vermediğim biri var. Allyn - y ile - Orion. Buradan birkaç blok ötede yaşıyor ve çalışıyor."

"O zaman o ilk sırada." Bu saatte asansörlerin nasıl olacağını bilen Eve, kaydıraklara yöneldi. "Neden o ilk sırada?"

"Neden ilk sırada? Sahte bir intihar girişimi." "Nasıl sahte?"

"Birkaç hap aldı - yeterli miktarda değil - sonra eski erkek arkadaşını aradı ve uzun bir veda ettiğini söyledi. Eski erkek arkadaşı polisi aradı ve Orion'u biraz sersemlemiş halde buldular. Ölmekten çok uzak, sadece biraz uyuşturulmuş haldeydi. Sonra bir makas aldı ve kulağını keseceğini söyledi. Van Gogh gibi mi? Ama kesmedi."

"Ama yaptı," diye devam etti Peabody, "yaklaşık altı ay sonra, başka bir eski sevgilisinin şu anki erkek arkadaşına saldırdı. Ucuz şarap ve Ups'ın etkisiyle kafası güzelken, adam ve eski sevgilisi bir kulüpten çıktıklarında ona saldırdı ve erkek arkadaşını sokağa itmeyi başardı. Gelen araba durdu, ama yine de adama iyi bir darbe vurdu."

"Bir süre sonra, psikolojik değerlendirme, alkol ve uyuşturucu rehabilitasyonu," diye bitirdi Eve.

"Anladın. Yaklaşık bir yıldır dışarıda."

"Eğlenceli birine benziyor. Hadi gidip Allyn ile konuşalım."

"O zaman bir araba, değil mi? Belki bir şarküteri veya lokanta bile olabilir. şef salatası yiyebilirim."

"Herhangi bir restorandan geliyorsa, her zaman şef salatası olması gerekmez mi?"

"Bazen sadece aşçılar olur."

"Tamam, haklısın. Ama onlara asla aşçı salatası denmez. Neyse." Metal merdivenlerden garaja doğru koştular. "Orion ile nasıl gideceğini göreceğiz."

"Bu gerçek bir isim mi?"

"Pecker'dan yasal olarak değiştirdi."

"Ciddi misin?" Eve gülererek arabasına doğru yürüdü. "Onu suçlayamazsın."

"Waldo Pecker olarak doğmuş."

"Deli gibi geliyor, ama ona acımamak zor. Yine de, katilin Culver ile seks yapmış olması pek olası değil ve eski Pecker erkekleri tercih ediyor. Yani."

"Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz," diye bitirdi Peabody.

Eve birkaç blok ilerlerken yağmur başladı, sonra iki blok daha ilerleyip park yeri buldu.

Peabody torpido gözünü açtı ve iki adet kompakt şemsiye çıkardı. Birini Eve'e uzattı.

"Orada olduklarını nereden bildin?"

"Roarke ve Summerset'i hesaba kattım, sonra olasılıkları hesapladım. Kazandım!"

Eve arabadan inerken Peabody birini açtı.

Orada olduğu için Eve de aynısını yaptı, sonra diğer yayaların yağmurdan korunmak için koşuşturmalarını veya ıslanmamak için eğilmelerini izlerken bir tür kendini beğenmişlik hissettiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

"Eskiden Pecker olarak bilinen sanatçı hakkında bana kısa bir özet yap."

"Otuz üç yaşında, melez, şu anda Saucy adlı bir seks kulübünde geceleri içki ve bar yemekleri servis ediyor." Peabody durakladı, parmağıyla işaret etti. "şu."

Eve, şu anda sessiz olan, imkansız derecede donanımlı çıplak bir kadın şeklindeki neon ışıklı, karartılmış pencereye bir göz attı.

"O direğe tutunması iyi bir şey. Aksi takdirde, o kadar büyük göğüsleri olduğu için sürekli yüzüstü düşerdi."

"Direkte nasıl sallanacağını anlayamıyorum. Göğüsleri sürekli direğe çarpıyor."

"Peabody, o büyüklükteki göğüsler hiçbir şekilde 'meme' değildir. *Meme* terimi, yalnızca on iki yaşındaki bir kızın göğüslerinin çıkmaya başladığı zaman kullanılmalıdır."

"Evet, haklısın."

Bir sonraki bloğun ortasına geldikten sonra Eve, Orion'un binasını inceledi. Bir başka post-Urbans eseri. Sekiz katlı, kirli ve güvenliği zayıf, her tarafı grafitiyle kaplı bir bina.

Grafitilerin niteliğine bakarak, bu sanatçıların Saucy'yi desteklediklerini çıkardı — tabii sahte kimlik bulabilirlerse.

Sokak seviyesinde, meme ucu halkaları, dil piercingleri ve daha özel bölgelere takılabilecek diğer aksesuarlar satan kullanışlı bir perakende alanına bağlı bir dövme ve piercing salonu vardı.

Konut kapısında kilit olmadığı için, içeri girdiler.

Peabody içini çekti. "Beşinci katta. İç çamaşırlarımı yenilemem gerekecek çünkü pantolonum o kadar bollaşacak ki kıcımdan düşecek."

Beklendiği gibi, Eve asansörü görmezden geldi ve merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı.

Beşinci Bölüm

Sanki birinin üç gün önce pişirdiği tatlı-ekşi karides ve yanında taze kusmuk kokuyordu.

"Ne koku ama," dedi Peabody, merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Ve yine ses yalıtımı olmayan bir yer. Neden bebekler hep sanki biri keskin olmayan bir bıçakla parmaklarını kesiyormuş gibi ses çıkarır?"

"Iyy, ama neyse. Bu acıdan ağlamıyor. Açlıktan ağlıyor."

Eve, kaşlarını çatarak partnerine baktı. "Nasıl anladın?"

"Sadece aç gibi geliyor, parmağım kesiliyor gibi değil."

Annenin Neon Girl gibi göğüsleri olsaydı, bir beslemeyle o tankı birkaç gün doldurabilirdi."

Yukarı çıkarken, merdiven boşluğunda elektrikli klavyenin sesi, Game Show Channel'ın çılgın, kutlama çığlıkları, bir aksiyon filminin patlama ve gürültüsü ve birinin birine "kapa çeneni" diye bağırması yankılanıyordu.

Eve sonuncusuna büyük ölçüde katılıyordu.

Dördüncü kata geldiklerinde, bas ağırlıklı, sert kenarlı thrash metal müziğinin en yüksek ses seviyesinde çığlıklarını ve ayak seslerini duydu.

"Zaten sinirli değilsen," dedi, "bunu dinlemek seni sinirlendirir."

Beşinci kata çıktıklarında ses daha da yükseldi, sonra yangın kapısını açıp koridora çıktığında kulak zarlarını patlatacak gibi oldu.

"Apartmanda bu ses seviyesinde her ne haltsa onu çalan herkes pisliğin tekidir. Bahse girerim 'I Really Am a Pecker'dır."

"Eminim haklısın. Orada, 501 numarada, kapının titrediğini görebiliyorum. Üç kilit takmış ama titrediğini görebiliyorum."

Eve yumruğunun kenarıyla kapıyı yumrukladı. "Koçbaşı getirmeliydim," diye mırıldandı ve tekrar yumrukladı.

"Allyn Orion! Polis! Şu lanet müziği kapat ve kapıyı aç."

"Siktir git polis!"

"Kapıyı aç, yoksa huzuru bozmak suçundan seni tutuklarım."

"Deneyin bakalım!" Bir isyan çubuğunun çarpma sesi, kilitlerin tıklaması ve Orion kapıyı biraz araladığında zincirin tıkırdaması duyuldu. "Gündüz vakti kendi dairemdeyim!"

Eve rozetini gösterdi. "Kapat şunu, kapıyı aç. Bu konuşmayı burada ya da merkezde yapabiliriz."

"Siktir git polis." Ama zinciri çekerken mırıldandı. "Ne istiyorsun? Çalışıyorum! Yaratmak için müziğin gürültüsüne, öfkesine, *hiddetine* ihtiyacım var."

"Kapat şunu."

Boyu yaklaşık 1,70 metre, ince yapılı, siyah eşofman altı ve siyah kaslı tişört giyen, her ikisi de boya lekeli bir adam, küçük bir eğlence kutusuna doğru uzaklaşmak için döndü.

Omuzlarından aşağıya dökülen parlak mavi renkte kıvrımlı beyaz sarı saçları vardı. Siyah keçi sakalı, koyu altın rengi teni ve siyahla kalın çizgili kahverengi gözleriyle kontrast oluşturunuyordu.

Müziği kapatıp ona dönerek hırladı. "Şimdi mutlu musun? Bu binadaki zavallı köylülerin

sanata ve onu yaratanlara saygı duymamaları benim suçum mu?"

"Komşularına ve şehrin gürültü kirliliği kurallarına saygı duymadığın için senin hatan olduğunu söyleyebilirim."

"Kulaklık takmayı deneyebilirsin," diye önerdi Peabody.

"Hayır! Onunla *dolmam*, havayı yakmam, beni sarması gerekiyor."

Fury için."

O, yaklaşık iki metre uzunluğunda, bir metre yüksekliğindeki bir tuvali dramatik bir şekilde işaret etti. Boyanın bir kısmı hala parlıyordu. Siyah boya, sert kırmızı, öfkeli sarı, tuval üzerinde bir tür acımasız savaş veriyordu. Kalın vuruşların, sert açılının oluşturduğu bataklıkta Eve, belki de bir insan yüzü gördüğünü sandı.

"Bu, dizginlenmemiş duygular üzerine yaptığım serilerden biri. Ve işte *Keder!*"

Yine dramatik bir kol hareketi ile odanın diğer ucundaki başka bir tuvali işaret etti. Siyahlar, kırmızılar, koyu maviler, ölü örümcek ağı grileri ve evet, sanki o renkli vuruşlarla boğulmuş gibi, gözyaşlarıyla kaplı bir insan yüzü - sanatçının yüzü.

"*Acı, Arzu, Korku* da olacak."

Onları sevmeyi, ama garip bir şekilde etkileyici bir vizyon olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Tamam. Senin de birkaç seçeneğin var. Daireni ses geçirmez hale getirebilirsin."

"Bunun ne kadara mal olacağını biliyor musun? Sanatımı desteklemek için her gece köle gibi çalışmak zorunda kalıyorum."

"Uh-huh. Kulaklık takıp kulak zarlarını yakabilirsin. Ya da müziği makul bir ses seviyesinde tutabilirsin."

Ellerini uzattı, avuç içleri yukarıdaydı. "Benden kendi bileklerimi kesmemi istiyorsun."

"Hayır, sana kesmeyi bırakmanı söylüyorum. Zaten hapis yattın. Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Şimdi ellerini havaya kaldırdı ve odayı dolaştı. Tek bir köhne kanepenin dışında, tüm alanı stüdyo olarak kullanıyordu; tuvaletleri istiflenmiş veya asılmış, boyalar ve aletler masanın üzerinde dağınık duruyordu.

Eve, zemini muşamba ile örtmeye zahmet etmediği için, bir ara ev sahibi ile birkaç tur kavga edeceğini düşündü.

"Sanat, insan yapımı yasaları aşar."

"Öyle mi? Leesa Culver'ı bu yüzden mi öldürdün?"

"Onun kim olduğunu bilmiyorum." Daireler çizmeye ve el kol hareketleri yapmaya devam ederken dalgın bir şekilde cevap verdi. "Sanat yaratmak için uyarılmaya ihtiyacım var. Müzik, hareket, seks. Uyarılma olmadan *Fury*'yi nasıl hayata geçirebilirim?"

"Kulaklık," diye tekrarladı Eve. "Bir tane al. Dün gece yarısı ile sabah dört arasında neredeydin?"

"Anlamıyor musun..." Durdu, kaşlarını çattı. "Ne?" "Dün gece gece yarısı ile sabah dört arası. Neredeydin?"

"Köle gibi çalışmak zorunda olduğumu söylemedim mi? Ama yine de, heyecan verici şeyler oluyor ve bazen ilham da geliyor. Sanatım tanınana kadar yapmak zorunda olduğum basit işleri yapıyordum. Saucy'de başkalarına içki ve yemek servisi yapıyordum. Bir sonraki blokta."

"Gece yarısından dörde kadar mı?"

"Dokuzdan ikisine kadar. Sonra, yorgunluktan bitkin bir halde eve döndüm, sanatım için çok bitkin, uyumak için çok huzursuzdum. Uyku ilacı alıp uyudum. Bir gün acı çok fazla olacak ve bir daha uyanamayacağım."

Eve, Leesa'nın kimliğini bağlantısından çıkardı ve ekranı ona doğru çevirdi. "Onu nereden tanıyorsun?"

Kaşlarını çattı, başını salladı, sonra saçlarını geri attı. "Tanımıyorum. Eğer benim için modellik yapsa ve onu tuvalime koysam, o her zaman içimde yaşardı."

Elini kalbine koydu.

"Eğer benim uyarılma ihtiyacımdan şikayet ederse..." "O öldü."

Yine kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Ölüm hepimize gelir."

"Birisi öldürüldüğünde ölüm olması gerekenden daha erken gelir."

"Öldürüldüğünde." Şaşkınlıktan çok meraklanmış görünüyordu. "Ben onu kesinlikle öldürmedim."

"Bir adamı hareket halindeki araçların önüne ittin."

"O bir anlık delilikti, aslında bir kazaydı. Körü körüne bir tutku. Artık o günleri geride bıraktım. Şimdi, işim için sadece birkaç değerli saatim var. *Fury*'ye geri dönmem gerekiyor."

Eve, Vermeer'in tablosunu ekrana getirdi. "Bu tabloyu biliyor musun?"

O baktı, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sıkıcı. Sıradan."

"Doğru. Müziği yine o sese ya da ona yakın bir sese ayarlarsan, kapıda tutuklama emriyle birkaç polis bulursun." Eve kapıya doğru yöneldi. "*Fury* hapisteyken hiçbir yere varamazsın. Bunu unutma."

Dışarı çıktıklarında Eve bekledi. Müzik tekrar çalmaya başladı, ama kapıyı titretecek kadar yüksek sesle değil.

"Ne pislik" dedi Peabody. "Soyadını değiştirmeye hiç gerek yoktu."

"O bir pislik ve biz onun mazeretini kontrol edeceğiz, Leesa'nın yürüyüşten ne zaman ayrıldığını ne kadar kesin olarak belirleyebileceğimize bakacağız. Ama onu o öldürmedi."

"Kendine acımaya ve kendini şımartmaya o kadar meşgul ki cinayet planlayacak hali yok. Ayrıca, eşyaları portreyle aynı evrende değil. Böyle bir şeyi asla kullanmazdı."

"Onun eşyaları hangi evrende?" Eve, aşağı inerken sordu.

"Bok evreninde. Bazıları bunu beğenebilir, çünkü ürpertici bir etki yaratıyor ve ben tüm sanatın bir değeri olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ancak, bokun da bir değeri var. Ama bunun dışında, soyut, kavramsal ve kendini şımartmanın kokusu var. O bunu sadece acı çekmek ya da acı çektiğini iddia etmek için bir bahane olarak kullanıyor."

"Bütün bunlara katılıyorum. Yine de zamanlamayı kontrol edeceğiz. Sıradaki kim?"

Peabody kontrol etti ve Reineke'nin listesinin geldiğini gördü. "Standish, ve o günlük işinde olmalı. Café Urbane,

ve bu, park ettiğimiz yerden bir blok ötede, caddenin karşısında ve bir blok daha ileride.

"Yürüyerek gidebiliriz."

Sokağa çıktıklarında, esen fırtına tekrar dinmişti.

Arabaya geri döndüğünde Eve bagajı açtı. "İçine at."

Islak iki şemsiyeyi bagaja attı.

"Martin Martin Tribeca'da, Kyle Drew ise East Village'da."

"Bunu yine yürüyerek gideceğiz, o zaman park yeri bulmamız gereken sadece iki tane kaldı."

"Café Urbane'de salatalar ve sandviçlerin yanı sıra poşetler, kekler ve kurabiyeler de var."

"Tamam."

"Ayrıca pazar geceleri saat 10'da kapanıyor. Yani, zaman çizelgesi sırasında çalışıyor olamaz."

Eve, kendi yönüne doğru gelen trençkotlu adamı ve onun, bağlantısında sohbet eden bir kadının çantasını keskin bir bakışla süzdüğünü fark etti.

Sonra adamın bakışları Eve'e kaydı. Eve onun bakışlarını karşıladı ve başını eğdi.

Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

Onun arkasını dönüp ters yönde yürüyüşü, ona domuz pastırmasına doğru eğilen Galahad'ı hatırlattı.

Neredeyse utanç verici olduğunu düşündü. Hızlı bir koşu yapabilirdi.

Ama diğerleriyle birlikte caddeyi geçtiğinde, trençkotlu adam yoluna devam etti.

"Tamam, Simon Standish, yirmi sekiz yaşında, beyaz, babası Londralı. Bekar, birlikte yaşadığı kimse yok. Gündüzleri barista olarak çalışıyor ve bu işi altı aydan bir yıla kadar sürdürüyor. Bir kahve dükkanı/sanat galerisinde bir sergi açmış gibi görünüyor ve lise düzeyinde sanat öğretmeni olarak yedek öğretmenlik yapıyor."

Peabody PPC'sini kaldırdı. "Diğer sanatçının sergisinde başka bir sanatçıyı yumruklayan kişi o."

"Hatırlıyorum."

Ayakkabı mağazasından çantalarla dolu ve sırtlanlar gibi gülen iki kadına geniş bir mesafe bıraktı. Ayakkabılar bazı kadınları çılgına çeviren neydi?

Café Urbane'nin kapılarından ışıklar parıltıyordu ve hava oldukça iyi kahve kokusu ve sohbet sesleriyle doluydu.

"Salatana bak." "Ne istersin?"

"Bilmiyorum. Ah..." Eve menü panosuna göz attı ve beynini yemeğe odaklamaya çalıştı. "Sadece ızgara peynirli sandviç."

Cebinden nakit para çıkardı ve lanet olsun, bir ATM'ye uğrayıp daha fazla para çekmesi gerektiğini fark etti.

"Ne tür ekmek, ne tür peynir?"

"Ne olursa olsun. Sen seç. Pepsi al. Standish'e bir mesaj atacağım."

Peabody'ye parayı uzattı, sonra kahve istasyonuna yöneldi.

İki baristadan sadece biri erkek olduğu için onun sırasına girdi. Konuşma parçaları etrafında dönüyordu.

Bart'ın raporunu mutlaka teslim etmesi gerektiği. Birinin salsa dansı için randevusu olduğu. Birinin çocuğunun saçını mor boyadığı için şikayet ettiği, bir başkasının annesinden duyduğu hayal kırıklığını dile getirdiği.

Standish'in kimliğini kontrol ederek doğru kişiyi bulduğundan emin olmak için zaman ayırdı.

Sarışın saçlarını yanlardan keskin, diyagonal çizgiler halinde kesmiş olsa da, ekranında aynı yüz belirdi.

Yuvarlak hatlar, soluk yeşil gözler, pudra beyazı ten ve hafif sarı sakallar.

Boyu yaklaşık 1,80 metre, dar siyah tişörtünün altında iyi şekillendirilmiş kolları ve omuzları vardı. Leesa'nın ağırlığındaki bir kadını taşımakta zorlanmayacağını düşündü.

Tezgaha geldiğinde, adam ona gülümsedi. "Ne istersiniz, Slim?"

"Teğmen Slim." Rozetini gösterdi ve adamın gülümsemesi kayboldu.

"Tamam. Aynı soru."

"Ortağım ve ben bir soruşturma hakkında sizinle konuşmak istiyoruz."

"Çalışıyorum."

"Amirinle konuşabilirim."

"Hadi ama dostum. Bu işi kaybetmek istemiyorum." "Mola saatin ne zaman?"

"Yaklaşık yirmi dakika sonra."

Arkasına baktı ve Peabody'nin iki kişilik masayı kapladığı yere doğru.

"Kızıl saçlı, kızıl çizgili olanı görüyor musun? Molanda oraya gel. Hızlı halletmeye çalışırız."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"O zaman daha da çabuk olur." Masaya doğru yürüdü.

"Pepsi'nizi getirdim. Limonatalarını deneyeceğim." Sipariş kutusuna dokundu. "Salata ve san yaklaşık beş dakika sonra hazır olacak."

Eve, Standish'i gözleyebilmek için oturdu. "Yirmi dakika sonra molası var. Kapıya ya da arkaya doğru hareket ederse, peşinden gideriz."

"Umarım yapmaz." Peabody limonatasını aldı, tadına baktı. "Hey, oldukça iyi. Mavis limonlardan nasıl yapılacağını öğrendiğinden beri bizi şımartıyor. Bu akşam ızgara yapıyoruz. McNab ve Leonardo bu işte iyice ustalaştılar."

"Gergin," dedi Eve. "Buraya bakıp duruyor. Gergin, ama suçluluk hissetmiyorum. Daha çok... belki de kederli. Kahretsın, polisler."

"Çoğu insan polisler hakkında böyle hisseder."

Kutu siparişin hazır olduğunu işaret etti. Peabody salatayı, ardından sandviçi açıklıktan çıkardı.

"Tam buğday ekmeği ve Munster ve Amerikan peyniri karışımı seçtim."

"Tabii, olur."

"Ah, para üstü." Peabody Eve'e para üstünü uzattı; bu da yine nakit para ikmali için durmak gerektiği anlamına geliyordu.

Eve parayı cebine koydu, sonra bir mesaj geldiğinde bağlantısını çıkardı.

"Mira dosyayı okudu. Bana saat 16:00 civarında bir zaman aralığı verebilir. Bu da olur. Bunu ve diğer ikisini de halledebiliriz."

"Belki içlerinden biri Leesa'nın Kız portresini çalışıyor olabilir ve... dava kapanır!"

"Evet, öyle olacak." Eve sandviçi ısırdı. "Ama sence de o bunu yapmıyor mu? Ya da yapmadı mı?"

"Bence bu en olası ihtimal, evet. Bir kadını ikonik bir imge olarak giydirip sonra onu resmetmemek, yaptığın iş bu olduğu için, hiç de şerefli bir şey değil. Resmetmek. En olası ihtimal."

"Tabii yanlış izi takip etmiyorsak ve o resim yapmıyorsa. Mesela: Neden bu... Pecker'ın kullandığı kelimeyle... köylüler yetenek sahibi oldu? Ben bununla çok daha fazlasını yapardım. Bunu hak ediyorum, ama ben sadece sanat eseri satabilirim, ya da sanat eserini restore edebilirim, ya da sanat eseri satın alabilirim."

"Bunu göz ardı edemeyiz."

Eve, Standish'in önlüğünü çıkarmasını izledi. Standish tezgâhın etrafından dolaşıp masaya doğru yürüdü.

"Birkaç dakika vaktim var. Dinle, müdürüme sizin polis olduğunuzu ve binamda bir sorun olduğunu söyledim. Bu işi gerçekten kaybetmek istemiyorum."

"Neden bir sandalye çekmiyorsun?"

O da öyle yapıp oturduğunda, Eve ondan dalgalar halinde yayılan bir mutsuzluk hissetti.

"Gerçekten hiçbir şey yapmadım. Daha önce hata yaptığımı biliyorum, ama Harmann'ın başka bir sorunu varsa, yemin ederim ki ben değildim. Biraz sarhoştum ve çok kıskançtım. O da bunu yüzüme vurdu, ben de ona yumruk attım. Sonra birkaç hafta önce onu gördüm ve özür dilemek istedim."

Samimi, değil mi? O da bana uzaklaştırma emri çıkaracağını söyleyerek bağırmaya başladı.

"Yanımda birkaç kişi vardı. Onlar beni doğrulayacaktır. Ben sadece oradan uzaklaştım. Hiçbir şey yapmadım."

"Tamam. Bu başka bir konu. Bu kadını tanıyor musun?" Eve bağlantısını uzattı.

Standish baktı, göz gezdirmede, baktı. "Hayır. Güzel bir kadın. Makyajı gözleri çok ağırlaştırmış, ama makyajsız hali güzel bir yüzü var.

"Anlamıyorum."

"Dün gece öldürüldü."

Beyaz tenli birinin ten rengi solabilirse, onunki solmuştu. "Tanrım, zgnm, tamam mı? Ama gerçekten anlamıyorum."

Eve, bağlantıyı tekrar gösterdi. "Peki ya bu?" "Tabii, *İnci Küpelİ Kız*. Çok güzel bir eser. Vermeer'in ışığı yakalama şekli, kontrastı kullanışı, karanlık arka planda ne ıkışı."

"O da böyle giyinmişti."

"Sanatçının modeli gibi mi?" şimdi hem şaşkınlık hem de ilgi birbirine karışmıştı. "Genellikle öğrenmek için önceki bir görüntüyü kullanmaya çalışırsanız, görüntünün kendisini kullanırsınız. Onun yüzü bunun için pek uygun değil."

"Dün gece neredeydiniz? Gece yarısından sabaha kadar?"

"Aman Tanrım, aman Tanrım." şimdi elleri titriyordu, bu yüzden onları masanın altına koydu. "Bakın, bir adamı yumrukladım ve bu aptalcaydı, ama kimseyi ldrmezdim."

"Nerede olduğunu bize söyler misin?" dedi Peabody nazikçe.

"Ben... Tanrım... Evimde alışıyordum. Orada resim de yapıyorum. Bir modelle çalışıyordum. Caryn... ah, Tanrım... Caryn Lloyd. Saat dokuz civarında başladık ve... sanırım saat 12:30 ya da 1:00'e kadar devam ettik. Sonra giyindi... ben figür çalışması yapıyorum... biraz konuştuk, sonra gitti. Emin değilim, saati kontrol etmedim, ama saat 1:00'den sonraydı çünkü geceyi bitirdiğimde saatin 2:00'ye yakın olduğunu biliyorum.

Hiçbir yere gitmedim. Binada kapı kameraları var. Kontrol edebilirsiniz."

"Tamam. Modelin iletişim bilgilerini bize verir misiniz?" "Tabii, tamam, ama lütfen onu korkutmayın, tamam mı? Bu gece

bu gece yine benim için poz vermesi gerekiyor."

Link'ini çıkardı, kişiyi aradı ve onlara verdi.

"Bunu yapan birini tanıyor musun? Modeller kullanarak kopyalayan?"

"Bilmiyorum. Kimse yapmıyor demiyorum, ama ben yapan kimseyi tanımıyorum. Sadece düzelmeye çalışıyorum, tamam mı? Günlük işimi yapmaya, sanatımla uğraşmaya, beladan uzak durmaya çalışıyorum. Ailem bana gerçekten destek oluyor, ama Harmann'ı yumruklamak? Burada şartlı tahliye gibiyim."

Gülümsemeye çalıştı.

"Galeri müdürüne yaklaşmak için cesaretimi topluyorum. Oraya varmam çok uzun sürdü, ama bunu yapmam gerekiyor, işleri düzeltmek için. Benim sorunum, benim tavrım, benim saçmalıklarım, bu yüzden onu görmem gerekiyor.

"Bu özel çalışmayı bitirip ona götürmeyi ve işimi ciddiye aldığımı, yeterince iyi olmazsa başkalarını suçlamayacağımı göstermeyi umuyorum. Ve yeterince iyi olacak. Eninde sonunda."

"Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." "Tabii. Teşekkürler. Vay canına."

Sandalyeyi yerine koyduktan sonra işine geri döndü.

"Hiçbir şey yok," dedi Peabody.

"Hiç yok. Ama yine de kontrol ediyoruz. Kurbanın zaman çizelgesini de kontrol ediyoruz. East Village, sonra Tribeca."

"Kyle Drew," dedi Peabody, yağmurun ardından nemli havada arabaya geri dönerken. "Otuz sekiz yaşında, melez, bir evlilik, bir boşanma, çocuğu yok. Aslında başlangıçta başarılıydı, övgü ve satışları vardı, modellerinden biriyle evlendi. Yaklaşık üç yıl önce, evliliği bozuldu, övgüler ve satışları da öyle. Temel olarak, artık geçmişte kalan bir adam."

Eve aynı trençkotu gördü ve o da Eve'i gördü. Aralarında yarım blok mesafe olmasına rağmen, Eve onun arkasını dönüp yürümeye devam ederken içinden gelen pes etmiş bir iç çekiş duyduğuna yemin etti.

"Oraya varıp sonra düşmek daha kötü olabilirdi." Eve, trençkotlu adamın yaya geçidindeki kalabalığa karışmasını ve ona hızlıca bir bakış atmasını izledi. "Bu, seni o kadar kızdırabilir ki, modelini öldürmek gibi yepyeni bir teknik denemek isteyebilirsin."

Sokak hırsızını takip edip ona gerçekten kötü bir gün yaşatmak için can atsa da, arabada durdu.

Eğlencesini başka bir yerde bulmak zorunda kalacaktı.

"Bu ikisinden biriyle mükemmel senaryonu gerçekleştiremezsek, restorasyon alanında çalışan sanatçılara bakmaya başla. Her zaman başkalarının çalışmalarını düzeltiyorsun. Artık kendi çalışmalarını yaratmanın zamanı gelmedi mi? Orijinalinden ne kadar iyi olduğunu göstermek için kopyalarsın."

★ ★ ★

Kyle C. Drew'u elemek uzun sürmedi, çünkü etkileyici loft dairesinin kapısını sağ eli alçıya alınmış halde açtı.

İri yapılı adam, mürekkep siyahı saçlarını uzun dreadlocklar halinde arkada gevşek bir şekilde bağlamıştı. Etkileyici vücudunu kolsuz beyaz tişört ve siyah bol pantolonla örtmüştü ve Peabody ile Eve'e parlak mavi gözleriyle uzun uzun baktı.

"Polis misiniz?" Sesi, zengin kahveye dökülmüş ılık krema gibiydi. "Yazık, tabii sanatçıların modeli olarak ek iş yapmak istemiyorsanız. İlginç yüzler."

"Hayır, teşekkürler." Eve kalıba başını salladı. "Bu nasıl oldu?"

"Kendimi sinirlendirdim ve duvara yumruk attım.

Bu bana ders oldu."

"Ne zaman yaptın bunu?"

Biraz kaşlarını çattı. "Cumartesi öğleden sonra. Ne oldu?"

"Bunu burada konuşmak ister misin?" "Ne fark eder ki? Ama tamam."

Onları geniş pencereleri ve renkli, etkileyici bir alana davet etmek için geri adım attı. Duvarlarında, bir galeride olduğu gibi, göz alıcı bir tarzda sanat eserleri sergiliyordu.

İki kanepenin için yeterli yaşam alanı vardı, her ikisi de bakır tonlarında ve turkuaz renkli sandalyelerle donatılmıştı.

Bu alan, eski ve önemli görünen bir masa ve etrafındaki yarım düzine sandalyeyle yemek alanına açılıyordu.

Bakır korkuluklu ahşap bir merdiven, ikinci kata çıkıyordu.

Eve bağlantısını çıkardı. "Bu kadını tanıyor musun?"

Adam bağlantıyı aldı ve inceledi. "Hayır, ama bu fotoğrafı bir medya raporunda gördüm. Dün gece biri onu öldürmüş. Çok fazla ayrıntı yok, ama boğulmuş olduğunu söylediler."

Eve'e bağlantıyı geri verdi ve alçısını kaldırdı. "Bu durumda ben şüpheli listesinden çıkmış olurum, ama bu, bana neden onu sorduğunu açıklamıyor. LC olduğunu söylediler. Seks ya da modellik için kullanan herkesi mi kontrol ediyorsun?"

"Kullanmış mıydınız?"

Gülümsedi. "Seks için para ödemem, bununla bir sorunum yok, ama ihtiyacım olmadı. Ama tabii, ara sıra poz vermesi için birkaçını tutmuşluğum var. Onu tutmadım. Hatırlardım."

"Peki ya bu?" Eve, Vermeer'i gündeme getirdi.

"Tabii ki hatırlıyorum. Kim hatırlamaz ki? Bu ne anlama geliyor..." Durdu, sonra sağlam elini uzattı. "Ölen kızı bir daha görmeme izin ver."

Eve isteğini yerine getirdiğinde, kaşlarını çattı. "Gözler, değil mi? Kemik yapısı yanlış, burun, o yanlış. Ağız neredeyse doğru, ama gözler..."

Başını kaldırdı. "Biri onu, en ünlü Vermeer tablosunun sahte bir kopyasında oynatmış, sonra da öldürmüş olabilir mi?"

"Cumartesi günü saat 23:00 ile 04:00 arasında neredeydiniz, söyleyebilir misiniz?"

"Tanrım." Gözlerinde bir anlık öfke parladı. "Burada, kara kara düşünerek. Bununla tanımadığım bir kadını nasıl boğabilirim ki?"

Alçılı elini salladı.

"Ne zaman, nerede ve kim tarafından tedavi edildi?"

"Bir saniye izin verin." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve verdi, sonra kadının tam olarak duyamadığı bir şey mırıldandı.

"Bu işe yaramıyor."

"Ne işe yaramıyor?"

"Bilinçli nefes alma ve mantra. Hâlâ sinirliyim. Tam zamanını bilmiyorum. Cumartesi günü saat üç, belki dört. East Eighth'teki acil servis. Dr. Salvari. Birkaç gün sonra ona tekrar gitmem gerekiyor, lütfen Tanrım, bu lanet şeyi çıkarabilir. Resim yapamıyorum, eskiz yapamıyorum. Lanet olası ayakkabılarımı bile bağlayamıyorum."

"Tamam. Bize stüdyonu gösterirsen, sonra da seni rahat bırakırız?"

"Atölyemi mi görmek istiyorsunuz? Ne, Vermeer'in bir reproduksiyonunu yapıyorsam diye mi?" Sağ eliyle işaret ederek merdivenlere döndü.

Onu takip ettiklerinde, Peabody nefesini tuttu. Bir başka geniş alan, içinde tuval, bir çalışma masası, boya, alet ve paletlerin bulunduğu raflar vardı. Kıvrımlı yeşil bir kanepe, çok sayıda battaniye, buruşuk beyaz çarşaflarla örtülü bir yatak ve Eve'in mankenleri giydirmek veya örtmek için kullandığını düşündüğü bir askı vardı.

Peabody, şövale üzerinde bitmemiş tabloya doğru yürüdü.

Yatağı kullanmıştı ve buruşuk çarşaflar, sol omzunun üzerinden altın kırmızısı saçları dalgalı bir şekilde uzanan modelin etrafında ve üzerinde dalgalanıyordu. Sağ dirseğine yaslanmış yatıyordu ve tembel, "az önce seviştim" gülümsemesi vardı.

"Oh, bu harika! Işık, ay ışığı, parlak ve pencereden içeri süzülüp saçlarına vuruyor. Hareketleri, vücudunun kıvrımları.

Masadaki şarap şişesi ve iki kadeh. Çarşafların her kıvrımındaki gölgeler.

"Ve onların hala sıcak olduğunu hissedebiliyorsunuz, ve o, onları onunla birlikte ısıtan kişiye gülümsüyor. Şöyle demek üzere: 'Yatağa geri dön.' Çok şehvetli. Nefes kesici."

"Tamam, merdivenleri çıkmaya değdi. Sanat koleksiyoncusu musun?"

"Keşke öyle olsaydı. Yaşam alanınızda, işinizde ve başkalarının işlerinde harika sanat eserleri var, ama bu?"

"Cumartesi günü arka plan üzerinde çalışıyordum. Bir türlü ritmimi yakalayamadım. Modele ihtiyacım vardı. Onunla iletişime geçmeye çalıştığımda, doğrudan sesli mesaja yönlendirildim. Ona ulaşamıyorum, ritmimi yakalayamıyorum."

Kafasını salladı, duvara ve duvardaki yumruk büyüklüğündeki pürüzlü deliği işaret etti.

"Ben de öyle hallettim. Önemli bir şey için günlerimi, hatta bir haftayı ya da daha fazlasını kaybettiğimi hatırlatması için öyle bırakıyorum. Doktor, yanlış vurursam çok daha pahalıya mal olabileceğini söyledi. Uzun zamandır yaptığım en iyi işti ve neredeyse mahvediyordum."

Eve'e döndü. "Sahtecilik yapmam. Pilar evliliğimizi mahvetmeden ve ben her şeyi mahvetmeden önce, boya ve fırçalarımı almaya yetecek kadar param kalmıştı. Ve mahvettiğim şeyi düzeltiyorum."

"Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz." "İşbirliği berbat bir şey, ama üzerinde çalışıyorum."

Aşağı kata indiğinde Eve kapıda durdu. "Meditasyon yapmaya çalıştığımda mantram '*Siktir et*' oluyor. Bazen bir dakika kadar işe yarıyor."

"Öyle mi? Deneyeceğim. Bu benim on beş saniyemi geçer."

Peabody arabaya doğru yürürken bağlantısını çıkardı. "Klinik ve doktorla görüşeceğim, ama onlar da onaylayacaklardır."

"Evet, ama bunu eleyebiliriz. Elleri güçlü, ama katil her ikisini de kullandı ve o kesinlikle bunu yapamaz. Ayrıca, o

uygun değil. Öfkesi aniden patlıyor. Katilin öfkesi ise her zaman orada."

Altıncı Bölüm

Tribeca'da Eve çok fazla şeye razı olmak zorunda kaldı, sonra da iki blok yürümek zorunda kaldı.

Martin Martin, haysiyetine sıkı sıkıya bağlı, eski, yıpranmış bir tuğla binada yaşıyordu. Kadın giyim mağazasının üst katında yaşadığı için Peabody, onun bol pantolon giyme sloganına layık olmadığını düşündü.

Eve 1-C'nin kapısını çaldığında, koridorun karşısındaki kapı açıldı.

Yirmili yaşlarının ortalarında, siyah deri pantolon ve bol, kalçalarını sallayan beyaz bir gömlek giymiş bir kadın, omzundaki kırmızı çantayı kaydırды.

"Aptal... Yani Martin-Squared orada değil."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, orada kalırsa çok sevinirim. Cuma günü bu saatlerde, hafta sonu çantasıyla dışarı çıktı. Bildiğim kadarıyla, geri dönmedi."

"Eğer onun için modellik yapmayı düşünüyorsanız," diye ekledi, "kendinize bir iyilik yapın. Yapmayın. Çünkü pislik."

"Onun için modellik yaptın mı?"

"Bir kez. Başlangıçta her şey yolundaydı, sonra bana bağırmaya başladı, aptal sürük ve daha kötüsü dedi. Bunu kabul etmek zorunda değildim, bu yüzden kalktım. Beni yakaladı, geri itti. Bir hafta boyunca parmak izleri olan morluklar vardı. Ben de onun hayalarına diz attığım için onunki daha kötüydü. Bir daha bana elini sürerse, ellerini keseceğimi söyledim."

Omzundaki çantayı değiştirdi. "Neyse, provaya gitmem lazım, ama modellik ücreti buna değmez diyorum."

Kadın ayrıldığında Eve başını salladı. "Tamam, o mankenlere birden fazla kez fiziksel şiddet uygulamış. Belki de bu bir alışkanlık. Burada bir valiz bırakmış, yani belki başka bir yeri vardır. Daha özel bir yer."

"Onunla iletişime geçip geçemeyeceğime bakayım."

"Evet, öyle yap. Biz geri dönelim. Merkezden aldığın numarayı dene. Onu karakola çağırarak istiyoruz. Fiziksel saldırı hakkında bir şikayet olduğunu söyle."

"Komşusu şikayet etti."

"Evet, ama içimden bir ses onun meditasyon yapmadığını söylüyor."

★ ★ ★

Merkez'e döndüğünde, Eve tahtasını ve defterini güncellemek için zaman buldu. Sonra Martin-Squared hakkında daha derinlemesine araştırma yapmak için daha fazla zaman ayırdı.

Üst orta sınıf bir ailenin tek çocuğu. Pratt'tan sanat diploması aldı, bir yıl Avrupa'yı gezdi, bir yıl Paris'te yaşadıkdan sonra New York'a yerleşti.

Birkaç sergi açmıştı ve Eve, okuduğu eleştirilerin ılımlı olduğunu düşündü.

Yirmi dokuz yaşında, gündüz işi yoktu. Hiç olmadı. Sanatını sürdürürken yaşamak için küçük ama yeterli bir güven fonu vardı. Ve ara sıra eserlerini satıyordu.

Saati kontrol ettikten sonra ofisinden çıkıp Mira'nın ofisine gitti.

Peabody işaret verdi. "Martin Philadelphia'da. Dün açılan bir sergide yer alan sanatçılardan biri. Bu gece geri dönecek ve çok sızlanarak yarın gelip, bizimle ilgilenmesi gereken - alıntı yapıyorum - 'bazı histerik kadınların aşırı tepkileri' ile ilgilenecek."

"New York'tan Philadelphia'ya gidip gelmek. Kolay bir yolculuk. Oraya git, check-in yap, geri dön, kurbanı işe al, giydir,

, cesedini at, sonra sergiye yetişecek kadar zamanın kalır."

"Araba kiraladı, yani özel ulaşım aracı var."

"Daha da iyi. Ben Mira ile birlikteyim."

Eve, Mira'ya kayarak gitti ve zamanlamasını iyi ayarladığı için iki dakika erken vardı. Ancak, takdire şayan dakikliğiyle, ejderhanın Mira'nın kapısında olmadığını ve kapının açık olduğunu gördü.

Eve kapıya yaklaştı, Mira masasında klavyeyle çalışırken kapı pervazına parmaklarıyla vurdu.

Mira başını kaldırıp gülümsedi. "Girin, oturun. Bir dakika bekleyin."

Eve oturmak yerine ayakta durdu ve etrafına bakındı.

Mira'nın birkaç canlı bitkisi vardı — biri mor çiçeklerle doluydu — bazı aile fotoğrafları, birkaç iyi seçilmiş toz tutucu.

Tabii ki disk dosyaları, düzenli evraklar, her şey sakın ve düzenliydi.

Kadın da öyleydi.

Bugün soluk mavi bir elbise ve daha koyu mavi bir ceket giymişti. Boynunda, soluk ve koyu pembe taşlarla serpiştirilmiş, her iki mavi renkteki küçük taşlardan oluşan kolyeler vardı.

Eve, Mira'nın dört rengi de bir şekilde içeren yüksek topuklu ayakkabılar giydiğine dair kişisel bir iddiaya girdi.

"İşte!" Mira sandalyesine yaslandı. "Bizim dünyamızda raporlar ve evrak işlerinin sonu yok, değil mi?"

"Hayır, yok. Bugün evrak işlerini halletmek için erken geldim. Öyleyse."

"Evet, dosyayı okudum. Çok garip ve rahatsız edici."

Mira kalkıp klimaya doğru yürüdü ve Eve bahsi kazandığı için kendini tebrik etti.

Dört rengin uzun, akıcı kıvrımları Mira'nın uzun, ince topuklu ayakkabılarını kaplıyordu. Eve, Mira narin fincanları çıkarmadan önce çayın çiçek kokusunu aldı.

Birini Eve'e uzattı, sonra mavi kaşık sandalyelerinden birine oturdu. Ve mükemmel bacaklarını çaprazladı.

"Senin elinde organize bir katil var, eşarpları, ceketini vb. temin ederek hazırlık yapan bir katil."

"Bunların nereden temin edilebileceğini araştırıyorum. New York'ta, Chicago'da, Doğu Washington bölgesinde ve benzeri yerlerde bu tür şeyleri satan birkaç kostüm dükkanı var. Harvo'nun bilgilerini aldığım da, bu kısmı daraltabilirim."

"Gördüğüm kadarıyla, hem kostüm hem de poz çok dikkatli bir şekilde kopyalanmış. O çok titiz. Notlarına katılıyorum. Cesedin bırakıldığı yer de dikkatle seçilmiş. Sanat galerisi sahipleri. Bunların hiçbirisi rastgele ya da dürtüsel değildi. Katil, kurbanı dün gecedan önce kesinlikle görmüştü. Kurban, genel parametrelere uyuyordu. Ten rengi, gençliği, gözleri ve boyu."

Mira çayından bir yudum aldı. "LC'yi, sokak seviyesini seçmesinin de planlı ve titiz olduğunu düşünüyorum."

"Profesyonel bir model tutun, muhtemelen randevu defteri vardır, belki birine söyler. Başka bir yerde gördüğünüz bir kadını tutun - eğer stüdyonuza gelmesi için onu ikna edebilirsiniz - o da muhtemelen birine söyler. Sokak seviyesinde bir LC mi? Müşteriyle birlikte gitmek için bir parçasıdır."

Muhtemelen ona önceden yarısını vermiştir, belki iyi iş çıkarırsa bonus vaat etmiştir. Ona sokak seviyesinde birinin alamayacağı kaliteli bir şarap vermiştir. Ve onu tanımak için biraz zaman ayırmışsa, yalnız yaşadığını, özellikle arkadaş canlısı olmadığını, yakın ailesi olmadığını öğrenmiş olmalıdır. Mükemmel bir hedef."

"Onun hakkında temel bir araştırma yaptığından şüphem yok. Kesin," diye tekrarladı Mira. "Organize. Ve kesinlikle risk alan biri, çünkü onu bir konut kapısının önünde, iyi korunan bir evin kapısının önünde poz verdirmek için zaman ayırmış."

"Whittier'larla, galerileriyle bir bağlantısı olacak."

"Evet. Vermeer mi? Onu çok takdir ediyor ve aynı zamanda derinden hor görüyor. Bu, onun ulaşamadığı bir yetenek, başarı ve tanınma çitası."

O, yetenek çıtasını aştığına inandığına şüphem yok, ama tanınırlık ona ulaşamıyor. İntiharı düşünmüş, hatta denemiş olabilir. Ama sanatı için ölüm fikri kök saldıka, bu fikir başka birinin ölümüne neden olacak şekilde arpıtıldı."

Eve tutuyordu uzattı ellerini ellerini "Onunla kendi kendi kendi Bunun samimiyeti."

"Aynen öyle."

"Onu bir sanatçı, bir ressam olarak tanımlıyorsun." "Evet. Sen tanımlamadın mı?"

"Benim için en yüksek olasılık bu. Ama Whittier'lara doğrudan bir saldırıysa, bu başka olasılıkları da ortaya çıkarır."

"Her zaman başka olasılıklar olacaktır, ama. Bir sanatçı gördüklerini yaratır. İster gözleriyle ister zihniyle. Katil, gördüklerini büyük bir özen ve hassasiyetle yeniden yarattı. Kostüm, poz gibi şeylerle neden uğraşsın ki? Kurbanı tel ve yapıştırıcıyla sabitledi çünkü onun için bir insan değildi. O bir insan değildi, onun imajını temsil etmek için döndürülebilen ve ayarlanabilen bir tür mankeniydi."

"Sanat eserlerini restore eden kişileri araştırıyoruz."

"Evet." Mira dudaklarını büzerek başını salladı. "Evet. Bu beceriyle geçimini sağlıyor olabilir, çünkü kendi çalışmalarıyla geçinemez. Restorasyon, boş bir tuval üzerine yaratmak değildir. O, kopyalıyor, doğru, ama bu restorasyon değildir."

"Tamam. Kendime, bunu yaparak ne kazandığını soruyorum. Aklıma iki şey geliyor. Kendi hastalıklı sanatsal tatmini ve şöhet. Adını bilmiyoruz, ama..."

"Onun eserlerini biliyoruz. Onları inceliyor, hakkında konuşuyoruz. Sanatçı olarak başarısız olmuş olabilir. Şimdi resim yaparken, Whittierler için başka bir görevde çalıştığı için bunu bir hobi olarak gizliyor olabilir."

"Ve bu çok acı verici olurdu."

"Evet, olur. Sanat, onun sanatı, yaşam nedeni. Bunun için övgü almadaki başarısızlığı, en büyük acısı. Ama bu acıyı, tanınmayan birçok büyük sanatçı ile paylaşıyor.

hayatları boyunca. Bununla mı? O bir başyapıt yarattı ve orijinalinden daha üstün olduğuna inanıyor.

"Bir sanatçı bu şaheseri resmederse veya yaratırsa, bunu tekrar yapmak istemez mi?"

"Evet. Ve istemekten daha fazlası, Eve, ihtiyaç duymak."

O zaten oraya varmıştı, bu yüzden sadece başını salladı.

"Ama aynı şeyi değil, neden aynı reproduksiyonu tekrar yapsın ki?"

Mira düşündü. "Herhangi bir nedenle, istediği seviyeye ulaşamadığını hissediyorsa, bunu anlayabilirim. Modelin bunun nedeni olduğunu düşünüyorsa."

"Başka bir tane yapmayı planlıyorsa, resmi çoktan seçmiş olurdu. Kostüm veya gardırop, bunlara ihtiyacı olurdu. Model için araştırma yapar ya da çoktan birini seçmiş olurdu."

"Evet, bence bunu yaptı. Kendini mükemmeliyetçi olarak görüyor. Çok titizdir. Yaşam ve çalışma alanını çok düzenli bulursun. Yalnız yaşıyor. Başkalarıyla vakit kaybetmeye vakti yok. Seks mi? Sanatın yanında ikinci planda. Genç, çekici bir kadın olan LC'yi işe almıştı. Önce onunla seks yapabilirdi, ama görünüşe göre yapmadı."

"Çünkü sanat nedeniydi. Ve o bir insan değildi. Uzun zaman önce ölmüş birini temsil ediyordu," dedi Eve yavaşça. "Ondan istediğini aldıktan sonra, o ölmek zorundaydı, yoksa resim yaşayamazdı."

Mira sessizce onaylayarak başını eğdi. "Benim görüşüm? Mükemmel bir ifade. O yetenekli olabilir, ama basit bir başarıdan çok daha fazlasını istiyor. Ölümsüzlük istiyor ve ölümsüzlükten önce de şöhret istiyor. Ölümsüzlük kazanmak için intihar etmeyi düşünebilir veya deneyebilir, ama şöhret kazanmadan önce değil. Planladığı kadar çok başyapıt yaratmadan önce değil."

"Tamam. Anlıyorum. O, elini duvara vurup parçalayacak türden biri değil mi?"

"Oh, hayır. Bunun için çok kontrollü biridir ve bu, resim yapmasını engelleyebilir."

"Evet, benim de öyle düşündüm. Parası var. Zaten öldüreceğin bir sokak fahişesine pahalı bir şarap şişesini harcamazsın. İşleri için özel bir alan ve özel ulaşım aracı."

Eve ayağa kalktı. "Bu bilgiler bana daha fazla ipucu veriyor."

"Gitmeden önce, bu hafta sonu taşınma nasıl gitti?"

"Taşınma mı? Ah, evet, doğru. Harika. Gerçekten son bir çaba gerektirdi." Ve hatırladı. "Bu akşam oraya akşam yemeğine gidiyoruz. Anlaşmayı kesinleştirmek için."

"Bunu yapmak için çok güzel bir yol. Peabody ve McNab, Mavis ve Leonardo ile senin aracılığınla tanıştı. Evi Roarke sayesinde buldular. İkiniz, onların kurdukları yuvanın çok önemli bir parçasısınız."

"Arkadaşlarıyla güzel bir akşam geçir." "Teşekkürler."

Cinayet Masası'na geri döndü ve McNab'ı Santiago'nun masasının yanında dururken buldu.

Jenkinson onu durdurdu. "Evrak işleri bitti. Portre katilinin restorasyon türlerini araştırmaya başladım."

"Harika. Güzel. Peabody, git hadi."

"Neyi bırakayım?" diye sordu ve McNab'ı güldürdü. "Eve git."

"Gerçekten mi? Hala biraz var..."

"Git," diye tekrarladı Eve, "ve e-geek'i de yanında götür. Halletmem gereken bazı işler var ve Roarke benimle burada buluşacak. Zamanında orada olacağız."

Ofisine giderken, bunun en az bir saat sonra olmasını umuyordu. Belki iki saat.

Mira ile yaptığı görüşmeyle ilgili notlar yazdı, sonra bunları bir kenara koydu.

Düşünmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu, gerçekten hiçbir şey.

Ve düşünmek beklemek zorundaydı.

Kahveyle kendine enerji vererek, evrak işlerinin aslan payını yapmaya başladı.

Onun geldiğini hiç duymadı, ama bu şaşırtıcı değildi. Asıl şaşırtıcı olan, Roarke kapıdan girmeden önce evrak yığınının oldukça büyük bir yol açmış olmasıydı.

"Hâlâ çalışıyor musun?"

Sayılar ve kelimelerden bulanıklaşmış gözlerle başını kaldırdı.

"Cehennem varsa, o da masaya zincirlenip

Ve ne kadar çok yaparsan, o kadar çok iş çıkar. Bu sonsuz bir işkence."

"Daha fazla işkence çekmek ister misin?"

"Hayır, ama on dakika daha lazım, sonra yarın erken gelip geri kalanını bitirebilirim. Bir dakikalığına."

"O zaman ben gidip eğleneceğim."

On dakikayı kabul etti. Belki beyni ağrıyordu, ama geri kalanı haklı hissediyordu ve günü bitirmeye fazlasıyla hazırды.

Peabody'nin masasına gidip Roarke'u bulmak için dışarı çıktı.

"Jenkinson ve Reineke beş dakika önce birini yakaladı. Happy hour'da çıkan bir tartışma mutsuz bir şekilde sona erdi."

Eve, bunun fazla mesai gerektireceği için daha fazla evrak işi anlamına geldiğini düşündü. Bunun hakkında düşünmek istemiyordu.

Santiago ve şapkasını baktı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Davayı kapattık, bu yüzden raporu yazmak için yazı tura attık." Omuz silkerek sözlerini bitirdi.

"Önce Cubs, sonra yazı tura. Dedektif, bir ipucu satın almalısın. Ya da en azından bir tane kiralamalısın."

"Şu anda şanslı bir dönem geçiriyor, ama şanslı dönemler sonsuza kadar sürmez."

Eve gülümsedi. "Bahse girmek ister misin? Glides," dedi Roarke'a. "Asansörler tıkanacak."

"Şampanyayı arabana koydum," dedi ona dışarı çıkarken. "Ve şimdi ben de senin şampanyaya ihtiyacın olacağına dair bir bahis yapacağım."

"Bu güvenli bir bahis."

"Arkadaşlarınla yeni, mutlu evlerinde geçireceğin bir akşam da ortamı neşelendirecektir."

"Peabody her bundan bahsettiğinde, gözyaşları ve coşku arasında gidip geliyor." Yürürken Eve ellerini salladı. "Hepsi gözyaşları ve coşku. Jenkinson ve Reineke birini yakaladığından, yarın bu iş için onları kullanamam. Belki Santiago ve Carmichael'ı ya da Baxter ve Trueheart'ı kullanabilirim."

"Baxter ve Trueheart'ın çiftler buluşması var."

"Ne?" Ağrılan beyni, kurnaz Baxter, ciddi Trueheart ve randevuyu anlamaya çalıştı. "Kadınlarla mı?"

"İkisi de heteroseksüel erkekler olduğu için öyle sonuçlandırıyorum. Baxter'ın bir arkadaşının bir arkadaşı var, bu yüzden akşam yemeği yiyecekler."

"Baxter bir çapkın, Trueheart ise bir oyuncak ayı. Ama ayılar kızdırılırsa seni paramparça ederler. Trueheart'ın gerçekten kızdığını hiç gördüm mü, bilmiyorum. Her neyse, bunun nasıl işe yarayacağını anlamıyorum."

"Sanırım öğrenecekler. Oh, ve gitmeden önce, Jenkinson, yan kuruluşlarımdan birinin yeni kravatlar ve çoraplar, belki de cep mendilleri tasarlamasını ve üretmesini önerdi. Bunun bana iyi bir kâr getireceğine inanıyor."

Eve, Roarke'a uzun ve çok samimi bir bakış attı. "Beynimin geri kalanını da yakmaya mı çalışıyorsun?"

Metal merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında, elini sırtında gezdirdi. "Senin ofisini çok seviyorum Teğmen. Çok seviyorum. Hiç sıkıcı değil."

Onun arabasına ulaşana kadar bekledi, sonra onu kendine çevirip öptü. Güvenlik kameralarına rağmen, Eve bir an daha orada kaldı.

"Bu günü birkaç saatliğine unutabilir misin?"

"Bunu yaparsam, gün boyu kafamda dolanıp durur. Onu bir kutuya koyup bir süre kilitlemek daha iyi."

"Senin için kolay olmadığını biliyorum." Parmaklarıyla kadının çenesindeki hafif çukuru okşadı. "Ama kutuyu tekrar açtığında bana anlattırısın."

"Buna güvenebilirsin. Sen sanattan anlarsın ve Peabody, ben ve Mira yanılmıyorsak, bu olayın merkezinde sanat var. O yüzden sana sanat konusunda danışacağım."

"Bu konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Buna güvenebileceğini bilen Eve, derin bir nefes aldı. "Şimdi kutuda kalacak."

Yolcu koltuğuna otururken arkaya baktı. "Şampanya nerede?"

"Saha çantan ve şemsiyelerle birlikte bagajda."

Yağmura mı yakalandın?"

"Beş dakika kadar. Bu süre, bir sokak hırsızının gününü mahvetmem için yeterliydi."

"O zaman bu senin için parlak bir nokta. Onu kovaladın, değil mi?"

"Gerek yoktu. Ben onu yakaladım, o da beni. Sonra Galahad gibi davranıp diğer yöne doğru yavaşça yürüdü. İki kez. Evet," diye fark etti. "Güzel bir an. Senin de var mıydı?"

"Aslında birkaç tane var. Off Duty kulübünüzdeki çalışmalar çok iyi gidiyor, Avustralya'daki tatil köyüne yapılan eklemeler ve iyileştirmeler de öyle, ayrıca Caro'nun kızı hamile."

"Neyi bekliyor?"

"Bir çocuk, hayatım. Neredeyse bir yıldır biriyle birlikte ve çocuk sahibi olmak istediklerini karar verdiler. Ve işte böyle."

"İlk kocasının bir pislik olduğunu düşünürsek, bu ya delilik ya da cesaret."

"İkisi de biraz. Caro çok heyecanlı. Bebeğin babasını çok seviyor."

"O zaman muhtemelen bunu hak ediyor. Caro kimseyi kandıramaz."

Central'dan kısa bir sürüşle Great House Project'in kapılarına vardılar. Eve, buranın artık sadece büyük bir ev olduğunu düşündü.

Bu kapılar, genç ağaçlar ve çalılarla süslenmiş yemyeşil bir çim alana açılıyordu. Ev, uzun verandası ve birçok penceresiyle geniş bir alana yayılmıştı. Renkli sandalyeler ve masalar, saksılardaki çiçekler evi daha da hoş bir hale getiriyordu.

Verandanın çatısından iki uzun kristal zincir sarkıyordu ve akşamın ilk ışıklarını hızlı

. Yemyeşil ve canlı çiçeklerle dolu saksılar da ortama daha fazla sıcaklık katıyordu.

Arabayı park etmeden önce, tüm sakinler verandaya çıkarak bir kez daha hoş geldiniz dediler.

Eve arabadan iner inmez, parıldayan kristaller kadar parlak Bella koşarak aşağı indi.

"Das, Ork! Yaşasın! Eve geldin!"

Eve'e doğru koşarak atladı, sarı saçları ve saçındaki kurdeleler uçuşan minik bir roket gibiydi. Tasarımcı babasının ona diktiği fırfırlı elbiseyle uyumlu, beyaz yıldızlarla süslenmiş pembe ayakkabılar giyiyordu.

Eve, kollarını, akan bir dere gibi gevezelik eden ve deli gibi gülen vahşi bir heyecanla doldurdu.

Eve, neyi kabul ettiğini bilmeden "Evet, tabii" dedi.

Roarke buzlu kılıf içindeki şampanyayı bagajdan çıkarırken Bella ona doğru çılgılık attı. "Ork!" Kollarını uzattı.

Roarke şampanyayı küçük kızla takas etti. "İşte güzellik."

"Ork." Çırpınan kirpiklerinin altından ona utangaç bir bakış attıktan sonra aşağıya indi. "Koş!" diye emretti ve öyle yaptı.

Bella'nın sevinci Satürn'ün dış halkalarına ulaşırsa, annesinin sevinci de ondan çok geride kalmazdı. İkinci çocuğuna hamile olan Mavis, pembe ayakkabılarıyla zıplarken, bebek mavis elbisesinin flörtöz eteği uyluklarının etrafında dans ediyordu.

Kaçmak için atlamadı, ama Eve'e sarıldı. "Biz burada yaşıyoruz," dedi ve tekrar zıpladı.

"Duydum. Nasıl uyuyor?"

"Moonpie'nin kreasyonları kadar mükemmel. Benim için yapılmış. Hepimiz için."

Mavis, Roarke'a sarılmak için yer değiştirdiğinde, Eve şampanyayı Leonardo'ya uzattı. "Hoş geldin."

Yüzü parıldayarak kolunu ona doladı ve yanağına öptü. "Teşekkür ederim."

Yeşil ve pembe çizgili uzun gömleği, Roarke'yi kucaklamak için döndüğünde dalgalandı. "İkinize de."

Peabody de yanlarına geldi. "Bununla başa çıkmalısın," dedi ve Eve'i kucakladı.

"Bu bir anlık bir şey." McNab omuzlarını kaldırdı, Eve'e gülümsedi. Ve ona sarıldı.

"Tamam, bu an. Peki neden herkes saçına kurdele takıyor?"

"Bella'nın kuralları." Mavis cebinden bir mavi, bir kırmızı olmak üzere iki tane daha çıkardı.

"Ciddi olamazsın."

"Sadece kabul et." Mavis kırmızı olanı Roarke'a uzattı, sonra Eve'in etrafında dolaşarak kafasının arkasına mavi bir fiyonk bağladı. Açıkça kabul eden Roarke, Eve'in onun çalışma modu olarak gördüğü şekilde saçlarını geriye çekti ve kırmızı kurdeleyle sabitledi.

Bella sevinçle ellerini çırpı. "Parti!" "Çok fazla şampanya gerekecek."

Mavis gülerek elini sıktı. "We Live Here'in ilk resmi ev turuna hoş geldiniz."

Ve kapıyı şık bir hareketle açtı.

Eve, yol boyunca, kafa karıştırıcı bir enkazdan inşaat alanına, oradan da yavaş yavaş bir vizyona doğru ilerleyen süreci görmüştü. Renkli duvarları, akıllı ışıkları ve yeniden hayata döndürülen eski zeminleri görmüştü.

Ama şimdi, mobilyalar ve orada yaşayan ailenin eşyaları vardı.

Bir tarafta, üzerinde üçlü New York sokak manzarası kalem çizimleri bulunan, şekerleme yapmaya davet eden büyük bir kanepenin bulunduğu oturma odası. Diğer tarafta, parlak ve cesur çiçeklerle kaplı kanepeler, koyu şeftali veya yumuşak yeşil renklerdeki çeşitli sandalyelerle donatılmış büyük bir oturma alanı.

Restore edilmiş şöminenin rafında mumlar, raflarda fotoğraflar ve hatıralar, resimlerde daha fazla renk sıçramaları vardı.

"Tanrım, üçünüz de her yerde varsınız."

"Tam istediğimiz gibi. Bir fotoğraf daha çekmek istiyoruz," diye ekledi Mavis. "Hepimizin birlikte olduğu bir fotoğraf. Arkaya çıktığımızda çekeceğiz. Şömine rafına koyacağız."

"Mutfağa geçelim," diye önerdi Leonardo. "İkinci kat turu için şampanyayı açacağım. Senin için köpüklü meyve suyu, Bellamina."

"Parkle joo! Yaşasın!"

"Ve benimle İkinci Numara için." Mavis karnını okşadı ve öncü oldu.

Hiç de iş gibi görünmeyen bir ev ofisi, Bella'nın boyuna uygun bir masa ve sandalye, birinci kattaki oyun odası, onu yönetecek kız kadar neşeli.

"Bu bir tür kütüphane ya da hiçbir şey yapmama odası," dedi Mavis bir sonraki odada. "Nadine'in kitapları, bazı hikaye kitapları var. Bakın, buradaki dolapta bir buzdolabı ve klima var. Böylece oturup kitap okuyabilir ve kışın en tatlı elektrikli şömineyi kullanabilirsiniz. Ya da sadece uzanıp hiçbir şey yapmayabilirsiniz. Hiçbir şey yapmama odasından daha aşırı ne olabilir ki?"

Çok renkli dolapları, geniş salonu ve arka tarafa açılan cam kapı duvarıyla mutfağa geçtiler. Arka tarafta veranda, bahçe ve oyun alanı vardı.

Leonardo şampanyayı açıp doldurduğunda, Eve Roarke'a baktı. "Sözlerin var. Her zaman vardır."

"Evet, var. Burada yaşayan herkese, bugünün sevinci dolu bir bardağın içindeki bir damla olsun."

"Seni seviyorum." Mavis gözyaşını sildi. "Daha fazlasını söyleyemem yoksa ağlayacağım, ama seni mega aşırı seviyorum. Bilmeni isterim."

İkinci kata çıktılar, misafir odaları, misafir banyoları, başka bir oyun alanı, başka bir oturma alanı vardı. Sonra, daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızlanan Bella, Eve'in elini tutup çekti.

Pembe, beyaz, fırfırlı ve kızsı olan oda, Bella'ya baştan aşağı uyuyordu.

"Benim," dedi Bella, açıkça memnuniyetle.

"Bella'nın!" "Çok güzel."

Prenseslere yakışır bir kanopi yatakta kabarık yastıklar ve çocukların sevdiği bir sürü doldurulmuş hayvan vardı.

Ama Bella, Eve'in Mavis'e doğum günü hediyesi olarak verdiği sandalyeye yürüdü ve eliyle sandalyenin gökkuşağı desenli kolunu okşadı. "Das, Bella için Ork." Sonra Peabody'nin yaptığı oyuncak kutusuna gitti, üzerinde Bella'nın adı parlak, şeker pembesi renklerle yazılmış başka bir gökkuşağı vardı. "Peadobby, Nab, Bella için."

Bella iç geçirdi ve bir anlığına Mavis'e o kadar çok benzedi ki, Eve gözlerini kırptı.

"Sevgi. Mag. Sevgi."

Sonra tekrar Eve'in elini tuttu. "Bebek şimdi."

Böylece Bella, masalsı orman temalı bebek odasına doğru yol gösterdi.

Mavis, mavi gözleri nemli, bir elini karnına koydu, diğerini kalbine koydu.

"O sandalyenin benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Tüm duygularımı yakalıyor ve daha fazlasını ekliyor. Bella'yı onun sandalyesinde salladık, hala da sallıyoruz

—ve ikincisini de bu sandalyede sallayacağız. Peki oyuncak kutusu? Peabody, bunu düşünmek için çok ciddi birisin."

Ana yatak odasını gezdiler ve Mavis'in ölçütüne göre —ince, neredeyse dinlendirici bir hava yaratmıştı. Tavanı büyük, cesur çiçek desenli duvar kağıdıyla kaplı devasa dolabı ve onu dolduran çılgın renkli giysileri ve aksesuarları saymazsak.

Büyük yatağın arkasındaki duvarı mücevher tonlarında çiçekler ve uçan kuşlarla boyatmıştı.

Ve işe yaradı, diye düşündü Eve. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu, ama işe yaramıştı.

Oradan Leonardo'nun tasarım stüdyosuna çıktılar ve iş istasyonları, kumaş yığınları arasında Eve, Bella için ayrılmış bir bölüm fark etti.

Tıpkı Mavis'in kayıt stüdyosunda olduğu gibi.

"Burada birkaç kez çalıştım ama hala benim olduğuna inanamıyorum. Buraya gelip kayıt yapabilirim,

prova yapabilirim ve -gülme sakın- şarkı yazmaya başlıyorum." "Neden güleyim ki?"

Mavis başını sallayarak kolunu Eve'in beline doladı. "Blue Squirrel'dan çok uzak bir yol. Sokakta hedef aramaktan daha da uzak bir yol."

Bella'nın oyun alanında oyuncak piyanoyu gösterdiği yeri işaret etti.

"Bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini veya gelip gelmeyeceğini asla merak etmek zorunda kalmayacak. Kendisine bakması gereken kişinin ona zarar vereceğinden endişelenmek zorunda kalmayacak. Belki de, garip bir şekilde, biz yaptığımız için, bu noktaya geldik. Ama o bunu yaşamak zorunda kalmayacak. Ona bunu öğretmek, bunu takdir etmeyi ve paylaşmayı öğretmek ve sadece nazik olmayı öğretmek bizim görevimiz."

"O zaten nazik. Siz çok iyi ebeveynlersiniz, Mavis." "Tüm evrende, hatta çoklu evrende, en çok olmak istediğim şey bu." en çok olmak istediğim şey."

"Görev tamamlandı."

Gülerek, Mavis başını salladı. "Bunun asla gerçekten tamamlanmayacağından eminim. Ve benim için sorun yok."

Gülümsedi. "Peabody, McNab. Sıra sizde!"

Yedinci Bölüm

Mavis, Peabody-McNab turu için hep birlikte ön kapıdan çıkıp yan tarafa geçmelerinde ısrar etti. Mag başlangıcından ult bitişine kadar, dedi.

"İşte başlıyoruz." McNab, kırmızı ve mor çiçeklerle dolu taş görünümlü vazolarla süslenmiş kapıyı açtı.

Peabody, Mavis'ten daha yumuşak, daha rüya gibi renkler seçmişti. Eve, bunların Peabody'nin ilk görüşte sevdiği koyu renkli, orijinal ahşap işçiliğini vurguladığını düşündü.

Eski tuğlaları temizlenmiş ve yeniden derzlenmiş şöminenin üstünde, eski görünümlü, daha kalın yeni bir şömine rafı vardı.

İyi anlamda.

Sokak sanatı koleksiyonuna başlamışlardı ve bu, duvarların sakin rengiyle, mobilyaların daha koyu tonlarıyla uyumluydu ve rahat, yaşanmış bir görünüm yaratıyordu.

Peabody'nin yaptığı sehpa -çünkü o bunu yapabilirdi- antika dükkanından alınmış gibi görünüyordu ve yine de ayaklarınızı uzatmaya davet ediyordu.

Çiçekler, mumlar ve Peabody'nin yetenekli elleriyle yaptığı örtüler, mekana kişilik katıyordu.

"Ve bunların hepsi ikinizin eseri."

"Lambayı çok seviyorum," dedi McNab. "Ama benim sevgim bile Peabody'nin sevgisine yetişemez."

"Doğru. Bu odadaki en sevdiğim şey ve..." Sanki ilk kez görüyormuş gibi, Peabody bir daire çizdi. "Bu odadaki her şeyi seviyorum."

bu odadaki her şeyi seviyorum."

İkili, McNab'ın yeniden cilaladığı ve Peabody'nin ince mavi ve yeşil çizgili kumaşla yeniden döşediği, ikinci el dükkanından alınmış bir çift sandalyenin bulunduğu şirin oturma odasından geçtiler. Ve enerjik boya sıçramalarıyla kaplı duvarları olan ortak ofislerine girdiler.

"Eğlenceli!" dedi Bella.

"Öyle, değil mi? Ama bu." Roarke, ortağının masasını eliyle okşadı. "Bu muhteşem bir iş. Bir ifade parçası."

"Harika olacağını biliyordum. Babam harika şeyler yapar. Ama..." Roarke gibi, Peabody de pürüzsüz, ipeksi ahşabı eliyle okşadı. "Harikadan da öte. Bak." Ortadaki çekmeceyi açtı. Altta, sağ köşede, *Dee 2061* yazıyordu.

"Buraya bak." McNab kendi tarafını açarak *Ian 2061'i* gösterdi. "Frosty," dedi. "Ve büyük dev demetler anlamına geliyor."

Peabody'nin el sanatları odasına geçtiler. Duvarların sessizliğine karşın, Eve'e göre her türlü renk, ton ve dokudaki ipliklerin yanı sıra kumaş ruloları, iplik makaraları, kurdeleler, danteller ve diğer malzemelerle dolu devasa bir vitrin duruyordu. Eve, bunların hepsinin Peabody'nin ustaca bir şekilde düzenlendiğini tahmin edebiliyordu.

Bir çalışma masasında, kullanmak için ehliyet gerekecekmiş gibi görünen bir dikiş makinesi vardı; diğerinde ise Eve'in tanımlayamadığı aletler ve bunların üzerinde daha fazlasını barındıran bir dizi küçük bölme vardı.

Köşede gerçek bir eğirme çarkı duruyordu ve yanındaki sepetin içinde daha fazla iplik vardı.

"Burası benim en mutlu olduğum yer. Yemin ederim, en çılgın rüyalarım da bile, ki rüyalarım çok çılgın olabilir, böyle bir odam olacağını hiç beklemiyordum."

Bella'ya gülümsedi. "Benim!"

Bella deli gibi güldü.

Mutfağa geçildi, burada bitki ve otlardan oluşan canlı bir duvar vardı ve geniş vitrinin önünde

Peabody'nin babasının onun doğduğu yıl yarım kıta ötedeki bir yerde yaptığı ve onun New York'taki bir ikinci el dükkanında bulunduğu (tesadüf mü, kader mi?) masa duruyordu.

Masasının üzerinde annesinin yaptığı üfleme cam avize asılıydı.

Eve ona baktı. "Tamam, vay canına. Sadece... Bu gerçekten vay canına."

Peabody'nin rüya gibi mavi ve yeşil renklerinde şeffaf cam, akıcı şekiller oluşturuyor ve tam açmış bir çiçek haline geliyordu.

"Bu bir şaheser," dedi Roarke.

"Bugün kabul etmesi zor bir kelime, ama evet, öyle." "Bekle. Avizeyi aç," diye emretti McNab.

Işık geldi, ama daha da ötesi, masanın üzerine yaydığı ışığın ötesinde parıltıyor gibiydi, böylece her bir yaprak parıltıyordu.

"Bu... masa gibi... ötesinde. Tam etkisini görmek için gerçekten gece görmelisin."

Eve, Peabody'ye başını salladı. "Hayır, görmen gerekmez. Bu gerçekten harika."

"Harika," diye tekrarladı Bella.

Ana katı gezdikten sonra, Eve, Bella'nın oynaması için küçük bir masa ve sandalyelerle bir alan ayrıldığını görünce gülünç bir şekilde duygulandı. Buradaki oyuncak kutusu, yine iyi anlamda, Bella'nın büyük büyükannesinin kullanmış olabileceği gibi görünüyordu.

İkinci katı gezdiler. Her biri kendine özgü olan misafir odaları, hepsi de hoş geldiniz ve rahatlık fısıldıyordu.

Burada McNab'ın büyükannesinin yaptığı bir yatak örtüsü, orada Peabody'nin yaptığı bir battaniye vardı.

Aile, diye düşündü Eve. Ev aileyle doluydu.

Mavis'in daha sade bir seçim yaptığı ana odada, Peabody daha cesur bir seçim yaparak duvarları koyu yeşil renge boyatmış, birini de dört direkli yatağın arkasındaki paneller gibi göstermişti.

"Her zaman bir tane istemişimdir," diye itiraf etti Peabody. "Ve küçük bir şömineyle. Sanki bir kalede uyuyormuş gibi."

"Bizim şatomuz." McNab kolunu onun omzuna attı.

"İç mekan turu burada sona eriyor. Alt katı henüz bitirmedik. İşler bitti," diye açıkladı Peabody, "ama mobilyaları yerleştirmeyi ve düzenlemeyi henüz bitirmedik. Hala parçaları topluyoruz. Büyük parti zamanı geldiğinde bitirmiş ya da bitirmeye yakın olacağız."

"Hadi arkaya gidelim." Biraz zıplayarak, Number Two'nun tepesini okşayan Mavis, sadece gülümsedi. "Bunu en sona saklamak istedim çünkü beni ağlatacak. Ve sizin daha fazla şampanya içmeniz gerekiyor."

Hep birlikte aşağı indiler, sonra Peabody'nin su çeşmesinin döküldüğü ve şarkı söylediği yere çıktılar.

Ve Mavis ağlamaya başladı.

"Kuş banyosu çeşmesi. Bakın ne kadar muhteşem görünüyor. Sanki o yer için yapılmış gibi. Bahçe, şelale ve heykel ile çok uyumlu."

Elini ağzına bastırmak zorunda kaldı. "Bize bak. Leonardo, ailemize bak."

Peabody'ler, Mavis, Leonardo, Bella ve Mavis'in kollarındaki bebeğin heykelini yapıp göndermişlerdi. Alçalan ışıktaki bronz bir parıltıyla parlıyordu.

"Rüya gibi. Buraya bakıyorum ve rüya gibi." "Mutluluk gözyaşları," dedi Bella ve dayanışma içinde kendisi de gözyaşlarına boğuldu.

"Bella'nın." Oyun evinin yanındaki masayı ve bankları işaret etti.

"Ve bebeğin," diye hatırlattı Mavis.

Bella gözyaşlı gözlerini devirdi. "Bebek de."

Eve bunun samimi gelmediğini düşündü, ama bunu kendine sakladı.

"Benim düşüncem şöyle," dedi onun yerine. "Bence tuhaf, bakımsız, göze batan bir evi ve bahçeyi özel ve sana ait bir şeye dönüştürmüşsün. Evet, burada yaşıyorsun diyen bir şeye."

Kadehini kaldırdı. "Harika bir iş çıkarmışsın."

"Harika iş çıkarmışsın," diye tekrarladı Bella ve Eve ona keskin bir bakış attı.

"Nasıl oluyor da bu kadar mükemmel telaffuzla küfür edebiliyorsun?"

Bella sırtıttı, sonra bağırarak kaydırağa tırmanmaya koştı.

Daha fazla şampanya içtiler ve bahçeden yeni toplanmış domates ve biberlerle hazırlanan bruschetta yediler. Leonardo, Roarke ve McNab'ın yardımıyla, Peabody'nin kendi bahçesinden topladığı özel patateslerle birlikte ızgara biftek yaptı. Izgara sebzeler de aynı şekilde kendi bahçelerinden toplanmıştı. Peabody bunların hazırlığını üstlendi ve Eve, bunların hiç de fena olmadığını kabul etmek zorunda kaldı.

Onlar yemek yerken, güneş indigo rengi gökyüzüne kaydı ve ışıklar yanıp söndü.

Mavis'in peri diyarı, diye düşündü Eve, bahçede parıldayan, ağaçlarda ışıldayan, patikalarda parlayan, hatta Peabody'nin şelalesindeki kayalıklarda bile ışıldayan.

"Belki de tamamen aşırıya kaçtık diye düşündüm," dedi Mavis Peabody'ye. "Ama kaçmadık. Bütün ışıklar? Yani, bakın. Çok güzel."

"Etkisi büyüleyici," dedi Roarke. "Güvenlik konusunda ise."

"Hallettim," dedi McNab Eve'e. "Kameralar, sensörler, anti-jammer kalkanları, kilitleme anahtarları var. Sizin evinizde, arazinizde, kapınızda olan sistemin aynısı ve sistem çok iyi çalışıyor. Haftalık kontroller yapacağım."

McNab, Roarke değildi, ama kim Roarke gibiydi ki? Eve rahatladı.

Arkadaşlarıyla geçirdiği bir akşamın ardından, cinayet bir kutuya kilitlendiğinde, onlar yola çıkarken o da rahatlamış halde kaldı.

"Eve giderken bir yere uğramam lazım, bazı sokak LC'leriyle konuşmam gerekiyor."

"Ne ilginç bir akşam."

"Sen de gelersen onlardan daha fazla bilgi alabilirim."

Ona bloğun yerini söyledi ve arkalarına yaslandı.

"Bu işe yarayacak, o evde yaşayan beş, yakında altı kişi. Her birinin ayrı bir alanı var, evet, ama birlikte olmayı seviyorlar. Hiçbiri birlikte olmadan bu kadar aptalca mutlu olamazdı."

"Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, değil mi? Beş farklı kişilik, ama birçok ortak noktaları var. Ve onların bunu özel ve kendilerine özgü hale getirdiklerini söylediğin şey? Bu, olabildiğince doğru."

"Bunu görmek ve hissetmek çok güzeldi. Artı, artık her gün fayans örnekleri ve boya renkleri hakkında konuşmak zorunda kalmayacağım." Ona doğru döndü ve kırmızı kurdeleyi fark etti.

Onu saçından çıkardı, sonra kendi mavi fiyonkunu da çıkardı.

"Parti bitti. Harika bir iş çıkardın dostum."

"Ben çoğunlukla bir gözlemciydim."

"Saçmalık. Tüm tarafları tanıyorum ve senin "Şey, Mavis, bu iyi bir fikir, değil mi?" dediğini duyabiliyorum. Bu, o, fuayeye bir koi havuzu ya da oyun alanlarından birine bir tavuk kümesi koymak gibi bir şeyden bahsettiğinde olurdu."

"Kümes, tavuk kümesi kümes demektir."

"Her neyse. Ona 'peki şimdi' derdin, sonra alternatiflerle bitirirdin."

"Aslında öyle bir şey yoktu. Onun bir vizyonu vardı ve bu vizyon ailesini yansıtıyordu. Tavuklar hakkında konuşuluyor, öyle oluyor."

"Ne? Ciddi misin?"

"Bu Peabody'den geldi."

"Tabii ki ondan geldi." Neden şaşırmıştı? "Bir zamanlar Free-Ager'dı."

"Oraya yerleşmek, bir süre yaşamak istediler, ama küçük bir kümes, birkaç yumurtlayan tavuk istiyorlar ve tabii ki yer de var. Taze yumurtalar, Bella için eğlence ve öğrenebileceği bir iş."

"Ve bir sürü tavuk pisliği."

"Peabody'nin de belirttiği gibi, bu bahçede kullanılabilir." "Bir şeyin içinde tavuklar mı? Bununla başa çıkabilirim. Ama sonunda bir ineğe sahip olursam, ben yokum."

Sokağa döndü ve İrlandalıların şansı sayesinde —eğer böyle bir şey varsa— kaldırım kenarındaki bir yere park etti.

"Peki, bu güzel Eylöl gecesinde neden LC'lerle konuşuyoruz?"

"Kurban bu blokta çalışıyordu. En iyi tahminim, katilin onu tuttuğu yönünde. Bir zaman çizelgesi ve iş arkadaşlarından öğrenebileceğim her şeyi istiyorum. Belki de büyük ikramiye, katilin tanımı."

Kimliklerini taramıştı, bu yüzden mavi sivri uçlu kırmızı perukla bile Dana Chumbley'i ve kısa etekli, spiral bukleli sarı peruklu Monique Varr'ı tanıdı.

Caddenin karşısında, bir elini vücuduna boyanmış gibi görünen elbisesinin beline koymuş Zola Messner'ı gördü. Diego Quint'i görmediğı için, Eve onun henüz işe başlamadığını ya da zaten bir müşteriyle birlikte olduğunu düşündü.

Chumbley ve Varr birbirlerine biraz mesafe bıraktılar, ama sohbet etmek ve yorum yapmak için yeterince yakın durdular.

Chumbley, Roarke'yi gözleriyle yalayıp yuttu ve şöyle dedi: "Mmm-mmm! Bebeğim, ne istersen, yüzde yirmi indirim. No-Tits'i kaybedersen yüzde yirmi beş."

"O Teğmen No-Tits," dedi Eve, rozetini çıkararak.

"Siktir. Beni neden rahatsız ediyorsun? Ehliyetim burada. Çalışıyorum ve polisler müşterileri kaçırıyor."

"Biz de çalışıyoruz. Leesa Culver?"

"Kim?"

Eve bağlantısını çıkardı ve kimlik fotoğrafını gösterdi. "Oh, Pissy-Ass. O ne oldu?"

"O öldü."

"Olur böyle şeyler."

"Dün gece çalışıyor muydu?"

Varr, 5 cm topuklu ve 12 cm platformlu parlak siyah ayakkabılarla yanına geldi. "Pissy-Ass öldü mü dedin? Hadi canım! Biri onun pislik tavırlarından bıkip onu dövdü mü?"

"Hayır. Biri onu boğdu. Dün gece sokaklarda mıydı?"

"Evet, evet." Bu, Chumbley'den omuz silkerek geldi.

"Ortağım ve ben, onun o blokta kalacağını açıkça belirttik. Her zaman müşterilerimize burnunu sokmaya çalışıyordu, biz de bunu açıkça belirttik."

"İlk başta dostça davranmaya çalışın, tamam mı?" diye ekledi Chumbley. "Hepimiz burada geçimimizi sağlıyoruz. Sokaktan daha iyi, bizden daha iyi olduğunu ve kısa sürede üst sınıfa geçeceğini söylüyordu. Pissy-Ass kaltak."

"Bir müşteri aldığını gördün mü? Onunla bloktan ayrıldığını gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem. Oradaki ucuz otele bir çift götürdü. Yöneticiyle bir anlaşmamız var."

"Onu saat kaçta gördün?" "Ben nereden bileyim?"

"Şu şişman adamı içeri aldı, hatırladın mı, Starlight?" Varr dolgun kırmızı dudaklarını büzdü. "Saat 11 civarıydı çünkü ben çıkarken o içeri giriyordu."

"Tabii, tabii, şişko. O, haftada bir veya iki kez onun düzenli müşterisi. Dostum, onu alabilir. Adamın karnı şişmiş! Ona oral seks yapmak için on dakika uğraşman gerekir. Onu boğması imkansız. Ayrıca, müdür orada bir ceset bulsaydı bize haber verirdi."

"Sokağa geri mi döndü?"

Chumbley kaşlarını çatı. "Evet, evet. Ben daha sonra birini götürdüğümde geri dönmüştü. Bak, bize para kaybettiriyorsun."

Eve onu durduramadan, Roarke iki ellilik çıkardı. "Şimdi değil, değil mi?"

"Ooh, aksanlara bayılırım. Bebeğim, teklifim hala geçerli."

"Teşekkürler. Belki de onun bölümünde olmadığını fark ettin."

Ellilik kaybolurken, Chumbley kırmızı ile mor arasında bir renge boyanmış dudaklarını büzdü.

"Şimdi öyle diyince, belki de onu gece yarısı ya da birden sonra görmedim. Bir şey söylemiştin, Monique."

"Evet, söyledim. Pissy-Ass'ın canlı birini yakalamış olabileceğini söyledim. Onun ayrıldığını görmedim, buluşmayı görmedim, ama onun orada olmadığını ve bir süredir orada olmadığını gördüm. Şimdi düşündüm de, geceyi bitirdiğimizde de orada değildi."

Varr da omuz silkti. "Bak, gerçek şu ki, onu özlemeyeceğiz, ama hiçbirimiz içimizden birinin öldürüldüğünü duymaktan hoşlanmıyoruz. Biz sadece burada geçimimizi sağlıyoruz."

"Ve biri sokakları hedef alıyor olabilir. Geçimini sağlıyorsun, ama bunu yapmak için hayatta olmalısın. Çok fazla para ödemeye hazır olan, senin flopundan başka bir yere gitmeni isteyen ya da oraya vardığında kostüm giymeni isteyen biriyle gitmeyi kabul etmeden önce iki kez düşün."

"Kostümler ekstra." Chumbley sırttı. "Ama senin için değil, bebeğim."

"O seni kandırıyor," dedi Varr. "Biz sokakta çalışıyoruz, sokakta ya da ucuz otellerde kalıyoruz. O o yoldan gitti, aptalın teki. Pislik ve aptal."

"Aptal olma," diye tavsiye etti Eve.

Roarke ile birlikte bloğu aşağı yürüdü, barınağı hızlıca inceledi. "Orada olmadı. Ölü LC'ler iş için kötüdür. Ayrıca, kostümü vardı."

Sokağı geçip Zola Messner'ı denedi.

"Pissy-Ass mı? Onu engelliyorum. Bir keresinde benim yürüyüşümü almaya çalıştı." Gülümsedi. "Bir daha denemedi. Bana, burada benim kazandığının iki katını nasıl kazanabileceğini ve benim hala zorluk çekiyorken onun nasıl en üst seviyeye çıkacağını anlatan saçma sapan şeyler söylüyor."

Yine sertçe gülümsedi. "Bana bir kereden fazla saçmalık anlatmadı."

Diego Quint, belli ki yeni bir başarıdan çıkmış, dar siyah kaslı tişörtü ve dar pantolonuyla yanımıza geldi. Lüks saçlarını geriye attı. Roarke'a gözleriyle tecavüz etmekten çok, "seni rüyamda göreceğim" bakışı attı.

Ve nefes nefese, "Merhaba" dedi.

"Kes şunu tatlım," dedi Messner. "O polisle birlikte."

"Oh." Derin bir iç çekiş. "Kalbim parçalandı."

"Pissy-Ass kendini boğdu. Onun yürüyüşten biriyle ayrıldığını gördün mü?"

Gözleri, Noel ağacının altında hediyesi olmayan bir çocuk gibi hüznüydü. "Oh, bu korkunç. O gerçekten kötü biriydi, ama bu korkunç. Aslında, sanırım gece yarısıydı, belki biraz daha geç, ben..."

Messner elini kaldırarak onu durdurdu.

"Starlight ve Monique için birkaç fatura çıkardın.

Hepimiz iş zamanımızı kaybediyoruz burada. Ee?" Roarke iki tane daha ellilik çıkardı.

"Teşekkürler!" Quint, başını sallayan Messner'a baktı. "Onu bloktan aşağıya doğru yürürken ve bir sonraki bloğa geçerken gördüm."

"Yalnız mı?"

"Oh, hayır. Fark ettim çünkü çok güzel bir poposu olan bir adamla yürüyordu."

"Sen beni beni, Diego." Monique gülüyordu, ona ona dostça dirsek attı. "Kıç." Beni öldüreceksin.

"Onun vagonundan başka bir şey tarif edebilir misin?"

"Aslında hayır." Düşünürken alını kırıştı. "Ah, üzgünüm, gerçekten hayır. Sanırım... evet. Şapka takıyordu. Ondan biraz daha uzundu. Kız 10 cm topuklu ayakkabı giyiyordu, yani..." Gözlerini kapattı, hesapladı. "Belki 173 ya da 175 cm falan? Belki. Ama 183 cm değil.

"Ben uzun boylu erkekleri çok severim," diye ekledi ve Roarke'a yine özlem dolu bir bakış attı.

"İrk? Ten rengi?"

"Ah, buradaki Black Beauty gibi değil." Messner'a tatlı bir gülümseme gönderdi. "Beyaz ya da melez ya da belki Latin. Sadece kışını ve mükemmel kıyafetlerini fark ettim."

"Ne gibi?"

"Sıradan siyah pantolon ve gömlek. Ama lüks sıradan giysileri giyebilecek bir adamın sıradanlığı. Uzaklaşıyorlardı, fazla bir şey göremedim." İşaret etti. "Sonra bir beyefendi benden randevu istedi, ben de ona dikkatimi verdim."

"Bu çok yardımcı oldu." Bir kart çıkardı. "Aklına başka bir şey gelirse, beni ara."

Diğerlerine verdiği uyarıyı onlara da verdi ve Quint'in bunu iş arkadaşından daha ciddiye aldığını fark etti.

"O gitti," diye başladı Eve, arabaya geri dönerken, "en azından onunla birlikte kendi bölgesinden bir blok uzaklaştı. Belki de yeterince yakın ve yeterince özel bir yeri vardır. Ama bir blok daha yürümek zorunda kalmadıkça, çoğunlukla ucuz oteller, apartmanlar ve barlar var."

Arabaya bindi.

"Zenginlerin giydiği rahat kıyafetler... Diego'nun orada ne gördüğünü bildiğine eminim. Zenginler bu birkaç blokta yaşamazlar. Arabası vardı. Sokakta, bir otoparkta."

"Tüm bunlar çok ilginç bir ara bölüm olsa da, daha fazlasını duymak isterim."

"Evet, ona da geleceğim. Şimdi de senin iki yüzünü gider hesabına eklemem gerekiyor. Daha fazla evrak işi."

"Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Çünkü bilgi için ödeme yapmak giderler kapsamına girer. Sen sivil danışmansın ve bu giderler kapsamına giriyor."

"Çok katırsın."

"Evet, ben böyleyim. Sen sürerken bunu yazacağım, zaman kazanırsınız."

Yazdı, elli çarpı dörtü ekledi, bunun nedenini yazdı. Tahmini boyu, pahalı kıyafetler hakkındaki izlenimlerini not aldı.

Kendi kapıları açıldığında, Eve parıldayan ışıklara, bahçedeki, pencerelerdeki ve evet, ağaçlarda parıldayan ışıklara baktı.

Bu, ruh halini yeniden yumuşattı.

Sadece iyi değildi, ev sahibi olmak her şeydi. Roarke'a tam olarak bunu söyledi.

"Evet, öyle. Buna ek olarak küçük bir bahçe yapmayı da düşünebiliriz."

Bu, onun yumuşak ruh halinden çıkmasına neden oldu. "Kafanı bir şeye mi çarptın?"

"Yine, yer var ve Summerset'in hoşuna gidebilecek bir şey. Seradan taze otlar ve benzeri şeyleri sever. Ona birkaç yükseltilmiş yatak için uygun bir yer bulmak konusunda konuşabilirim."

"Tavuklardan bahsetmeye başlarsan, seni acil servise götürürüm. Belki de psikiyatri servisine."

"Tavuklardan bahsetmiyorum, hayır." Evin önüne park ettiğinde, elini uzatıp çenesinin çukuruna parmağıyla hafifçe vurdu. "Bizim gibiler için çok uzak bir köprü."

"Tamam, ama benden aptalca bir şapka takıp kumkuat dikmeye başlamamı bekleme."

"O bir ağaç olur, hayatım." "Ne olursa olsun, kesin hayır."

"Bu bir hayır, değil mi, bu bir hayır, bu bir hayır."

Kapıya doğru yürürken, ona baktı. "Şimdi kutuyu tekrar açmam gerekiyor."

"Anladım." Eğilip ona hafifçe öptü. "Kesinlikle anladım. İçindeki diğer şeyleri de duymak isterim."

"Daha da şanslı."

Summerset'in fuayede beklediğini beklemiyordu, ama oradaydı, siyah giysili, ayaklarının dibinde kedisi olan yaşayan iskelet.

Arkadaşının anma töreninden sonra Roarke'un İtalya'da kalışını birkaç hafta daha uzatma teklifini kabul etmemesi çok kötüydü.

"Gece için tabutuna girmeye hazır olacağını düşündüm."

"Aslında arkadaşlarımla akşam yemeğinden yeni döndüm. Senin arkadaşların olması beni sık sık şaşırtıyor, ama senin yemeğin nasıldı?"

"Harikaydı." Roarke, tartışma kızıışmadan araya girdi. "Umarım tamamlandığını ve içinde yaşandığını görebilirsin."

"Bu hafta sonu akşam yemeğine davet edildim. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"İşlerim var." Eve, kediye peşinden sürükleyerek merdivenlere doğru yöneldi.

"Birazdan gelirim."

Yukarı çıkarken Roarke'ın sesini duydu.

"Gelecek bahar yükseltilmiş bahçe yatakları yaparsak hoşuna gider mi?"

"Sebzeler için mi? İlham almışsın galiba." Eve yürümeye devam etti.

Ofisine girince, kedisi uyku koltuğuna doğru giderken, o doğrudan kahveye yöneldi.

Gece sıcak geçtiği için, tahtasına başlamadan önce Juliet balkonunun kapılarını açtı.

Roarke içeri girdiğinde ona bir göz attı.

"Neden yatak olsun ki? Bitkiler orada uyumuyor. Orada seks yaptıklarını da sanmıyorum."

"Hiçbir fikrim yok, belki bazıları kış boyunca orada uyuyor ya da ilkbaharda orada uyanıyor olabilir. Ve domateslerin yeşil biberler ve kabaklarla seks partisi yaptığını hayal etmeye niyetim yok."

"Eminim hayal ettin. Neyse, bu yükseltilmiş şeylerden kaç tane yapacaksın?"

Bahsi kazandığı için, elini saçlarına geçirdi.

"Doğru yeri seçip karar vereceğiz. Ya da o karar verecek, çünkü bu onun uzmanlık alanı ve benimkinden çok uzak."

"Bu fikrin bir parçası, ona olumlu bir dikkat dağıtıcı şey vermek. Bir arkadaşını kaybetti ve o ve Urban Wars casus arkadaşları çok şey yaşadılar. Ve bunların çoğu, karısını kaybetmesinin anılarını geri getirdi. Anlıyorum."

"Hâlâ yas tutuyor. Sessiz ve içsel bir yas, ama var. Yani mutlu bir aileyle akşam yemeği, ki onlar kesinlikle mutlular, senin hakaretlerin, ki bu normalliğe bir adım. Ve bahçe yatakları."

"Birbirimizle ne kadar sorunumuz olursa olsun, kaybı anlıyorum.

Ve ani, şiddetli bir kaybın geride kalanları nasıl altüst ettiğini." "Ve o da senin anladığını biliyor."

"Tamam, şimdi hepsini bir kutuya koyalım."

Roarke ortaya çıkan tahtayı inceledi. "İnci küpeli bu kız geride bükülmüş birini mi bıraktı?"

"Hayır. Ona Pissy-Ass diyorlardı ve bildiğim kadarıyla bu doğru bir tanım. Ve bu lakap ona gayet doğal bir şekilde takılmış. Hiçbir ebeveyni onun cesedini görmek ya da sahiplenmek istemedi. Onu tanımayan, ama ailesindeki herkesten daha şefkatli olan bir teyzesini buldum.

"Sana bir şey sorayım," dedi çalışmaya devam ederken. "Bu tablonun tarihinde veya efsanelerinde tuhaf veya herhangi bir tetikleyici unsur var mı? Ben göze çarpan bir şey bulamadım."

"Modeli hiç tanımlamadılar, ama Vermeer resimlerinde sık sık çalışan insanları kullanırdı. Bu biraz sıra dışı çünkü kadın çalışmıyor, ama izleyiciyi fark ediyor. Cinayete neden olacak bir şey değil. Bir ailesi vardı, sanatıyla uğraşıyordu, zengin ya da özellikle ünlü olarak ölmedi."

"Aile. Belki katil onun torunudur ya da öyle olduğunu düşünüyordur. Ya da kendini Vermeer'in reenkarnasyonu olarak görüyor olabilir. Bir kopyası," diye mırıldandı. "Tıpkı onun portre için bir kopya kullanması gibi."

Durdu ve birkaç saat geçirdikten sonra bir şeylerin açığa çıkmış olabileceğine karar verdi.

"Başkalarına da yaptı mı? Vermeer? Başka portreler?" "Elbette yaptı."

Aynı portreyi tekrar yapma ihtimali düşük, ama aynı sanatçının başka bir eserini seçme ihtimali düşük değil.

"Ben kitabı güncellerken bana o isimleri ve resimleri bulabilir misin?"

"Kolayca."

"Kadının cesedini, tel ve yapıştırıcı kullanarak pozunu sabitleyerek, bir brownstone binasının bodrum katının kapısına bırakmış. Bu binanın sahibi, bir sanat galerisi sahibi."

"Bu bir 'ah'ı hak ediyor."

"Evet. Bir sanatçı arıyorum ve eminim ki huysuz bir sanatçı, bizim teorimize göre, takdir edilmediğine karar vermiş. Her halükarda ses getirmek istiyor."

"Cinayetle."

Eve omuzlarını silktilti. "İnsanların ne için ya da ne yüzünden öldüreceklerini asla bilemezsin. Belki de Whittier'lara, galeri sahiplerine kin besliyordur. Bugün birkaç kişiyle görüştük ama kimse tam olarak uymadı.

"Şimdi, ya parası var ya da para harcıyor diye ekliyorum. Muhtemelen ilki, çünkü yaptığı şeyi yapmak için yeterince özel bir alana, büyük olasılıkla kendi aracına ihtiyacı var. Bir araç kiralamış olabilir, ama bu zaten çıkmaz sokak, çünkü aracın tanımını yok."

Tahtayı daire içine aldı.

"Onu herhangi bir yere götürebilirdi, ama önce onu görmesi, tüm bunları planlaması gerekiyordu. Yani ya o bölgeyi önceden keşfetmiş ya da onu görebilecek kadar yakın bir yerde yaşıyor."

Tahtayı tekrar daire içine aldı. "O organize ve titiz biri. Onu boğmadan önce ağzını kapattı. Kordon kullanmak daha kolay ve hızlıyken ellerini kullandı."

"Ama o kadar samimi değil."

Tahtaya bakarak, parmağıyla Roarke'ı işaret etti.

"Bu çok doğru. Eğer o bir sanatçıysa, en azından portreye başlamıştır. Belki bir fotoğrafçıdır, ama o zaman neden ünlü bir fotoğrafı kopyalamamış?"

"Bir sanatçı ya da sanatçı olmak isteyen biri," diye Roarke onayladı. "Vermeer'i tanıyan ya da kostümü taklit edecek kadar onu inceleyen biri... Eşarpların bağlanma şekline kadar."

"Evet, tam da öyle. Yarın Harvo kumaşlarla sihrini konuşturduğunda bir ipucu yakalayabilirim. O zamana kadar, elimde bu var."

"Diğer portreleri sana getireceğim." "Teşekkürler."

O ofisine girdiğinde, Eve komuta merkezine oturdu.

"Ameliyatı başlatın," diye emretti ve işe koyuldu.

Kitabını güncelledikten ve notlarına eklemeler yaptıktan sonra Roarke geri geldi.

"Çok hızlıydın."

"Basit bir arama. Çok sayıda resim var, ama arama basit. Sana küçük resimleri gönderdim. Tek tek büyütebilirsin."

"Harika." Dosyayı açtıktan sonra arkasına yaslandı. "Kahretsin, bu oldukça fazla."

"Birden fazla kişinin portreleri için ayrı bir dosyan var."

"Şimdilik bununla yetineceğiz. Resim yapmaktan başka bir şey yaptı mı

Yemek, uyku gibi?"

"İş günü bittikten çok sonra komuta merkezinde oturan kadın böyle diyor."

Buna cevap veremediği için, yorumu görmezden geldi.

"Yaşlı, genç, erkek, kadın. Çok detaylı. Buradaki? *Genç Bir Kadının Çalışması* mı? Diğerine benziyor. Başın dönme şekli, başörtüsü gibi bir şey. Farklı model. Daha genç. Tanrım."

Şimdi ellerini yüzüne sürdü. "Onun bir çocuğun peşine düştüğünü düşünmek istemiyorum."

Roarke de aynı şeyi hissettiği için arkasına geçip omuzlarındaki gerginliği gidermek için ovuşturdu.

"Onu bulmadan önce tekrar saldırırsa ve bu sanatçıyı kullanmaya devam ederse, kopya kağıdım hazır. Taklidi tanıyacağım, ne kadar işe yararsa."

Kadın ellerine yaslandı. "Eğer tekrar öldürürse ve bu şekilde devam ederse, bu sanatçıyla bir bağlantısı var demektir. Vermeer. Belki de hayal dünyasında yaşıyor ve kendini Vermeer'in reenkarnasyonu sanıyor. Ya da sadece portreleri takıntılı bir şekilde hayranlıkla izliyor. Ve belki de... bu sanatı ve sanatçıyı öğretiyor ya da inceliyor. Bununla çalışabilirim."

Omzunun üzerinden baktı. "Bunlardan herhangi biri New York'ta mı?"

Adam uzanıp birkaçını genişletti. "Bunlar, Met'te, Frick'te."

"Senin bunu bildiğini bilmem mi, yoksa bunu bilmen mi daha garip, bilmiyorum. Ama orayı kontrol edebilirim, kimse onlara olağandışı ilgi göstermiş mi, sahipliğini iddia etmiş mi, öyle bir şey var mı diye bakabilirim."

Şimdi sandalyesinde dönerek ona baktı. "Onun eserlerinden birini çaldın mı hiç?"

"Şey, bir tanesini geri aldığımı söyleyebilirsin."

"Burada bir tane mi var?" Elini uzattı ve saçını çekti. "Bunlardan biri mi?"

"Hayır, yok. Olabilirdi, ama o zamanlar benim için para sanat koleksiyonculuğundan daha önemliydi." Eğlenerek, kadının saçlarını düzelitti. "Ben doğmadan önce Boston'daki bir müzeden çalınmıştı. Dediğim gibi, Dublin'deki özel bir koleksiyondan geri aldım."

"Hırsızdan mı çaldın?"

"Orijinal hırsızlıktan yaklaşık yarım asır sonra, hırsızın torunundan geri aldım." Onu biraz iterek, söz konusu tabloyu çağırırdı.

"*Konser*. 1990 yılında, polis kılığına girmiş bir grup hırsız, Boston'daki müzeden on üç tablo çaldı. Müze müdürü bu tabloyu Paris'teki bir müzayedede sadece beş bin dolara satın almıştı."

"Yani çok değerli değildi."

"Sevgili Eve, ben onu geri aldığımda, *Konser* yaklaşık dört yüz milyon dolar değerindeydi ve geri alınamayan en değerli eserlerden biri olarak kabul ediliyordu."

"Bunun için mi?"

"Işık, gölgeler, detaylar... Çok etkileyici. Duvardaki iki tablodaki detaylar, klavsenin kapağına resmedilmiş manzara."

Bir süre durdu ve kadın, onun tabloyu elinde tuttuğunu, o ışığı, gölgeleri, detayları incelediğini hayal etti.

"Her neyse," diye devam etti, "ben de onu bulup geri getirmesini sağladım, karşılığında da makul bir bulma ücreti aldım."

"Senin dünyanda makul ne demek?"

"Hatırladığım kadarıyla, pazarlık yaptık ve otuz beş milyon dolar üzerinde anlaştık."

"Bu oldukça makul bir rakam, Ace."

Eğilip, kızın başının üstüne öpücük kondurdu. "Bu evi inşa etmemize yardımcı oldu. Yani, tesadüfen, ikimizin de burada olmasının sebebi bu."

"Yani, geçen yüzyılda Boston'da polis kılığına girmiş bir grup adam bir sürü tablo çaldığı için mi ikimiz de buradayız?"

"Ve bunun ne kadar iyi sonuç verdiğini görüyor musun? Ve sonuç iyi olduğu için, biz de..." Onu sandalyeden kaldırdı. "Verileri kaydet, operasyonu kapat."

"Hey!"

Ceketini çıkarırken, uzun ve açgözlü bir öpücükle onun protestosunu kesti.

Sekizinci Bölüm

"Müzeler kapalı," dedi ve silah kemerinin kilidini açtı. "Şu anda 'eğer'leri düşünüyorsun, değil mi?"

"Belki."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi kemerini çıkarırken, "erken kalkıp çıkmayı planlıyordun, çünkü tamamlaman gereken evrak işleri olan bir patronsun."

"Bu gece buna bir şey daha ekledin." O, kadının boynunu öperek aşağı doğru inerken, kadın onun ceketini itti. "Ve lanet olsun, ben hiç makineye vurmadım."

Kadının iç çekişini hissetti, hem zevk hem de kabullenme duydu.

"Sakıncası yoksa nakit krediye ihtiyacım olacak."

Dudakları, kadının çenesinin hemen altında bir gülümsemeye dönüştü. Ve işte, diye düşündü, kabullenme.

"Hiç sorun değil. Sabah işlemi yaparız. Ama şimdilik karımı istiyorum."

Ağzı tekrar kadının ağzına geldi ve dudaklar ve diller birleştğinde o arzu daha da alevlendi.

Onu baştan çıkarmak, almak ve alınmak istiyordu. Onun da kendisi gibi hissettiğini, onun da kendisi gibi ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordu.

"Onun bedenini, zihnini, kalbini istiyorum."

Onlara sahipti. O da onun her zaman sahip olacağını biliyordu. Onun sahip olduğunu bilmek, onun için günlük bir mucizeydi.

Ve o, tek bir kalp atışında, onu duyuların hakim olduğu, basit ve karmaşık ihtiyaçların yönlendirdiği, sonsuz bir sevginin ısıttığı bir dünyaya götürebilirdi.

Kız, onun kravatını çıkarmaya çalıştı. "Bütün giysiler senin üzerinde." "Bunu halledebiliriz."

Onu kaldırdı, komuta merkezine oturttu, sonra sağ botunu çıkardı.

Gömleğinin düğmelerini açarken gözleri onun gözleriyle buluştu. "Burada mı?"

Sol botunu çıkardı. "Daha önce denedik. Yeterince sağlam. Ve ne güzel bir manzara, Teğmen Dallas, komuta merkezinde yarı çıplak. Sana doyamamama şaşmamalı, değil mi?"

"Benim için öyle."

Adam gömleğini çıkardığında, kadın onun kemerine uzandı ve onu kendine doğru çekti.

Kadın kemerle uğraşırken ikisi tezgahın üzerine yığıldılar. Adamın elleri ve ellerindeki sihir, kadının vücudunu arzularla yanan bir fırına dönüştürdü.

Ağzı tekrar ağzını kapattığında, tüm o arzular öpücüğe döküldü, tüm o ateş kanında yandı. Ve o andan önceki günün her dakikası rüzgarda tüyler gibi uçup gitti.

Sadece o, sadece şimdi, sadece onlar.

Destek tankını çıkardı, dudakları göğüslerine doğru kayarken ellerini göğüslerine koydu.

O kadar sıkı, o kadar pürüzsüzdü ki, sert kasları, uzun, ince hatları, büyüleyici açılarıyla muhteşem bir kontrast oluşturunuyordu. Hayır, ondan asla doyamayacaktı, bu yüzden elleriyle, ağzıyla, güçlü ve ince, yumuşak ve pürüzsüz olanı dokunup tattı, kalbi dudaklarının altında hızlanırken, vücudu ellerinin altında titriyordu.

O inlediğinde, kanının dilinde mırıldandı. Kalçaları sallandıkça, elleri onu tuttuğunda, kendi kalbinin de hızla attığını hissetti.

"Sonuçta daha fazla alana ihtiyacımız olacak," dedi. Onu yukarı çekti, sonra kendisiyle birlikte yere indirdi.

Kadın onun üzerine yuvarlandı, üzerine bastırdı ve ağzı, açık teras kapılarından gelen hafif esintinin soğutamadığı ateşli ten üzerinde çılgın bir yolculuğa çıktı.

Tekrar yuvarlandı, bir kez daha, kız onun pantolonunu çekerken o da kızın pantolonunu çekti, aralarında hiçbir engel kalmayana kadar.

Onun üzerine çıktığında, üzerinde sadece onun verdiği elmasın parıltısı vardı. Onu içine aldı, orada muhteşem, işkence dolu bir an tuttu, gözleri onun gözlerine kilitlenene kadar onu orada tuttu.

Hareket ettiğinde, bir tür çılgınlığı paylaştılar, bir fırtınada yükselip alçaldılar, hepsi zevkle sırılıslam olmuştu. Derinleşti, daha da derinleşti, ta ki o duygu şokundan çığlık atana kadar.

O titrediğinde, onu kendine çekti, bir kez daha yuvarlandı.

"Al." Onun ağzını çaresiz bir öpücükle kapattı. "Tekrar al."

Onu, kendini reddedemeyen kadın, fırtınaya geri atladı ve onunla birlikte fırtınayı sürdürdü.

Yorgun, doymuş, doygün, onun altında yatıyordu. Birkaç saat içinde uzuvlarını tekrar kullanabileceğini düşündü. Belki birkaç gün.

Onun da aynı durumda olduğunu görünce, bunun umurunda olmadığını fark etti.

"Burada uyuyabiliriz."

"Evet." Hiç kıpırdamadı. "Şu anda bu seçeneği düşünüyorum."

"Yatak odasına çıkmak istemeyen sendin."

"Doğru. Belki de eski ustalar ve onların eserlerinin çalınması hakkındaki tüm o konuşmaların etkisiyle başladı. Sonuçta bu benim için her zaman bir tutku olmuştur. Ama hayır." Başını çevirip dudaklarını kadının boynuna değdirdi. "Sanırım başından beri sen vardın."

O bir öpücük daha verdi.

"Bize bir dakika daha ver."

"Sana saat 06:00'ya kadar verebilirim." Sonra hatırladı. "Hayır, lanet olsun, 05:30. O lanet olası evrak işlerini halledeceğim."

"O zaman yatman lazım."

Onun üzerinden yuvarlandı, harika dağınık saçlarını düzeltti. "Hadi bakalım, Teğmen." Elini uzattı. "Kalkalım."

Onu ayağa kaldırdığında, kadın dağınık giysilere baktı.

"Bunları toplamamız lazım. Daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum. Her yere seks izleri bırakmayız."

"Seksin izleri. Her zaman polis." Ondan çok memnun olan adam, giysileri toplamasına yardım etti.

Silah kemerini çıplak omzuna taktı ve onu gülümsetti.

"Tanrım, bir öncekinden sonra nefes bile alamıyorken, nasıl beni tekrar istemeye zorluyorsun?"

"Bunları ikinci kez toplamayacağım."

Adam güldü ve balkon kapılarını kapatmak için yürüdü. "Yatağa. Biraz uykuya ihtiyacın var."

Asansöre doğru yürürken arkasına baktı. "Görünüşe göre kedi bizden önce varmış."

"O zaman yer açması gerekecek."

★ ★ ★

Eve operasyonları başlattıktan kısa bir süre sonra, Jonathan Harper Ebersole ava çıktı.

O gün saatlerce resim yapmıştı. Müzik yükseliyordu ve her fırça darbesinin ona neşe getirmesi ile kalbi de onunla birlikte yükseliyordu. Portrenin en iyi eseri olduğunu, muhteşem bir eser olduğunu biliyordu ve buna şaşırmamıştı. Onun hayatını kendi elleriyle almıştı ve onun ölümü sanata hayat vermişti.

Bunu daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyordu.

Portreyi bitirmek, mükemmelleştirmek zaman alacaktı. Ve başka bir taneye başlaması için beklemesi gerekiyordu.

Her şeyi çok dikkatli bir şekilde hazırlamıştı. Modeli seçmişti. Aynı bloktan değil, hayır, diye düşündü yürürken. Bu modeli Times Meydanı'nda çalışırken görmüş ve incelemişti.

Oradaki güzellik mi? Yaptığı iş için mükemmel bir temsilci bulmuş olmakla kalmamış, Times Meydanı'nda bir LC'yi eline alan bir adamı kimse fark etmezdi.

Ona göre, bu şehir için çekici olmayan, sınıfsız bir lekeydi. Ama bu amaç için? Mükemmeldi.

Işıklar, çok parlak, hepsi yanıp sönüyordu. Gürültü, çok büyük, gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Kalabalık mı? Yoğun, aptalca enerjik ve çoğunlukla hayretle bakan turistler.

Ve koşturup heyecanlandıranlar, ceplerini boşaltanlar ya da seks kulüplerinin indirimlerini açgözlü ellere itenler.

Kaderin *doğru* olduğunu anladı, bir sonraki modelini, başarısızlık yerine kullandığı tiyatronun önünde müşteri ararken gördüğünde.

Sokak kameralarının görüş alanından uzak durmaya dikkat eden Jonathan, şapka ve güneş gözlüğü takmış olmasına rağmen eliyle işaret etti.

Bobby Ren yavaşça yaklaştı. Sıkı karın kaslarını ortaya çıkaran kısa bir deri gömlek ve önü ve arkası V şeklinde kesilmiş deri pantolon giyyordu.

"Biraz eğlence mi arıyorsun?"

"Bir teklifim var," diye başladı Jonathan.

★ ★ ★

Eve'in isteği üzerine, Roarke saat beş buçukta ofisinden Eve'i uyandırdı.

"Bitirmem gereken bir toplantım var, ama birazdan kalkarım."

"Harika." Uykulu, keskin gözleriyle onun mükemmel bakımlı saçlarına, koyu mavi takım elbisesine, açık mavi gömleğine ve tabii ki mükemmel düğümlü ve uyumlu kravatına baktı. "Görüşürüz."

Telefonu kapattı, yataktan çıktı. Kahve içti, duş aldı, tüm bunları yaparken evrakları kilitli kutuda tuttu, böylece zaten kötü olan ruh halini daha da bozmamış oldu.

Ne istiyordu? Bir saat daha uyumak. Hızlı bir egzersiz, yüzmek. Bunun yerine, dolabının karşısına geçti.

"Neden bu bana sürekli oluyor?"

İçinde, bir araya asılmış bir kıyafet ve ayaklarının yanında botlar buldu. Ve bir not defteri.

Roarke'un sesi duyuldu. "Bu sabah sana biraz zaman ve sinir bozukluğu kazandırmak için."

Nefesini tıslayarak çıkardığında, bir parçası sadece huysuzluk yapmak için seçimleri reddetmek istediğini itiraf etti. Ama işi bitirmek isteyen parçası çikolata kahverengi pantolonu, muhtemelen süslü bir adı olan ve onun tan dediği ceketini kabul etti. Çikolata kahverengi düğmeleri de vardı. Beyaz gömlek... Hayır, düzeltti, o krem rengi

—onun seçeceğinden daha ipeksi bir akışa sahipti.

Ama oradaydı.

Çikolata kahverengi botların sahte ten rengi bağcıkları ve yanlarında fermuarları vardı. Sahte bağcıkları hiç anlamıyordu ve bunlar, Roarke tarzında, kalın kemerle uyumluydu.

Silahını almaya çıktığında, o AutoChef'te kahvaltı programını ayarlıyordu.

Konuşmadan, iletişim cihazı sinyal verdi. Cihazı eline aldı ve "Siktir" dedi.

Mesajda şöyle yazıyordu

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

Dinledi, onayladı. "Peabody ile iletişime geç, Dedektif Delia. Yoldayım."

İletişim cihazını cebine koyarken, Roarke da kendi cihazını cebine koydu. Sonra ona omlet ve yanında domuz pastırması uzattı. "Biraz ye, olur mu? West Thirty-Seventh'deki adresin Midtown Gallery."

"Hızlı hareket etti. Her şeyi hazırladı, her şeyi planladı ve hızlı hareket ediyor." Biraz yumurta yedikten sonra, tabağı masaya koymadan önce bir dilim pastırma aldı. "Ben de hızlı hareket edebilirim."

Ona verdiği kahveden bir yudum aldı, sonra ceketini giyip ceplerini doldurdu.

Ona bir deste para uzattı.

"Ne... Oh, tamam. O kadar çok ihtiyacım yok."

"Bugün para çekmek için durmak için çok acelen olabilir, bu yüzden bu sana o zamana kadar yeter." Adam kadının çenesine hafifçe vurdu. "Şimdi, sen bu krediyi nezaketle kabul ediyorsun, ben de sen geri ödediğinde aynı nezaketi göstereceğim."

Tam da bu anlaşımayı yaptıkları için, parayı cebine attı. "Tamam," dedi yine, "teşekkürler."

Adam onu öptü. "Bugün benim polisimi idare ederken, ona biraz daha yemek ver."

Eve bir dilim daha domuz pastırması alıp ısırıldı. "Tamam." O da onu öptü, sonra dışarı koştu.

"Benim demek istediğim tam olarak bu değildi." Roarke cebindeki gri düğmeyi ovuşturdu. Sonra kediye fark etti. "Ve olduğun yerde dur, dostum. Onun kahvaltısını kendine almaya kalkma."

Kedi Roarke'a baktı; Roarke kediye baktı. Sonra omuz silkti. "Peki o zaman, omletten bir iki ısırık almanın bir zararı olmaz herhalde."

O pes edip yumurtaların üzerine bir dilim domuz pastırması kırarken, Eve kapıdan içeri girdi.

Bu sefer galeri sahipleri değil, bir galeri, diye düşündü. Şehir merkezinden ziyade orta kesimde. Bu, konumu denklemden çıkardı, ama sanat dünyasını merkezde bıraktı.

Başka bir gün, laboratuvarından çalışmak için bazı veriler gelmesini ummuştu, ama bu sefer soğuma süresi yoktu. Sabırsız, muhtemelen hırslı, organize, titiz ve ona göre deli olduğunu ekledi.

O güneye doğru ilerlerken, şehrin bazı bölgeleri uyanmaya başladı. Pencerelerde ışıklar yanmaya başladı, bir avuç insan metroya inmek için merdivenleri kullanıyordu, kaçınılmaz olarak bir minibüs durup bir avuç insan indi, bir avuç insan da bindi.

Köşeyi döndü, devriye arabasını fark etti, barikatın çoktan kurulduğunu gördü. İki üniformalı, kırmızı-siyah kareli pantolon, beyaz tişört ve eski ev terlikleri gibi görünen bir adamla birlikte duruyordu.

Adamın tasmalı, kuyruğunu sallayan tüylü, sarı bir köpeği vardı.

Devriye arabasının arkasına park etti, sonra rozetini göstererek polis şeridinin üzerinden geçip altına girdi.

Ve en azından başlangıçta, cesedin galerinin girintili kapısında durduğu için, cesedin üzerinde durmayacağını fark etti.

Köpek ona doğru koştu ve tasmanın diğer ucundaki adamı da beraberinde sürükledi. Aşkla çılgına dönmüş gözlerle köpek, pençelerini kadının bacaklarına koydu.

"Üzgünüm! Üzgünüm! Yemin ederim, o zararsızdır. Hala bir yavru ve çok dost canlısıdır. Hadi, Bouncer, aşağı in!"

Bouncer indi ve hemen Eve'in botlarındaki sahte bağcıkları saldırdı.

"Ah, tanrım." Adam köpeği çekmek yerine kucağına aldı, köpek sevinçle kıpırdanarak adamın yüzünü yaladı. "Altı aylık, hepsi bu. Çocuklar için aldık ve lanet olası güneş doğmadan önce onu kim gezdirdiğini görebilirsiniz. Onu gezdiriyordum ve gördüm... Bir vitrin mankeni sandım, anlarsınız ya? Bouncer da onun bir insan olduğunu düşünerek yanına gitti, çünkü sevmediği bir insanla hiç karşılaşmadı."

"Siz veya köpek cesede dokundunuz mu, Bay..." "Franks, Glenn Franks. Hayır. Onu geri çekmeyi başardım ve ben... Bir sergi olduğunu düşündüm, ta ki... Tanrım, güne ne başlangıç ama."

Bir an durakladı, köpeği kucağında değiştirdi. "911'i aradım ve polisler çok çabuk geldiler. Hızlı geldiklerine sevindim. Üzgünüm ama bu çok ürkütücü. O kıyafetlerle orada öylece duruyorlardı. Gerçekten çok... üzgünüm...ürpertici."

"O bölgede başka kimseyi gördünüz mü, Bay Franks?"

"Kesinlikle görmedim. Biz bir sonraki blokta yaşıyoruz. Bu her sabah beni uyandırır. "Dostum, gitmem lazım." gibi. Ama

öyle mi?"

"Genelde bu saatte bu yoldan yürür müsünüz?"

"Saatler oldukça düzenli. Bazen diğer yoldan gideriz. Değişiklik olsun diye, anlarsınız ya? Beni yataktan kaldırdığı işi yapması için birkaç blok yürümemiz gerekebilir. Genellikle etrafta yürüyen başka kimseyi görmüyorum."

Bouncer adamın kollarından atlayıp Eve'in kollarına atlamaya hazır görüldüğü için Eve biraz geri çekildi ve bir kart çıkardı. "İletişim bilgilerinizi alabilir miyim? Aklınıza başka bir şey gelirse, bu benim kartım."

"Tabii, tabii. Benimkini memurlara verdim." Eve'e de aynısını tekrarladı ve kartını aldı. "Onu şimdi geri götüreceğim." Kapıya bir kez daha hızlıca baktı. "Dostum, senin işini yapmak için bana ne kadar para versen de olmaz."

"Ürkütücüye tuhaflığı da eklerdim. Memur Cunningham, Teğmen. Bay Franks ve Bouncer'ın 911'i bize 05:42'de iletti. Memur Su ve ben 05:46'da olay yerine vardık. Kostüm partisine gitmiş gibi görünen kişinin öldüğünü görsel olarak tespit ettik. Olay yerini güvenlik altına aldık ve Bay Franks'ın ifadesini aldık."

"Bouncer'ın söyleyecek çok şeyi vardı," diye ekledi Su. "Ama tercümanımız yoktu. Tatlı köpek. Şehir merkezinde ceset olduğu, tuhaf kıyafetler olduğu ve tüm bunlar hakkında uyarı aldık, bu yüzden Merkez'e haber verdik."

Güneş henüz doğmadığı için Cunningham cesede el fenerini tuttu. "Onu orada tutan telleri ve bir tür tahtayı görebilirsiniz. Çocuk gibi görünüyor, bu da ürkütücü ve tuhaf olana çirkinliği ekliyor."

"Tamam. Bekle."

Hile kağıdındaki pozları veya kostümleri tanımadı, ama kontrol etti. Hiçbir yerde, dantelli beyaz renkli süslü mavi ceket, diz boyu pantolon, beyaz çoraplar ve mavi fiyonklu ayakkabılar giyen bir çocuk veya genç adamın portresini bulamadı. Sağ elinde, yan tarafında beyaz tüylü siyah bir şapka tutuyordu ve sol elini kalçasının üzerine koymuştu.

Dantelli yakasının üzerinden kıvrıcık kahverengi saçları görünüyordu ve bazıları alnına düşmüştü. Gülümsemeden dümdüz önüne bakıyordu.

Zaman kazanmak için Eve, Roarke'a seslendi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Böyle bir tablo varsa söyle."

"*Mavi Çocuk*," dedi hemen. "Gainsborough. Thomas Gainsborough. Orijinali, ah... bir düşüneyim... Kaliforniya'daki Huntington'da."

Bir an durakladı. "Demek Vermeer ile bir bağlantısı yok."

"Arkadaş mıydılar, iş arkadaşı mıydılar, rakip miydiler?"

"İki tablo yaklaşık yüz yıl arayla yapılmış, bu yüzden bu açıdan bir şey çıkmaz."

"Tamam. Teşekkürler. Cesede bakmam lazım."

Bağlantı cihazını cebine koydu, saha çantasını açtı ve mühürledi.

"Kurban beyaz bir erkek, mavi bir kostüm giymiş, beyaz dantelli yakası ve manşetleri var, dizine kadar uzanan beyaz çorapları mavi kurdelelerle tutturulmuş ve ceketinin üzerinde mavi bir pelerin var. Ceketin koltuk altından dirseğin yarısına kadar beyaz detaylar var. Sağ elinde beyaz tüylü siyah bir şapka tutuyor."

Kalem ışığını kullandı. "Şapka ele yapıştırılmış. Sol el sol kalçaya yapıştırılmış. Ceset ayakta duruyor ve kapı eşiğine dayalı bir tahtaya tel ile bağlanmış."

Sol eli kapatan malzemeyi kaldırdı ve parmak izini almak için pedini hareket ettirmeyi başardı.

"Kurban, yirmi üç yaşında, 716 Seventh Avenue, 4-D numarada ikamet eden Robert Ren olarak tanımlandı. Kurban, lisanslı bir eşlikçiydi. Annesi Suzann Ren, Bronx'ta yaşıyor; babası vefat etmiş; yirmi bir yaşında Rachel Ren adında bir kız kardeşi var. Kurban bekâr, resmi bir birlikte yaşadığı kimse yok."

Hareket ederek, parmağının ucuyla çeneyi yukarı kaldırmaya çalıştı, hemen dirençle karşılaştı.

"Kafa yerine yapıştırılmış. Boğulma izleri var. Elle yapılmış. Göz kapakları açık, dudaklar kapalı yapıştırılmış. Dudaklara boya, yanaklara renk eklenmiş gibi görünüyor. Tanrım, alındaki saçlar da yerine yapıştırılmış. Peruk ama yerine yapıştırılmış."

"Hasta piç," Su arkasında yorum yaptı.

Eve sadece homurdandı ve ölçüm aletlerini çıkardı. "Ölüm saati, 03:10."

Arkasında Peabody'nin sesini ve Cunningham'ın cevabını duydu.

"Kahretsin," dedi Peabody yaklaşırken. "Bu *Mavi Çocuk*."

"Roarke öyle söyledi. Robert Ren, başka bir sokak serserisi. Bu tahtaya yapıştırılıp bağlanarak buraya getirilmiş. Bu adamın ayakta durmasını istemiş."

"Bu tam boy bir portre. Yani orijinal olan." "Ve her ayrıntısı tam olarak aynı olmalı." "Orijinali çıkarayım."

Bunu yaptıktan sonra, Eve'in görmesi için ona uzattı.

"Kurban yirmi üç yaşından daha genç görünüyor, ama yine de portredeki modelden biraz daha yaşlı. Ama vücut yapısı ve boyu benzer. Bak Dallas, tahta, resmin arka planını taklit edecek şekilde boyanmış. Renkleri gör, koyu, omuzların çevresinde biraz açık renk, şapkanın ve dirseğin çevresinde ise kahverengiye dönüşen yeşil renkler var.

"Aynı... ışık ve gölge havası yok, sanırım," diye ekledi Peabody, "ama arka plan aynı."

"Evet, anlıyorum. Tamamen, kesin. Bu zaman alır, ama yine de iki günde ikisini de öldürür. Onları içeri çeker, giydirir.

—en azından Culver için birkaç saat sürdü. Kanıt olarak ortada yok, ama bence onları boyamaya başlıyor ya da fotoğraflarını çekiyor. Bunu ayakta çekmesi gerekiyordu, bu yüzden tahtaya ihtiyacı vardı. Sadece bir tahta olamaz. Orijinaldeki arka planı temsil etmesi gerekiyor."

"Bunu hazırlamış olmalı."

"Evet. Yine de zaman aldı. Memurlar mühürlesin. Bu tahtayı çevirelim. Arka tarafını kayda geçirelim. Ve ölçüleri de kayda geçirmek istiyorum."

Tabloyu çevirdiklerinde, Peabody ölçümleri yaptı.

"Yüksekliği yetmiş inç, genişliği yirmi iki buçuk inç. Ve bu tahtanın insan yapımı olduğunu söyleyebilirim. Hafif kompozit malzemeden yapılmış."

"Resim ne? Ölçüleri."

"Oh, iyi soru." Peabody araştırmayı yaptı. "Yetmiş inç uzunluğunda, kırk dört buçuk inç genişliğinde. Yani tam yüksekliği kullanmış, ama genişliği yarıya indirmiş."

"Yüksekliğe ihtiyacı vardı, tam genişliğe değil. O kadar geniş bir şeyi taşımak daha zor. Peki arka plan? Onun için sonradan akla gelen bir şey. Önemli olan portre, kişi. Morgu arayalım, Morris'e haber verelim ve temizlikçileri çağıralım."

Peabody bunu yaparken, Eve galerinin sahibini araştırdı.

Harriet Beecham adına, dört yıl önce, 118 yaşında öldüğünde kurulan bir tröst buldu.

"Yoldalar," dedi Peabody Eve'e.

"Galeri, büyük bir sanat hamisi olan Harriet Beecham'ın eviydi. Vasiyetinde, şehir evinin galeri olarak açılmasını emretti. Torunu burayı işletiyor ve oldukça yakın bir yerde yaşıyor. Gidip ona haber vereceğiz, sonra kurbanın yerine geçeceğiz."

"Memurlar, olay yerini koruyun."

"İki gün üst üste," dedi Peabody, Eve'in arabasına binerken. "Kahve içmeyi hak ettik."

"Kurban, uyanık dedektifleri hak ediyor, o yüzden kahve."

"Bir gün, işler yolunda gittiğinde, uyanıp McNab ile mutfağımızda kahvaltı yapacağım. Ya da belki de güzel terasımızda. Ama şimdilik."

Eve'e kahveyi uzattı.

"Muhtemelen yine uyanmış ve giyinmişsinizdir."

"Öyleydi." Ve evrak işleri yine beklemek zorunda kalacaktı.
"911'i arayan kişi köpeğini gezdiriyordu."

"Bunun için erken bir saat. Yavru köpek ya da yaşlı bir köpek olduğunu tahmin ediyorum."

"Yavru köpek dedi. Bu, tanık ve erken bir 911 çağrısı ile şanslı olduğumuz ikinci kez. Her ikisi de saat 06:00'dan önceydi."

"Anlat bana," dedi Peabody ve esnedi.

"Ama cesedi daha erken bulunduğu için daha şanslıydı. Culver'ın iş arkadaşlarıyla yaptığım görüşmelerin raporunu okudun mu?"

"Metroda göz attım. Bu kurban onlardan biri değildi."

"Hayır. Galeri işletmecisiyle konuştuktan sonra hangi bölgede çalıştığını öğreneceğiz. Bu, katilin faaliyet alanını genişletiyor. Kendi ulaşım aracı var ve yetmiş inçlik bir tahtayı taşıyabilecek kadar büyük bir aracı var."

Iona Beecham'ın adresini buldu: üç katlı bir dubleksin yarısı, sokak seviyesinden altı basamak yukarıda, iyi korunmuş, lekesiz bir kahverengi taş bina. Kapının iki yanında, Eve'in şimdi Dreamy Peabody Blue olarak adlandırdığı renkte boyanmış saksılar vardı.

Eve zili çaldı.

Bilgisayar tarafından oluşturulan sistem hemen cevap verdi.

Acil durumlar hariç, sakın şu anda misafirlere müsait değildir. Lütfen adınızı, iletişim bilgilerinizi ve işinizle ilgili kısa bir özet bırakın.

Eve rozetini gösterdi. "Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, NYPSPD. Bayan Beecham'a onunla konuşmamız gerektiğini söyleyin."

*Kimliğiniz taranıp doğrulanırken bir dakika bekleyin.
... Sakin bilgilendirilirken lütfen bekleyin.*

"Güzel yer." Peabody başını kaldırdı. "İkinci katta bir ışık yandı."

"Evet, gördüm."

Kapının açılması birkaç dakika daha sürdü.

"Kim yaralandı? Ailem..."

"Aileniz için gelmedik, Bayan Beecham. Galerinizde meydana gelen bir olay için geldik."

"Oh! Biri içeri girmiş!"

"Hayır. Binanın güvenli olduğunu düşünüyorum. İçeri girip sizinle konuşabilir miyiz?"

"Ah, evet, tabii. Özür dilerim. Derin uykudaydım."

Uyanmış bir kadın için, Iona Beecham muhteşem görünüyordu. Dağınık siyah saçları, sıcak kahverengi ve zengin krem renginin harmanlandığı mükemmel bir cilde sahip yüzünü çevreliyordu. Lavanta rengine yakın mavi, uykulu gözleri vardı.

Mavi tişört ve beyaz pijama pantolonu giymiş, ince ve minyon bir kadın olan Iona, biri merdivenlerden seslendiğinde geri adım attı.

"Iona? Her şey yolunda mı?"

Merdivenlerin başında duran, sadece siyah pantolon giymiş, düğmeleri açık, rüya gibi bir vücuda sahip adama baktı.

"Evet. Galeriyle ilgili bir şey var."

"Sana kahve getirmemi ister misin?" "Oh... Evet, aslında. Teşekkürler."

"Peki misafirleriniz?"

"Biz iyiyiz."

Iona oturma odasını işaret etti.

"Bu Mikhail. Dün gece önemli bir randevusu vardı." Derin bir nefes aldı. "Gerçekten önemli. Lütfen oturun, ne olduğunu anlatın."

Dokuzuncu Bölüm

Oturma odasının duvarları, Iona'nın teninden birkaç ton daha açık bir renge sahipti ve üzerinde sanat eserleri vardı. Peabody gibi, o da burada hareket ve renk dolu çeşitli sokak manzaraları seçmişti.

Mobilyalarda daha sakın bir seçim yapmıştı: uzun beyaz bir kanepa, başka bir beyaz iki kişilik koltuk ve kapıyla aynı mavi renkte bir çift sandalye.

Şöminenin üzerinde bir düzine kadar beyaz mum vardı. Şöminenin üstündeki rafta, uzun boylu metal bir kadın heykeli ve koyu renkli, derin oyulmuş ahşap bir kutu duruyordu.

"Herhangi bir hasar var mı?" diye sordu, iki kişilik koltuğa otururken. "Kardeşimi uyandırmalıyım. O ve ailesi bu binanın diğer yarısında yaşıyor."

"Hasar yok. Galerinin girişinde bir ceset bulundu."

"Ceset mi? Bir... bir insan mı? Ölü bir insan!" Şoktan gözleri büyüdü ve yanakları kızardı. "Biri içeri girmeye çalışırken mi öldü?"

"Hayır. Zorla girme girişimi izi yok. Biri cesedi bu sabah erkenden oraya koymuş."

"Tanrım, bu korkunç." Şimdi sanki kelimeleri dışarı çıkarmak istercesine boğazını tuttu. "Tanıdığım biri mi?"

Eve, Ren'in kimlik fotoğrafını çıkarıp gösterdi.

"Hayır. Rahatlamamalıyım ama rahatladım. Onu tanımiyorum. Ne oldu? Oh, Mikha, teşekkürler. Galerinin önünde biri öldü."

"Çok üzgünüm. Onunla oturabilir miyim, yoksa..." "Sorun değil," dedi Eve.

O da Iona'nın boş elini tuttu. "Bayan Beecham, bu tabloyu tanıyor musunuz?" Eve, *Mavi Çocuk tablosunu* gösterdi.

"Tabii ki. Gainsborough. Sanatla büyüdüm, bazen kelimenin tam anlamıyla. Büyük büyükannem bu galeriyi destekleyen vakfı kurdu. Büyükbabam ve babam da sanatçı. Kız kardeşim de öyle. Şu anda İtalya'da yaşıyor. Anlamıyorum."

"Dün," diye mırıldandı Mikhail, "bir kadın öldürüldü ve Vermeer'in *İnci Küpeli Kız* tablosundaki gibi poz verilmişti."

"Unutmuştum. Bu kahveye ihtiyacım var. Aklım... Bu da öyle mi?"

"Öyle düşünüyoruz. Whittier'ları tanıyor musun?"

"Şahsen tanımiyorum. Büyükannem, New York sanat dünyasındaki herkesi tanırdı. Ve ötesini. Babam tanıyor olabilir. Sanatı bilirim, sanata değer veririm, ama büyükannem galeriyi yönetmemi istedi çünkü babamın yeteneğini miras almamış olsam da annemin yeteneğini miras aldım. Ve bu iş için."

"Bu sanat değil. Üzgünüm," dedi Mikhail çabucak. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Neden sanat değil?"

Eve'e doğru döndü. "Bu mu? Cinayetin acımasızlığının ötesinde mi? Ucuz bir numara, ucuz bir sahtecilik ve başkalarına zarar vermek için bir bahane. Bunu yapan kişi, başkalarının dehasını, yeteneklerini, tarihlerini kullanıyor ve sanatlarını bozuyor."

Geniş, çıplak omuzlarını bir tür özür dilercesine kaldırdı. "Bu konuda çok kararlıyım."

"Mikhail bir sanatçı."

"Gainsborough ya da Vermeer değil, Barvynov. Ben. Bu kişi, bu katil, o bir sanatçı değil. O bir taklitçi."

"Çünkü öldürmek için taklit ediyor. Ya da," Eve düşünür, "sadece taklit edebildiği için mi öldürüyor?"

"Her iki durumda da, o bir sahtekar. Ben böyle görüyorum ve susmam gerek."

"Şu konuyu halledelim. Dün gece ikiniz birlikte miydiniz?"

"Akşam yemeğine gittik," dedi Iona. "Saat sekiz civarında mı? Sonra bir kulübe. Sonra..." O güzel yüze hafif bir kızarıklık çöktü, ama Eve bunu utanç olarak görmedi. Daha çok sevgiyle hatırlanan bir zevk olarak gördü.

"Sonra buraya geldik. Sanırım saat bir gibi mi döndük?"

Mikhail ona sadece gülümsedi. "Saati fark etmedim. Zaten durmuştu." Sonra Eve'e baktı. "Iona'nın güvenliği var. Buraya geldiğimizden beri dışarı çıkmadığınızı kontrol edip görebilirsin."

"Eğer yapabilirsek, bu konuyu kapatmış oluruz."

"Elbette." Iona ayağa kalktı. "Size göstereyim." "Peabody."

"Teşekkür ederiz, Bayan Beecham." Peabody ayağa kalktı. "Sanat koleksiyonuza hayranım," diye devam etti Iona ile birlikte dışarı çıkarken.

"Katil hakkında ilginç bir bakış açınız var."

Mikhail omuzlarını tekrar kaldırdı. "Bana öyle geliyor ve Iona'nın galerisinin kullanılmasına üzülüyor, kızgıyım. Ama ben ne bilirim ki?"

"Sen bir sanatçısın. Bu bakış açısına sahipsin. O da kendini bir sanatçı olarak görüyor olmalı ve belli ki kendi bakış açısı var."

"Kendini sanatçı olarak görmek onu sanatçı yapmaz. Bir sanatçı, başarılı ya da zor durumda olsun, önce sanatına sahip çıkmalıdır. Burada."

Çıplak ve kaslı göğsüne yumruğunu vurdu. "Hobi olarak yapıyorsan da, profesyonel olarak yapıyorsan da, yaşamak için yaratıyorsan da, yaratmak için yaşıyorsan da, yarattığın şey senin olmalı, anlıyor musun? Yoksa hiçbir şeysin. Onun sahibi olmalısın, yoksa hiçbir şey yaratamazsın."

Öne doğru eğildi. "İki kişi bir sanat eserine bakar. Biri şöyle düşünür: Anlamıyorum, ya da bu berbat. Diğerisi ise onu yücelten, ilham veren, ilgisini çeken ya da ona hitap eden bir şey görür. Her ikisi de doğrudur ve sanatçı her ikisinin de sahibidir."

"Birisi senin eserine bakıp saçmalık olduğunu düşündüğünde nasıl hissedersin?"

"Acı, öfke, keder. Sonra tüm bunları bir sonraki eserimde kullanırım. İki farklı şey gören iki kişi için yaratamazsın, sadece kendin için yaratabilirsin. Yani sanatın sana aittir."

"Katilin sanatı cinayetse ne dersin?"

Ona göz kırptı. "Anlıyorum. Umarım onu çabuk bulursunuz çünkü... başka bir eser yaratması gerekmez mi?"

"Her şey yolunda, Teğmen." Peabody, Iona ile birlikte geri geldi. "Güvenlik kamerası kayıtları, ikisinin de saat 1'den sonra geldiğini gösteriyor. Biz gelene kadar kimse girip çıkmamış."

"Tamam. Bayan Beecham, size öne çıkan sanatçılar, reddedilen sanatçılar, çalışanlar ve eski çalışanların listesini isteyebilir miyiz?"

"Tabii. Aslında *reddedildi* terimini kullanmıyoruz. Sadece *şu anda ihtiyaçlarımıza uygun değil*" diyoruz.

"Ben öne çıkan sanatçılardan biriyim. İhtiyacınız olan her türlü bilgiyi memnuniyetle veririm."

"Teşekkürler. Peabody." Eve, Iona'ya döndü. "Aklında kalan uygun olmayan biri var mı? Olay çıkaran, seni veya başka birini herhangi bir şekilde tehdit eden biri?"

"Bazıları kesinlikle hayal kırıklığına uğradı, bazıları ise işlerini kabul edemeyeceğimizi söylediğimizde öfkelenildi. Biz oldukça küçük bir şirketiz ve seçimlerimizi özenle yapıyoruz. Düşünmemeye izin verirsiniz, müdürümüz ve personelimizle görüşebilirim."

"Olur." Eve ona kartını uzattı. "Bu kadar erken saatte sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz."

"Yardımcı olabileceğim her şeyi yaparım. Sanat ve sanatçılar hayatımın önemli bir parçasıdır ve her zaman öyle olmuştur. Ve

galeri mi? Çok sevdiğim ve hayran olduğum bir kadın bana emanet etti. Bunu hastalığı için kullanarak paçayı kurtaramaz."

Arabaya geri dönerken Peabody gülümsedi. "Ya çoktan deli gibi aşık olmuşlar ya da hızla o noktaya doğru gidiyorlar."

"Evet, bu konuşmadan çıkardığım en önemli şey bu."

"Bu güzel bir şey. Dead Blue Boy ile güne başlayan biri için güzel bir şeyden kim yararlanmak istemez ki? Ve vay canına, o adam çok kaslıydı. Keskin hatlı. Yapılı. Bir Adonis."

"Ve başka neydi biliyor musun? Anlayışlı. Dead Blue Boy'un nasıl yaşadığını gidip görelim."

★ ★ ★

Times Meydanı'nın kenarında, bir shawarma dükkanı ve bir oyun salonunun üstünde bir dairede yaşıyordu. Eve yükleme bölgesine park etti ve görevde olduğunu belirten ışığını yaktı. Peabody ile birlikte, sokakları dolduran sonsuz partiden, 24 saat açık dükkanlardan, erken vardiyaya başlayan LC'lerin geçit töreninden geçerek yoluna devam etti.

Zoner ve ucuz bira kokusu, arabalı ızgaralarda et yerine geçen her neyse onun kokusu geliyordu.

Partinin yaklaşık yarısı sarhoş ya da kafası güzel ya da av peşindeydi, diğer yarısı ise bakmak için gelmişti ve bunların yarısı da sonunda ceplerini boşaltılmış olarak kalacaktı. Ya çevik parmaklar tarafından ya da Milwaukee'ye dönmeden önce çalışmayı bırakacak ucuz bir tasarımcı bileklik için bir pop-up mağazada nakit para ödeyerek.

Fırçalama ve çarpma hissetti, döndü ve cebinden bağlantısını çıkarmaya çalışan eli yakaladı.

"Ciddi misin?"

"Hey! Çekil üstümden, kaltak!"

Yirmi yaşlarında, gökkuşağı renkli korkunç bir peruk ve sahte yüz dövmeleleri olan kadın, yumruk attı. Eve kaçtı ve yakaladığı bileği sıkıca tutarak, saha çantasıyla kadının karnına sert bir darbe indirdi.

Bu, camı kırabilecek bir ılık attırdı. "Yardım edin! Yardım edin!"

Eve, "Polis, polis" diye karşılık verdi.

Peabody rozetini gösterdi ve kalabalıktan birden fazla kişi kayıt yapmaya başladı.

"Ben sadece buradan geçiyordum."

"Elin cebimde mi? Başka neyin var?"

Eve, saha çantasını Peabody'ye uzattı, sonra hırsızın trençkotunu hafifçe salladı. Çingirak ve takırtı sesleri duydu.

"Görünüşe göre oldukça iyi bir gece geçirmişsin." Eve gülümsedi. "Şimdiye kadar."

"Bana bir şans ver. Ben sadece yürüyordum." Yanındaki insanlara seslendi. "Polis şiddeti!"

Eve'in ayağına bastı, bir kez daha yumruk atmaya çalıştı, ancak koluyla kolayca engellendi.

"Buna memura saldırı denir. Peabody, birkaç üniformalı memur çağır. Tutuklusun."

Eve onu kelepçelemek için döndürdüğünde kadın direndi, kıvrandı, zıpladı, dirsek attı.

Birkaç cüzdan, bir bileklik ve bir bağlantı cihazı, trençkotun içi dolu iç ceplerinden döküldü.

"Yere düşenleri almaya çalışan herkes onun gibi sonunu görecek," diye uyardı Eve.

Kadın şimdi de ağlamaya başladı. "Açlıktan ölüyordum! Uyuyacak bir yerim yok."

"Hey, saçmalık kokusu alıyorum. Ama neyse, şimdi üç öğün sıcak yemek ve bir yatak alacaksın, sorun çözüldü."

Peabody saha kitlerini karıştırdı, kaldırımdaki ganimeti koymak için bir kanıt torbası çıkardı. İki üniformalı koşarak geldiğinde torbayı kapatıp etiketlemeyi başardı.

Devir teslimi yaptıktan sonra Eve saha çantasını geri aldı.

"Burada görecek başka bir şey yok." Peabody sert bir ifade takındı

bir ifade takındı, elini salladı. "Devam edin. Bunu gerçekten söylemek istedim," diye mırıldandı Peabody, Eve ile caddede ilerlerken. "Aslında senin cebini karıştırmaya çalıştım."

"Dikkatsizce yaptı. İşler yolunda giderken bırakmalıydı."

"Ayağın nasıl?" "İyi.

Botlar iyi."

"Mag gibi görünüyorlar. Bağcıkları çok beğendim." "Tabii ki beğenirsin."

Eve, Ren'in binasının giriş kapısına döndü. Çatlamış kırmızı boyasının üzerine biri tam dikilmiş devasa bir penis çizmişti.

İçeride, merdivenler dümdüz ileride görünüyordu. Eve tek asansörü dikkate almadı. Dikkate alsa bile, kırmızı kalemle üzerine "*Siktir git Simon*" yazılmış "ARIZALI" işareti kararını kesinleştirdi.

"Dördüncü kat," dedi Peabody. "Şimdi sabah yediğim bagelin hakkını veriyorum. McNab benim için hazırladı," diye devam etti merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Çok tatlıydı, benim için kalkıp 'She-body, biraz yemek yemelisin' dedi ve bana kahve ve bagel hazırladı. Hatta benimle gelmeyi bile teklif etti, ama bir siber dolandırıcılık davasına dalmış durumda ve bugün davayı çözeceklerini düşünüyor."

İkinci katı dönerken Eve, tek bir pencerenin kırılmış ve tahta ile kapatılmış olduğunu fark etti. Take-away poşeti gibi görünen şeyin içindeki çok sayıda peniste aynı sanatçının stilini tanıdı. Üzerinde şu yazı vardı:

Bir torba penis ye Simon.

"Simon'ın binanın kapıcısı olduğunu sanıyorum."

"Senin çıkarımına katılıyorum," dedi Peabody. "Bu merdivenlerde yaklaşık beş yıllık kir birikmiş. Simon maaşını hak etmiyor bence."

Üçüncü katta, bir dairenin kapısından Zoner ve umutsuzluk kokusu sızıyordu. Eve, bir farenin koridordan geçip başka bir kapının altından kaybolmasını izledi.

Dördüncü katta, biri havayı mutsuzlukla kaplayacak kadar yüksek sesle depresif müzik çalıyordu. Eve, kemirgenlere karşı dikkatli bir şekilde 4-D'ye doğru yürüdü.

"Kayıt başlasın," dedi ve kapıyı kapattı. "Dallas ve Peabody, Robert Ren'in dairesine giriyor."

Sokak hırsızı ile yaklaşık aynı yaşta ve çırlıçıplak bir adamın şaşkınlığı içinde içeri girdi. Adam, sarkık bir çekyatın pütürlü şiltesinin üzerindeki buruşuk çarşafların yanında duruyordu.

Onu tam da esnerken ve gerinirken yakaladılar — ve uyanma sertleşmesi hâlâ devam ediyordu.

"Ne oluyor lan!"

Yüzünü kaplayan mavi saçlarını silkelemek için başını geriye attı.

"NYPD." Eve rozetini gösterdi.

"Tamam, ama ne oluyor lan?" Aniden utangaçlaşarak, iki elini kasıklarının üzerine koydu.

"Belki de pantolonunu giymelisin, sonra ne olduğunu konuşuruz. Adın ne?"

"Jed." Yıkanması gereken bir çift bol pantolon giydi. "Jed Jensson. Bak, Bobby bir şeyden dolayı tutuklandıysa, onu kefaletle çıkarmak için param yok. Maaş gününe kadar param yok."

"Burada mı yaşıyorsun, Jed?"

"Hayır." Şimdi yerden bir tişört aldı ve başından geçirdi. "Bobby bazı geceler burada kalmama izin veriyor. O geceleri çalışıyor, ben gündüzleri. Yatağı kullandığımda ona on dolar veriyorum. Ne yaptı?"

"Öldürüldü."

Jed'in bir sonraki esnemesi bir nefesle sona erdi. "Ne? Gerçekten mi? Dostum, bu çok kötü. Çok kötü."

"Onu ne zamandır tanıyordun?"

"Bilmiyorum. Bir süredir, birkaç aydır. Ben blokun aşağısındaki tüm gün kahvaltı yapan lokantada çalışıyorum, o da yürüyüşünden sonra çoğu sabah oraya geliyor. Evimden atıldım ve bazı geceler on dolar karşılığında kalmak için anlaştık.

"Öldüğünden emin misin, çünkü dostum!"

"Evet. Her zamanki yürüyüşü nerede?"

"Porno dükkanında çalışıyor, videolar mı? Yedinci ve belki Kırk Üçüncü caddede mi? O civarda. Bobby'nin müdürle bir anlaşması var, diyor. Müşteri iki bilet için para ödüyor. Bobby, müdüre seks ücretinin yüzde beşini veriyor sanırım, ve Bobby iş için ayrı bir yatak tutmak zorunda kalmıyor, ya da yatak için yüzde on ödemek zorunda kalmıyor.

"Müşterilerden biri mi yaptı bunu?"

"Soruşturuyoruz. Arkadaşlarını, iş arkadaşlarını tanıyor musun?"

Testislerini kaşımaya başladı, sonra kendini hatırladı. "Bazen birkaç LC ile birlikte gelirdi. Ah, bir kadın. Küçük... Yani kısa boylu bir kadın. Luce bilmem ne. Ve bir adam, iri bir adam, Ansel. Sokakta çalışırsam çok daha fazla para kazanabileceğimi söyledi, ama birkaç kez vurulduğum için hepsi bana bakıyor."

"Evet, öyle."

"Bakın, gerçekten işemem lazım, sonra buradan gideceğim. İşim var ve bu işe ihtiyacım var. Bobby ve diğerleri için üzgünüm, gerçekten çok üzücü, ama ben sadece bazı geceler burada kalıyorum."

"Devam et."

Tuvalete koştu, Eve kağıt kadar ince kapıdan sesini duydu ve kabul etmek zorunda kaldı. Gerçekten işemesi gerekiyordu.

"Onu araştır."

"Yapıyorum. On dokuz yaşında, sabıka kaydı var. Yasadışı madde bulundurma ve bulundurma niyeti, araba hırsızlığı. Yaklaşık üç ay önce başka bir yasadışı madde bulundurma suçu. Sabit adresi yok. Son yedi aydır Breakfast Any Time'da çalışıyor."

Dışarı çıktığında, yine saçlarını yüzünden geriye attı. "Ayakkabılarımı alıp gideceğim."

"Oranın anahtarına ihtiyacımız olacak, Jed."

Yüzü, vücudu, her şeyi çöktü. "Dostum. Onun kullanacağı bir şey değil ki."

"Hayır, yapmayacak, ve şimdilik bu işi kapatmak zorundayız." Eve elini uzattı.

"Siktir et." Cebine elini soktu ve parayı uzattı. "Bu hafta kaldığım geceler için para bırakmam gerekmiyor

bırakmam gerekmiyor, değil mi?"

"Sanırım sorun yok."

"Sanırım bu kesin. Belki o pislik Simon'la alt kiraya verme ya da başka bir şey hakkında konuşabilirim."

"Öyle yap. Ve bunu yaparken, NYPSPD'den Teğmen Dallas'ın, bozuk bir asansör, kötü korunmuş kırık bir pencere, her yerde kir ve bir kemirgen gördüğünü ve gelecek hafta binanın denetleneceğini söylediğini söyle. Bu binanın sahiplerine de aynı şeyi bildireceğiz."

"Bu onu sadece kızdırır."

"Ya da," dedi Peabody, "onu uyarmak istediğini, ona önceden haber vermek istediğini söyleyebilirsin."

Jed'in yüzü aydınlandı. "Evet, evet, bir iyilik gibi. Tamam." Ayaklarını bir çift yırtık pırtık ayakkabının içine soktu. "Şey, neyse. Hoşça kal."

Eve, kapı arkasından kapandığında sadece başını salladı. "Böyle bir yeri kapmak bir adım ileri gitmekse, hayatın ne kadar kötü?"

Etrafına göz gezdirdi. Çekyatın yanı sıra, tek bir sandalye ve katlanır bir masa vardı. Dolap yerine, giysiler bir çubuğa asılmış ya da şeffaf bir kutuya yığılmıştı. Mutfak yerine, raflarda iki bardak, iki tabak ve altında mini bir buzdolabı bulunan mini bir klima vardı.

Oda özellikle dağınık değildi. Dağınıklık yaratacak kadar eşya yoktu. Ama ev temizliği Bobby'nin öncelikleri arasında değildi.

"Bir bakalım. Uzun sürmez. Sonra porno video yöneticisini bulabilir miyiz bir bakalım."

Kutunun içindeki giysilerin altına özenle saklanmış, şifreli bir tablet, tek bir bira, tek bir tüp Coke Plus! ve Bobby'nin çevresinden çok kişisel hijyenine önem verdiğini gösteren bir dizi hijyen ürünü buldular.

"Oradaki süpürgelik yanlış."

Eve bir göz attı. "Buradaki her şey yanlış."

"Hayır, sadece biraz..." Peabody tek sandalyenin arkasındaki yere çömeldi ve süpürgelik tahtasını çekti.

Elinde bir parça kaldı. "Biliyordum."

"İyi gözlem. Ne saklıyor?"

Peabody küçük bir plastik kap çıkardı. "Bir şey onu kemirmiş, iğrenç." "Ama para zulasına ulaşamamış."

"Hayır." Peabody dikkatlice kapağı açtı ve içindekileri saydı. "İki yüz elli dolar ve bir esrar sigarası. Zoner gibi kokuyor ve oldukça taze görünüyor."

"Muhtemelen standart muayeneden hemen sonra içilmiş. Eh, o günler bitti. Torbaya koy. EDD'ye tableti açtırırız. Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"O zaman kapatalım. Porno adamını bulup uyandıralım. Bu iş bittiğinde, sahadayken ben bildirimde bulunurum. Laboratuvara, sonra da morga gideriz."

Alex Minor'u buldular, otuz altı yaşında, karışık ırklı bir erkek, iyi bir binada iyi bir dairede yaşıyordu.

Kapıyı açan kadın hoş ve şaşkın görünüyordu. Arka planda çocukların kavga ettikleri duyuluyordu.

"Bayan Minor. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD. Kocanızla konuşmak istiyoruz."

"Oh. Uyuyor. Gece çalışıyor. Önemli bir şey mi?" "Evet, hanımefendi, önemli. Bay Minor'un Merkez'e getirilmesini ayarlayabiliriz."

"Oh, bunu yapmanı hiç istemem. Çocuklar! Sessiz olun ve kahvaltınızı yapın. Okula gitme vakti yaklaşıyor." Eve'e döndü. "İçeri gel. Alex'e geldiğini söyleyeyim." Oturma odasını işaret etti. "Otur lütfen."

Eve, kadın koridora doğru aceleyle giderken etrafına bakındı, sonra sağa döndü.

Oturma odası tam olarak düzenli değildi, ama neredeyse öyleydi. Mobilyalar yeni ve parlak değildi, ama bakımlıydı

ve çift ön pencereler pırıl pırıl parlıyordu.

Kumral saçları, mavi gözleri ve yuvarlak çeneleriyle ürkütücü derecede birbirine benzeyen iki çocuk, yemek alanındaki masada kaselerin başında oturmuş, yeni gelenlere şüphe ve merakla bakıyordu.

"Polisler üniforma giyer," dedi sağdaki çocuk. "Hepsi değil." Peabody gülümsedi.

"Uh-huh. Memur Friendly okulumuzu ziyaret etti. Üniforma giyiyordu. Ve geçit törenlerinde de giiyorlar."

"Bunu böyle anlarsın," dedi soldaki çocuk kesin bir şekilde.

"Bunu da böyle anlarsın." Peabody yanlarına gitti ve rozetini gösterdi. "Bu, benim NYPSD'den Dedektif Peabody olduğumu gösteriyor."

"O zaman üniforman nerede?" diye sordu ilki.

"Çocuklar!" Annem dışarı çıktı. "Polis memurlarını rahatsız etmeyin. Alex hemen çıkacak. Çantalarınızı alın, iki dakika sonra çıkıyoruz."

Kaseleri topladı ve mutfağa götürdü.

Çantalarını almak yerine, ikizler Eve'in yanına yürüdüler.

"Sende de onlardan var mı?"

"Rozetler mi? Evet." Eve kendi rozetini tekrar çıkardı. "Loo... Looie... Bu kelime ne anlama geliyor?" "Teğmen."

İkincisi kaşlarını çattı. "Ne anlama geliyor?" "Benim patron olduğum anlamına."

Bu onları memnun etmiş gibi görünüyordu, ikisi de ürkütücü bir şekilde aynı anda başlarını salladılar. "Bir gün biz de patron olacağız."

"Neyin?"

Şimdi ikisi de gözlerini devirdi. "Henüz bilmiyoruz. Daha yedi yaşındayız."

"Çocuklar, çantalar! Oh, Alex. Bu... üzgünüm, okul sabahı beyni."

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

İki çocuk da babalarının yanına koştu ve beline sarıldı.

"Defolun, manyaklar." Ama eğilip ikisine de hızlıca güreş yaptı. "Öğleden sonra görüşürüz."

"Park ve dondurma," diye bağıldılar. "Park ve dondurma. Defol."

"Kahve var." Karısı ona hızlıca bir öpücük verdi. "Kahvaltı toplantısı. Sonra sana haber veririm." Eve ve Peabody'ye özür diler gibi bir gülümseme attı, sonra ikizleri kapıdan dışarı çıkardı.

"Bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?" "Robert Ren."

"Robert... ah, Bobby." Parmaklarını uykulu ela gözlerine bastırdı. "Kahretsin. Kahveyi alayım. Eve neredeyse altı olana kadar gelemedim. Sen de ister misin?"

"Hayır, biz almayalım."

"Otur." Mutfağa gitti, mutfak yarım duvarla diğer odalardan ayrılmıştı. "Bobby'nin başının dertte olmasına üzüldüm, ama bu konuda karışmamaya çalışıyorum."

"Bobby Ren'in cesedi bu sabah erken saatlerde bulundu."

"Nesi? *Cesedi* mi?" Alex, fincanı neredeyse devirmek üzereyken, iki eliyle fincanı tuttu. "Ölmüş mü? Tanrım. Nasıl? Ne zaman? Onu daha dün gece gördüm."

"Ne zaman?"

"Kahretsin." Alex mutfaktan çıkarken alnını ovuşturdu. "On bir buçuk civarı olmalı. Bir müşterisi vardı."

"Sinema salonu halka açık bir işletme sayılır ve seks işleri için lisansı yoktur."

Alex oturdu. "Bunu engellemenin tek yolu, insanları dışarı atmak için güvenlik görevlileri tutmak olurdu. Orası benim değil ve sana şunu söyleyebilirim ki, porno sinemasında seks polisliği yapılmaz."

"Yani kişisel olarak bundan kar ediyorsun."

Kahvesine baktı, iç geçirdi, tekrar başını kaldırdı. "On sekiz ay önce yönetimi devraldığımdan beri, tek bir sağlık ihlali bile olmadı. Onların gizlice girmesini sağlamak yerine, o bölgede çalışan LC'lerle bir anlaşma yaptım. Evet, bu işten biraz para kazanıyorum. Ayrıca

LC'lerin güvenliğini sağlıyorum. Herhangi bir müşteri sert davranırsa, onu dışarı atıyoruz. Personeli veya diğeri müşterileri rahatsız etmeye başlayanlar için de aynı şey geçerli.

"Bir ailem var ve taşınmak, bahçeli bir ev almak istiyoruz. Belki bir köpek de alırız. Bu yüzden biraz ek gelir elde ediyorum ve mekanı mümkün olduğunca temiz ve güvenli tutuyorum. Bobby sinemada ölmedi, bunu biliyorum. İçeride kimse ona zarar vermedi."

"Dün gece yarısı ile sabah dört arasında neredeydin?"

"Tanrım. İş yerindeydim. Son gösteri saat 4:15'te bitti. Sonra her şeyi kapatmak ve temizlemek yaklaşık bir saat, bazen daha fazla sürüyor."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

"Elbette. Müdür yardımcısı, video operatörü, iki güvenlik görevlisi, bilet satıcısı, satış görevlileri, bakım görevlileri. Ve sonra temizlik ekibi. Onlar işlerini bitirene kadar ayrılmam, yoksa işler yapılmayabilir."

"Bobby Ren'i ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Aramızda bir iş anlaşması vardı. Kişisel hayatı hakkında bir bilgim yok. Kendine güvenen biriydi diyebilirim." Alex kendini toparlayarak başını salladı. "Kötü bir kelime oyunu yapmak istemem. Kendinden emindi. Bir keresinde bana iş hayatına atılmak istediğini söylemişti. Bir ahır işletmek, bunu doğru düzgün yapmak. Çocuk gibi görünüyordu. Çocuk gibi görüldüğü için ehliyetini kontrol ettiğimi, doğruladığımı hatırlıyorum."

"Onu en son gördüğünüzde nereye gidiyordu?"

"Geri dönüyordu sanırım. Geri dönüp dönmediğini bilmiyorum. Onu gördüğümü hatırlamıyorum. Bazen müşterilerimizden biri kaçmak ister ya da bilet parasını ödemek istemez. Ben de fazla üzerinde durmadım. Herhangi bir şey fark etmedim."

"Ona ne oldu?" "Biri onu boğdu."

"Tanrım." Bir an yüzünü elleriyle kapattı, sertçe ovuşturdu, sonra ellerini indirdi. "Sinemada olmadı dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Sizi

Orayı sana gösterebilirim. Ama kapandıktan sonra temizlik yapıyoruz. Ama sana gösterebilirim."

"Şu anda gerek yok. Orada öldürülmedi."

"Bunun için minnettarım. Ona olanlar için üzgünüm, ama buna çok sevindim. Ve dürüstçe, size daha fazla ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

"Sanırım anladık." Peabody'ye ona bir kart vermesi için işaret etti.

"Aklına bir şey gelirse," dedi Peabody.

"Personelle konuşacağım. Birisi bir şey görmüşse, sana haber vereceğim. Bildiğim kadarıyla kimse ona karşı bir şey hissetmiyordu. O... kibirli değildi, ama sevimli biriydi."

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Eve başladı, sonra durdu. "Düzenli müşterileri var mıydı?"

"Belki. O kısma pek dikkat etmemeye çalıştım."

"Gerçekçi geliyor," dedi Peabody, bir başka merdiveni inerken.

"LC'yi giydirip, karısı ve iki ürkütücü çocuğuyla boğmak ona zor gelirdi."

"İkizler biraz ürkütücüdür."

"Söylesene. O dairedeki sanat eserlerinin çoğu neydi? Çocuk resimleri, aile fotoğrafları. Onu bir sanatsever olarak görmüyorum. Ve TOD'da tiyatrodan olduğunu kolayca doğrulayabiliriz."

Arabaya geri döndüklerinde Eve, Peabody'ye direksiyona geçmesini işaret etti. "Laboratuvara. Yolda anneye haber vereceğim."

Onuncu Bölüm

Bobby'nin annesi ağladı. Teslim olmuş gibi görünüyordu ve ses tonu da öyleydi, sonra tekrar ağladı.

"Bobby her zaman kendi yolunda gitmek zorundaydı. Babası öldükten sonra, kendi yolunda gitmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. İyi bir evlat ve Rachel'a iyi bir kardeşti. Neredeyse her pazar beni ziyarete gelirdi. Son doğum günümde, paramı öyle harcamaması gerektiğini söylememe rağmen, beni şehirde lüks bir yemeğe çıkardı. Ama yaşadığı yere gelmeme asla izin vermedi. Orasının bana uygun olmadığını ve sadece geçici olduğunu söyledi. Hayatında kimseyi incitmedi. Neden biri onu incitsin ki, bilmiyorum."

"Bunu öğrenmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Onu görmem lazım. Kız kardeşine söylemem lazım ve onu görmeye gitmemiz lazım. Artık onun işlerini halletmem lazım."

"Evet, hanımefendi. Mümkün olan en kısa sürede size haber verilecektir."

"Ulaşım ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır, yolumu biliyorum." Gözlerini sildi. "Oğluma ulaşabilirim. Onu bu şekilde kaçırانları bul ve onlara onu seven bir annesi olduğunu söyle. Bobby'nin iyi bir evlat ve iyi bir kardeş olduğunu söyle."

Eve konuşmasını bitirdiğinde, bir an öylece oturdu.

"Bunu yapmak zorunda kalmamış kimse, bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez."

Eve başını salladı. "Hayır, sanırım bilmezler. Harvo'dan çalışabileceğimiz bir şey almamız lazım. Böyle kostümleri sokak köşesinde bulamazsın, lanet olsun."

"Bunu çözebilecek biri varsa, o da Harvo'dur." "Buna güveniyorum."

Ama laboratuvara vardıklarında, Eve önce Dick Berenski'yi hedef aldı. Baş laboratuvar teknisyeni, tekerlekli taburesinde uzun tezgahın üzerinde yukarı aşağı kayıyordu, yumurta şekilli başı eğik, örümcek gibi parmakları tuşlara basıyor, ekranları kaydırıyordu.

Başını kaldırıp Eve'e boncuk gibi gözleriyle baktı. "Bu sabah beni azarlamak için buraya geleceğini tahmin etmiştim."

"Senin kığınla ilgilenmiyorum. Kurbanlara ne verdi?"

"Şu anda ikinci kurbanda da aynı şeyi kullanıp kullanmadığını araştırıyorum, değil mi? Culver'a ne kullandı? Sekobarbital ve fenobarbital karışımı kullandı. Biri kısa etkili, yaklaşık on beş dakika sürer, diğeri uzun etkili, on iki saat sürer."

"Neden karıştırmış?"

"Bilemem. İkisi de işe yarardı. Belki secobarbital'i tercih etti, çünkü etkisi daha hızlı başlar, ama yeterli zamanı olduğundan emin olmak istediği için karışımı tercih etti."

Evet, diye düşündü. Bu mantıklıydı. "Tamam, başka ne var?"

"Toz kullandı. Yaptığı şey, hapları öğütmektir. Belki de her ikisinde de tıbbi sınıf kullandığı için reçete almıştır. Hapları öğüttü, tozları karıştırdı ve şaraba kattı."

Bir şey bip sesi çıkardı ve o döndü, yuvarlandı. "Evet, evet. Bugünkü misafirle aynı. Aynı karışım, tam olarak aynı karışım değil, tam olarak aynı miktar değil, ama yakın. İkisi de zaten biraz şarap içmişti. Bunu ekleyince? Tamamdır, bayılırlar. Oldukça hızlı ve muhtemelen, doza bakılırsa, dört, belki beş saat içinde."

Yine döndü, yine kaydıldı. "Mesele şu ki, Morris'in bana söylediğine göre, o kadar uzun süreye ihtiyacı yoktu. Ölüm saatinden beş ila on dakika önce dozladı."

"Emin olmak istedi. Onları öldürmeden önce iyice sersemletmek istedi. O bir korkak."

"Her halükarda öldüler."

"Başka neyin var?"

"Yapıştırıcını bulduk, şu anda ikinci aşamada, ama uyacağını biliyoruz. Markası Grip All. Herhangi bir nalburdan, hobi dükkanından, el sanatları mağazasından alabilirsin. Tel de aynı. Yarım milyon yerde bulabileceğin bir şey. Yaygın olarak kullanılır, resim asmak için, yani sanat malzemeleri mağazası, hobi mağazası, el sanatları mağazası gibi yerlerden alabilirsin. İnce, kaplamalı ve sağlamdır."

"Peki ya tahtadaki boya, ikinci kurban?" "Üzerinde çalışıyoruz, Dallas. Tanrım."

"Öyle mi? Biz de. İkinci kurbanın annesiyle az önce telefonda konuştum."

"Oh, peki." O, puflayarak ses çıkardı.

"Kahretsin." "Evet."

"Üzerinde çalışıyoruz," diye tekrarladı. "Parmak izi yok, DNA yok. Deride veya kıyafetlerde lif yok. Adamı bize getirin, Morris ve ben, ellerini cesetlerdeki morluklarla eşleştireceğiz."

Bir başka zil sesi, tezgâhtan bir başka slayt. "İkisinde de aynı yapıştırıcı, aynı tel. Elimde olan bu. Ve bu hiçbir şey."

"Tamam. Harvo'yu göreceğiz."

Örümcek parmaklarından birini kaldırdı, salladı. "Ona sıkıntı verme."

"Ne zaman ona sıkıntı verdim ki?"

Omuz silktili. "Sadece hatırlatıyorum."

"Ve o hala bir pislik," diye mırıldandı Eve, laboratuvarın labirentinde yol alırken.

"Bazıları doğuştan pisliktir."

"Derin bir söz, Peabody. Derin ve doğru."

Harvo, Eve'e her zaman nadir bir hayvanın yaşam alanını hatırlatan cam duvarlı kutudaki yerine oturdu. Yine de, bazılarının cam duvarlı kutularda başarılı olduğunu da derin ve doğru buluyordu.

Harvo da bunlardan biriydi.

O, d rb nlerinden birine eğilirken tuhaf makineleri uğuldiyordu. Bugün görünmez botlarını giymiŗti, görünür ayak parmakları neon renkli g kkuŗaęıyla boyanmıŗtı. Saçlarını da buna uygun olarak çizgili yapmıŗtı.

Geniŗ g kkuŗaęı manŗetli beyaz kısa pantolon ve çok renkli soru iŗaretleriyle kaplı beyaz bir tiŗ rt giymiŗti.

EDD'nin moda sirkinin içine tam uyum sağlasa da, sağ ve lif konusunda laboratuvarın hakimi Harvo'ydu.

Eve açık kapının pervazına parmaklarını vurdu.

Harvo baŗını kaldırdı ve gülümsedi. "Merhaba, krallığıma hoŗ geldin. Evden ka tın mı, Peabody?"

"Ult'un ötesinde." "Parti var mı?"

"Kesinlikle. Bu alanı izle."

"Tamam."

"ŗimdi standart İngilizceye dönebilir miyiz?" diye sordu Eve. "Bize bir Şey söyleyebilir misin?"

" ncelikle, zengin birini aradığınızı söyleyebilirim."

"Neye para yatırıyor?"

Harvo parmaklarını ovuŗturdu. "Mega mucho moolah. En azından ilk kıyafeti almak için mega ve mucho gerekti. Sadık ortaklarımdın" —uğultulu ekipmanını iŗaret etti—"ikincisi için de aynı Şeyi söylemesine gerek yok. Ama analizi yapıyoruz."

"Neden mega para?"

"Tamam, ceket ve etekte ipek ve keten karıŗımı var. Parlaklık vermek için ince dokunmuŗ. Çok fazla metre var — raporun tamamında bulabilirsiniz. Ve safran dahil organik maddelerle elle boyanmıŗ. Bu para demek, Dallas, çok ve mega. Peki dikiŗler? İpek iplik."

Döndü, Peabody'ye iŗaret etti, sonra ekrana bir görüntü getirdi.

Eve ceketin iç kısmını gördü. Peabody ise bir sanat eseri gördü.

"Vay canına, bu dahice bir beceri. Makine, evet, ama çok yetenekli bir operatör tarafından. Mükemmel, düzgün, hassas."

Harvo başını salladı. "Değil mi? Bütün bunları sen ödüyorsun. Çok büyük bir para ödüyorsun. Peki ya eşarplar? Onları da tamamlamak için çok fazla kumaş gerekiyor..."

Gökkuşağı rengindeki saçlarını eliyle işaret etti.

"İpek. Yüzde yüz, İtalyan ipekböceklerinden."

"İpekböceklerinin İtalyan olduğunu nasıl anlıyorsun?"

Harvo Eve'e sırtıttı. "İpek İtalya'dan geldiğini anlayabiliyorum ve benim araştırmalarım göre eşarpların tanesi yaklaşık sekiz bin dolar."

"Bir eşarp için sekiz bin dolar mı?"

"Muhtemelen daha fazla, çünkü özel yapım olmalı, değil mi? Tabloya uyması için. Yakadaki kumaş, ceketin hemen üstündeki kumaş bile? İpek. Arkadaşım Joker küpeleri aldı, ama sana söyleyebilirim ki, dün gece bir şeyler içtiğimiz için, bunlar yapay inciler, ama yüksek kaliteli."

Yine dönerek ikisine de baktı. "Hesaplayalım mı? Kıyafet kolayca yüz bin dolara mal olmuş. Yarıya kadar olsa bile çok olmuş yüzümü görmezsiniz. Yani o çok zengin. Lüks bir kostüm dükkanından beş yüz dolara falan alabilirdi. Bu kalitede değil, ama temel görünümde."

"Bunun için fazla titiz ve detaycı."

"Aynen öyle. Bunu almak için? Belki Leonardo gibi üst düzey bir tasarımcıya gidersin? Ve bu muhtemelen yüz bin dolardan fazla tutar. Ya da benim bulduğum, otantik tarihi kostümleri yeniden üreten mekanlardan birini ararsın. Büyük, lüks kostüm partileri ya da her neyse, parası bol olan diğer insanlar için olduğu gibi."

"O listeye ihtiyacım var."

"Geliyor. Bekle," dedi bir şeyin vızıldadığını duyunca.

Harvo yuvarlanmak yerine ayağa kalktı, bir makineye doğru yürüdü ve ekranında veriler belirirken ellerini beline koydu.

"Evet, evet. Anlaştık bebeğim. İkinci kıyafetin geliyor. Saten, mavi için organik el boyaması. Kurdeleler bile ipek, ama aynı boya karışımı. Çok fazla kumaş. Vurgular için beyaz ipek. Yaka ve manşetler için beyaz, el yapımı dantel. Fransız sateni ve ipeği, İrlanda danteli."

Yüzünde memnuniyetle Harvo döndü. "Sana bir fiyat tahmini vermek için biraz zamana ihtiyacım var, ama anketlere göre kolayca yüz elli bin dolar. Ben yetmiş beş bin dolar olacağını düşünüyorum. Şapka için on bin dolar daha ekle, devekuşu tüyü."

"Tek kullanımlık için çok pahalı."

Harvo, Peabody'ye başını salladı. "Haklısın. Oh, iki numaradaki peruk mu? Henüz test etmedim, ama görsel ve dokunsal olarak insan saçı, el yapımı ve en yüksek kalite olduğunu söyleyebilirim. Birkaç saat içinde tahminleri ve genel kaynakları sana vereceğim."

Eve memnuniyetle karşılık verdi. "Taçını hak ettin, Harvo."

"Ve kimse onu senden daha iyi takamaz." Eve tekrar oturdu. "İnsanları öldürmek için giydirmek için tüm bunları almak ciddi anlamda çeyrek milyon dolardan fazla tutmuş olmalı. Bu pislik çok fazla paraya sahip ve hasta bir piç."

"Haksız değilsin."

"Ya bunları kendisi yapmışsa?"

Eve Peabody'ye döndüğünde, Harvo başını eğdi. "Bu yüzden sen dedektifsin. Ben oraya gitmemiştim. Sen aynı zamanda dikişçi kızsın. Bunu yapabilir misin?"

"Belki. Zamanım ve param olsaydı. Tüm detayları ve o kalitede işçiliği elde etmek için haftalarca uğraşmam gerekirdi. Belki de aylarca. Ama Leonardo gibi biri..."

Hâlâ ekranda olan dikişlerin yakın çekimine döndü. "Belki kostümler, o kalite ve replikasyonlardaki hassasiyet. Belki de onun sanatı budur."

Eve, "Vay canına," dedi.

"Muhtemelen değildir. Öyle olsaydı, cesetleri bir tasarım evinde, moda veya kumaş bölgelerinde bırakırdı. Ama..."

"Buna bakmalıyız."

"Senin işinden benimkini daha çok seviyorum," diye karar verdi Harvo. "Benim sorularımın cevapları var. Seninkilerin ise cevap bulmadan önce daha çok soru var. Ama sen cevabı bulana kadar devam ediyorsun. İkiniz de taşları hak ediyorsunuz. Kick-Ass Kraliçeleri."

"Onu yakalayana kadar taş yok. O listeyi ve elinden geldiğince her şeyi bize getir. Hızlı ve sağlam çalışan için teşekkürler, Harvo."

"Ben böyle çalışırım ve böyle yönetirim."

Eve, laboratuvara geri dönmeden önce "Kontrol et" diyerek kabul etti.

"Leonardo'yu ara, danışmak için vakti var mı bir bak." "Bu harika bir fikir. O benden çok daha fazla şey bilir."

"Sen onun dilini konuşabiliyorsun. Eğer stüdyosunda ve biraz zaman ayırabilirse, seni bırakacağım. Eve git, sorularını sor, cevaplarını al. Ben morga bakarım."

"Bugün benim için en iyi anlaşma."

Arabaya vardıklarında Peabody bağlantısını kapattı.

"Resmi olarak terk edildim. Metroyla eve gidip danışacağım, Merkez'de buluşuruz."

"Böyle bir iş kabul edecek tasarımcılar veya tasarım evleri hakkında onun görüşünü almak istiyorum."

"Anladım, Dallas. Tahmini maliyet, sipariştan itibaren tahmini süre, tasarımın onayı, teslimat. Kumaşları ve her şeyi olan mekanlar. Anladım."

Ayrıldılar ve Eve, ikinci sabah üst üste ölü evine doğru yola çıktı.

Morris blues çalıyordu ve Eve bunun birkaç açıdan uygun olduğunu düşündü. Ama bugün giydiği takım elbise yeşil tonlarda, zengin tonlardaydı, bu yüzden koyu pembe kravatı ve ince yeşil-pembe çizgili gömleği uyumluydu.

Üzerine şeffaf koruyucu bir pelerin giymişti ve saçları ensesinde örgülü bir düğüm halinde toplanmıştı. Mikro gözlüklerin arkasından, Eve'in gözlerine baktığında gözleri büyümüştü.

"Bir genç hayat daha sona erdi. Sağlıklı biriydi, ama öncülüyle aynı dikkatsiz beslenme alışkanlıklarını paylaşıyordu."

"Buzluğunun içeriği mi? Bir bira ve bir Coke Plus!" "Ah, o günler ne güzeldi. Yine barbitüratlar, şarapla birlikte alınmış , bu sefer Malbec, hem de mükemmel bir Malbec, ölümünden kısa bir süre önce. Ölümünden üç ila üç buçuk saat önce 180 ml şarap içmiş. Ölümünden yaklaşık on dakika önce de iki doz daha."

"Son yemeği, dün gece saat dokuz civarında, peynir ikamesi ile soya burger, patates kızartması ve 240 ml Coke Plus!"

Eve cesedi inceledi. "Cinsel aktivite?"

"Görünürde yok. Ancak, beklenen tüm bölgeleri antiseptik bir sıvıyla iyice temizlemiş, ardından nemlendirici bir losyon sürmüştü."

"Vücuduna iyi bakıyordu," diye devam etti Morris. "Sağlıklı bir kilosu, iyi bir kas yapısı vardı. Ve yüzü, saçı. Buradaki iz mi?" Morris alnına nazikçe parmağını koydu. "Peruğu sabitlemek için kullanılan yapıştırıcıdan ve onu çıkarmak için kullandığım çözücüden kaynaklanıyor. Dudaklarını ve göz kapaklarını sabitlemek için kullanılan yapıştırıcının çıkarılması, sağ avucunu ve parmaklarını, şapkayı sabitlemek için kullanılan yapıştırıcının çıkarılması nedeniyle daha hafif hasarlar var."

"Dickhead, bunun Grip All yapıştırıcı olduğunu söylüyor."

"Güçlü, çok güçlü ve cilt için uygun değil. Kolayca bulunabilir. Benim de var ve kullanmadan önce eldiven giyiyorum veya ellerimi kapatıyorum."

"Culver gibi akıyorsa, katil onu zehirleyip boğmadan önce üç dört saat boyunca elinde tutmuş demektir."

"Bu süre içinde cinsel ilişki olmuş olsaydı, büyük olasılıkla belli olurdu. Ama belli değil."

"Hayır, mesele seks değil. Mesele... ego," diye karar verdi. "Temelde mesele ego. Ren onun için bir vazo çiçekten ya da giydirilecek bir oyuncak bebekten ibaretti. Peabody, meselenin kostümler, kostümlerin yapımıyla ilgili olabileceğini öne sürdü. Hepsi özel yapım, yüksek kaliteli malzemelerden, yüksek kaliteli"

işçilikle üretilmiştir. Belki de sanat açısı resim değildir. Belki de tasarımıdır."

"Ah. Peki Peabody'miz nerede?"

"Leonardo ile tam da bunu konuşuyor."

"Mükemmel bir kaynak."

Lavaboya yürüdü, ellerini yıkadı, sonra ikisine de soğuk bir tüp aldı.

"Teşekkürler." Açtı ve içti. "Porno sinemasını yöneten adam, Ren'in seks işinin ticari kısmına girmek istediğini söyledi."

"Hırslı biriydi."

"Evet, ve onu umursayan bir annesi var. Bronx'ta yaşıyor ve onu görmek, hazırlıklar yapmak istiyor. Muhtemelen kız kardeşi ile birlikte."

"Öğleden sonra bir civarında onları kabul etmeye hazır olacak." "Ona haber veririm."

Cesedi tekrar inceledi. Ölümünde bile Bobby Ren on altı yaşında gibi görünüyordu.

"Hızlı hareket etti. Hem kendisi hem de Culver için her şeyi hazırlamıştı. Onları ne zaman ve nerede kaçıracağını biliyordu, ulaşım aracı, yer, uyuşturucu, kostüm, her şey hazır. Kostümler zaman alır, onları giydireceğin kişileri belirlemek zaman alır. Bunu uzun süredir planlıyordu. Çok uzun bir süredir."

"Ve iki kişi için bu kadar uzun bir süre ayırdıysa, büyük olasılıkla üçüncü bir tablo, kostüm ve model de seçmiştir."

Eve'in gözleri sertleşti, donuklaştı.

"Biliyorum. Artık daha fazla çalışmam gerekiyor. Önemli olan kimin önce ulaşacağı."

Çıkarken Peabody'yi etiketledi. Sesler duydu, arka planda renkli girdaplar gördü.

"Merkeze gidiyorum."

"Bana on beş, belki yirmi dakika daha ver. Ben yürürüm." Gülümsedi. "Çok yakın oturuyorum."

"Yazmadan önce sözlü rapor ver. Sonra görüşürüz."

New York artık sadece uyanık değildi, onu eğlendirecek kadar huysuzdu.

Yan sokağı tıkayan bir teslimat kamyonu, korna sesleri ve yaratıcı küfürler eşliğinde protesto edildi. Bir sonraki köşede yayalar, yaya geçidi ışığının yeşile dönmesini birkaç saniye geçmek için hayatlarını tehlikeye attılar.

Kasığına kadar uzanan çizmeleri, kıkına kadar uzanan sarı saçları ve vücudunu zar zor örten kırmızı elbisesi ile bir kadın kaldırımda büyük adımlarla yürüyordu. Onu gözden kaçırmamak için boynunu 180 derece çevirmeye çalışan bir adam, geri dönüşüm kutusuna sertçe çarptı.

Başka bir kadın beşinci katın penceresinden dışarı eğilip bir yığın giysi attı, aşağıdaki bir adam ise "Hadi ama Doris, lanet olsun! Sadece bir kerelikti!" diye bağırdı.

Uzakta bir acil durum aracının sireni çalmaya başladı ve daha yakın bir yerde bir hava kompresörü taşları dövüyor ve havayı gürültüyle dolduruyordu.

Tanrım, New York'u seviyordu.

Garaja girdi ve park yerine park etti.

Asansör kapısı açılmadan önce üç katı huzur içinde geçti.

İki üniformalı, endişeli olmaktan çok sabırsız görünen bir kadını içeriye eşlik etti.

"Sen bir kadınsın."

Eve ona ihtiyatlı bir bakış attı.

"Öyleyim." "Yüzük takmışsın, evli misin?" "Evet."

"Peki, sana bir şey sorayım. On yedi yıldır bir adamla evlisin, bu süre içinde birkaç çocuk doğurdun. Çocuklarla uğraşırken, şimdi kendi cehennemlerini getiren ergen çocuklarla uğraşırken, birkaç başka erkek için canını dişine takıp çalışıyorsun ve bir sabah daha, ergenleri okula göndermek için kapıdan dışarı itip, işe gitmek için kendini temizlemeye çalışırken, evlendiğin adam diyor ki: 'Lanet olsun Cath, kahvaltım nerede? Ne yaparsın?'"

"Bu özel durumda hiç bulunmadığım için söylemesi zor."

"Ne yapacağını söyleyeyim, benim yaptığım gibi yaparsın. Ben dedim ki: 'İşte kahvaltın, Charlie,' ve ona tavayla iyi bir şaplak attım."

"Sonra ne oldu?"

Cath, daha fazla polisin girebilmesi için üniformalı polisleri kenara çekti ve Eve'i köşeye itti.

"Ne olduğunu söyleyeyim. Onu öldürmeye çalıştığımı bağıyor. Onu öldürmek isteseydim, aptal kafasına bir kez vurmak yerine tavayı vurmaya devam ederdim. Ve sanki onu bıçaklamışım gibi davranıyor, kanaması bile yok ama sanki onu bıçaklamışım gibi davranıyor. Hak ettiği dayığı yedi, hepsi bu. Ve meraklı komşulardan biri polisi çağırdı! Şimdi tutuklandım ve işe geç kaldım. Adalet nerede?"

"Hanımefendi." Üniformalı polislerden biri Eve'e gözlerini devirdi. "Buradan gitmeliyiz."

"Kahvaltıymış, hadi oradan," dedi onu dışarı çıkarırken. "Sen de aynısını yapardın!" diye Eve'e bağırdı.

Eve, hayır diye düşündü. Mükemmel bir yumruğu varken neden tava kullansın ki?

Cinayet Masası'nda indi ve ofise girdi. Peabody hariç, tüm dedektifler oradaydı. "Cinayetler bugün izin mi aldı?"

Baxter, ayaklarını masanın üzerine koyarak tahtayı işaret etti.

"Kapalı." Carmichael kahvesiyle işaret etti. "Kapalı."

Jenkinson başparmağını salladı. "Ve kapalı."

Bugünün kravatı, Tanrı yardımcısı olsun, Empire State Binası'nı, arka planda parlak kırmızı ve altın rengi bir gün doğumu ile gösteriyordu. Ve King Kong, lazer kırmızısı gözleriyle, tepesinde devasa göğsünü dövüyordu.

"Bir şey söylemeden önce," diye başladı Jenkinson, "ekip bu kravatı oybirliğiyle onayladı."

"Bu ikonik," dedi Santiago.

"Senin şapkan da öyle."

Eve döndü ve ofisine gitti.

Kahvesini aldı, sonra panosunu güncelledi. Sonra oturdu, kitabını güncelledi.

Harvo'nun kostümler için olası mekanlar listesini açtığında, derin bir nefes aldı.

Tahmin ettiğinden daha fazlaydı, ama Harvo küresel bir şirket olmuştu. Ve bu doğru bir karardı.

New York'tan başlamak mantıklı görünüyordu, bu yüzden ilkinı denedi. Ve mesai dışı mesajını dinledi.

"Tamam, lanet olsun. Fransa'da saat kaç? Lanet olsun, bilgisayar, Fransa'nın Paris şehrinde saat kaç?

Çalışıyor... Fransa, Paris'te şu an saat on beş yirmi üç ve altı saniye.

"Harika." Costumes Historiques Authentiques'i seçti, çeviriciyi çalıştırdı ve oradan başladı.

Resepsiyondan düşük seviyeli bir asistana, oradan da halkla ilişkiler departmanından birine aktarıldı ve sonunda muhasebe asistanının asistanına ulaştı.

Kadının zebra desenli saçlarını toplama şekli Eve'e Trina'yı hatırlattı. Sırtı hemen gerildi.

"Bu öğleden sonra size nasıl yardımcı olabilirim, Mademoiselle Dallas?"

"Teğmen Dallas, New York Polis ve Güvenlik Departmanı."

Kendini beğenmiş gülümseme Trina'nın dikkatini çekti. Eve'in kulakları çınlamaya başladı. "Elbette. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"New York'ta iki cinayet işlendi..." "Ah, bu çok talihsiz bir durum."

"Doğru. İlk kurban, Vermeer'in

"Ne kadar ilginç."

"Kullanılan kumaşların ve organik boyaların dökümünü aldım."

"Çok titiz."

Çeviride bile sözler alaycı bir tonla söylenmişti.

"İkinci kurban, Gainsborough'un *Mavi Çocuk tablosundaki* gibi giydirilmişti. Kumaşlar ve boyalar da analiz edildi."

"Aferin."

Aniden Eve, mükemmel yumruğunu kullanarak kadının yüzündeki küçümseyici gülümsemeyi silmek istedi.

"Bu iki kostümü, bunların yapımında kullanılan kumaş ve boyalarla sipariş eden bir müşteriniz olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Üzgünüm mademoiselle, bu konuda size yardımcı olamam. Müşteri bilgilerimiz kesinlikle gizlidir. New York'ta da gizlilik yasaları var, değil mi?"

"Bu kostümleri yaptıran kişi iki kişiyi öldürdü ve bence tekrar öldürecek."

"Elbette, bu trajik bir durum, evet, ama müşteri bilgilerini paylaşamam."

Eve nefes aldı ve ortağı kapıya geldiğinde Peabody'ye bekle işareti yaptı. "Bu iki kostümü sipariş eden bir müşteriniz olup olmadığını kontrol edebilirsiniz. Sonra bana evet ya da hayır diyebilirsiniz. Böyle bir müşteriniz var ya da yok."

Yine o lanet Trina gülümsemesi ortaya çıktı.

"Bence bu, nasıl denir, sınırı aşmak değil mi? Costumes Historiques Authentiques olarak sorumluluklarımızı çok ciddiye alıyoruz."

"Ben de öyle. Bu bilgi için uluslararası arama emri çıkarabilirim."

"Lütfen çekinmeyin. Tabii ki avukatlarımızla görüşüp, tavsiye edilirse tam olarak işbirliği yapacağız. Gününüzün geri kalanını keyifle geçirin. Hoşça kalın."

"Orospu çocuğu!"

"Sanki birinin piçi gibi konuşuyordu." "Leonardo ile daha şanslı olduğunu söyle."

"Daha şanslıydım. Eskisinden biraz daha küçük olan kışımı o sandalyeye riske atmayacağım."

Bunun yerine, Peabody bir kısmını Eve'in masasının köşesine bıraktı.

"İlk olarak, kimse kostümler için ona veya şirketine başvurmadı. Başka bir tasarımcının bu işi üstlendiğini duymadı, ama etrafta bir bakacak."

"Teşekkürler."

"Siparişi alsaydı, kumaşları nereden temin edeceğini bana söyledi. Ayrıca, tarihsel doğruluğun çok önemli olduğu için bir sanat uzmanına danışacağını da söyledi. Uygun bir model olmadan, ya müşterinin verdiği ölçüleri alırdı ya da resimlerdeki modellerin ölçülerini belirlemek için bir program çalıştırırdı. Müşteri hangisini isterse."

"Tamam, kesinlikle daha fazlasını öğrendin."

"Ve biraz daha var. Bundan sonra masamda çok zaman geçireceğim için kahve alabilir miyim?"

"Al. Bana da biraz daha al. Katilin kostümleri sipariş ederken kurbanlarının tam ölçülerini bildiği şüpheli. Ama ne aradığını biliyordu. Kız için önemli olan yüzüydü. Kıyafetin biraz büyük olması önemli değildi, ki öyleydi. Oğlan için ise daha yakın olması gerekiyordu, bu yüzden ona uyan birini araması gerekiyordu. Yüz o kadar önemli değildi. Gençlik önemliydi, ama belirli özellikler değil."

"Buna itiraz edemem." Peabody, Eve'e taze kahve uzattı ve kendi kahvesini tadarken tekrar oturdu. "Leonardo, resmin detaylarını, Harvo'nun kumaşlar ve metrelerce kumaş hakkındaki analizini, hepsini çok iyi inceledi. Sonra bir tür program yaptı, bu yüzden beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Ama bu siparişleri almış olsaydı, malzemeler mevcut olsaydı Kız için altı ila sekiz hafta süreceğini söyledi. Sipariş üzerine üretilmeleri gerekirse iki katı süre alabilirdi. Kumaşları ve tam bir kopyalama gerekliliğini göz önünde bulundurarak, 175 bin dolar talep edecekti. Bu, sanat uzmanının danışmanlık ücretini de içeren bin dolar demek. Oğlan için ise süre ve ücret iki katına çıkardı."

"Bu, Harvo'nun tahmininden bile fazla."

"Evet. Kesin bir şey söyleyemedi, ama tarihi kostümler konusunda uzmanlaşmış bir şirketin, Harvo'nun para ve zaman konusundaki görüşüne daha yakın olacağını düşündü."

"Fransız Trina'nın yeri gibi." "Adı Trina mıydı?"

"Hayır. Bana Trina'yı hatırlattı. Tamam, üç ay önce verilen siparişle başlayalım. Hayır, altı ay öncesine gidelim. Kumaş satıcılarından başlayın. Belirli kumaşları, metreyi arayın, altı ay öncesinden üç aya kadar olan siparişleri inceleyin. Birden fazla kostüm dükkânı veya tasarımcı kullanmış olabilir, bunu da hesaba katın."

"Bir yıl geri gidersem ne olur? Bu çok detaylı bir iş, Dallas. Daha uzun sürer, ama daha fazla alanı kapsarız."

"Öyle yap. Ben Londra'daki bu yeri deneyeceğim. En azından Amerikan İngilizcesi olmasa da İngilizce konuşuyorlar ve tercümana ihtiyacım olmayacak."

Londra'da aynı engelle karşılaştı, Milano'da başka bir engelle, sonra Tokyo'da dayanılmaz derecede kibar bir engelle.

Hayal kırıklığına uğrayarak ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı.

Uluslararası arama emirleri, diye düşündü, ilgili herkes için büyük bir baş belası olurdu. En azından önce bir arkadaşına baş belası olabilirdi.

APA Cher Reo ile iletişime geçti.

On Birinci Bölüm

"Reo. Dallas'ta mahkemedeyim, ama ara verdik."

"Çabuk olacağım. Uluslararası tutuklama emirlerine ihtiyacım var."

"Biraz mı?" Reo'nun sarı saçlarının altındaki kaşları kalktı.

"Uluslararası mı?"

"Arka arkaya işlenen cinayetlerle ilgili, sokak LC'leri, ünlü eski tablolardaki insanlar gibi giyinmişler."

"Evet, bunu biliyorum, ama..."

"Bir şey söyleyeceğim. Harvo, her iki kostümde kullanılan lüks kumaşları, lüks boyaları ve hatta metreleri tespit etti. Bu tür ürünleri üreten, yüksek kaliteli, yüksek maliyetli yerler biliyorum ve bunların çoğu ABD dışında. Müşteri gizliliği nedeniyle bir sonuca varamıyorum."

"Tamam, sorunu anlıyorum. Ama bunlar—kelime oyunu yapıyorum—uluslararası alanda gerçekten gevşek iplikler."

"Bunları bir yerde yaptırmış olmalı. Lanet olsun, Reo, bu..." Eve kendini tuttu, yüzünü ovuşturdu. "Sana saldırmıyorum. Benim uğraşmaya çalıştığım şey, o kibirli pislikler."

"Anlıyorum. Ben de *o kibirli pislikleri* uygun bir zamanda kendi işime kullanmak için bir kenara ayırıyorum."

"Kostümler, en küçük ayrıntısına kadar titizlikle hazırlanmış, lanet olası ayakkabı kurdelelerine kadar doğru. Peabody, dikişler gibi işçiliğin de ustaca olduğunu söylüyor."

Reo dudaklarını büzerek başını salladı. "O bilir."

"Leonardo da aynı fikirde ve eğer bunları o yapmış olsaydı, yaklaşık yarım milyon dolar talep edeceğini tahmin ediyor."

"Ciddi misin?"

"Morgdaki iki ceset kadar ciddiym. Bu adam cinayetlerine para harcayacak kadar zengin. Organize, zengin ve titiz. Dikişçi olabilir ve kostümleri kendisi yapmış olabilir. Öyle olsa bile, kumaşa ihtiyacı olurdu. Ama bu ihtimal listemde alt sıralarda, çünkü cesetleri bıraktığı yerler - ilki bir sanat galerisi sahibinin evi, ikincisi bir galeri.

"İki cinayeti de başardı, Reo. Üçüncüsüne de kalkışacaktır."

"Anladım." Reo iç geçirdi ve Eve gibi konuşurken odada volta attı. "Bana verileri gönder, ben de üzerinde çalışayım. Ama Dallas, böyle bir şeyi halletmek saatler sürmez, eğer yaparsak. Günler sürer."

"Tek bilmem gereken evet ya da hayır. Siparişleri aldılar mı, almadılar mı? Bunu öğrenirsek, daha fazla baskı yapabiliriz ya da bunu kullanmanın bir yolunu bulabilirim."

"Verileri bana gönder. İşleri başlatacağım."

"Teşekkürler. Ve, ah, mahkemede iyi şanslar."

"Şansa ihtiyacım yok." Reo, kendini beğenmiş bir gülümsemeye saçlarını düzeltti. "Kanıtım var."

Benim yok, diye düşündü Eve, bağlantıyı cebine geri koyup yürümeye devam ederken.

New York'taki şubeyi tekrar denedi ve gerçek bir insanla konuştu.

Şirketin hiyerarşisinde yukarı doğru ilerledi ve sonunda özel kostüm siparişlerinden sorumlu kişiyi bulmayı başardı.

"Teğmen." Rodney Triston adında bir adam, mürekkep siyahı bir bıyığı, kaş halkası ve ince bir küçümseme tabakası vardı. "Durumunuzu kesinlikle anlıyorum, ama müşteri gizliliği yükümlülüğümüz var. Müşterilerimiz kostüm siparişi verdiklerinde mutlak gizlilik talep ediyor ve bekliyorlar. Kostüm partisine katıldıklarında sürpriz unsuru çok önemli."

"Morgda oldukça şaşırmış birkaç ceset var. Onlar adına arama emri çıkarabilirim."

"Lütfen öyle yapın." Yüzüklerle dolu elini salladı, o yüzükler pirinç muşta görevi görebilirdi. "Ama bunu yapana kadar size müşteri bilgilerini veremem."

"Şunu deneyin. Kayıtlarınızda, size verdiğim iki figürün özel kostüm siparişleri olup olmadığını kontrol edin. Eğer böyle bir sipariş varsa, evet deyin. Eğer yoksa, hayır deyin. Bu müşteri bilgisi değil. Evet ya da hayır, bu kostümlerden birini almak için size başvurduğumda, daha önce bunları yapıp yapmadığınızı sorduğumda vereceğiniz cevap."

Derin bir nefes aldı, dudaklarının üzerindeki sakalları titretirken derin bir nefes verdi. "Evet, asistanıma bunu araştırmasını söyleyebilirim. Ne kadar süre için?"

"Anlattığım detay düzeyinde bunları yapmak ne kadar sürer?"

"Bu soruyu tasarım bölümünün başındaki kişiye sormalısınız." "Boş verin onu. Bir yıl geriye dönün."

Ona açıkça hoşnutsuzluk içeren uzun bir bakış attı. "Biraz zaman alacak."

"Kayıtlarınız düzenliyse, çok uzun sürmez. Bekleyeceğim."

Onu maviye çevirdi.

"Bunu yapmak istemediğin için gereğinden fazla uzatacaksın, seni pislik."

Buna razı olarak, daha fazla kahve hazırladı, ince penceresinden dışarı bakarak biraz içti. New York akıp gidiyordu.

Katilin şu anda ne yaptığını merak etti. Resim mi yapıyor? Başka bir kurban mı arıyor? Üçüncü modeli çoktan seçtiğinden emindi. Tıpkı üçüncü kostümü hazırladığı gibi.

Toplamda kaç tane? Kaç tane planlamıştı?

Oturdu, botlarını çıkardı ve masasındaki bağlantı mavi renkte yanarken, ondan bir tür ürpertici flüt müziği süzülürken tahtasını inceledi.

Bu iki portrede onu çeken neydi? İçlerindeki insanlar değil, hayır, buna inanmıyordu. İnsanlar onun için sadece araçtı. Peki ya yüzlerce yıldır ölü olan iki orijinal model?

O halde mevcut modeller de ölmek zorundaydı, hem de onun eliyle, kelimenin tam anlamıyla. Çünkü... sanatın ömrünü aşamazlardı.

Onun sanatı yaşıyordu;
onlar ölmüştü. Bu ona
çok anlamlı geldi.

Orijinallerin temsil ettiği şey, çoktan yok olmuştu. Ama sanat yaşıyordu. Onun çalışmaları için de aynı şey geçerli olmalıydı çünkü...

"O henüz keşfedilmemiş büyük bir sanatçı. Tamam, tamam."

Ayağa kalktı, yine volta atmaya başladı.

"O böyle biridir. Onlar ölür, sanatı yükselir ve yaşamaya devam eder.

Ama neden bu iki portre?"

Tahtaya doğru adım attı ve onları tekrar inceledi.

"Işık, detaylar. Detaylar önemlidir ve ışık da bunun bir parçasıdır. Çocuğun kendine güveni, kızın sessiz cazibesini. Kız ve çocuk, bu önemli mi?"

Bunu düşünmeden önce, asistan bağlantıya girdi.

"Teğmen Dallas?"

"Evet."

Eve'in tahminine göre yirmili yaşların ortasında, abanoz tenli ve sakın kahverengi gözlü çok güzel bir kadındı. "Ben Bay Triston'ın asistanı Riley. Kayıtlarımızı kontrol ettim. Size söyleyebilirim, evet, geçen yıl üç *Mavi Oğlan* ve bir *İnci Küpeli Kız* vardı."

"Sipariş edildiği ve teslim edildiği zamanları söyleyebilir misiniz?"

Yan tarafa baktı, sonra sesini alçaltarak eğildi. "Babam Columbus'ta polis. Size isimleri veremem. İşimi kaybederim. Ama Blue Boys'lardan birinin düzenli müşteri olduğunu söyleyebilirim, on yıllardır evli olduğu karısıyla birlikte. Haziran ayında düzenlenen yıllık kostüm balosu için neredeyse bir yıl önce *Pinkie* ve *Blue Boy* kostümleri sipariş ettiler."

"*Pinkie* mi?"

"Bu da tam boy bir portre. Aynı sanatçı değil ve aralarında onlarca yıl var. Ama mavi giysili bir genç, pembe giysili bir kız."

"Anladım."

"İkincisi ise gerçek bir çocuk içindi. Yaklaşık on üç yaşında. Sonuncusu ise geçen bahar bir sanat sergisi için Chicago'ya gönderildi."

"Tamam. Peki ya kız olan?"

Yine arkasına baktı. "Eşleşen eteği yoktu. Bu kahverengiydi ve eşarplar saf ipek değil, ipek karışımıydı. Ama yine de evet demem gerekiyordu. Umarım bu yardımcı olur."

"Çok yardımcı oldu. Teşekkürler, Riley."

"Rica ederim. Sadece..."

"Patronuna tek kelime etme. Tekrar teşekkürler."

Eve, Peabody'nin geldiğini duyunca listesinden New York'taki ilk mekanı sildi.

"Sana hızlı bir güncelleme yapmak istedim. Konuştuğun Fransız mekan, her iki portre için de malzeme siparişi verdi. Her biri için gerekli olan metrajdan daha fazla. Konuştuğum kişi bunun olağandışı bir durum olmadığını söyledi. Ayrıca bu kumaşların İtalya'daki bir mekan, Londra'daki bir başka mekan ve daha fazlasına sipariş edildiğini gördüğüm için, bunun olağandışı bir durum olmadığını söylemeliyim."

"Çok güzel kumaşlar, Dallas. Aşırı pahalı ama çok güzel. Ve sadece kostümlerde kullanılmıyor."

"Araştırmaya devam et. New York'taki bir mekanı listeden çıkardım. Diğerlerinde şansım yaver gider mi bakacağım. Kimler var?"

"Bullpen? Baxter ve Trueheart birini yakaladı. Jenkinson ve Reineke, son yakaladıkları soğuk davada şanslarının yaver gittiğini düşündüler, bu yüzden bir tane daha yakaladılar. Şu anda sahada bir ipucunu takip ediyorlar."

"Carmichael ve Santiago'ya haber ver. Bu ikisini hallettikten sonra, birkaç galeriyi deneyeceğiz, onlar da hacklemeye çalışabilirler."

New York'un diğer mekanlarında yardımcı olabilecek bir polis çocuğu bulamadı ve aynı müşteri gizliliği duvarlarına çarptı.

Chicago'da bir tane denemek için yeterince uzun süre bekledi, sonra Boston'da bir tane daha denedi ama sonuç aynıydı. Bu yüzden ofisten çıkma zamanının geldiğine karar verdi.

Bullpen'e gittiğinde Carmichael ve Santiago'yu ekranlarının başında, Peabody'yi ise 'link'te kumaşlar hakkında coşkuyla konuşurken buldu.

Peabody, bağlantı menzilinın dışında parmağını kaldırdı ve bitirme işareti olarak parmağını daire şeklinde çevirdi.

"İkimiz de soğuk olanlara bakıyoruz," dedi Carmichael. "Belki bir şeyler çıkarabiliriz."

"Bahis yaptın mı?"

Santiago sadece omuzlarını silkti.

"Saygıdeğer ortağım bir tane önerdi, ama ben reddettim. Kötü bir bahis. Peabody'nin listesini alacağız."

"Şimdi gönderiyorum." Peabody masasından kalktı. "O konuda şansımız yok. Mavi saten kumaştan yeterli miktar yok ve geçen yıl altın rengi kumaştan hiç kalmadı."

"Bir tane bulursanız," dedi Eve dedektiflerine, "beni veya Jenkinson'ı arayın. Gidelim, Peabody."

"Bir sorun var." Eve asansörleri görmezden geldiği için Peabody ona eşlik etti. "Dantel İrlanda'da el yapımı. Listedeki tüm kumaş mağazaları bunu satmıyor. Bazıları Fransız danteli kullanıyor örneğin. Ayrıca bu özel bir desen. Bağlantılarımızdan biri, özel siparişleri olduğunda İrlanda'daki dantelcilere sipariş verdiklerini söyledi."

"Dantelciler mi?"

"Tatting. Dantel yapmak için kullanılan bir dokuma yöntemidir. Resmi ve kopyasını karşılaştırdım. Tamamen aynı, yani ya müşteri, yani katilimiz, ya kumaşçı ya da kostümü yapan kişi, İrlanda'daki bir zanaatkardan bu danteli sipariş etmiş olabilir."

"Daha fazla araştırma, daha fazla bağlantı. Ama... bu bir engel olmayabilir. Bir cevap olabilir. El yapımı dantel, belirli desen, belirli boyut, şekil, tek bir ülkeden. Bu, her yeri aramak anlamına gelmez. Odaklanmak anlamına gelir."

"Şey... evet, sanırım öyle. Engeli olası bir fırsat olarak değiştir. Öte yandan..."

"İrlanda'da kaç tane tatter tipi insan var? Kim bilir, ama bu adam köy dükkanları için dantel yapan birini istemeyecektir. Önemli bir itibara sahip birini isteyecektir."

Merdivenlerden Eve'in park katına indiler. "İrlanda'daki en iyi on iki dantel yapımcısını aramaya başla.

Ya da, lanet olsun, İrlanda yöntemini, ipliklerini, aletlerini kullananları." "Anladım. İlk olarak nereye gidiyoruz?"

"Tribeca'dan başlayıp SoHo'ya doğru ilerleyeceğiz. Her iki bölge de sanat galerileriyle doludur. Orayı bitirirsek, Village'a geçeceğiz."

★ ★ ★

Eve'e göre, araştırılmamış hiçbir açı gerçek bir zaman kaybı değildi. Her ne kadar çoğu zaman öyle hissettirse de.

Bir araştırma somut bir cevap vermezse, bu da bir cevaptır. Karışık, çelişkili ve çok sayıda cevapla karşı karşıya kaldığınızda, seçim yapabileceğiniz daha fazla seçenek vardır.

Harlee Prince işbirliği ölçeğinde üst sıralarda yer alsa da, yanıtları çoğu kişi için tipikti. Tribeca'daki House of Art'ın yöneticisi olarak, galeride temsil edilen her sanatçı hakkında bilgili olduğunu kanıtladı.

Yüksek topuklu ayakkabılarıyla yaklaşık 1,80 metre boyundaydı ve kızıl buklelerden oluşan saçları da boyunu bir iki santim daha uzatıyordu. Şık siyah elbisesiyle, diğerlerinin gezindiği çeşitli odaları onlara gezdirdi.

"Gördüğünüz gibi, çeşitli stiller, yöntemler ve araçlar sunuyoruz."

"Sanat eserlerini ve sanatçıları nasıl seçiyorsunuz?"

"Çoğunlukla bir ajan veya güvenilir bir patron aracılığıyla çalışıyoruz." "Randevusuz gelenler kabul edilmiyor mu?"

"Temsil edilmeyen veya talep edilmeyen eserleri mi kastediyorsunuz? Evet." Gülümsayarak Eve ve Peabody'yi başka bir bölüme davet etti, ardından bir dansçının parmak uçlarında durduğu bir tabloya, yanındaki bir başka dansçının zıplama anını yakalayan tabloya ve üçüncü bir dansçının pirouette yaptığı tabloya işaret etti.

"Bunlar, umutlu birisi tarafından getirildi. Ankha Haversnell. Birçok sanatçı temsil edilmediğinden, en azından bakmaya ve değerlendirmeye çalışıyoruz. Çoğu zaman eserler uygun olmuyor, ama ara sıra harika şeyler buluyorsunuz."

"Gerçekten harika," dedi Peabody. "Zarafeti, hareketi görüyorsunuz, ama aynı zamanda çabayı ve konsantrasyonu da görebiliyorsunuz." "Evet, aynen öyle." Harlee Peabody'ye gülümsedi. "Resim yapar mısınız,

Dedektif?"

"Hayır, pek değil. Sadece hayranlık duyuyorum."

"Ben de öyle. Bunları sadece birkaç gündür sergiliyoruz, ama şimdiden büyük ilgi gördüler."

"Reddettiğiniz eserler ne oluyor?" diye ısrar etti Eve. "Tepkiler değişiyor. Reddedilmek acı verici. Standartlarımız uygun bulmadığımız işlere uygun bulmadığımız işlere verdiğimiz standart yanıt, araçlar aracılığıyla çalışmaktır. Tabii ki, temsil edilen her sanatçı kabul edilmez." "Her halükarda, temsil edilip edilmediğine bakılmaksızın, göze çarpan biri var mı?

Sizi endişelendiren olumsuz bir tepki.

"Aman Tanrım, Teğmen, her türlü tepki var. Gözyaşları, umutsuzluk, öfke, hakaretler, hatta tehditler."

"Ne tür tehditler?"

"Kendine zarar verme veya şiddet uygulama tehditleri. Örneğin, zaten kör olduğum için gözlerimi oymaları gerektiği ya da sanat eserlerinin burada sergilenmesine izin vermeden önce galerinin yakılıp yıkılacağını söylediler."

"Theditleri bildirdiniz mi?"

Kıvırcık saçları sallanarak başını salladı ve gülümsedi.

"Teğmen, bu geçici ve tutkulu bir tepki. Çoğu dramatik bir şekilde ayrılıyor ve birçoğu yeni eserleriyle geri dönüyor. Ya da diğer galerileri dolaşıyorlar. Birkaç tanesi geri dönüp

eserlerinin başka bir yerde kabul edildiğini söylemek için geri gelirler. Hepsine en iyisini diliyorum."

"Tekrar gelenlere dönelim. Geri gelen, tekrar reddedilen biri. Bir erkek, kendine düşkün olacak kadar parası olduğunu düşündüğünüz biri."

Harlee dudaklarını büzdü. "Hobileri için zaman ayırabilecek kadar parası olan, benim deyimimle hobi tutkunları geliyor."

"Kendilerini bir sonraki büyük yıldız olarak görenler."

Yine gülümsedi. "Elbette. Seksenli yaşlarında suluboya resim yapmaya başlayan bir kadın vardı. Resimleri de oldukça hoştu. Açıkçası, istediğini elde etmeye çok alışkındı. Eserini kabul etmem için bana beş bin dolar teklif etti ve reddettiğimde oldukça öfkelen-di. Bir sonraki ziyaretinde on bin dolar teklif etti. Üçüncü ziyaretinde ise galeriyi satın alıp beni kovdurmakla tehdit etti."

Harlee omuzlarını silk-tti. "Ben hâlâ buradayım. Başka bir galerinin onun eserlerini kabul ettiğini duydum. Sanırım onlar... tazminat aldılar."

"Başka böyle biri var mı? Rüşvet, tehdit veya sindirmeyi deneyen bir adam?"

Harlee dudaklarını tekrar büzdü.

"Şimdi sen söyleyin..." Ve ilk heyecanlarını yaşadılar.

"Çok ısrarcı biri vardı. Geleli birkaç ay oldu. Hatırladığım kadarıyla, bu sanat galerisini on katına satın alabileceğini söylemişti. Tabii ki bunu ciddiye almadım, ama doğru hatırlıyorsam, çok şık giyinirdi."

"Adını biliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm. Eseri... neydi?" Şimdi gözlerini sıktı. "Tuval üzerine yağlı boya, eminim. En iyi ihtimalle sıradan olduğunu hatırlıyorum. Dediğim gibi, birkaç ay oldu. Geleli neredeyse bir yıl olmuş olabilir. Dürüst olmak gerekirse, siz sorana kadar onu hiç düşünmemiştim."

"Şimdi düşün. Ne çiziyordu?"

"Ne çizdi?" Harlee tekrarladı. "Portreler. Evet, bunu hatırlıyorum, çünkü portre çizme yeteneği yoktu. Resimleri cansızdı. Ve kendine özgü bir stili yoktu. Onları en iyi şekilde "durgun" olarak tanımlayabilirim. Sanırım üç, belki dört kez geldi.

"Onu sevmedim," diye ekledi. "Sanırım bu durumun bir önemi yok."

"Öyle. Neden onu sevmedin?"

"Başından beri kaba ve kibirliydi, sanki bize sanatını sunarak bir iyilik yapıyormuş gibi. Bunu alacaksın, ama... Dürüst olmak gerekirse tam olarak nedenini bilmiyorum, ama gözlerimi oymamı söyleseydi, bunu ihbar ederdim. Onu rahatsız edici buluyordum."

"Onu tarif edebilir misiniz?"

"Aman Tanrım, üzerinden epey zaman geçti. Ben... Sanırım yirmili yaşların sonlarında, belki de otuzlu yaşların başındaydı. Çok zayıftı, teni çok solgundu. Gözlerinin çok, çok koyu mavi olduğunu hatırlıyorum. Gözlerini hatırlıyorum çünkü onları... Tekrar rahatsız edici bulmuştum. En çok hatırladığım şey bu. Yüzünü tam olarak göremiyorum, anlarsınız ya. Ama gözlerini hatırlıyorum."

"Polis ressamıyla çalışır mısınız?" "Oh, şey..."

"Bu çok önemli."

"Bir toplantım var..." Bileklik saatine baktı. "O toplantıya biraz geç kalacağım. Ve bu akşam kaçıramayacağım bir etkinlik var. Yarın biraz zaman ayırabilirim, eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız."

"Yardımcı olacağını düşünüyorum. Polis ressamını sizinle iletişime geçireceğim, en uygun zamanı kararlaştırabilirsiniz. Bu arada, onunla ilgili hatırladığınız başka bir şey var mı, ya da ona benzeyen biri?"

"Sanırım dikkat çekici biriydi, yoksa onu hiç hatırlamazdım. Ve dediğim suluboya ressamı gibi, istediği her şeyi elde etmeye alışkın biri gibi geldi bana.

Söz veriyorum, bunu düşüneceğim, hafızamı tazelemeye çalışacağım. Ama gerçekten geç kalacağım."

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz Bayan Prince. Çok yardımcı oldunuz."

"Yancy'yi arıyorsun," dedi Peabody dışarı çıktıklarında.

"Evet, istiyorum. Bu adam birkaç kategoriye giriyor, o yüzden oraya yönelelim." "Onunla iletişime geçeceğim."

"Eğer birisi onun hafızasından daha ayrıntılı bilgiler çıkarabilirse, o da Yancy'dir. Birkaç kişiyi daha arayacağız, belki başka biri de bu yaş aralığında, koyu mavi gözlü, kötü tavırlı, iyi giyimli, çok beyaz bir erkeği hatırlar."

"Aşağıda bir kayma arabası var ve ben boşum. Sen hissetmeyebilirsin, ama sen de boş olmalısın."

"Kahretsin. Tamam."

Arabaya vardıklarında Eve, tam kıvamında haşlanmış soya sosislerinin kokusunun, sistemin yiyeceklerin iyi bir şey olduğunu hatırlattığını kabul etmek zorunda kaldı.

Ve sıcak bir öğleden sonra bir arabada satılan sosisli sandviç çok iyi bir şeydi.

"Ben de sosisli alacağım," diye karar verdi Peabody. "Sebzeli hash bu açlığı gidermez."

Eve cebini karıştırdı. "Kahretsin. Bir ATM'ye ihtiyacım var." "Oh, ben ödeyebilirim."

"Var, ama paramın çoğunu Roarke'dan ödünç aldım. Ona geri ödemem lazım."

"Oh. Tamam."

Eve sesinde şaşkınlık duydu. "Bunu yaparız. Çatışmayı önler."

Geri dönerken, yolda hot dog yerken Eve omuz silkti.

"Onun parası can sıkıcı olabiliyor."

Belli ki eğlenen Peabody, parmağındaki hardalı yaladı.

"Sanırım bununla yaşayabilirim. Bir şekilde."

"Ben bununla yaşıyorum. Sadece, param bittiğinde bana sanki hiçbir şey yokmuş gibi nakit para vermesi hoşuma gitmiyor. Ve hiçbir zaman

"

Peabody bir ısırık daha aldı ve başını salladı. "Tamam. Anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Evet, yapabilirim ve yapıyorum da. Parayı önemsizmiş gibi davranırsan, sanki 'O benim birkaç yüz dolarımı geri almaya ihtiyaç duymuyor' demek gibi olur. Tabii ki duymuyor. Ama geri ödemek, ona ve kendine saygı göstermenin bir yoludur."

"Aynen öyle." Memnun, hatta haklı çıktığı için, Peabody'nin pazısına hafif bir yumruk attı. "Aynen öyle. O yüzden bir makineye ihtiyacım var."

Soya köpeğini bitirmeden bir tane buldu. Parayı çıkardı ve başka bir cebe koydu.

Arabaya geri döndüklerinde, Peabody ikisi için de ön panelden soğuk içecekler sipariş etti. "McNab ve ben masrafları paylaşıyoruz. Yani, kira ve diğer masrafları hallettik. Dışarı çıktığımızda, bazen o ısmarlıyor, bazen ben. Duruma göre değişiyor. Ama aylık masrafları paylaşıyoruz."

"Bu saygıdır ve çatışmayı önler."

"Aşk da. Birini sevmeden saygı duyabilirsin, ama sevdiğin birine saygı duymazsan, bu ilişki asla uzun sürmez."

"O geri ödeme konusunda sinirlenirse bunu kullanacağım." Bunu aklının bir köşesine yazan Eve, bir sonraki galeriye doğru yola çıktı.

★ ★ ★

İşbirliği düzeyi önemli ölçüde düşmüş ve ayrıntılar belirsizleşmiş olsa da, SoHo'daki başka bir galeride bir ipucu buldular.

Village'da bir tane daha buldular ve bir parça daha bilgi edindiler.

Yönetici sadece üç ay önce işe başlamış ve hiçbir şey hatırlamıyordu, ancak çalışanlardan biri hatırlıyordu.

"Ben kendisiyle pek ilgilenmedim."

Mark Egbe, altmışlı yaşlarına girmiş, yuvarlak, hoş bir yüze sahipti. Siyah üç parçalı takım elbise ve kırmızı papatya desenli papyon takıyordu.

"Brendita, birkaç ay önce emekli oldu, onun kendisine kuzeyde çok başarılı bir sergi açtığını söylediğini anlattı."

"Onu hiç görmediniz mi, onunla hiç konuşmadınız mı, Bay Egbe?"

"Konuşmadım, hayır. Sanırım bir ara onu görmüşümdür. Sanırım iki veya üç kez gelmişti, ama sadece Brendita ile konuşuyordu — Bayan Klein — ve doğru hatırlıyorsam, onun ofisinde konuşuyorlardı.

"Bu konudaki yorumunu hatırlıyorum, çok sinirliydi, bana, portreleri bu kadar cansız olan birinin bir yerde sergi açabilmesinin tek yolunun para ödemek olduğunu söyleyecek kadar sinirliydi."

"Onun sergi açtığını iddia ettiği yerin kuzeyde olduğunu söyledi mi?"

"Sanmıyorum, ya da net olarak hatırlamıyorum. Üzgünüm."

"Kayıtlarınızda onun adı var mıydı?"

"Neden olsun ki? Açıkçası, Teğmen, onu sevmiyordu. Bunu söylemedi ama," diye ekledi çabucak. "Asla söylemezdi! Ama Brendita emekli olmadan önce on yıldan fazla bir süre onunla çalıştım, bu yüzden biliyordum."

"Onun iletişim bilgileri sizde var mı?"

"Evet, var. Seyahatte. Eşi ile birlikte en az bir yıl, belki daha uzun süre seyahat etmeyi planlıyorlar. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum ama bağlantı bilgileri ve e-posta adresi bende var."

Eve bunları not aldı, sonra galeriden çıkarken saate baktı.

"İçeri girmeliyiz. Brendita Klein'a ulaşp daha fazla ayrıntı alabilir miyiz bakalım. Şu anda onun tur attığı açık."

"Ve eğer aradığımız adam oysa, işi pek iyi değil. Ya da yeterince iyi değil."

"Ve bu onu kızdırıyor çünkü ona göre bu ustaca bir iş. Eğer kuzeyde bir sanat sergisi açıtsa, belki de bunun masraflarını kendisi karşıladı. Ya da karşılayacak birini buldu."

"Elimizde birçok ipucu var. Kumaşlar, tasarımcı veya kostüm yapımcıları, LC'ler, galeriler ve bazı potansiyel

tanıklar. Sadece doğru olanı bulmamız gerekiyor. Ve bir tane daha var."

"Başka ne var?"

"Tuval üzerine yağlı boya," dedi Peabody arabaya geri dönerken. "Prince bu konuda oldukça emindi ve laboratuvar sonuçları henüz gelmedi, ama bana yağlı boya gibi göründü."

"Tamam, o zaman yağlı boyalara odaklanalım."

"Sadece ona değil. Çalışmalarının çok parlak olduğunu düşündüğüne ve bunun için parası olduğunu düşündüğümüze göre, en iyi malzemeleri kullanmaz mıydı?"

"Evet, öyle yapardı." Eve bir süre oturduktan sonra trafiğe girdi. "Portreleri kopyalıyorsa, orijinal sanatçıların kullandığı boyaları kullanmak istemez miydi?"

Peabody'nin gözleri büyüdü. "Tabii ki isterdi! Bu mantıklı! Kostümlerin detayları. Kesinlikle mantıklı. Dahası var mı? Bence muhtemelen, en azından belki, kendi boyalarını kendisi yapardı, tıpkı onların yaptığı gibi pigment ve yağı kendisi karıştırırdı. Bence öyle yaparlardı," diye ekledi Peabody.

"Bu başka bir ipucu. Ve biz onu çekiyoruz. Kopyaladığı iki sanatçının ne kullandığını buluyoruz, oradan devam ediyoruz. Pigment nasıl yapılır ki?"

"Aslında biraz biliyorum."

Eve ona bir bakış attı. "Garip bir şekilde, bu beni hiç şaşırtmadı."

"Şey, doğadan kendi boyasını yapan bir kuzenim var."

"Tabii ki vardır."

"Tamam. Mineralleri, kayaları, bitkileri, çiçekleri, ağaç kabuklarını, fındıkları, kabukları, ne varsa öğütüyor. Sadece doğadan elde ettiği malzemeleri kullandığı için, bağlayıcı olarak yumurta sarısı ve istediği kıvamı elde etmek için su kullanıyor. Çok fazla malzeme gerekiyor. Yani bizim istediğimiz yağlı boya değil, ama pigment yapıyor. Ona sorabilirim."

"Öyle yap. Ama öğütülmüş halini satın alabilir misin?" "Tabii ki alabilirsin!" Peabody alnına dokundu. "Bunu El sanatları mağazalarında ve sanat malzemeleri dükkanlarında görmüştüm. Oyuncak kutuları için daha fazla sanat malzemesine ihtiyacım vardı"

ihtiyacım olduğu için sık sık oraya gidiyorum. Ama o benden daha kaliteli malzemeler kullanır."

"Daha kaliteli olanlarla başlıyoruz."

"Tamam, bunu yüksek sesle söyleyeceğim. Bu kısım benim için eğlenceli olacak."

"Hepsi senin. Orijinal sanatçıların hangi pigmentleri kullandığını öğren, eğer öğrenebilirsen. Bunları yapmak için neye ihtiyacın olduğunu bul. Spesifik olarak."

"Ben de kuzenim Phina—Seraphina ile konuşacağım. O diğerk doğalsanatçılarıtanıyord, belki yağlı boya ile çalışanları da. Bu iyi bir ipucu!"

"Hemen başla," dedi Eve, Central'a vardıklarında. "Bu gece yine saldırması ihtimali yüksek."

"Üç gecede üç kez mi? O kadar hızlı resim yapamaz, Dallas, özellikle de yağlı boya ile."

"O istediğini elde ediyor, yani cinayeti. Boyalarıyla oynamak için dünyadaki tüm zamana sahip. Doğru modelleri bulmak için zaman harcadı."

Asansöre doğru yürürken Eve, gördüklerini anlattığı gibi aktardı. "Kopyalamak istediğı resimleri seçmek için biraz zaman harcamış olmalı. Ve bu açıdan bakarsak, doğru pigmentlere ulaşmak için de. Karşılığını alması gerekiyor."

"Ve bu da son darbe."

"Benim görüşüme göre. Resimleri bitirmek için acele etmesine gerek yok. Kurbanların kostümlerini giymiş, poz vermiş hallerini fotoğraflaması gerekiyor. Fotoğraf çekmezse, orijinalleri var. Ama fotoğraf çekiyor."

Asansöre bindi. "Onlar hayattayken ve poz verirken başlayabilir, ama detaylı çalışır ve detaylar zaman alır. Onları aldıktan sadece birkaç saat sonra öldürür, detaylar için yeterli zaman yok."

"Onlar sonra gelir. Mantıklı olan bu," diye Peabody de aynı fikirdeydi. "Sence bunu ne kadar süre devam ettirebilir?"

"Biz onu durdurana kadar."

Beşinci duraktan sonra, çiğ lağımkokan bir gizli polis bindi ve Eve

Peabody hemen arkasından çıktı.

"Uptown'daki galerinin müdürünü, cesetlerin atıldığı yeri deneyeceğim. Diğerlerinin hatırladıkları şeylerin onda bir şeyleri tetikleyip tetiklemediğine bakacağım. Klein'a ulaşmaya çalışacağım, sonra da 'link' ile uptown'daki birkaç kişiyi deneyeceğim."

"Sen onun şehirdeki tüm galerileri denediğine bahse giriyorsun, ben de sana katılıyorum."

"Ama bir noktada, siktir et dedi. Bu pisliklerin hiçbirisi gerçek sanatı bilmiyor. Şimdi Klein'ı bulmaya çalışacağım, ne hatırladığını görecekim. Sen pigmentler ve kumaşlar."

"Şunu söylemeliyim: Yaşasın!"

On İkinci Bölüm

Emekli galeri müdürüne v- ve e-posta bıraktı, sonra Midtown Gallery'den Iona ile iletişime geçti.

"Bu konuda çok belirsizim ve geçen kış olmalı. Belki Ocak ya da Şubat. Diğer galeri yöneticilerine göre tuval üzerine yağlı boya, portreler, sıradan, cansız dediğin için sadece biraz hatırlıyorum."

"Ne hatırlıyorsunuz?"

"Bir kadının portresini getiren bir sanatçı vardı - ama bu konuda tam olarak emin değilim. Onun sadece bir kez geldiğini hatırlıyorum ve herhangi bir olay çıkarmadı ya da kötü davranmadı, bu yüzden bu sabah onu düşünmedim. Resim, pek iyi değildi. Detayları bile hatırlamıyorum, ama eserine ışık ve hayat katması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum. Bu, umut dolu herhangi bir sanatçıya söyleyebileceğim bir şey. Muhtemelen ona ders almayı önerdim. Kesin olarak söyleyemem, ama sık sık önerdiğim bir şey."

"Eminim başka bir eserle geri gelmemiştir."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Emin değilim. Beyaz tenli ve..." Iona hayal kırıklığıyla elini başına koydu. "Keşke emin olabilseydim, ama emin değilim. Muhtemelen otuzdan büyük değildi. Bana pek bir izlenim bırakmadı, Teğmen, ne kişisel ne de profesyonel olarak."

"Tamam. Başka bir şey hatırlarsanız, beni arayın. Sakıncası yoksa, çalışanlarınıza onu hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabilirsiniz."

"Kesinlikle yapacağım. Hepimiz oldukça sarsıldık."

Kim sarsılmaz ki? diye düşündü Eve ve Peabody'nin kovboy çizmesinin sesini duymadan hemen önce tahtasına döndü.

"Leonardo rapor veriyor!" "Ne?"

"İletişime geçtiği meslektaşlarından hiçbiri bu kostümleri yapmamış. Daha ulaşacağı kişiler var ama şu ana kadar hiçbiri. Birkaç yeri denedi ama çoğu, tasarımcı olduğu için onu geri çevirdi. Onun açıklamasına göre, sektöründeki bazı kişiler bu şekilde müşterileri çalmaya çalışabileceği için bu konuyu gizli tutuyorlar. Ama üç kumaş mağazası buldu. Ayrıca İrlanda danteli konusunda da araştırma yapıyor. Aslında, istediği zaman onun için dantel yapan bir anne-kız ekibi var.

"Başka bir ipucu mu? Kuzenime mesaj bıraktım. Çalışıyorsa bağlantısını kapatıyor. Ama bana geri dönmekte iyidir."

"İyi."

Eve ona lona hakkında bilgi verdi.

"O kadar izlenim bırakmış ki, pek bir izlenim bırakmadığını hatırlıyor."

Eve geriye yaslandı ve Peabody'ye başını salladı. "Aynen öyle. Biraz zaman geçtikten sonra başka şeyler de hatırlayabilir. Ama. Ona çalışmalarında daha fazla ışık ve hayat olması gerektiğini söylediğini hatırladığından daha emin."

"Bunu yapmak için hayatları almaya karar verdiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Bunu ne kadar çok düşünürse, o kadar net ve yüksek sesle duyuyordu.

"Eğer galerilerin senin dehasını fark etmedikleri için onları cezalandırmak istiyorsan, seni reddeden galerileri veya galerilerdeki insanları hedef al. Ama mesele bu değil. O, ölümünü

ve o kişinin bir daha asla başka bir portresi olmayacak. Sadece onunki olacak."

"Ama bunlar başkalarının kopyaları."

"Onu hatırlayan yöneticilerin hiçbiri böyle bir şey söylemedi. Hiçbiri onun klasik portreleri kopyaladığını söylemedi. Bu onun için yeni bir şey. Yeni bir... Sanatçıların bunu ne diye adlandırdıkları... Bu bir dönem değil."

"Dönem. Sanırım bu onun Ölüm Dönemi."

"Ve hepsine ne kadar zeki, ne kadar yetenekli olduğunu gösterecek. Burada işimi bitireceğim, sonra bu lanet olası evrak işlerine bir saat ayıracağım. Eve giderken birkaç galeriye uğrayacağım. Sen pigmentler ve kumaşlarla çalışmaya devam et."

"Ve yine bir sevinç çığlığı."

★ ★ ★

Eve, bir saatlik evrak işinin gözlerini kanatmaması bir bonus olarak gördü. Saati kontrol etti, sonra ne kadar zamanı kaldığını hesapladı.

Kanamayan gözlerini tavana dikip, bir fincan kahve daha aldı. Otuz dakika daha çalışırsa, bitirebilirdi. İşini bitirip, bu işi halledebilirdi.

Bu yüzden kendini zorladı, her şeyi dışarıda bıraktı, dişini sıktı ve son kalan sefil, yapışkan kısmı halletti.

Yirmi dakikada bitirdiğinde, parmaklarını gözlerine bastırdı. Hâlâ kan yoktu.

Zafer kazanmıştı. Ve bir ödülü hak etmişti. Kupaları, madalyaları, para ödülleri unutun.

Şeker istiyordu.

Ayağa kalktı, ofisinin kapısına yürüdü, dinledi. Evet, ofisinde hala hareketlilik vardı. Her ihtimale karşı kapıyı yavaşça kapattı.

Masa sandalyesini ters çevirdikten sonra yere oturdu. Çakısıyla tekerlekli tabanı dikkatlice söküp kaldırdı.

Jumbo ikolata yerine, jumbo bir gülen yüz ıkartmasıyla karşılaştı. Büyük, sarı, iri gözlü bir gülen yüz.

"Lanet olsun!"

Şışmış göründüğü için parmağın üzerine bastırdı.

Gözleri titreyerek şöyle dedi: "Ha ha ha! Ha ha ha!" "Bu komik değil."

Belki biraz komik, diye itiraf etti. Ama şimdi sinsi Şeker Hırsızı onunla alay ediyordu. Şekerlerini almak artık onlara yetmiyor muydu?

Bir an oturdu ve intikam planları yaptı. Bir sonraki çikolatayı saklamadan önce sıvı müshil ile kaplamak aklına geldi ve çok tatmin edici geldi.

Ancak, teğmen olarak, adaleti sağlarken, ekibinden kimsenin aniden altını ıslatmasına izin veremezdi.

Yine de, gülen yüze bakarken, hizmet ve korumayı intikamla ciddi bir şekilde tarttı.

Bunu düşünecekti.

Tekerlek tabanını yerine koydu, sandalyeyi düzeltti. Kendini teselli etmek için, temizlenmiş masasına baktı ve iyi işin ödül gerektirmediğini söyledi kendine.

Ofise ıktığında, Peabody hala masasında oturuyordu.

"McNab'ı bekliyorum. O büyük siber suç davasını çözdüler, o yüzden çok heyecanlı. Callendar ve diğerkleriyle bir şeyler içeceğiz. Bazı kumaşlar hakkında bir ipucu buldum galiba, ama Avrupa'da mesai saati bitti."

"Tamam. Masa sandalyemin tekerlekleri gevşemişti."

"yle mi? Bakım servisini aramamı ister misin?"

Masumiyet mi, yoksa ihtiyat mı? Anlamak zordu. "Hayır, ben hallettim. Ha ha ha."

Peabody'nin kaşları atıldı. "İyi misin, Dallas?"

"Harikayım. Şeker gibi. Ve ben ıkıyorum."

Birden fazla anlamda, diye düşündü kaydıraklara doğru yürürken.

Evlilik Kurallarını hatırlayarak, Roarke'a eve giderken birkaç durağı olduğunu mesaj attı.

Belki de şekerlerini sakladığı yerleri değiştirmeli. Ofisindeki klimaya brokoli gibi bir şeyin altına saklamayı denemeli. Hayır, tersine strateji uygulamalı. Lezzetli bir şeyin altına saklamalı.

O yokken kimse onun klimadan şeker çalmıyordu. Çünkü, onun garip polis dünyasında, bunun yanlış bir şey olduğunu anlamıştı.

Tacos, diye düşündü. Tacos lezzetliydi.

Bunun üzerinde düşünecekti.

Son katta koşarken, Roarke ona mesaj attı.

Ben de biraz geç kalacağım. Gitmeden önce halletmem gereken bir şey var. Evde görüşürüz.

Evlilik Kurallarının sağlam kaldığından emin olarak, akşamüstü Manhattan trafiğinin çılgınlığına daldı.

Doğu Yakası'ndaki beş adresi programladı ve New York'ta neden bu kadar çok sanat galerisi olduğunu merak etti. Başla, dur, bekle, yürü yolculuğunda, seçimleri küçük olanla başladı; kediler, köpekler, kaplumbağalar, akvaryum veya tanklardaki balıklar, kafeslerdeki veya tünelerdeki kuşlar, bir insanı yutmaya hazır gibi görünen bir yılanın resimleriyle kaplı üç dar koridoru vardı.

Serginin adının "Evcil Hayvanları Kutlama" olduğunu öğrendi.

Son durağı, parlak beyaz duvarlarına veya sağlam beyaz stantlara özenle yerleştirilmiş sanat eserlerinin bulunduğu iki katlı bir mekanla, ölçeğin diğer ucuna ulaştı.

Zeminler ve açık kıvrımlı merdivenler bile beyaz renkte parıldıyordu. Güneş gözlüğünü takmak isteyebilirdi, ama onu arabada bırakmıştı.

Bir yerlerde.

Herkes kilisede olduğu gibi alçak sesle konuşuyordu. Tüm personel ciddi siyahlar giymişti ve saçları uzunsa, başlarının arkasında sıkıca topuz, büküm veya düğüm şeklinde toplanmıştı.

Yaklaşık 1,70 boyundaki sorumlu adamın, simsiyah saçlarında geniş beyaz bir çizgi vardı. Eve'in elini tuttu ve onu kaldırıp öpmek istediğini anladığında, elini sıkıca tutup geri çekti.

Adam kahverengi gözlerini kırttı, ama gülümsemesini korudu.

"Bayan Dallas."

"Teğmen Dallas."

"Evet, elbette. Ben Hale Vanderling. Sizinle tanışmak bir zevk. Eşinizin saygın bir sanat koleksiyoncusu olduğunu biliyoruz. Belki bir hediye arıyorsunuzdur?"

"Hayır. Bu polis işi."

"Anlıyorum." Sanki ıslak bir bezle gülümsemesini silmiş gibiydi. "O zaman belki de ofisime geçmeliyiz."

Belki onu kızdırmak istemişti, ama Eve yerinde kaldı. "Bu uzun sürmez. Bu, sanatla bağlantılı bir cinayet soruşturması."

"Ne yazık."

"Evet, öyle denebilir. Yirmili yaşların sonlarında, otuzlu yaşların başında bir erkek arıyoruz. Bir sanatçı ya da sanatçı olmak isteyen biri. Bu yaş aralığında, sergilemenizi, komisyon almanızı ya da doğrudan satın almanızı umarak resim getiren bir adamı geri çevirdiniz mi?"

Adam ona bakarken, o kadar sıkışmış burun delikleriyle nasıl nefes alabildiğini merak etti.

"Fine Arts olarak, sokaktan getirilen *sanat eserlerini* kabul etmiyoruz. Bizim koleksiyonumuz, seçici koleksiyoncular için özenle seçilmiş eserlerden oluşuyor. Müşterilerimize, onların yüksek zevklerine uygun sanat eserleri sunduğumuz için, vizyonumuzun ve dolayısıyla itibarımızın eşsiz olduğuna inanıyorum."

"Yani cevap hayır. Kimse eserlerini değerlendirilmek üzere getirmeye çalıştı mı?"

"Böyle bir şey denenseydi, güvenlik hemen girişini engellerdik. Kabul edilen sanat eserleri, müşterilerimizin atmosferini bozmamak için açık saatlerde asla teslim edilmez, asılmaz veya yerleştirilmez."

"Bu da hayır demek olur. Hiç kimse resimlerinin sergilenmesi için büyük miktarda para teklif etti mi?"

Bir şekilde, sıkışmış burun deliklerinden uzun, duyulabilir ve alaycı bir şekilde nefes aldı. "Sanatımız kutsaldır! İtibarımız lekesizdir! *Rüşvet* almayız! Biz..."

Eve elini kaldırarak onu susturdu. "Anladım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Gülümseme hemen yüzüne geri döndü. "Resmi görevleriniz bittiyse, size mevcut koleksiyonumuzu göstermekten memnuniyet duyarım."

"Hayır, teşekkürler. Benim zevklerim pek yüksek değildir."

Yeter artık, diye karar verdi ve dışarı çıktı. Bu gece için bu kadar yeter.

Arabasına geri döndü ve Hale Vanderling'den çok daha fazla sevdiği, şehirdeki yoğun trafiğin içinde batıya doğru yola çıktı.

Sonunda kapılara ulaştığında ve kapılar açıldığında, sihir gerçekleşti. Günün ve gelecek günlerin ağırlığı ortadan kalkmadı, ama azaldı. Artık nefes alabilir, artık evde olabilirdi. Onu ve o ağırlığı anlayan ve yine de onu isteyen biriyle evde olabilirdi.

Bu yüzden arabayı evin önünde durdurduğunda, o nefes aldı.

Summerset ve kedi, içeri girdiğinde onu bekliyorlardı, ama bunu bekliyordu. Galahad, bacaklarının arasına gelip kurdeleyi aldı.

Sonra durdu, sırtını kavisledi.

"Bak dostum, tüylü köpek bir bilgeye aitti ve bu şafak sökmeden önceydi. Kabullen bunu."

O da sırtını dönüp onu görmezden gelerek bununla başa çıktı.

"Geç kaldın," dedi Summerset, "ama görünüşe göre zarar görmemişsin."

Ona uzun uzun baktı, kedinin ona baktığı gibi.

"Bugün senden daha kibirli bir adamla tanıştım. Dikkatli ol. O, senin sıska kışından şampiyonluk kemerini koparabilir."

"Belki de polisi aramalıyım."

"Bana bakma." Merdivenlere doğru yöneldi. "Bugünlük burnumu sokma kotamı doldurdum."

Ve bundan bıkmış, diye düşündü, kedi onun peşinden merdivenlerden yukarı koşarken. Roarke'ın ve kedinin bu işi halledeceğine güveniyordu.

Kadın ofisine girdiğinde, Roarke kendi ofisinden çıktı.

"Görünüşe göre seni eve kadar geçtim." "Evet."

Ve ona bakmak, sadece ona bakmak, kalan yükü yarı yarıya azalttı.

Ona doğru yürüdü, kollarını ona doladı ve yüzünü omzuna dayadı.

"Sevgili Eve'im." Onu kendine daha da yaklaştırdı, dudaklarını saçlarına değdirdi. "Bunlar da ne şimdi?"

"Hiçbir şey. Gerçekten hiçbir şey. Sadece eve geldiğim için mutluyum. Senin burada olmana ve evde olmamıza mutluyum. Daha sonra tekrar dışarı çıkmam gerekse de."

"Öyle mi?"

"Kurbanın arkadaşlarıyla konuşmam lazım, dışarı çıktıklarında. Birisi onu şüpheliyle birlikte görmüş olabilir."

"Tabii ki." Elini sırtında gezdirdi. "O zamana kadar vaktimiz var." Onu kendine çekip yüzünü inceledi. "Zor bir gün geçirdin, değil mi Teğmen?"

"Sanki çok dik bir tepeye kocaman bir kayayı itmek gibi. İlerleme kaydediyorsun, ama çok yavaş ve henüz zirveyi göremiyorsun."

"O zaman göle doğru yürüyüşe çıkalım. Yürüyüş ve biraz şarap, sonra bana olanları anlatırsın."

Kadın tahtasına baktı. "Gerçekten yapmam gereken..."

Parmağıyla kadının yüzünü kendine doğru çevirdi. "Yarım saat ayırsan ne fark eder ki?"

"Hayır. Hayır, hiçbir fark yaratmaz. Bu gece biri ölecek ve burada yaptığım hiçbir şey bunu engelleyemez."

Şimdi ellerini kızın yüzüne koydu ve onu öptü. "Bunu kafana takma, Eve."

"Ya paman. Kesinlikle biliyorum, bu onun suçu, benim değil. Ama yapamıyorum. Evet, yürüyüş iyi olur, şarap da."

Bir şişe seçti, mantarı çıkardı. Sonra Eve'e iki kadeh uzattı.

"Neden geç kaldın?" diye sordu ona.

"Ah, şundan biraz, bundan biraz. Bu öğleden sonra birkaç kaya tepenin zirvesine ulaştı. Birkaç ay önce satın aldığım bir şirket şimdi başarıyla yeniden yapılandırıldı. Olympus'ta bazı yeni inşaatlar için temel attık. Ve Güney Amerika'daki kahve plantasyonumuzu birkaç dönüm genişlettiğimiz için memnun olacaksınız. Kosta Rika'da küçük bir işletmeye gözüm takıldı."

Roarke, atriymdan dışarı çıkarken, bunun ona düşüncelerini toparlamak için zaman vermesi gerektiğini düşündü.

"Bütün bunları nasıl düzgünce idare ediyorsun? Burada kahve, orada gezegen dışı işler, başka bir yerde yeniden yapılandırma. Yani, plantasyonu, tatil köyünü, şirketi ve diğer her şeyi karıştırmıyor musun?"

"Karıştırmamam daha iyi. Nedense, ben iş için bir kafaya ve içgüdüye sahip olarak doğdum — meşru olsun olmasın. Tıpkı senin polislik için bir kafaya ve içgüdüye sahip olarak doğduğun gibi."

Elini kaldırdı, parmaklarını öptü.

"Ve işte buradayız, *a ghrá*, birlikte, kafanı ve içgüdülerini benimkine karşı koymak zorunda kalmadan."

"Böylece New York'ta bir meyve bahçesinde yürüyebiliriz."

"Summerset bana son şeftalilerden reçel yaptığını söyledi." şeftalilerden reçel yaptığını söyledi."

"Şeftalilerden reçel mi yapıyorsun?"

"Evet, yapabilirsin. Sanırım buna şeftali reçeli deniyor."

"Onu kastetmedim, ukala. Demek istediğim, nasıl... Hayır, nasıl olduğunu bilmek istemiyorum. Bu bir sır olarak kalsın."

Göle geçip bankta oturduklarında, Roarke şarabı kadehlere doldurdu.

"Şimdi, bugün aklın ve içgüdülerin seni nereye götürdü, anlat bana."

"Şey, porno sineması vardı, sonra morg ve laboratuvarıdan önce kurbanın evinde çıplak adam vardı, sonra da süslü kostümler hakkında burnu havada bir Fransız kadınla sohbet ettim."

"Ben de benim günüm ilginç geçmişti sanıyordum."

"Bu iyi." Şaraptan bir yudum aldı, ona biraz yaslandı. "Bu iyi."

Ve başa dönerek ona anlattı.

"Leonardo'ya danışmak akıllıcaydı," dedi Roarke. "Harvo dışında kumaşları daha iyi bilen kim var ki?"

"Peabody bu konuda çok heyecanlı. Ve pigment konusunda da. Kostümler konusunda bu kadar detaycıysa, resimlerdeki kostümlerin aynısını yapıyorsa, belki de aynı tür boyaları kullanıyordur diye düşündüm. Ve eskiden kendi boyalarını yaptıkları zamanlarda."

"Akıllı kız," diye mırıldandı. "Vermeer, ultramarine için lapis lazuli kullanırdı ve çok pahalı olmasına rağmen oldukça cömertçe kullanırdı."

"Neden bu konuda sana danışmadım ki?"

"Bu işlerin nasıl yapıldığı konusunda uzman değilim. Sadece bazı trivia bilgileri biliyorum. Örneğin, ince öğütülmüş zinober vermilyon rengi verir. Bitkiler ve benzeri şeyler farklı renkler verir. Bir resim satın alırken, nasıl satın alırsanız alın, bu konuda biraz bilgi sahibi olmak faydalıdır."

"Peabody'nin resim yapan bir kuzeni var — kayalardan, otlardan ve benzeri şeylerden doğal boyalar yapıyor."

"Hiç şaşırmadım, bu yardımcı olabilir. Ayrıca, tüm bunları duyduktan sonra, sizin düşüncenize ve içgüdülerinize katılıyorum. O

görünüşe göre maddi kaynakları ve detaylara takıntısı var. Neden ustanın kullandığı boyaları kullanarak kopyalamak istemesin ki? Ticari ürünler kullanmak, onun o kadar iyi olmadığı anlamına gelir."

"Ve o sadece iyi olmakla kalmayıp, daha iyi olmak zorunda. Lower East Side'daki bir galeriden bir potansiyel ipucu daha aldım. Yönetici, adamın öfkeyle çıkıp gitmeden önce ona lanet olası pleb dediği için onu hatırladı. Ama galerici, bunun muhtemelen geçen sonbaharda olduğunu ve adamı pek iyi hatırlamadığını söyledi. Tek hatırladığı, adamın uzun kahverengi saçları olduğu. Omuzlarına kadar uzanıyordu. Ama galerici, bunun başka biri de olabileceğini kabul ediyor."

"Senin için sinir bozucu olmalı."

"Aynen öyle. Son durağım, sana bir tablo almam için gelmemi umut eden bir pislikti."

Roarke şarabından bir yudum aldı. "Neden öyle bir şey yapasın ki?"

"Evet, öyle. Neyse, o da başarısız oldu." Başını onun omzuna yasladı. "Eve giderken çoğu düştü. Sonra sen oradayken daha fazlası düştü. Bu iyiydi. Ama lanet olası kaya, Roarke. Kafamdan çıkmıyor."

"Beyaz bir erkek olduğunu biliyorum. Yaklaşık yaşını biliyorum. Koyu mavi gözleri ve belki uzun kahverengi saçları var. Bolca zamanı var - resim yapmak, kurbanlarını araştırmak için. Parası var ve muhtemelen gerçek dünyada çalışmıyor. Bir aracı, kendi evi var. Kimseye yakın olmayacak. İnsanları umursamıyor. O, kendini dahi sanan bir... ne denirdi... sıradan ressam."

"Ve kuzeyde bağlantıları var."

"Orada başarılı bir şovu olduğunu söylediği için mi böyle düşünüyorsun?"

"Bu saçmalık olabilir. Ama neden kuzeyde? Herhangi bir yer diyebilirdi, ama kuzey dedi, bu da onun için bir anlamı var demektir. Paris ya da Doğu Washington ya da herhangi bir yer diyebilirdi. New York'un kuzeyinde bağlantıları var. Ve belki o ya da başka biri, sanatını sergilemesi için ona para ödedi."

"Araştırılacak başka bir yol."

"Evet, bir tane daha." Ayağa kalktı. "Yollara geri dönmem lazım. Bu noktada lanet bir şehir oluşturunlar."

O da kalktı ve onunla birlikte yürüdü.

"Kumaşlar, tasarımcılar, zenginler için kostüm dükkanları, galeriler, pigmentler, LC'ler ve şimdi de zengin bölgeler... Kuzey olacak."

"Zenginler için kostüm dükkanları konusunda yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

"Belki de bir kostüm balosu düzenlemeyi düşünüyorum ve kendi kostümüm ve tabii ki sevgili eşimin kostümü için çeşitli mekanlar değerlendiriyorum. Doğal olarak, mutlak özgünlük istiyorum. Orada garantiler istiyorum ve önceki müşterilerin önerilerini istiyorum."

Bir an durdu, sadece durdu ve ona baktı. "Tanrım, bu işe yarayabilir. İşe yarayabilir çünkü sensin."

O omuz silkti. "Eğlenceli de olabilir. Bu konuda henüz hiç eğlenemedim. Benim için tek bir finans araştırması bile yok."

"Kostüm partisi verecekmiş gibi davranarak, burnu havada Fransız kadınları ve benzerlerini kandırmak senin için eğlenceli olabilir mi?"

"Ya da."

Kız başını salladı. "Hayır, hayır. Asla aptalca bir kostüm giymem."

"Hayatım, senin aptalca davranmanı asla istemezdim ya da beklemedim. Ama."

"Hadi ama." Ona hafifçe dirsek attı. "Sadece yalan söyle. Bu senin için eğlenceli olabilir."

"Doğru. Tabii ki yarın olmak zorunda." "Yarın iyi."

O bir baktı onlara onlar geri geri içeri

"Hangi kostüm hakkında yalan söyleyeceksin?"

"Hmm. Kılıç ve tabancayla göz alıcı bir haydut olabilirim. Dur ve teslim ol! Ya sen?"

"Kesinlikle çok güçlü bir karakter olmalı, ama ben bunu asla yapmam."

"Harika bir Grace O'Malley olurdun."

Ona yan gözle baktı. "İrlandalı korsan mı?" "Korsan kraliçesi ve savaşçı. Kılıç takardın."

"Kılıç mı?" Birkaç saniye düşündü, sonra başını salladı. "Hayır."

Gülerek, saçını çekiştirdi. "Ama bir an için ikna oldun, değil mi? Savaşçı ve hırsız bize çok yakışır. Ama..." Elini tekrar öptü. "Bunun için kostüme ihtiyacımız yok."

"Sadece yalan söyle," diye tekrarladı Eve, ofisine geri dönerken.

"Buna yalan söylemek diyelim." "Ne olursa olsun."

"Şimdi sen güncellemelerine bak. Ben yemeği hallederim."

Tahtasını güncelledikten sonra, komuta merkezine oturup eve giderken yaptığı röportajları yazmaya başladı.

O çalışırken, Roarke kubbe şeklindeki tabakları masaya koydu. Balkon kapılarını açarak akşam havasını içeri aldı, sonra masasına yaklaşarak panosunu inceledi.

"Kostümler kesinlikle tam kopyalar. Bence burada önemli bir beceri var. Ve Harvo'nun listesi... o malzemeler? Hem pahalı hem de özel."

"Öyle olmak zorundaydı. Tam olarak aynısı olması gerekiyordu."

"Kıyafetler için evet. Ama yüzler için değil. Onlar için bir tip belirlemiş."

Bitirip kapatmadan önce bir göz attı. "Doğru."

"Kız için gözler, gençlik ve açık ten rengi önemlidir. Erkek için ise boy, genç görünüm ve özgüven önemlidir. Ama o, her ne sebeple olursa olsun, canlı modellere ihtiyaç duyuyordu. Aksi takdirde, resimlerden kopyalayabilirdi."

"Resimleri hayata ihtiyaç duyuyordu." Kız, onun yanına geçerek durdu. "Onların hayatlarına."

"Yani eninde sonunda, onlar onun sanatına kurban gidiyorlar. Hadi, otur ve yemek ye. Akşam yemeğinde bir kadeh şarap daha içebilirsin."

O da yanına geldi ve kapakları kaldırdı.

Spagetti ve köfteler gördü. O akşam ikinci kez ona gitti, ona sarıldı.

"Küçük şeylerdir. Sadece makarna ve köfteler, ama..."

"Bu rahatlık."

"Öyle." Peabody'nin söylediklerini hatırladı. "Ve sevgi. Bu da aklıma bir şeyi getirdi." Geri çekildi, cebinden parayı çıkardı. "Borç için teşekkürler."

O paraya, ona baktı, sonra kendi cebine koydu. "Hiç sorun değil."

Şimdi gülümsedi, sonra onun yüzünü tutup öptü. "Evet, sorun. İkimiz için de. Ama başardık. Ve şimdi, açım. Lanet olası evrak işlerini bitirdikten sonra bir çikolata istemiştım, ama kaybettim."

"Bir bahiste mi?"

Kadın şöyle dedi: *Ha!* "Ben Santiago değilim. Lanet olası Şeker Hırsızına." Makarnayı sardı ve ağzına attı. Evet, rahatlık ve sevgi, diye düşündü. Ve gerçekten, gerçekten çok iyi.

"Onu masa sandalyemin tekerlek yuvasının içine sakladım. Mükemmel bir yerdi. Yani, kim bir çikolata için sandalyenin tekerlek yuvasını söküp açar ki?"

"Tabii ki sen."

"Evet." Bir köfteyi çatalla aldı, sonra onu inceledi. "Sırf elini alışkanlık haline getirmek için ofisime gizlice girip şekerimi çalmıyorsun, değil mi?"

"Sevgili Eve, sana şeker vermeyi asla reddetmem, değil mi?"

"Muhtemelen hayır. Ve sen beni alay edecek kadar kurnazsın." Yemek yerken

çatalıyla işaret etti. "İçine büyük sarı bir gülen yüz koymuşlar, o iri gözlü olanlardan. Titrek gözleri olanları biliyor musun? Basıldığında gülüyordu. 'Ha ha ha. Ha ha ha.'"

O güldü — alaycı bir *ha ha ha* değil, sıcak, takdir dolu bir kahkaha. "İnkâr edemezsin, çok zekice."

"Ben buna tırmanma diyorum. Bir sonraki çubuğu sıvı müshil ile kaplamaya ne dersin?"

Yüzünü buruşturarak şarabını aldı. "Bu biraz aşırı gibi."

"Belki. Evet. Muhtemelen." Daha fazla makarna sardı. "Bir şey düşüneceğim."

"Şüphesiz." Ona sarımsaklı ekmek uzattı. "Ofisinde şeker saklamayı bırakıp cebinde biraz tutabilirsin."

O sadece başını salladı. "Bu bir prensip meselesi. Neyse. Bugün bir sokak hırsızı cebimi karıştırmaya çalıştı. Ne kadar aptalca, değil mi?"

Roarke ona gülümsedi. "Eminim şu anda parmaklıklar ardında bir yatakta oturmuş kendilerine aynı soruyu soruyorlardır."

"Hiç polisten bir şey çaldın mı?"

"Tabii ki." Makarna yedi. "Prensip meselesiydi."

On Üçüncü Bölüm

Akşam yemeğinden sonra Roarke, iş imparatorluğunun hükümdarı takım elbisesini rahat pantolon ve gömlek ile değiştirdi. Geri geldiğinde Eve, giydiği siyah deri ceketini fark etti.

"Ceket giyiyorsun çünkü silah taşıyorsun." "Times Meydanı'na, porno sinemaları ve seks dükkanlarının olduğu bölgeye gidiyoruz. Evet, silah taşıyorum."

Yola çıkarken sadece omuz silkti. "Sanki bu geceye kadar hiç porno sinemaları ve seks dükkanlarının bulunduğu Times Meydanı'na gitmemişsin gibi."

"New York'a geldiğimde, cep hırsızlığına başvurmam gerekmiyordu."

"İhtiyaçtan değil."

Eğlenerek, ona neşeyle tek koluyla sarıldı.

"Ah, şey, o beni tanıyor. Eğer bunu eğlence için yapsaydım, kazançların daha fazla olacağı bir bölge seçerdim. Ya da en azından daha zorlu bir bölge."

Kapıya doğru yürüdü. "Eğer seni üniformalı olarak görseydim, cebinden başka şeyler de aklımda olurdu."

Kadın yine yan gözle baktı. "Seni sokak hırsızı olarak görmeyeceğimi mi sanıyorsun, Ace?"

"Bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi?"

Dışarı çıktı, çarpıcı kırmızı renkli seksi iki koltuklu arabaya kaşlarını çattı. "Bu benim arabam değil."

"İster misin?" Elini tutarak onu arabaya götürdü. Kız sadece başını salladı ve arabaya bindi.

"Bu yeni bir model," dedi Roarke ve aslanın kükremesi gibi ses çıkaran motoru çalıştırdı. "Haftaya dünya pazarına çıkacak."

"Yenilikleri neler?"

"Şey, şu var. Sky modu." Yukarıyı işaret etti.

O da baktı ve artık şeffaf olan tavandan gökyüzünü gördü.

"Ve bu."

Araba sadece dikey konuma geçmedi. Saniyeler içinde yükselişe geçerek, araba yolunu ve kapıları aştı.

"Tamam, sana şunu ve şunu veriyorum. Gökyüzü modu oldukça soğuk ve bu araba çok hızlı."

Sıcak ekmeğe tereyağı sürer gibi yumuşak bir şekilde tekrar sokağa indi.

"Pil benim elim kadar ve yedi dakikadan az bir sürede tamamen otomatik olarak şarj oluyor. Neredeyse üç yıldır bunun üzerinde çalışıyoruz. DLE'nizin tüm güvenlik özelliklerine ve hırsızlık önleyici kalkanlarına sahip. Ve tüm lüks seçenekler de var."

"Daha küçük, daha çekici bir pakette."

"Daha sakın bir sedan modelimiz, bir coupe, bir arazi aracı ve bir mini modelimiz var. Yılbaşından sonra minibüs ve kamyonları da piyasaya süreceğiz."

"Bu kadar yeter. Evdeki garajda bunlardan kaç tane var?"

"Sadece bu ve bir AT."

"Limuzinler ve büyük parti otobüsleri ne durumda?"

Gülümsemeye ona baktı. "Şu anda tasarımla uğraşıyorum."

"Times Meydanı'nda dolaşan birkaç sokak LC'lerle konuşacak vaktin olması şaşırtıcı."

Elini uzatıp, onun elini okşadı. "Bir erkeğin eğlenceye ihtiyacı vardır."

"İş senin eğlencen."

"Doğru. Ne kadar şanslıyım, değil mi?"

"Şanslı kal ve bunun için bir şeyler bul. Beş mil çapındaki her hırsız ve soyguncuyu çekecek. Hırsızlık önleyici kalkanlar sayesinde, sokakta ve kaldırımda bir sürü sersemlemiş hırsızla baş başa kalacağım."

Nefes aldı. "Bu onların hak ettiği bir şey, ama bana bir yığın evrak işi kalacak."

"Araçların otoparklardan çalınabileceğini şahsen doğrulayabilirim. Park yerlerinden," diye düzeltti.

"Sokakta olduğu kadar kolay değil." Ona ve gülümsemesine baktı. "En azından arabayı ele geçiremeyen hırsızlar ve onu üreten şirket için."

"Peki o zaman."

O bir otelin yer altı otoparkına girdiğinde ve bariyer kalktığında, ona bir kez daha baktı.

"Senin otelin."

"Hangi hizmet büyük ölçüde turistlere turistlere yolcular her nedense, Times Meydanı'nın çılgınlığının tadını çıkarıyorlar."

Başka barikat kaldırıldığında yükseldi dön dön yöneldi ayrılmış bir park yerine döndüğünde.

Eve arabadan indiğinde, tavanın artık parlak kırmızı olduğunu ve camların kararmış ve opak hale geldiğini fark etti.

"Böylece kimse içeride bırakılan kişisel eşyaları göremez." O da başını salladı. "Oldukça akıllıca."

Elini tuttu. "Sana da bir tane almalısın. Polis mavisi renginde." "Böyle bir şeyi nerede süreceğim ki?" "Nerede istersen."

Hareket eden bir aracı tercih ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Ama pratiklik öncelikliydi.

"DLE bana çok uygun. Sen de bunu yaptırırken bunu biliyordun."

"Biliyordum ve bana uygun."

Roarke'un haklı olarak delilik olarak adlandırdığı yere doğru yürüdüler.

"Bu bölgede hedef aramadım, eğlence için bile, ama sen üniformalı günlerinde burada devriyeye çıktın mı hiç?"

"Hayır, Tanrıya şükür. Birkaç çağrıya destek verdim, elbette, ama Times Square'de düzenli devriye görevinde hiç çalışmadım."

"Sanırım sana hiç sormadım. Mavis'le nerede tanıştın?"

"Şehir merkezinde, Broadway'in hemen yanında. Eminim. Ve biliyor musun? O, bugün yakaladığım kadına hiç benzemiyordu. O kadın bağırdı, sızlandı, bana vurmaya çalıştı. Mavis'i yakaladığımda ise şöyle dedi: 'Hey, yakaladın beni. Bu işte gerçekten iyisin. Ne zamandır bu işi yapıyorsun? Saçını beğendim.' Ben de 'Tutuklusun' dedim ve haklarını okudum. Bilirsin, sessiz kalma hakkı. O gerçekten kalmadı."

"Onun gibi biri yok."

"Hayır, yok. Ve o seni tanıdı."

"Tabii, kendi bölgesinde beni görmüş olabilir." Omuz silkmeye başladı, sonra onun ne demek istediğini anladı.

"İrlandalıların batıl inançları gibi mi?"

"Evet."

"Belki."

Çünkü kabul etmek zorundaydı ki... orada bir şey vardı. Her iki tarafta da.

"Serbest bırakıldıktan sonra beni buldu ve bana bir konseri olduğunu söyledi... O zamanlar Blue Squirrel'da değildi. Ah, Artie's Den, Marty's Den... bir şeydi. Artık yok zaten. Blue Squirrel'ı balo salonu gibi gösteriyordu. Onu başımdan savamadım. Neden sonunda gittiğimi bilmiyorum."

Yürürken, elini kızın saçlarına sürdü. "Onu tanıdın."

"Belki. Sağdaki porno dükkanı. Luce ve Ansel'i arıyorum. Çıplak adamın sadece ilk isimleri vardı ve bunların yasal isimleri olup olmadığı belli değil."

Gördüğü ilk LC'nin yanında durdu. Roarke'un yeni oyuncuğu kadar kırmızı, uzun kıvrıkcık saçları ve çıplak kollarında çiçeklerle süslenmiş bir kadın, kalçasını yana doğru eğdi.

"Bak, yakışıklı erkekler iş için iyi olabilir, ama polisler değil. Ben lisanslıyım ve çalışıyorum."

"Ben de, o yüzden çabuk olalım. Bobby Ren. Onu tanıyor muydun?"

"Meydanda çalışan herkes Bobby'yi ve ona ne olduğunu bilir. Neden beni rahatsız etmek yerine onu öldüren kişiyi yakalamaya çalışmıyorsun?"

"Ben de onu yapmaya çalışıyorum. Dün gece Bobby'yi gördün mü?"

"İşten önce. Bir blok ötede hamburger yiyordu. Ben işten önce evde hafif bir şeyler yerim. Dün gece iyi geçirdim. Sosyalleşmek için fazla vaktim yoktu. Bobby'yi severdim. Onu sevmeyen kimseyi tanımıyorum."

"Luce ve Ansel'i tanıyor musun?"

"Evet, evet. Hadi, bana pahalıya mal oluyorsun." Roarke ona elli dolar verdi.

"Tamam o zaman, yakışıklı ve klas adam biraz zaman kazanır. Kelimenin tam anlamıyla dolaşırlar. Bu blok, bir sonraki blok, bir sonraki blok. Çoğu gece üç veya dört bloğu kolayca geçerler."

"Neye benziyorlar?"

"Duruma göre değişir. Luce'un bir sürü peruğu var..." Kaşlarını çatarak, sözünü yarıda kesti, sonra başını salladı.

"Hayır, dur, onu daha önce görmüştüm. Kısa sarı saçları ve küçük yaprak desenli elbisesi var. Kanatları olsaydı, bir peri olurdu. Küçük beyaz kız, bir penisi dirsekten ayırt edemeyecek gibi görünüyor."

"Ansel?"

"Onu henüz görmedim. Siyah bir adam, yakışıklı. Genellikle saçlarını örgü yapar ve uçlarını giydiği kıyafete uydurur."

Durakladı, diğer kalçasını da kaldırdı.

"Bak, onlar Bobby ile özellikle yakındırlar. Aile gibi sayılırlar. Ona zarar verecek bir şey yapmaları imkansız."

"Belki de onu öldüren kişiyle birlikte ayrıldığını görmüşlerdir. Teşekkürler."

Eve arkasını döndüğünde, Roarke LC'ye elli dolar daha uzattı. "Sokaklar zorlu olabilir."

Kadın ilk banknotla birlikte bunu da cüzdanının cebine koydu. "Dediğim gibi, siz klas birisiniz, Bay Yakışıklı."

"Ona daha fazla verdiğini biliyorum," dedi Eve.

"Ama sen görmedin, bu yüzden evrak işine gerek yok."

Eve birkaç kişiye daha soru sordu, yeni bir şey öğrenemedi. Sonra Luce'yi gördü.

Çiçek yapraklarından yapılmış gibi görünen kısa elbisesiyle gerçekten bir peri gibi görünüyordu. Elbisesiyle birlikte pudra pembesi topuklu botlar giymişti.

Eve onu durdurdu ve rozetini çıkardı.

"Yirmi bir yaşında ve on aylık. Ehliyetimi aldım." "Bu Bobby Ren ile ilgili."

Anında, bebek mavisi gözleri yaşlarla doldu.

"Gel bakalım." Roarke nazikçe konuştu ve elini kızın koluna koydu. "Kalabalıktan biraz uzaklaşalım mı?"

"Biri onu öldürdü. Onu öldürdüler. O kimseye zarar vermedi. Hiçbir zaman, asla. O benim arkadaşım ve onu öldürdüler."

"Onu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorum. Dün gece onu gördün mü?"

"Tabii ki gördüm. Tabii ki. Onun bir yeri vardı. Ben dolaşırım, bu yüzden onu birkaç kez gördüm. İşten sonra kahvaltı yapacaktık, ama gelmedi. Ve ben düşündüm ki..."

Ardından hıçkırıklar başladı ve altın yelekli, deri pantolonlu, koyu renk saçları altın rengi uçlu, yakışıklı bir siyahi adam geldi.

"Gitsen iyi olur."

Eve rozetini gösterdi. Adam ona ters bir bakış attı. "O kanunları çiğnemiyor, bırak onu."

"Bobby ile ilgili." Luce, yeni bir hıçkırıkla kendini Ansel'in kollarına attı.

"Onun cinayet soruşturmasının başındayım. Siz arkadaşınız."

"En iyi arkadaşlardık," diye Luce, Ansel'in çıplak göğsüne yaslanarak ağladı.

"Hadi," dedi Roarke tekrar ve Luce'a bir mendil uzattı. "Şurada bir kafe var. İçeri girip biraz konuşalım mı?"

"Bar tam burada," dedi Ansel ve başını oraya doğru salladı.

"Tamam." Eve, sokaktaki gürültü ve kalabalıktan daha iyi olacağına karar verdi.

Öyle olmadı.

Hoparlörlerden müzik çınılıyordu. Noel'den beri düzgün bir şekilde silinmemiş gibi görünen bir barda tabureler kışlarla doluydu.

Ama Roarke hepsini bir masaya yönlendirdi. Ve misafirlerini ağırlar gibi kibarca sordu: "Ne alırsınız?"

"Ben bira alayım."

Luce burnunu çekti. "Yarım Zombie. Çalışırken bir tane içmem."

"Ben hallederim."

Ansel gözlerini kısarak onun arkasından baktı. "Bu şık adam ne tür bir polis?"

"Danışman. Sivil."

"Anlaşıldı."

"Bobby'yi en son ne zaman gördün?"

Ansel omuz silkti, ama Eve gözlerinde kederin belirdiğini gördü. "Zamanını bilmiyorum. Sanırım birkaç kez yanından geçtim. İyi bir geceydi ve sanırım o da benim kadar meşguldü. Tam hizmet isteyen iki kadınla birlikte oldum. Oda parasını ödediler. Gece yarısından sonraya kadar orada olduğumu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü mola verecek kadar para kazanmıştım ve Bobby dışarıda değildi, bu yüzden içeride çalıştığını düşündüm."

"Ondan sonra onu gördün mü?"

"Hayır. Müşteriler bir blok güneydeydi, otel ise bir blok daha güneyde. Tahmin etmek gerekirse, randevu saat 10, 10:30 civarındaydı. Ama bu sadece tahmin."

Roarke içkileri getirdi.

"Danışman olmak için ne yapmalısın?" diye sordu Ansel.

"Yararlı olmaya çalış."

"Bobby'yi gördüğünü söyledin." Eve, Luce'a döndü.

"Birkaç kez, evet." İçkisini tereddütle bir yudum aldı. "Kahvaltı yapacaktık." Ansel'e baktı.

Ansel'e baktı, elini tuttu. "Ama gelmedi. Onu etiketlemeye çalıştık, ama olmadı. Hiç olmadı."

"Bağlantısı kesildi diye düşündüm. Daha fazla düşünmedim." Yüzünde ve sesinde keder derinleşti. "Onun evine gitmeliydim."

"Bilmiyorduk." Luce'un yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Yine küçük bir yudum aldı.

"Bu ona yardımcı olmazdı."

Ansel, Eve'e baktı. "Onu öldürmeden önce birinin onu maviye boyadığını duyduk."

"Bu doğru değil. Onu en son ne zaman gördün?" diye Luce'a sordu.

"Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. Güneş doğana kadar çalışacaksın, ne fark eder ki? Yürürken yanından geçtim, sonra orada değildi, sonra oradaydı. Sonra kahvaltı yerine doğru yürüdüğünü gördüm. Mola vermek istediğini düşündüm. O mola veriyorsa ben de vereyim dedim. Ama orada değildi, ben de işe geri döndüm."

"Onu kuzeye doğru yürürken gördün." "Evet, sanırım."

"Biriyle mi?"

"Sanmıyorum, ama belki." "Başka bir erkek?"

"Belki. Orada her zaman çok insan vardır. Bu yüzden burada çalışıyoruz."

"Bobby yerinden ayrıldıysa," diye araya girdi Ansel, "ve bu kısa bir mola için değilse, bir müşteriyle birlikteydi. Ve bunun onun için değerli olması gerekirdi. O, bloktaki en iyi yeri kapmış. Ve kendini savunabilir, tamam mı? Kendini savunabilmen gerekir."

Ansel içkisine dikkatle baktı, sonra uzun bir yudum aldı. "Onu öldüren kişi üzerinde izler bırakmış olmalı. Önce o piçi kanatmış olmalı."

"Belki biriyle birlikteydi," diye mırıldandı Luce. "Aklıma gelmemişti, ama belki yanında bir adam vardı."

"Onunla birlikte olan kişi hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Sanırım, evet, Bobby ona baktı, sanki konuşuyorlarmış gibi. Bobby'den biraz daha uzundu, ama çok da değil, Bobby de kısa sayılır. Uzun saçlıydı, sanırım. Seninkinden daha uzundu," dedi Roarke'a.

"Ama çok kalabalıktı ve ben oldukça kısayım, bu yüzden Bobby'yi pek takip edemedim. Sadece kahve almaya gittiğini düşündüm.

"Ama almadı."

Eve'e ıslak gözlerle baktı. "Bobby'ye şimdi ne olacak?"

"Annesi onun için hazırlıklar yapıyor."

"Annesini çok severdi. Onunla hiç tanışmadık ama onu ve kız kardeşini gerçekten çok seviyordu. Cenaze töreni falan yapacaklar mı?"

"Size onun iletişim bilgilerini veremem, ama siz bana kendinizinkini verirseniz, ona sorarım. O da kabul ederse, size düzenlemeleri bildiririm."

Luce, Ansel'e baktı ve Ansel başını salladı.

"Benimkini alabilirsin." Luce, Eve'e bağlantı numarasını verdi. "Lucille Mulligan ve..." Ansel tekrar başını salladı. "Ansel Porter. Bobby'nin annesine onu bizim de sevdiğimizi söyleyebilir misin? Onu gerçekten sevdik. Ve üzgünüz?"

"Evet." Eve kartlarından birini masanın üzerine bıraktı. "Başka bir şey aklınıza gelirse, beni arayın."

"Bunu yanlarına bırakmamalıyız," dedi Luce. "Bobby'yi öldürerek paçayı kurtarmamalılar."

"Hayır, kaçmamalılar. Kaçmamaları için elimden geleni yapacağım."

Luce kartı okudu, sonra mavi gözlerini kocaman açarak Eve'e baktı. "Eve Dallas? Videodaki gibi mi?"

"NYPD'deki Eve Dallas."

Roarke'a dirsek attı. Roarke masadan kalktı ve her birinin önüne iki yüz dolar koydu.

Ansel ona baktı. "Neden?"

"Arkadaşlarımı kaybettim."

Eve ile dışarı çıktığında, Eve, "Zahmet etmeyeceğim bile," dedi.

"İyi. Onu seviyorlardı. Açıkça."

"Kuzeye doğru ilerleyeceğiz. Belki biri daha fazlasını görmüştür, onların bir araca bindiğini görmüştür."

Daha fazla LC'yi, sokak satıcılarını, sinir bozucu seyyar satıcıları denedi. Ve sonunda, Bobby'nin 45. Cadde'de, belki de bir adamla birlikte döndüğünü gördüğünü düşünen birine rastladı.

Bir adam en iyi tanım olduğu için, 45. Cadde'ye döndü.

"Buraya ya da sekizinci caddeye park etmiş olabilir."

"Sen istediğin kadar yürümekten memnunum, ama."

"Evet, ama. Parti bu kadar uzakta bitti ve bu yolda yürüyen ya da park edilmiş bir arabaya binen iki adamı fark eden birinin olma ihtimali neredeyse sıfır. Yarın üniformalılarla araştırma yaptıracağım. Geri dönelim."

"Bunun zaman kaybı olduğunu düşünemezsin."

"Asla boşa gitmez. Ve hayır. Katiliyle bu yoldan yürüdü. Katil ondan daha uzundu, ama kadın uzun olduğunu söylemedi. Bobby 1,70 boyundaydı. Diğer LC 1,75-1,80 civarında dedi. Ben 1,75 diyorum. Luce uzun saçlı olduğunu söyledi. Ben de uzun kahverengi saçlı diyorum."

"Ve umarım Yancy galeri müdüründen daha somut bilgiler alabilir. Yeterli parça toplarsan, resmi görebilirsin."

Arabaya geri dönerken gürültü seviyesi yükseldi.

Eve, yüzme şortu, yüz maskesi ve şnorkel takmış bir adamın Broadway boyunca yüzerek kalabalığı eğlendirdiğini gördü.

"Otelinizde aşırı ses yalıtımı var mı?"

"Mükemmel ses yalıtımımız var. Ayrıca birkaç santim açılan pencerelerimiz de var. Gürültüyü tercih edenlerin sayısına şaşıracaksınız."

"Çünkü muhtemelen bir yerlerde bir çayırdaki yaşıyorlar ve çayırda yaşayan diğer canlıların sesinden başka hiçbir şey duymuyorlar."

"Sincaplar mı?"

"Tamam. Sincaplar ses çıkarır mı?"

"Aslında hiç duymadım ama memeliler genellikle ses çıkarır."

"Onlar büyük, şişman sincaplar gibi, değil mi? Muhtemelen sincap sesleri çıkarırlar, ama daha büyük."

"Şimdi merak ettim."

Yürürken, PPC'sini çıkardı ve bir arama yaptı. Ve bir tür ciyaklama sesi buldu.

"Gördün mü, sıçan gibi, ve sincaplar tüylü sıçanlar, yani sincaplar büyük sincaplar." Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"Yorgunum. Her yerde deli insanlar kulaklarımı rahatsız ediyor ve sincaplardan bahsediyoruz, bu yüzden yorgunum."

Otel otoparkına döndüler. "Ama ben sürüyorum."

★ ★ ★

O bunu yaparken, Jonathan Harper Ebersole First Avenue'da yürüyordu. Heyecanlı, haklı çıkmış ve hazır hissediyordu.

Başladığı iki portrenin -ve ilkinin neredeyse bitmiş saydığı- en iyi eserleri olduğunu biliyordu. Gerçek yeteneği göremeyen galeri yöneticileri, cahil sanat eleştirmenleri, dar görüşlü sanat koleksiyoncuları sözlerini geri alacaklardı.

Galeriler yakında eserlerini sergilemek için yarışacaklardı. Yalvaracaklardı. Diz çökeceklerdi. Eleştirmenler onu övgülerle boğacak, koleksiyoncular ise J. H. Ebersole'un eserlerine sahip olma ayrıcalığı için para ödeyeceklerdi, hem de ne para.

Bunu görebiliyordu. Hissedebiliyordu. Tadını alabiliyordu.

Bu gece, üçüncü portresine başlayacaktı. Beklemeyi, ilk ikisini tamamlamadan diğerine başlamamayı düşünmüştü.

Ama yapamadı. Artık anlıyordu ki, modelin hayatını ellerinden alıp kendi ellerine aktardığı o enerjiyi, o güç selini hiçbir şeyin yerini tutamazdı.

Sonra da tuval üzerine.

Onu harekete geçiren, sanatına akan o enerjiydi.

Hayır, bir sonrakine başlamak için bekleyemezdi.

Ve bekleyemediği için, akşamları eskisinden daha erken gelmişti. Ama onu gördü, bir tür ölümsüzlük için seçtiği kadını. Yumuşak yuvarlak çenesi ve hafifçe eğimli ağzıyla yüzünün şekli ona uygundu.

Yüzündeki makyajın temizlendiğini ve saçındaki saçma mavi rengi örten lüks peruğu görebiliyordu. Ten rengi istediğinden daha koyu olsa da, ihtiyacı olan uzun, ince boynu olduğu için bunu görmezden gelebilirdi.

Kızın dikkatini çekti ve umduğu gibi, kız işini yapan diğerlerinden uzaklaşarak ona doğru yürüyerek geldi.

"Eğlence mi arıyorsun, tatlı yanaklar?"

Kadın, iş arkadaşlarının meraklı bakışlarından onu koruyacak şekilde yanına geçti.

"Seni işe almak istiyorum."

"Ben bunun için buradayım tatlım. Sen ödersin, biz eğleniriz." "Seni boyamak istiyorum."

Kız sırttı, omuzlarını ileri geri salladı. "Ne renk?"

"Hayır, portreni çizmek istiyorum. Stüdyomda."

"Eğer benimle çıkmak istiyorsan, bunun bir bedeli var."

"Şimdi sana bin dolar vereceğim, iş bittiğinde bir bin daha vereceğim. Birkaç saat sürecek, sana tazminat ödeyeceğim."

Gözlerinin büyüdüğünü görünce onu ikna ettiğini anladı. "Parayı görelim."

Parayı cebinde katlanmış olarak hazırlamıştı. "Burada saymazsanız sevinirim. Arabama giderken, dikkat çekmeden kontrol edebilirsiniz."

Kadın bunu görmezden geldi, bu da onu sinirlendirdi, ve banknotları saymaya başladı. "Araba nerede?"

"Uzak değil. Birkaç blok ötede."

Aynı yerde çok uzun süre durdukları için başka bir Şey denedi.

"Eğer yapmak istemiyorsan, anlarım. Başka bir model bulurum."

"Hayır demedim, değil mi?" Banknotları beline zincirlenmiŐ küçük siyah çantasına koydu. Ve yürümeye başladı. "Demek sanatçı falanmıŐsın."

"Ben sanatçıyım." Yürürken sohbeti sürdürdü. "Bir dizi dönem filmi üzerinde çalışıyorum. Giyeceğin kostüm çok güzel. On sekizinci yüzyıldan kalma bir *chemise en gaulle'nin* yeniden yaratılmıŐ hali."

Kız gülerek burnunu çektirdi. "Seni bir dinle! Beni kostüm giymem için mi işe alıyorsun? Sen çok tuhaf bir adamsın. En tuhafı değilsin ama en tuhaflarından birisin. Ama bana iki bin dolar ödüyorsun, istediğin kadar tuhaf olabilirsin."

Park yerine ve arabasına vardıklarında, kız yine gözlerini genişletti. "Vay canına! Sanırım iki bin doları karŐılayabilirsin. İnsanları boyamak para kazandırıyor galiba."

Onu arabaya bindirdiğinde rahatladı ve gülümsedi.

"yle olabilir, ama önce ve son olarak resim yapmayı sevmelisin. Sevgi ve hayat için. Bu portreye hayat vermeye yardım edeceksin."

Adam arabayı sürerken kız arkalarına yaslandı. "İki bin dolar için, tatlım, ona istediğin tüm hayatı vereceğim."

Oh, evet, diye düşündü. Bana istediğim tüm hayatı vereceksin. "Bu arada, ben Chablis," dedi ona.

Bu saçmalığa gülmemek için kendini zor tuttu ve biraz gülünce gülümsedi.

"Kaderin bir cilvesi, evde çok güzel bir Şişe Chablis var. İstersen, rahatlamak için bir kadeh içebilirsiniz. Poz vermek sıkıcı olabilir. Eğer iyi durursan, beş yüz dolarlık bir bonus ekleyeceğim.

"Benim adım Jonathan."

"Peki, Johnny, beş yüz dolar ekstra için baŐımın üstünde duracağım."

Eğlenmiş gibi güldü. Ve onu öldürmek için sabırsızlanıyordu.

★ ★ ★

Kadın, evine ve stüdyosuna beklenen tepkiyi gösterdi ve bu tepkiyle, adam bir hesap yaptı. Hiç şüphesiz kadından daha fazla para koparmaya çalışacaktı.

Kızın başarılı olduğunu düşünmesine izin verebilirdi. Sonuçta, ona hiçbir maliyeti yoktu.

Kadın makyajını silmekten şikayet etti, ama uymak zorunda kaldı. Kadının dekoltesi onun istediğinden daha fazlaydı, ama bununla başa çıkabilirdi, diye düşündü, beyaz fırfırlı yakasının beyaz ipek kravatını düzeltirken.

Kız ona gülümsedi. "Eğlenmek istemediğinden emin misin, Johnny?"

"Önce sanat."

"Evet, sen gerçekten garip birisin."

Peruğun uzun bir buklesini sol omzuna indirdi, aksesuarları ekledi, kollarının ve ellerinin açısını ayarladı.

"Bana doğru bak," dedi ona, palet üzerindeki boyaları karıştırmaya başlarken. "En ufak bir gülümseme. Hayır, biraz daha az. Evet, böyle iyi."

Onun hoşuna giden bir şekilde, kız pozu çok iyi tuttu. Aslında diğerlerinden daha iyi tuttu. Kız yemek istediğinde, sabırsızlığını bastırdı ve ona peynir, pide ve biraz daha şarap verdi.

Böylece bir saat daha kazanmıştı.

Çalışmaya devam edebilirdi, ama zamanlamanın önemli olduğunu biliyordu. Son bir kadeh şarap, oturup dinlenmeye davet.

Bilinçsiz bedeninden hayatı söktüğünde, o heyecanı, tarif edilemez gücü içine dolduğunu hissetti.

Bu gücü, tel ve yapıştırıcıyla onu tekrar pozuna sokmak için kullandı. İkincisi gibi onu bir tahtaya koymayı planlamıştı, ama bu yöntemin zahmetli olduğunu fark etti.

Ve tam boy olmadığı için, onu kullanmaktan vazgeçti.

Onu şehrin diğer ucuna götürdü, sonra onu, saygın bir kahverengi taş binanın küçük avlusunun işe yaramaz kapısından içeri taşıdı.

Sessizce çalışarak onu evin duvarına dayadı, şalını ve beyaz yakasını düzeltmek için zaman ayırdı.

Sonra, hala heyecanını yaşarken, eve gidip resim yapmaya başladı.

On Dördüncü Bölüm

Eve sonunda uykuya daldığında, derin bir uykuya daldı.

Gece yavaşça sabaha doğru ilerlerken, rüya gördü.

Rüyasında Eve, tek başına, nefesini tutmuş gibi, tamamen hareketsiz bir havada bir galeriye girdi. Beyaz, bembeyaz duvarlarda, süslü altın çerçeveler içinde tablolar asılıydı. Ama hepsi bulanıktı, konular belirsizdi, sanki biri boya kurumadan önce tuvaleri elleriyle silmiş gibi.

Sadece belirsiz şekiller ve bulaşmış renkler görüyordu. Beyaz zeminlerde yürürken yankılanan kendi ayak seslerini duyuyordu.

Işık, yürüdüğü alanları dolduruyordu. Geniş, açık kemerli geçitlerle birbirine bağlanan büyük odaları sarmış gibiydi.

Hayattan yoksun bir müze gibi.

Bir odadan diğerine geçti, ne gördüğünü veya neden gördüğünü bilmiyordu.

Geniş ve berrak bir pencereyi gördü. Pencereden, New York'un gece ışıkları ve hareketliliği akıyordu. Kaldırımında, cesur renkleriyle neredeyse resimler gibi görünen LC'ler, havalı havalı yürüyüş yapıyorlardı. Onları isteyen erkekler ve kadınlar, istediklerini seçiyorlardı.

Ve yine de hiçbir ses duymuyordu, sokak gürültüsü, gürültülü yaşamlar, geçen trafik.

Sadece kendi ayak sesleri, boş alanda, tertemiz beyaz zeminler ve tertemiz

beyaz duvarların içindeki tertemiz beyaz zeminlerin üzerinde yürürken sadece kendi ayak seslerinin yankısı duyuluyordu. Sonra diğer odalar ne kadar aydınlık ise o kadar karanlık

İçeri girdiğinde, ışıklar aniden ve parlak bir şekilde yandı, gözlerini şaşırttı. Karşı duvardaki portreleri gördü.

Artık onları tanıyordu, inci takılı kız, başörtülü kız, mavi giysili, ayakkabılarında kurdeleler ve elinde tüylü şapka olan çocuk. Ama ekranda incelediği resimlerden farklı olarak, bunların yüzleri kurbanların yüzleriydi.

Onları böyle mi görüyordu? diye merak etti. Onları böyle mi resmediyordu?

Leesa izlerken, dudakları alaycı bir gülümseme ile somurtkan bir ifade arasında bir şeye dönüştü.

"Planlarım vardı," dedi Eve'e. "En üst düzeyde olacaktım ve olabildiğince büyük yaşayacaktım. Daha da büyük! Sonra o beni öldürdü ve şimdi bu aptal kıyafeti giyerek burada sıkışıp kaldım."

"Bu çok kötü," diye onayladı Eve. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Ya da sanırım, benim bilmediğimi fark etmediğim bir şey söyle."

"Sen lanet bir polissin. Ben sadece kolay para kazanmaya çalışıyordum. Beni seçti çünkü mahalledeki diğerlerinden daha iyiydim."

"Saçmalık." Karmaşık çerçevenin içinde Bobby ona döndü. "Seni seçti çünkü kıyafete uyuyordun ve yüzün başka bir ölü kıza benziyordu."

"Sen bu konuda ne biliyorsun?"

"Çünkü o da beni aynı lanet olası nedenlerden dolayı seçti. Kıyafete uyuyorum ve vücut yapım onu giyen ölü adama yeterince benziyor. Özel bir şey yok. Sadece kötü şans."

"Ben çok özel bir insandım."

"Sen de benim gibi sokaklarda yaşıyordun, kirayı ödemek için oral seks ve el muamelesi yapıyordun. Ne olmuş yani? Hayatımdan memnundum. Güzel bir gece geçiriyordum."

Bunun üzerine Eve'e döndü. "Oldukça iyi bir geceydi. Arkadaşlarımla kahvaltı yapacaktım. Arkadaşlarım vardı, bu da onun hiç sahip olmadığı bir şeydi."

"En iyisi olduğunda, penthouse'dan aşağıya baktığında, arkadaşlara ihtiyacın olmaz. Ve ben de oraya gidiyordum, zirveye!"

"Tabii, haklısın. Tek istediğim seks işine girebilecek kadar sağlamlaşmaktı, değil mi? Ve arkadaşlarım isteseydi onları da yanımda götürürdüm. Şimdi öldüm, tuhaf bir oyuncak bebek gibi giydirildim. Belki daha da kötüsü? Onunla burada sıkışıp kaldım ve tek yaptığı sızlanmak ve şikayet etmek, şikayet etmek ve sızlanmak."

"Siktir git, Bobby."

"Ölü olmak, sana para ödeyecek kadar paran olsa bile, seni sızlanan kaltak, sikmek zorunda olmadığım anlamına geliyor."

"Hayatta olsaydım, üç kat ücret karşılığında bile seninle yatmazdım. Sen özel biri değilsin."

Bobby iç çekerek başını salladı. "Seni aptal. Mesele de bu zaten. Biz özel değildik. Sadece aptal kıyafetlere uymuştuk."

"Artık zamanını böyle mi geçirmek istiyorsun?" diye sordu Eve. "Birbirinize sızlanarak mı?"

Bobby omuz silkti. "Yapacak başka bir şey yok. Umarım bir sonraki sızlanan biri olmaz."

Eve gibi o da yanındaki boş çerçeveye baktı.

Sonra duvarı dolduran daha fazla boş çerçeve vardı. Ölülerle doldurulmayı bekleyen.

"Onu durduracağım."

"Öyle mi? O zaman uyan ve işe koyulsan iyi olur."

Bobby omuzlarını bir kez daha silkti, pozisyonunu değiştirdi ve öylece kaldı.

★ ★ ★

Karanlıkta, sessizlikte, Eve uyandı. Sırt üstü döndüğünde, kedi göğsüne tırmanarak ona hızlı bir sarsıntı verdi. Sonra oturup, bakakaldı.

"Ağırsın dostum." Kulaklarını kaşıdı. "Sadece bir rüya, kötüden çok garip. Sergileme zamanı."

5:36

"Bobby ve Leesa, birbirlerine sataşmak için bilinçaltıma girmeye karar vermemiş olsalardı, yirmi dakika daha uyuyabilirdim."

Bunun yerine kediye ters çevirdi, başından kuyruğuna kadar uzun bir okşama yaptı, sonra ışıkları yüzde elliye ayarladı.

Ayağa kalktı, kahve aldı, Roarke'un muhtemelen dünyanın öbür ucundaki biriyle ofisinde ne tür bir milyar dolarlık anlaşma yaptığını merak etti.

Sonra havuzda yirmi tur yüzmeye karar verdi.

Yatağın yanındaki masanın üzerindeki iletişim cihazına bakarak, onu sessiz kalmaya zorlayabilir miyim diye merak etti. Yapamadığı için, yanına gitti, onu aldı ve yanında götürdü.

Asansörle kristal mavisi suları tropikal bir harikaya indi. Sonra geceliğini çıkardı.

Ve daldı.

Bir an için suyun kendisini almasına izin verdi, serin ipeksi dokunun kendisini sarmasına ve rüyadaki pürüzlü noktaları yumuşatmasına izin verdi. Sonra hızla keskin bir bıçak gibi sudan geçti. Duvarda döndü, itti ve tekrar vurdu.

On zorlu turdan sonra hızını yavaşlattı ve on tur daha farklı vuruşlar yaptı.

Sonra, nefessiz, kasları gevşemiş halde, iki dakika daha değerli bir şekilde suda yüzdü.

Yukarı çıktığında, kedi uzanmış uyuyordu, ışıklar yüzde ellide kalmıştı.

Bu sabah uzun bir toplantı var, diye düşündü ve yüzmesini sıcak, buharlı bir duşla tamamladı. Çıktığında ışıkların tam açık olduğunu, kahvaltının ısıtıcı kapakların altında hazır olduğunu ve kedinin Roarke'nin kucağında uzandığını gördü.

"İşte geldi. Artık resmen yerini kaybettin." Galahad'ı yere itti. "Ve oldukça dinlenmiş görünüyorsun."

Gel, otur, ye."

Oturdu, bir kapağı kaldırıp tam bir İrlanda kahvaltısı aldı. "Güne başlamak için iyi bir yol."

"Eğer yine uzun bir günün olacaksa, iyi bir başlangıca ihtiyacın olacak.

"Biraz erken kalktın," diye ekledi kahvesini doldururken. "Daha iyi olacağımı söyleyen bir rüya gördüm. Kabus değildi,"

"Bana anlatacaksın."

"Bana anlatırsın." Yemek yerken ona anlattı.

"Kurbanların benimle bu şekilde konuşması aslında garip değil, ama resimler? Konuşan resimler gibilerdi, garip değil, daha çok ürkütücüydüler. Ama ilginçti. Korku filmi gibi ürkütücü ve ilginç. Yani bazen birinin resmine bakarsın ve onun konuştuğunu hayal edersin. Ama bunu beklemezsin."

Elini kadının uyluğuna sürdü. "Rahatsız edici."

"Evet, ürkütücü ve ilginç kelimelerini bir araya getirirsen, rahatsız edici bir kelime elde edersin. Birbirlerine sataşmaları da öyleydi."

"Onlar hakkında bildiklerine göre, hayattayken dostane davranmış olmaları pek olası değil."

"Çok olası değil," diye onayladı ve Galahad'ın, o domuz pastırması yerken ona baktığı gibi ona baktı. "Aynı işi yapıyorlardı, ama işe ve hayata tamamen farklı yaklaşımları vardı. Onun arkadaşları ve ailesi vardı, kadının yoktu. Ve açıkça, kadın bunları istemiyordu. Onun için bu bir işti ve anlaşmalar yapıp bağlantılar kurdu. Kadın için ise bu, rekabeti yenip bir penthouse dairesine taşınmanın bir yoluydu.

"Ama..."

"Ama." Üçgen şeklinde bir tostun üzerine tereyağı sürdü ve ona uzattı. "Bundan, bilmediğini düşündüğün ne öğrendin?"

"İkisi de kiralanmıştı ve bu onları kolay avlar yapıyordu. Bu açıktı. Ama önce kostümleri giydiler, ya da giymeye yaklaştılar. Kostümler özel dikilmişti, öyle olması gerekiyordu, onlara uymaları gerekiyordu. Tam tersi olamazdı. Yani onları seçip sonra kostümleri diktirmedi. Bildiği kadarıyla, o zamana kadar onlar başka bir yere gitmiş olacaktı.

kıyafetler hazır olmadan onu reddederlerdi. Bu şekilde olması için çok fazla değişken vardı ve o tüm bu değişkenleri çok iyi planlıyordu.

Tostu ısırdı ve neden onun tereyağı sürdüğü zaman tostun tadı daha güzel olduğunu merak etti.

"İkincisi? Parayı geri aldı. Daha önce bu konuyu pek düşünmemiştim ve hala bunun önemli olup olmadığını bilmiyorum. Her şey önemli," diye düzeltti. "İkisi de peşinat ödemedен yerlerinden ayrılmayacaklarını düşünüyorum. Önemli bir peşinat. Parayı eline almadan, sadece "tamam" deyip bir müşteriyle yola çıkıp, birkaç saat kostüm giymeyeceklerdir."

Roarke, rahatça yaklaşan Galahad'a uyarıcı bir işaret yaptı. Galahad oturdu, arkasını döndü ve yıkanmaya başladı.

"Ve ikisi de o paraya sahip değildi, hiç mi?"

"Hiçbiri. Bu da bana, onları işe almadan önce kazandıkları parayı da elinde tuttuğunu gösteriyor. Mesele para değil, Roarke. Kostümler çok daha pahalı, ama onları bıraktı."

"Ne olduğunu kanıtlamak için mi? Ayrıntıların ustası ve yetenekli bir sanatçı olduğunu mu?"

"Aynen öyle. Büyük olasılıkla parayı üzerlerinde tutmuşlardır. Seks için işe alınmadılar ve kazandıklarını onun geri almaya çalışabileceği bir yerde bırakmayacaklardı. Ama o zaman ayırarak hepsini aldı."

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Ondan hiçbir şey alamıyorlar çünkü onlar onun için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Para onun. Yanlarında getirdikleri her şey onun. Bahse girerim o, çocukken başkalarının sahip olduğu ve kendisinin sahip olamadığı oyuncakları kıran türden biridir. Culver ve Ren, sadece onun ihtiyaçlarına uygun nesnelerdi.

"Yine de."

"Onları kendi elleriyle öldürdü."

Ona daha fazla kahve döktüğü için, bunun polis mantığı olduğunu söylemedi.

"Ve bu önemli. Önce onlara ilaç verdi, bu korkaklık, ama aynı zamanda emin olmak için. Sonra elleriyle öldürdü ve

yüz yüze. Onlardan aldığı şey, insanların resimlerinde eksik olduğunu söyledikleri şey miydi?

"Sanata aktardı," diye bitirdi Roarke.

"Tamam, Tanrım, ilk seferinde söylemedim, ama polis gibi düşünüyorsan beni suçlama. Hem de iyi bir polis."

"Bunu polisi tanıyan bir adam olarak görüyorum," diye düzeltti. "Canlı resimler hayal ediyorsun. Katilin onları yaratmak için hayatları aldığını düşünüyorsun."

"Bunu kabul edeceğim." Ayağa kalkıp dolabına doğru yürüdü. "Hatta bunun işe yaradığını düşünebilir ve bu tür cinayetler işlendiğinde, tekrar hissetmek istedikleri bir güç hissi, cinsel tatmin ve heyecan getirdiğini ekleyebilir. Ama ne düşünürse düşünsün, cinayet işlemek onu -kim bu başka biri?- Rembrandt ya da başka biri gibi yapmaz. Onun işi yine o kelimeyle tanımlanacaktır. *Sıradan*."

"Neden bu ortalama anlamına geliyor ki? Yaya insanlar yürür. Kaldırımlar yayalarla doludur ve bazıları ortalamanın çok üstünde, bazıları ise çok altındadır."

"Dil büyüleyici, değil mi?"

O, dolabının kapısında durduğu için döndü. "Kediyi unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım. Onu kovdum. Medeni bir şekilde davranmayı reddettiği için onu odadan çıkardım ve kapıyı kapattım."

"Evet, bu ona ders olur."

Siyah pantolonunu giydi, ama şimdi Roarke'un yargısı başını ağrıtıyordu, mavimsi yeşil ya da yeşilimsi mavi bir ceket seçti.

"Güzel renk," dedi rahat bir şekilde ve aynı renk karışımında, ama birkaç ton daha koyu bir gömlek seçti. "Seni endişeden kurtarmak için."

"Seninle tanışmadan önce gardırobumla ilgili endişelenmemiştim."

O sadece gülümsedi. "Gerçek kahve de içmemiştin."

"Tamam, bu kesinlikle senin argümanın." Gömlekle aynı renkte bir kemeri olduğu için onu taktı. Ama basit siyah botları tercih etti. "Bir de seks var," diye ekledi. "Oldukça iyi."

Bir elinde ceketle, gömleğinin soluk mavisiyle takım elbisesinin koyu gece mavisi rengini mükemmel bir şekilde birleştiren kravatını çekti.

"Belki bir sabah senin gardırobunu ben seçerim."

"Denemek istersen buyur."

"Ama bu, Tanrı bilir kaçta kalkmam gerekeceği anlamına gelir, yani muhtemelen güvendesin. Şafak sökmeden önce hangi güneş sistemini satın aldın?"

"Oh, sadece Dünya gezegeninde küçük bir nokta. Waterford County'de oldukça ilgi çekici bir kale."

Rozetine uzanırken durdu. "Bir kale mi satın aldın?"

"Bir otel olarak işletilen ve yenileme ve onarım için acil nakit ihtiyacı olan bir kale. Bir dahaki sefere İrlanda'ya gittiğimizde bir bakmalıyız."

"Bir kale satın aldı," diye mırıldandı.

"Ve bu anlaşma sorunsuz gittiği için Paris'teki kostüm şirketiyle iletişime geçebildim. Avrupa'daki hiçbir mekan öğleden önce açılmıyor, onların saatine göre tabii, hayatım. Diğerlerini bugün daha sonra deneyeceğim. Ama bunu listenden çıkarabilirsin."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Çok yardımcı oldular. Son on sekiz ayda iki kez *The Blue Boy* kostümü yaptılar, ama ikisi de Paris'te yaşayan müşteriler içindi; biri on iki yaşında gerçek bir çocuktü. Vermeer için ise bu yıl bir tane yaptılar, ama müşteri ceket için senin aldığından farklı bir kumaş ve etek için de farklı kumaş ve renkler seçti."

"Neden bana bunu söylemediler ki? Boş ver. Teşekkürler."

Silah kemerini takarken, iletişim cihazı sinyal verdi.

"Siktir, bir kez daha siktir." Cebinden çıkardı. "Dallas."

*Merkez, Dallas, Teğmen Eve. 212 East Fifth Street
adresindeki eve gidin. Olası cinayet vakası. Memurlar
olay yerinde.*

"Anlaşıldı. Peabody'ye haber verin, Dedektif Delia. Yola çıkıyorum." "Seni götüreceğim."

"Ne?" Eve ceketini giydi. "Neden?"

"Çünkü vaktim var ve büyük olasılıkla tabloyu ve sanatçıyı teşhis edebileceğim. Sonra Midtown'a kendim giderim. Zaten sabah erken bir toplantım var."

"Tamam. Gidelim."

Kapıyı açtığı anda, kedi kapının dışında oturuyordu. Daha önce öğrendiği gibi, kediler kesinlikle somurtabilirdi.

"Bana bakma. O yaptı."

Roarke kapıyı arkalarından kapattı. "Ve yine yaptı, şikayetlerini Summerset'e ilet."

"Yapmayacağını sanma. Tabii önce kapıyı nasıl açacağını bulmazsa."

"Lanet olsun. Onun yapamayacağı bir şey yok."

"Başka bir kostüm," dedi merdivenlerden aşağı koşarken. "Bence hepsini aynı yerde yaptırmamış olabilir, muhtemelen yaptırmamıştır. Özel kumaşlar bulmaları ya da sipariş etmeleri gerekir, o zaman... Belki kostüm konusunda yanılıyorum. Zaten belirli modeller seçmemişse, nasıl ve neden bedeni seçsin ki, hatta daha büyük ya da daha küçük bedeni?"

"Beni polis gibi düşündüğüm için suçlamazsan, aklıma gelen şeyi sana söyleyeceğim. Bir danışman olarak."

"Anlaştık. Ne?"

"Onun titiz olduğunu ve detaylara çok önem verdiğini söyledin. Boyunu, kilosunu, en azından orijinal modellerin yaklaşık ölçülerini hesaplayabilirdi. Resimleri rehber olarak kullanarak. Bu yaklaşık ölçüleri hesaplayacak programlar var."

"Bu hoşuma gitti. Bu hoşuma gitti," diye tekrarladı Eve, açık kapılardan geçerken. "Tam da onun yapacağı bir şey gibi. Orijinal modelleri kullanamaz, ama olabildiğince

olabildiğince yakın bir şey bulması gerekiyor. Sonuçta, kullandığı, öldürdüğü insanlar sadece kostümlerin, tuvalin doldurucuları.

"Ve onu bu şekilde yakalayacağız. Kostümler ve kullandığı boyalar aracılığıyla, çünkü bunlar orijinal sanatçının kullandıklarına çok yakın olacak."

"Bugün Yancy'den onun yüzünü alabilirsin."

"Evet, umarım alırsınız. Hatalar arıyordum ama gerçekten hiçbir şey bulamadım. Ama hata başından beri oradaydı. Büyükleri taklit ederek kendini büyük gösterme ihtiyacı. Ayakkabı kurdelelerinden inci küpelere kadar. Hata bu.

"Onu bulacağız. Bulacağız. Üç kişi öldü ve zamanında bulamazsak, bir başkası daha ölecek. Ama onu bulacağız ve onu takip edeceğiz."

"Bir noktada, sokaktaki LC'ler dikkat etmeye başlayacak, onun ne yaptığını ve nasıl yaptığını anlatacaklar."

"Bazıları yine de onun tuzağına düşecek, çünkü yeterince para gösteriyor. Sadece fahişeler değil, kira ödemek zorunda olan insanlar da var. Sen bu tuzağa düşmezdin." Ona döndü. "Dublin'deyken. Sen çok akıllısın, çok temkinlisin, bu tuzağa düşmezsin. Ama birçokları düşer. Zaten üç tane var."

Geriye yaslandı. "Ve o sadece LC'lerle yetinmeyebilir. Kaldırımda uyuyan birini, sokak hırsızını, dolandırıcıyı da seçebilir."

"Ama sen LC'lerle devam edeceğini düşünüyorsun."

Bir tane bir tanedir, diye düşündü. İki tane tekrarlamadır. Ama üç tane? Üç tane bir kalıptır.

"Çoğu sokak seviyesi bir bölgeye sahiptir ve o bölgenin içinde kalır. Rutinleri, temel çalışma saatleri vardır. Ve sen hizmet için para ödersin. Yani evet, onları cezbetmek en kolayıdır."

Gün, gökyüzü o kadar mavi ve berrak ki, binalar sanki gökyüzüne kazınmış gibi görünüyordu. Eve, bu manzaranın kendi başına bir tablo olduğunu düşündü, köpeklerini gezdiren ya da koşu yapan insanlarla birlikte canlı bir tablo. Sokak LC'leri geceyi bitirmiş olacaktı. Bazıları kahvaltı yapacaktı, diğerleri ise eve gidip uyuyacaktı.

O seviyedeki bazıları gündüz çalışır, belki Times Meydanı'nda vardiyaya girer ya da ucuz barlarda takılırdı.

East Fifth'teki öyle değildi, diye düşündü. Çoğu gibi onlar da geceyi kucaklamışlardı. Gece daha iyi para kazandırıyor.

East Fifth'e döndüğünde, Eve polis arabasını gördü.

Ve olay yerine ilk gelenlerin, bu güzel ve sakin mahallede cesedin etrafına bir kalkan koyacak kadar zamanları ve önsezileri olduğunu fark etti.

Kalkanın konumuna bakılırsa, ceset küçük bir avluda, evin ön duvarına, merdivenlerin sağ tarafına yaslanmış veya yerleştirilmişti.

Kırk yaşlarında, karışık ırklı, koyu renk saçları başının arkasında dağınık bir topuz halinde toplanmış bir kadın merdivenlerde oturuyordu. Mavi yoga pantolonu ve spor sütyeni giymiş, vücudu iyi şekillendirilmişti ve üstünde fermuarı açık bir kapüşonlu sweatshirt vardı.

Eve rozetini gösterdiğinde iki üniformalı polis başını salladı ve kadın başını kaldırdı. Eve, kadının rozeti gördüğünde rahatladığını, sonra Roarke'a baktığında şaşırdığını ve gözlerinde yaşlar parladığını fark etti.

"Roarke." Ayağa kalktı, koşarak yanına geldi ve kollarıyla ona sarıldı. "Aman Tanrım."

"Natalie. Çocuklar nerede?"

"Uyuyorlar. Hâlâ uyuyorlar. Onları okula kaldırmam lazım, ama... Carter bu öğleden sonra Chicago'dan dönüyor, bu yüzden ben... Tanrım, Tanrım."

Geri çekilerek yüzünü sildi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sen Eve Dallas'sın ve burada olduğun için çok mutluyum. İkiniz de. Bir kadın var ve o kadın öldü. Tam şurada, şurada oturuyor."

Natalie titreyerek kalkanından gözlerini ayırdı.

"Yoga yapacaktım, güneş selamlamaları. Bu bana güne daha iyi bir bakış açısı kazandırıyor. Ve önce buradaki saksıları sulamak istedim çünkü fıskiyeler onlara ulaşamıyor. Ve dışarı çıktığımda onu gördüm. Ne düşündüm bilmiyorum."

Bir nefes aldıktan sonra sözleri dökülmeye başladı.

"Çok şaşırdığım için bağırdım. Aşağı indim ve gördüm. Öldüğünü gördüm. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı,

eski moda pembe bir elbise giymişti, ama ölmüştü.

Çocukları kontrol etmek için içeri koştum. Nedenini bilmiyorum, sadece koştum. Sonra polisi aradım."

"Onu tanıdınız mı, Bayan..."

"Natalie Hornesby," diye tamamladı Roarke. "Benim için çalışıyor.

Birinci sınıf bir makine mühendisi."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Natalie elini yüzüne götürdü. "Tanrım, bu çok yanlış geliyor. Hayır, hayır, onu tanımıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Boğazında korkunç morluklar var. Onları görebiliyordum."

Eve, Peabody'nin aceleci adımlarını ve evet, McNab'ın kaldırımında hızlıca koşuşturduğunu duyunca arkasına baktı.

"Bayan Hornesby, güvenlik kameralarınız var galiba."

"Evet, evet. Evi geçen yıl satın aldık ve kameralar da evle birlikte geldi."

"Neden ortağım Dedektif Peabody ile içeri girmiyorsunuz? Ona ifadenizi verebilirsiniz. Ve EDD'den Dedektif McNab'a güvenlik kamerası görüntülerinin bulunduğu yeri gösterebilirsiniz."

"Güvenlik kamerası kayıtları." Natalie elini şakağına koydu ve ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "Tabii ki. Tanrım, tabii ki. Aklıma bile gelmemişti."

"Peabody. Bayan Hornesby'yi içeri götür ve ifadesini al. McNab, güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol et."

"Çocuklar. Onların görmesini istemiyorum..."

"Okula gitmeleri gerektiğinde bana haber ver. İşimiz bitmemişse, koruma kalkanını yerleştiririz."

"Teşekkürler. Sağ ol."

"Bayan Hornesby, sanat dünyasıyla bağlantınız nedir?" Eve'e şaşkın bir bakış attı. "Bunu sormanız çok garip.

Bu konuda pek bir şey bilmiyorum, ama kocam... yani, onun ailesi... Üçüncü Cadde'deki Morganstern Galerisi'nin sahibi. Kocam Carter şu anda Chicago'da yeni bir sanatçıyı inceliyor.

"Onunla iletişime geçmem lazım. Bilmesini istiyorum... Eve daha erken bir shuttle ile dönebilir."

"Galeri için sanat eserleri mi satın alıyor?" "Evet, esas olarak. Anlamıyorum."

"Dedektif, Bayan Hornesby'yi ifade vermesi için içeri götürür ve konuyla ilgili bilgileri ona açıklar mısınız?"

"Evet, efendim."

Peabody ve McNab Natalie'yi içeri götürürken, Eve rozetli polislerle doğru yürüdü.

"Siz karar verin, Teğmen," diye başladı birinci subay. "Böyle bir şeyi aramamız gerekiyordu. O kesinlikle bu tanıma uyuyor."

Kalkanı kaldırdı.

Uyuyordu.

"Kurban," Eve kayıt için mühürlerken, "otuz yaşlarında melez bir kadın. Sırtını evin duvarına dayayarak oturur pozisyonda. Boynundaki gözle görülür morluklardan dolayı, boğulma ölüm nedeni olarak görülüyor. Kurbanın giysileri konuyla ilgili, beline bir eşarp gibi görünen ve sağ kalçasından aşağıya doğru uzanan bir kemerle bağlanmış pembe bir elbise giymiş. Korsenin düşük V yakasında, fiyonkla bağlanmış beyaz fırfırlı bir yaka ve bileklerde beyaz manşetler var. Omuzların hemen altında siyah bir şal var."

Eve parmağını saç çizgisi boyunca kaydırды. "Kulaklara açık kahverengi bir peruk yapıştırılmış ve peruğa saman rengi bir şapka yapıştırılmış. Şapkanın tepesinde çiçekler var ve geniş kenarının sol tarafında büyük bir tüy kıvrılmış.

Gözler açık, ağız ise hafif bir gülümsemeyle yapıştırılmış. Kahverengi bir ressam paleti, boya lekeleriyle birlikte kurbanın sol koluna tel ile tutturulmuş ve..." Saydı. "Sol elinde yedi adet ressam fırçası var, tel ile tutturulmuş ve yapıştırılmış. Sağ eli aşağı doğru pozisyonda, parmakları hafifçe kıvrılmış."

Duraklayarak Roarke'a baktı. "Onun taklit etmek için hangi tabloyu kullandığını biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. Vigée Le Brun'un *Hasır Şapkalı Otoportresi*."

"O kimdi?"

"O. Élisabeth Louise Vigée Le Brun, on sekizinci yüzyıl Fransa'sı. Erkeklerin hakim olduğu bir alanda, döneminin en başarılı portre ressamı olduğunu takdir edersiniz. Gördüğüm kadarıyla, kostüm ve aksesuarlar, palet üzerindeki boya lekelerinin rengi kadar bile, tam olarak aynı. Ama portrede, gökyüzünü arka plan olarak kullanmış."

"Böyle oturarak değil mi?"

"Hayır, kollar doğru, ama tam boy bir portre olmasa da, açıkça ayakta duruyor."

"Yine tahtayla uğraşmak istemedi. Bunu yapmak zordu, bu yüzden bu sefer kolaylık olması için standartlarını düşürdü."

Kafasını sallayarak, saha çantasından ölçüm aletlerini çıkardı. "TOD, oh-üç-sıfır-yedi. Subay."

"Kingsly ve Owen, efendim."

"Kingsly, bana bir iyilik yap, Bayan Hornesby'ye sprinklerların ne zaman çalıştığını sor." Eve pedini aldı ve kurbanın sağ başparmağını üzerine bastırmaya başladı. "İşaret parmağının tırnağının altında bir şey var. Sadece bir şey."

Mikro gözlüğünü çıkardı, kendini eğdi ve tırnağın altını dikkatlice kazıdı, sonra şeffaf tüpteki sonucu inceledi.

"Kumaş. Bir iz, koyu gri." Tatmin duygusu karanlık ve derindi. "Burada bir hata var. Lanet bir hata. Tırnağının altında birkaç iplik kalmış. Adam bunu gözden kaçırmış. Yapıştırıp tel bağladıktan sonra oraya gitmiş olmalı."

Gözlerini kapatıp hayal etti. "Giysilerine mi? Belki, olasılık var, ama... Daha çok onu taşıırken haliya sürtünerek çıkmış olabilir."

"İşte bu," diye mırıldandı, iplikleri başka biri değerli bir mücevheri inceler gibi inceledi. "Onun parmaklarını yapıştırma şekli, işaret parmağı daha aşağıda ve haliya takılıyor — nakil sırasında. İlk eklemden bir sonraki parmağa yapıştırılmış"

bu yüzden gerçekten bükülemiyor. Halıda, iz bırakacak kadar sürtünmüş."

"Sen bir harikasin, Teğmen."

Roarke'a başını salladı.

"Sadece bir polisim. Laboratuvara ve Harvo'ya bildirildi. En yüksek öncelikli."

Mühürlü tüpü saha çantasına koydu ve bir kez daha İdenti-pad'i eline aldı.

"Kurban, Janette Whithers olarak tanımlandı, otuz bir yaşında, melez, sokak adı Chablis. Lisanslı eşlikçi, sokak seviyesi. B Caddesi adresi - çoğu yaşadıkları yere yakın çalışıyor. Evlilik yok, resmi birlikte yaşama yok. Ebeveynleri, otuz üç yıldır evli, Wichita, Kansas'ta. İki kardeşi var, erkek kardeşi yirmi dokuz, kız kardeşi yirmi altı yaşında. Kansas sakinleri."

Eve topuklarının üzerine oturdu. "Demek Chablis büyük şehre geldi, yedi yıldır burada yaşıyordu ve birkaç yüzyıl önce bu kıyafeti giyen kadın gibi öldü."

Roarke'a döndü. "Peki ya yüzü? Orijinaline yakın mı?"

"Ten rengi daha koyu, ama yüz hatları? Evet, oldukça benziyor, özellikle ağız. Bak."

Görüntüyü zaten açtığı için, PPC'sinin ekranını ona gösterebilmek için çevirdi.

"Evet, evet, yüzün şekli, ağız. Burun yanlış ve ten rengi. Bazı noktalarda uzlaşması gerekiyor."

"Efendim? Sprinkler sistemi her sabah üç buçuktan dörde kadar çalışacak şekilde ayarlanmış."

"Tamam, iyi. Kız ıslak değil, ama yere serilmiş elbise? Nemli, yani ceset buraya saat dörtten sonra konulmuş." Elini cesedin arkasına uzattı. "Sırtı kuru ve zemin de şu anda oldukça kuru. 911'e ne zaman arandı?"

"Aramayı saat 06:45'te aldık, Teğmen."

"Tamam. Muhtemelen saat beşe kadar buraya getirilmiş. Dört buçuk ile beş arası. Sessiz bir mahalle, sessiz kalacaktır."

McNab kırmızı-mavi kareli pantolonuyla dışarı çıktı, kırmızı uçlu sarı saçları uzun bir kuyruk gibi sallanıyordu. "Güvenlik sistemi saat 04:36'da çöktü, Dallas. On beş dakikalık bir gecikme var. İyi bir sistem. Seninkilerden biri değil," dedi Roarke'a.

"Hayır, benimkilerden biri değil."

"On beş dakika boyunca beslemeyi kesmek için iyi bir sinyal bozucuya ihtiyacı vardı."

"O, makul bir ücret ödeyebilir. Yani, onu boğduktan sonra yapıştırmak, tel ile bağlamak ve taşımak için bir saat on dokuz dakika harcadı." Cesede geri döndü. "Acele etmezdi. O çok titizdir. Yine de kadın öldü, bu ne kadar sürer ki? Kırk beş, belki elli dakika? Sonra kadını arabaya yüklemesi gerekiyor. Buraya gelmek için birkaç dakika sürer, park etmeden önce ışıkları, hareketleri, uykusuzları kontrol etmek gerekir — kaldırımda arabalar olduğu için çift park etmek gerekir — sonra kadını arabadan çıkarmadan önce beslemeyi sıkıştırmak, onu küçük kapıdan taşımak gerekir."

"O şehir merkezinde yaşıyor. Midtown East Side'da da yaşayabilirdi, ama... New York sanatla dolu, ama hangi bölgeleri ilk olarak sanatla ilişkilendirirsiniz?"

"The Village," dedi Roarke, "SoHo, Tribeca."

"Aynen öyle. Orada yaşıyorsa, orada, tam merkezinde bir stüdyosu vardır. Özel, binada komşusu olmayan, garajı olan bir stüdyo. McNab, sen bir tane kapattın, değil mi?"

Ellerini ovuşturdu. "Büyük, dolgun, cazip bir anlaşma."

"Feeney'e danış, o onaylarsa, garajlı, tek kişilik bir bina aramaya başlayabilirsin. Lüks, düşük kirali değil."

"Anladım."

"Onun bir binayı paylaşacağını sanmıyorum, ama garaja özel asansörü olan birimlerin bulunduğu çoklu kullanımlı binaları da filtrele. Aramayı çok dar tutarak onu kaçırmak istemiyorum."

"Ticari binalar?"

"Henüz değil. Bu işe yaramazsa, onu deneriz."

"Birincil aramadan zaman ayırmadan ticari binalar için paralel otomatik arama yapabilirim."

"Sen e-geeksin, karar senin."

Partneri dışarı çıktığında Peabody'ye döndü. "On beş dakika içinde çocuklarını uyandırması gerekiyor."

"Morgu ara, onlara olay yerinde küçüklerin olduğunu söyle. Sonra temizlikçileri çağır. Cesetle birkaç dakika daha kalmam lazım. Tahtayı ve fırçaları tutan sol kolu poşetlememiz gerekiyor."

Çalışmak için çömeldi. "Boya kurumuş ve fırçalar yeni görünüyor. Bunları takip edebiliriz. Tahtanın açısı nedeniyle boyanın akması veya damlamaması için yeterince kuruması gerekiyordu. Tahta, palet, her neyse, onlar da yeni görünüyor. Üzerinde başka boya izi, leke, damla veya aşınma yok."

Cesedi incelemeyi bitirdiğinde geri çekildi ve kalkanı kapattı.

"Morg yol üzerinde, temizlikçiler etiketlendi."

"Güzel. Avenue B'de bir evi vardı. Oraya gidip bakacağız. Kanıtları laboratuvara götürmeliyiz. Tırnaklarının altında bazı izler vardı, kumaş iplikleri."

"Vay canına!"

"Onu laboratuvara götürebilirim, Dallas," dedi McNab. "Ve doğrudan Harvo'ya."

"Arabam geliyor," diye ekledi Roarke. "Seni oraya bırakabilirim."

"Bonus tur!"

"İkisine de teşekkürler." Eve sessiz sokağa baktı. "Şimdi bir çatlak var. Hissedebiliyorum."

"Kuzenimden, eskiden pigmentler hakkında bazı bilgiler aldım."

"Güzel. Ben sana kurban hakkında bilgi verdikten sonra sen de bana bilgi verebilirsin. Tekrar saldırması için belki on beş saatimiz var. Hiçbirini boşa harcamayalım."

Mühürlü tüpü küçük bir delil torbasına koydu, mühürledi ve etiketledi. "Önce Dickhead ile konuş. Aksi takdirde huysuzlaşabilir."

."

McNab sırttı. "Beni sever."

"Dickhead hakkında daha önce böyle bir şey söyleyen birini hiç duymadım. Harvo'ya bu sabah geç saatlerde geleceğimizi söyle."

"Arabamız geldi," dedi Roarke, şık bir limuzin yanaşırken.

"Oh, köpekçikler, şık zamanı." Peabody ile parmaklarını çevirdi. "Ben gidiyorum."

"Yardımın için teşekkürler." Eve, Roarke'a, halka açık yerlerde sevgi gösterilerinden kaçınması gerektiğini ima eden bir bakış attı.

Ve onu gülümsetti. "Emrinizdeyim, Teğmen. Kostümlerde şansım yaver giderse size haber veririm. İkinize de iyi avlar."

Artık kokuyu aldığına göre, Eve de buna güveniyordu.

On Beşinci Bölüm

"Kurban Janette Whithers, otuz bir yaşında. Chablis adını kullanıyordu. Sokak seviyesinde. Kansas'ta ailesi var. Sabah geç saatlerde haber vereceğiz."

"Resim ne?"

"Kendi yaptığı resimlerden biri. Kendisi de giydiği *hasır şapkalı bir otoportre*. On sekizinci yüzyıl Fransız bir sanatçı. Ama orijinalinde olduğu gibi ayakta değil, otururken resmedilmiş."

"İkinci kurban o tahtayı taşımak için çok güçlü olmalı."

"Aksesuarları yapıştırılmış ve tel ile bağlanmıştı. Fırçalar, üzerinde kurumuş boya lekeleri olan bir palet. Laboratuvar boyanın türünü belirlemeli. Fırçalar bana yeni göründü ve resimdekilerle tamamen aynıydı. Paletin gerçek ahşaptan olduğunu düşünüyorum, çünkü o dönemde sanatçılar öyle kullanırdı. Bağlantı kuracak daha fazla şey var."

"Ayrıca kumaş izi. Çatlağı da hissedebiliyorum."

"Bu arada Roarke, kostüm satıcılarıyla Roarke'ın yaptığı şeyi yapıyor. Paris'teki bir satıcıdan ilk iki kostümü eleyebilecek kadar bilgi aldı."

"Artık bir Fransız sanatçımız var ve bir otoportre olduğu için bir Fransız modelimiz de var."

"Bu yüzden Paris'teki yer tekrar listeye girdi. Bu aile galerisine gidip kocayla konuşacağız. Oradaki biri bu piçi reddetmiş."

"Yancy de diğ er galeri müdürüyle çalışıyor. Çatlak, yüzünü görebileceğimiz kadar genişleyebilir. Kumaş satıcılarını da halletmek için sıraya koydum. Aslında Dispatch iletişime geçmeden önce birini eledim."

Peabody kendini beğenmiş bir gülümseme ekledi. "Yeni ortağımızın masasında pijamalarım la otururken. Gerçekten çok iyi hissettirdi."

"Merkeze vardığımızda bunu tekrar alabilirsin."

Bir beater arabası oradan ayrıldıktan birkaç saniye sonra, Eve dört dairesel bir mini ve  n camı kırık bir coupe arasındaki bir sokak boşluğuna girdi.

Peabody, grafitiyle kaplı prefabrik binayı inceledi ve on iki kat saydı.

"Biliyorsun, düzenli olarak egzersiz yapıyorum, ama onun en üst katta olduğunu söylersen, ağılayabilirim. Sessizce yapmaya çalışacağım, ama gözyaşlarım akacak."

"İkinci kattaydı."

"Gerçekten mi!"

Bina, bir müteahhit tarafından inşa edildiğinden beri muhtemelen geçerli bir güvenlik sistemi olmadığı için Eve içeri girerken ustalıklarla hareket etmek zorunda kalmadı.

"On iki katı yürüyerek çıkmış olsaydık?"

Eve, iki asansöre baktı. Biri, sağıdaki asansöre çok iyi bir kurukafa ve çapraz kemik çizimi yapmıştı.

"Ne dersin?" dedi ve merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı.

"İkinci katta yaşadığına sevindim." Peabody burnunu kırıştırdı. "Sence bu koku ne?"

"Asansörleri kullanan insanların çürümüş cesetleri ile beşinci katın üstünde yaşayan kiracıların teri ve çaresizliğinin karışımı."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama sanırım haklı olabilirsin. Ama bak!

Ah, biri buraya duvara bir gökkuşağı çizmiş." "O gökkuşağının sonunda ne var, Peabody?"

Peabody daha yakından baktı. "Büyük bir bok yığının var. Eh, onu görmezden gelersen, gökkuşağı güzel."

"Kimse büyük bir bok yığınını görmezden gelmez, Peabody. Kimse." Eve ikinci kattaki kapıyı iterek açtı.

Koku pek iyi olmasa da ve sokak gürültüsü yankılansa da, koridor neredeyse doğaüstü bir sessizlikteydi.

Gürültülü müzik, ağlayan bebekler, yüksek sesli eğlence ekranları veya bağırışmalar yoktu.

"Gece vardiyasında çalışanlar," diye sonuçlandırdı Eve. "Sokak LC'leri."

Koridora doğru ilerlemeye başladıklarında, arkalarındaki asansör gıcırdayarak ve gürültüyle açıldı.

İki kadın çıktı, biri pembe saçlı, diğeri ise Eve'in vermilyon rengi olduğunu düşündüğü kökleri olan sarı saçlıydı.

Biri, bir elinde 15 cm uzunluğunda parlak siyah topuklu ayakkabılarla çıplak ayaklarıyla çeşitli enfeksiyon ve parazit riskine girmişti. Diğeri ise, kasıklarına kadar uzanan çapraz kırmızı kayışlı ayakkabılar giymişti.

Eve rozetini gösterdi.

Pembe Saçlı kadın omuz silkti. "Ne olmuş yani?" "Chablis. İkinizden biri onu tanıyor mu?"

Red Straps kendi omuz silkmesini ekledi. "Ne olmuş yani?" "Yani, o öldü."

Bunun üzerine iki kadın birbirlerine baktılar.

"İnsanların sorunu ne lan?" diye sordu Pink Cloud. "Cidden, ne oluyor lan? Sorun çıkarmıyordu. İşini yapıyordu, temiz kalıyordu. Nasıl öldü lan?"

"Dün gece onu gördün mü, sokakta dolaşırken?"

"Tabii, tabii, gördük. Hatta onunla birlikte yürüdüm. Kahretsin, bu gerçekten çok üzücü, biliyor musun? Oturmam lazım. Ayaklarım ağrıyor ve tuvalete gitmem lazım."

"İçeri girip sana birkaç soru sormamızın sakıncası var mı?"

"Evet, evet, gelin. Tanrım, Chablis! Onu çok severdik. Marty?"

"Evet, onu severdik. Ve evet, sizinle gelirim. Mümkün olduğunda birbirimizi kolluyoruz," dedi Red Straps Eve'e.

205 numaraya indiler.

İçeride, küçük daire dağınıktı ama yeterince temizdi. Pink Cloud ayakkabıları pütürlü bir kanepenin olduğu yere attı ve doğrudan banyo kapısından içeri girdi. Kapıyı kapattı.

"Oturmak daha iyi olur."

"Adını öğrenebilir miyiz?"

"Neden olmasın. Martine—bu gerçek ismim—Saxton. Burası Traci'nin evi. Traci Barker. Chablis... kahretsin, ona hep öyle derdik."

"Onun yasal adını biliyoruz." Eve oturdu ve peruk takan üç yüzsüz beyaz kafayı görmezden geldi. "Dün gece Chablis'i gördün mü?"

"Sanırım gördüm. Evet. Evet, erkenden, ve hava bozduğunda güneye gitmeyi düşündüğünü, kışın en azından bir kısmını orada geçirmeyi düşündüğünü söyledi. Beş yıldır hapiste, hiçbir ihlali yok. Belki şehir dışından kışlık izin alabilir."

"Ne kadar erken?"

"Bilmiyorum. Ben çıktıktan kısa bir süre sonra. Kahretsin, bu berbat. Gerçekten berbat." Traci dışarı çıktığında ona baktı.

"İyi misin?"

"Sadece değil." Gözlerini sildi. "Birkaç yıl önce taşındığımda bana hemen iyi davrandı. Bana tavsiyelerde bulundu, beni korudu. Sen de Marty, beni korudun."

"Elimizden geldiğince birbirimizi kolluyoruz."

"Bayan Barker, size su getireyim mi?"

Gözlerini tekrar silerken Traci başını salladı. "Ben iyiyim. İyileşeceğim. Sadece çok etkilenmişim, hepsi bu."

"Ona ne oldu?"

Eve, Marty'ye baktı. "Biriyle gitti." Marty burnunu çektirdi. "Bizim işimiz bu, Slim." "Yanlış kişiyle gitti."

"O akıllıydı," diye ısrar etti Traci. "İyi bir yargıçtı. Ve bir çığlık cihazı vardı. Bilirsin, bunun gibi bir düğme."

cebinden bir tane çıkardı. "İki kez basarsan Hoboken'da duyabileceğin bir çığlık çıkarır. Bana bir tane almamı söyledi, ben de aldım. Hiç kullanmak zorunda kalmadım."

"Adam iyi görünüyordu," diye açıkladı Eve. "Temiz, iyi giyimli. Ve ona para verip, sokaklardan ayrılıp onunla gitmesini teklif etmiş olmalı."

Marty başını salladı. "Onu sokaklardan uzaklaştırmak için çok para gerekir. O iyidir. İyi bir gecede dört, belki beş yüz dolar kazanabilir."

"Yeterli olurdu. Adamın bir aracı vardı. İkinizden biri onun biriyle birlikte sokaklardan uzaklaştığını gördü mü?"

"Şimdi düşündüm de, dediğim gibi, geldiğimde onu gördüm. Bir dakika konuştuk, sonra bir müşteri geldi. O düzenli bir müşteri. Utangaç Adam," dedi Traci'ye.

"Oh evet. O her zaman Marty'yi tercih eder."

"Ondan sonra onu görmedin mi?" diye ısrar etti Eve.

"Sanırım görmedim. Fark etmedim. Yeni gelenleri takip edersin, ama o beş yıldır burada."

"Bir sonraki seviyeye geçmek için başvurmayı düşünüyordu," diye ekledi Traci.

"Doğru, unutmuşum."

"Ne zaman dışarı çıktın, onunla konuştun?"

"Tam olarak bilmiyorum. O daha erken çıkıyor. Ben genellikle daha geç çıkarım. Belki bu mevsimde, saat 10'a yakın bir saatte? Bilmiyorum. Bu zamanla ilgili bir şey değil, işin iyi gitmesiyle ilgili. Bir gecede kaç müşteri aldığınla ilgili."

"Dışarı çıktığında onu gördün mü veya konuştun mu?" diye sordu Peabody Traci'ye.

"Aslında hayır. İlk bir süreden sonra hayır. Yani, işini yapman gerekiyor ve hepiniz birbirinize çok yakın durursanız, iş bulmak zorlaşıyor. Ama sanırım onun bir adamla konuştuğunu gördüm. Temiz, iyi giyimli demiştin? Öyle biriydi."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Arkasından bakıldığında öyle görünüyordu, başka bir şey söyleyemem. Temiz, güzel giysiler giyiyordu. O sırada bir araba dolusu pislikler yanımıza geldi ve içlerinden biri pencereden dışarı sarkarak

büyük bir penisi olduğu için ona bedava hizmet vermem gerektiğini bağırmaya başladı."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ben de ona, o kadar büyükse ekstra ücret alacağımı söyledim, o da sinirlenip küfür etmek yerine güldü. Oh, bu Shy Guy geldikten sonraydı. Araba gelmeden önce onu görmüştüm."

"Ondan sonra Chablis'i görmedin mi?"

"Hayır. Aklımdan geçmedi. Bazen birlikte mola veririz ya da birlikte eve yürürüz. Bazen de yapmayız. O yüzden aklımdan geçmedi."

"Yani, saat 10 civarında onu biriyle gördün?" "Evet, Marty saat 10 civarında geldiyse, çok geç olmamıştır. Belki on buçuk gibi, ama o kadar da geç değildi."

"Tamam, teşekkürler."

"Ona ne olduğunu bize söyleyebilir misin?"

"Ona poz vermesi için para teklif etti. Bir resim için. Sanatçı olduğunu söyleyecek ve seni stüdyosuna götürmek için para ödeyecek, böylece seni resmedebilecek. Çok para. Bizim inancımız bu. Eğer biri sana böyle yaklaşırsa, gitme. Bunu herkese duyur."

"Buna emin olun," dedi Marty.

"Orada bir ekran var," dedi Eve ayağa kalkarken. "Medya haberlerini dinliyor musun hiç?"

"Pek sayılmaz."

"Kimin zamanı var ki?" diye ekledi Marty. "Zaman yaratın."

"Bir şey daha var," dedi Traci, Eve ve Peabody kapıya doğru yürürken. "Chablis'in Kansas'ta ailesi var."

"Evet. Bu sabah onlara haber vereceğiz."

"Sadece..." Traci, Marty ile bakışlarını değiştirdi. "Onlar onun perakende sektöründe çalıştığını sanıyorlar. O, bu şekilde daha kolay olduğunu söyledi. Belki de onlara çalışmadığını söylemenize gerek yoktur."

"Onlara yalan söyleyemeyiz. Nasıl para kazandığıyla ilgili sorular sorulmazsa, sorulmaz. Sorulursa, gerçeklere bağlı kalmalıyız."

"Ailesiyle iyi bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu Peabody.

"Gerçekten öyleydi. Her yıl Noel'de eve giderdi.

Ve kesinlikle birkaç haftada bir onlarla konuşurdu."

"O zaman bence, onlara söylemek zorunda kalırsak, nasıl para kazandığı önemli olmayacak. Onlar için önemli olan, onun öldüğü olacak."

"Onu geri getirmek isteyeceklerdir." Marty omuz silkti, ama Eve gözlerinin yaşardığını gördü. "Belki bize çiçekleri nereye göndereceğimizi söyleyebilirsin."

"Chablis çiçekleri severdi." Traci, Marty'nin elini sıktı. "Bunu yapabilir misin? Bize söyleyebilir misin?"

"Evet, yapabiliriz. Kaybınız için üzgünüz."

Dışarı çıktıklarında Peabody geriye baktı. "Görünüşe göre Chablis'in burada da bir ailesi varmış."

"Neden medya haberlerine daha fazla dikkat etmiyorlar?"

"Bütün gece çalışıp, günün çoğunu uyuyarak geçiriyorlar. Ama seni anlıyorum. Haber yayılmalı."

"Bir departman notu hazırlıyorum. Çavuşlar devriye memurlarına durumu sokak seviyesinde bilgilendirmeleri için talimat verecek. Bazıları dinleyecek," dedi Eve, Chablis'in dairesine girerken. "Bazıları dinlemeyecek."

Traci'nin dairesinin alan olarak aynısı. Burada neşeli bir dağınıklık yok, ama temiz, düzenli bir oda ve üç çiçekli yastığı saran kabak rengi bir kanepesi var. Çiçeklerle kaplı bir sandalye, kabak rengi bir yastığı sarıyor.

Alçak bir masanın üzerinde bir dizi mum diziliyordu ve sandalyenin yanında, abajurunun kenarında minik renkli boncuklar bulunan bir zemin lambası duruyordu.

Küçük bir duvar ekranının altına küçük bir şifonyer yerleştirmiş ve üzerine çerçeveli fotoğraflar dizmişti. Aile, diye not etti Eve. Biyolojik ve bulduğu.

"Güzel yapmış." Peabody, yemek alanındaki masanın üzerindeki çiçek vazosuna başını salladı. "Güzel tutmuş."

Eve banyo kapısını açtı ve Summerset'in daha temiz tutabileceğinden şüphe etti. Duvara dar bir yerden tavana kadar uzanan bir standı sıkıştırmış ve üzerine cilt bakımı, saç bakımı, makyaj ve diğer tüm ürünleri dizmişti.

Kısa koridordaki dolapta, giysiler özenle asılmıştı. Giysilerin üzerinde, peruklar baş kalıplarının üzerinde duruyordu. Ayakkabılar yan duvarlardaki raflarda sıralanmıştı. Eve, onları sadece bakarak bile ayakları ağrıyordu.

"Başlayalım."

Çok uzun sürmedi. Eve, kurbanın takvimini tuttuğu bir tablet buldu. Aile üyelerinin doğum günleri açıkça işaretlenmişti. Ayrıca gerekli sağlık kontrolleri ve tarama randevuları da vardı. Tabletteki mali kayıtlar, şifonyerin çekmeceleri kadar düzenliydi.

"İyi bir hayatı vardı," dedi Eve. "Biraz birikim yapmıştı. 23 Aralık için Wichita'ya ekonomi sınıfı uçak bileti almıştı, 27 Aralık'ta dönüş bileti de vardı."

"Bu dolaptan iki yüz dolar nakit para buldum. Burayı da bir şifonyer gibi kullanmış. Daha muhafazakar kıyafetler ve kışlık giysiler var. Eve döndüğünde giydiği kıyafetler diyebilirim. Bazı mücevherler de var, aynı şekilde, oturma odasındaki diğer şifonyerde sakladıklarından farklı."

"Ayrı hayatlar. Mümkünse onun için bu şekilde devam ettireceğiz." Saati kontrol etti. "Lanet olsun, Dünya'nın aptal dönüşüyle Kansas'ta saat kaç?"

"Çiftlikte yaşamıyorlarsa, muhtemelen henüz çok erkendir." "O zaman Harvo'nun sihrini çalıştırıp çalıştırmadığını görelim."

★ ★ ★

Laboratuvar uğultu ve vızıltıyla doluydu. Bu sefer Eve, Berenski'yi geçip doğrudan Harvo'ya gitti.

Saç ve Elyaf Kraliçesi bugün güneş sarısı renkli önlüklü tulum ve Peabody'nin botları kadar pembe yüksek bilekli spor ayakkabılar giymişti. Gökkuşağı rengi saçlarını korumuş ve her iki kulağına ince zincirlerle birbirine bağlı bir dizi küpe takmıştı.

Eve hayal düşündü o zincirlerin koparıldığını kulak memelerinden koparıldığını hayal etti ve neredeyse titredi.

"Sizler çok hızlısınız." Harvo, yeşil bir sıvıyla dolu taşınabilir şişeden uzun bir yudum aldı.

Eve bir kez daha titremeyi bastırdı.

"Ben ve güzellerim de öyleyiz." "Lifi tanımladın mı?"

Harvo gökkuşağı rengindeki saçlarını okşadı. "Hiç şüphe var mıydı?" "Hiç de bile," dedi Peabody.

"*Parçacık*. Güzel kelime. Bana bir parçacık bile getirmedi, ama yeterliydi. Elinde birinci sınıf yün var, yüzde yüz Wilton Yünü, #15-B ile boyanmış, yani temelde koyu gri. Bu şekilde dokunmuş, esas olarak ultra lüks araçların halı ve paspaslarında kullanılıyor. Araç markası bu renk için kendine özgü süslü bir isim verecektir."

"Markaları, modelleri söyleyebilir misin?"

"Tabii ki, güzel, tonlu kıçlarınızı ortaya koyun." Döndü, birkaç tuşa bastı. "Gönderildi. Ek olarak, standart değilse, ultra—seçeneği de ekleyebilirsiniz. Bilginiz olsun. Roarke, bazı ultra lüks modellerinde bu malzemeyi kullanıyor."

"Hiç şaşırmadım."

"Lüks olacak, bebeğim, gösterişli ve lüks. Yumuşak, yoğun. Arkada kurabiye yiyen küçük yaratıklarla aile gezintisi yapmak isteyeceğiniz bir şey değil."

"Peki ya minibüsler?"

"Minibüsler mi?"

"Ya da geniş bagaj alanına sahip AT'ler?"

"Neden olmasın? Paran varsa, istediğini alırsın."

"Şef boya damlalarını aldı. Biraz gecikti, ama bir saat içinde halledecektir."

Harvo durakladı, gülümsedi. "Sadece bir uyarı. Ona biraz zaman ve alan verin, daha hızlı ve daha az sinir bozucu sonuçlar alırsınız."

"Anlaşıldı."

"Kostüme yeni başladım, bu yüzden biraz zaman ve alan lazım, ama gözümle ölçtüm bile. İpek var—ayrıntıları

ayrıntıları öğreneceğim, ama elbise ipek ve gerçekten kaliteli bir malzeme. Peruk için insan saçı. Fırçalar..."

"Fırçaları mı aldın?"

"Saç, Dallas. Domuz kılı ve saplarına doğal tüylerle tutturulmuşlar. Bana çok garip geldi, ben de biraz araştırdım. Yaka kısmında metal kullanmamışlar - ah, buna ferrule deniyor - on dokuzuncu yüzyıla kadar."

"Ona on sekizinci yüzyıldan bir tane lazımdı. Eminim sıradan bir sanat malzemeleri dükkanına gidip bunlardan yedi tane bulamazsın — ve resimdekilerle tam olarak aynı olan yedi tane."

"Hayır, bulamazsın." Harvo sıırttı. "Soğuk, ha?"

"Soğuk sayılır. Biri onun için özel olarak yapmış. Bu mükemmel bir bilgi, Harvo. Her şey ego, Peabody. Onu kendi egosuyla saracağız. Bolca takdir," dedi Harvo'ya. "Hadi gidelim."

"Fırça üreticilerinden başlayabilirim." Peabody, Eve'in uzun adımlarına yetişmek için koşmaya başladı. "Ya da araçlardan."

"Fırçaları al. O dili daha iyi konuşuyorsun. Fırçaların, pigmentlerin, kumaşların var. Pigmentler, Dickhead'i bir saat kadar sonra etiketleyip, o konuda ne durumda olduğunu görmek anlamına geliyor."

"Yippee'm gitti."

"Satın alımları ve sevkiyatları çapraz kontrol et. Roarke kostümleri daraltırsa veya bulursa, elimizde bu bilgi var. Halıyı ben alırım. Şimdi geri dön. Morga hızlıca uğrayacağım."

"Sence Morris'te yeni bir şey var mıdır?" "Tek bir şey yeter."

"Çatlak gittikçe genişliyor."

Onu kendi egosuyla sar, diye düşündü Eve yine. Çünkü onun en büyük hatası buydu. Ünlü sanatçıların yaptıklarını yapabileceğine dair egosel kesinliği, ama daha iyisini. Onların çalışmalarının her lanet detayını, ama daha iyisini.

★ ★ ★

Morris, orman yeşili takım elbisesinin üzerine koruyucu pelerini giymiş, cesedin başında duruyordu. Gömlek, Eve'e ilk kurbanın öldüğünde giydiği altın rengi ceket hatırlattı. Kravatında her iki rengin de minik kareleri vardı ve her iki rengin ipleri de başının üstünde bir düğüm haline getirilmiş örgüye dokunmuştu.

Eve'in Fransızca olduğunu düşündüğü bir kadının söylediği müzik, hem hüzünlü hem de meydan okuyan bir tondaydı.

"Merhum, büyük Édith Piaf," dedi Morris. "Hiçbir şeyden pişman olmadığını söylüyor. Umarım kurbanımız da aynı şeyi söyleyebilirdi."

"Eminim seni masana koyan o orospu çocuğuyla birlikte gittiği için pişmanlık duyuyordur."

"O ana kadar." Ellerini yıkamak için yürüdü, ikisine de soğuk bir tüp aldı. "Sağlığı iyiydi, alkol veya yasadışı madde kullanımı belirtisi yoktu. On iki yaşında sol kolunu kırmış. İyi iyileşmiş. Sokak adı Chablis."

"Doğru."

"Ona Chablis servis etmek onun eğlencesi için olabilir. Saat 11 civarında 180 ml, saat 2 civarında 120 ml daha, biraz biberiye ve deniz tuzu ile flatbread krakerleri ve Saint-Nectaire peyniri eşliğinde."

"Sonuncusu ne demek?"

"Peynir. Yumuşak bir Fransız peyniri." Elini Chablis'in omzuna koydu. "Umarım beğenmiştir."

"Bu yaygın mı? Peynir mi? Yani, çedar veya mozzarella gibi mi?"

"Bilgisayarım bana bunun Fransa'nın Auvergne bölgesinden gelen yıkanmış kabuklu bir peynir olduğunu söylüyor. Ah..."

Döndü ve tekrar aradı. "İşte buldum. Salers ineğinin sütünden üretilen, pişirilmemiş, preslenmiş bir peynir.

"Bu ineğin ne tür bir inek olduğunu bilmiyorum," diye ekledi, "ama görünüşe göre bu bölgenin volkanik otlaklarında otluyorlar, bu da peynire lezzetini veriyor."

"Kaç çeşit inek var? Çok fazla," diye karar verdi anında. "İlk olarak ineğin memelerini tutup sütünü sağmaya kim karar verdi? Sonra ineğin memelerinden sağdıkları sütü içmeye.

Süt sağdıklarından içtiler. Sonra da, "Hadi, ineğın memelerinden sağdık sütten peynir yapalım" dediler. Ne tür bir zihin böyle bir şey yapar?"

Gülümsemesi eğlenceli bir sevgiyle doldu. "Keçilerle de aynısını yapıyorlar."

"Bunu düşünmek istemiyorum. Peyniri severim. Bunu düşünürsem peyniri nasıl yiyeceğim? Salers inekleri. Fransız inekleri. Muhtemelen mahallende bu tür şeyleri 24 saat açık dükkanlarda bulamazsın."

"Şüpheli. Daha çok bir peynir dükkanı veya lüks bir marketten alınır." "Peynir dükkanı," diye mırıldandı.

"Peynir dükkanı."

"Evet, evet, anladım." Fransız peyniri, Fransız şarabı, Fransız resmi. Evet, kostüm konusunda yine Paris'i hedef almışlardı.

"Ona ne zaman ilaç verdi?"

"Son şarap kadehine, diğer iki kurbanına verdiği barbitürat karışımından aynısını kattı. Sabah üç civarı olmalı."

Eve cesedi incelerken, o da Eve'i inceledi. "Bu noktada bunların hiçbirine ihtiyacın yok."

"Hayır. Peynir bana başka bir ipucu veriyor. Bu bir ayrıntı. Spesifik bir ayrıntı. Bu sabah somut ayrıntılar topluyoruz."

"Evet, onlar için geldin. Ama önce, Dallas, saygı için geldin."

Eve iç çekerek boynunun arkasını ovuşturdu.

"Yeterince saygı görmedik, Morris. Umarım şimdi görürüz, ama onu bundan kurtarmak için yeterli değildi. Arkadaşları vardı. Ailesi vardı."

Eve saçlarını çekti. "Ailesi onun ne iş yaptığını bilmiyor. Onlara perakende sektöründe çalıştığını söylemiş. Kansas'ta yaşıyorlar, gelip gelmeyeceklerini bilmiyorum ama onu eve götürmek isteyeceklerdir. Onlarla düzenli olarak konuşurdu. Her Noel'de eve giderdi. Komodininin üzerinde büyük bir Noel ağacının önünde ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafı var."

"Gelirlerse ya da sadece düzenlemeler için benimle iletişime geçerse, onun işinden bahsetmeyeceğim. O şimdi benimle, Dallas. Git, işini yap, ben ona bakarım."

"Teşekkürler." Kapıda durdu. "Umarım yarın yine bu konuyu konuşmak zorunda kalmayız."

Ama beyaz tünelden geri yürürken, Morris'in şefkatli ellerinin altında, Chablis'i masada gördü.

Ve onu pembe ipek giysiler içinde, hasır şapka takmış, beyaz bir duvarın önünde süslü bir çerçeve içinde dururken gördü.

O ayrıntıları bir araya getiremezse, başka biri dördüncüyü dolduracağını biliyordu.

On Altıncı Bölüm

Eve, Cinayet Masası'na girmeden önce çikolata kokusunu aldı. Ve Nadine Furst'u gördü, kırmızı elbise ve ona uyan kısa ceketiyle, Jenkinson'ın masasının köşesinde oturmuş, kamerasını hazırlamıştı.

Nadine, Eve'in kravatı görmesini bir anlığına engelledi. Ama Nadine yer değıştirdiğinde, ayağı kalktığında, Eve inekleri gördü.

Sadece inekler olabilirdi.

Düzinelerce inek, arka ayakları üzerinde doğal olmayan bir şekilde duruyor, ön ayakları birleşmiş halde atomik yeşil tarlada spiral şeklinde aşağı iniyorlardı.

"Bu iğrenç. iğrenç."

"Hasta inekler değıl, patron. Mutlu inekler."

"iğrenç." Nadine konuşmadan elini kaldırdı. "Peabody, ailen peynir mi yapıyor?"

"Evet, tabii."

"Salers inekleri hakkında bir şey biliyor musun?" "Hayır. Neden?"

"Sonra. Nadine, işinde iyi olduğun için, üç ceset bulduğumu biliyorsun. Ben de işimde iyi olduğum için, seninle konuşacak vaktim yok."

"O zaman konuşmayı ben başlatayım," dedi ve Eve'i ofisine kadar takip etti. "Ayrıca sana brownie getirdim."

"Brownie için de vaktim yok."

"O zaman sonraya sakla." Nadine fil büyüklüğündeki çantasından, muhteşem bir koku yayan küçük pembe bir kutu çıkardı.

"Üç bedenin olduğunu biliyorum. Rapor ettik. Oldukça sert vurdum. Daha sert vurmak istiyorum ve vuracağım."

Artık kendini evindeymiş gibi hisseden Nadine, Jenkinson'ın masasında yaptığı gibi Eve'in masasına kalçasını dayadı.

"Bu, haberi sokaklara yaymaya yardımcı olabilir. Hedef alındıkları açık ve sen bunun için medyayı kullanmayı zaten düşündün."

Eve, listesinde düşündü ve Nadine şu anda masasında oturduğu için öncelik sıralamasını ayarlayabilirdi. "Bana herhangi bir ayrıntı verebilirseniz," diye devam etti Nadine, "yayınlayabileceğim herhangi bir şey." İki elini de kaldırdı. "İkimiz de burada hayat kurtarmaya çalışıyoruz, Dallas."

Eve tahtasına baktı. Şimdi tahtaya bir kurban daha ekleyecekti.

AutoChef'ine yürüdü ve ikisi için kahve programladı.

"NYPD'den bir kaynak, şüphelinin yirmi beş ile otuz yaşları arasında beyaz bir erkek olduğunu düşünüyoruz. Sokak seviyesinde lisanslı bir refakatçiye yaklaşıp, resim için model olması amacıyla onu işe almak istediğini söylüyor. Onu ikna etmek için önemli miktarda nakit para teklif ediyor."

Nadine oturdu, dalgın dalgın. "Hepsi bu mu? Bana verebileceğiniz tek bilgi bu mu?"

Eve düşündü. "Şüphelinin, şehirdeki birçok galeri tarafından standartların altında olduğu için reddedilen başarısız bir sanatçı olduğunu düşünüyoruz."

Nadine başını eğdi; keskin yeşil gözleri kısıldı. "Onu aşışlamak istiyorsunuz. Bunu anlayabiliyorum."

"Evet, öyle düşünüyorum. Sinirli psikopatlar daha fazla hata yapar." "Henüz bir hata yaptı mı? Ben dayanabilirim. Bana aksini söyleyene kadar

"

Ve Eve, "Bekle. Onun hassasiyeti ve detaylara takıntılı ilgisi hatalardır. Bunlar birikiyor. Parası var. Paraya mal olan bir yeri var - bir ev, bir stüdyo. Harvo'nun ultra ulaşım dediği şeye sahip."

Nadine, mükemmel boyanmış kırmızı dudaklarını büzdü. "Ben, ünlü portreleri yeniden yaratan, sonra da kimse onun dehasını fark etmediği için modelleri öldüren şımarık zengin bir çocuk görüyorum."

"Yaklaştın."

"Sokakta bazı bağlantılarım var."

"Devriyelere uyarıları yaymaları için bir not gönderiyorum."

"İyi, ama bazıları polisten önce beni dinleyebilir. Eğer önemli miktarda para söz konusuysa, reddetmek zor olur."

"Onlarla konuş, sorun değil. Bu iyi. Bu gece dışarı çıkarsan, yalnız gitme. Bir kalıbı var, ama bu, onu değiştirip tanınmış bir muhabirin, özellikle de çalışmalarının berbat olduğunu yazan bir muhabirin peşine düşmeyeceği anlamına gelmez."

"Jake de seninle gelecek. Şu anda Mavis'in stüdyosunu deniyor. Onlar bitirdiğinden beri oraya gidip bakacak vaktim olmadı. Nasıldır?"

"O... tek kelimeyle muhteşem."

"Yakında oraya geleceğim. Şimdi seni rahatsız etmeyeceğim. Brownie'ni ye," diye ekledi Nadine çıkarken. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Küçük pembe kutuyu gözleriyle süzdü. Belki kullanabilirdi, ama şimdi değil. Bunun yerine, Janette Whithers/Chablis'i tahtasına ekledi.

Tahtayı ve defteri güncelledi ve hala brownie'yi görmezden gelerek daha fazla kahve aldı. Oturarak notu yazıp gönderdi.

Belki, diye düşündü, belki bu işe yarayabilirdi. Harvo'nun araç listesini açtı.

Umduğundan daha fazla marka ve model vardı, ama sedanları, iki koltuklu araçları, kompakt araçları ve spor arabaları eleyebilirdi.

Eve, Harvo'nun muhtemelen bir spor arabası olduğuna karar verdi. Hatta onu teslimat için kullanıyor olabilirdi. Ama cesedi atmak için, yeterli yük alanı olan bir minibüs veya arazi aracına ihtiyacı olacaktı.

Gözlerini ovuşturdu, omuzlarını silkti ve işe koyuldu.

Toplu taşıma sisteminin sağlam olduğu bir şehir olmasına rağmen, New Yorklular lüks araçlarını çok seviyorlardı.

Sıradan görünüşüne rağmen tüm özelliklere sahip bir DLE kullanan biri olarak, şikayet edemezdi.

En azından yüksek sesle.

Buna ek olarak, garajı bu tür araçlarla dolu bir adamla evlenmişti. Harvo'nun ultra araçlarının uzun listesini gözden geçirip sahiplik bilgilerini kontrol ederken, Roarke'un şahsi adına veya şirketlerine kayıtlı araçların sayısını kasten saymamayı tercih etti.

Zaten, onun tüm şirketlerinin isimlerini bildiğinden de şüpheliydi.

Bildiği araçları elledi, minibüsler, minivanlar ve arazi araçları dışında tüm araçları filtreledi. Ve hala yapması gereken çok iş olduğunu fark etti.

Roarke, işletmelere kayıtlı araçları olan tek kişi değildi. Katil de aynı durumda olabilir. Parası vardı, diye düşündü. Birisi, bir noktada, bu parayı kazanmış olmalıydı.

Bireyler için, en olası gördüğü bölgelerdeki adreslere kayıtlı araçları incelemeye karar verdi. Ancak işletmeler, kuruluşlar ve şirketler için, araştırmayı genişletmesi gerektiğini kabul etti. Tüm ilçeler, New Jersey ve Connecticut.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Merkezleri her yerde olabilir. Buradan başla," diye kendi kendine söyledi.

Ayağa kalktı, kahve aldı. Tahtayı inceledi, pencereye doğru yürüdü.

Roarke'ın garajı doluydu, diye düşündü yine.

"Bilgisayar, mevcut verilerle, New York Eyaleti, New Jersey ve Connecticut'ta birden fazla araç kaydı olan kişi veya işletmeleri ara.

Anlaşıldı. Çalışıyor...

Etkilemek istiyor, diye düşündü. Etkileyici biri değil, ama olmak istiyor. Lüks arabalar. Cesetleri taşımak için yeterince büyük bir şey, tabii, ama parlak bir oyuncak istemiyor mu?

Arama tamamlandı.

Masasına geri dönerken, bağlantısı sinyal verdi.

"Dallas."

"Teğmen, ben Natalie Hornesby. Carter, kocamın uçağı rötar yaptı. Olanları ona anlatır anlatmaz daha erken bir uçuş rezervasyonu yaptı ve sizinle konuşmak, yardımcı olabileceğini görmek istedi. Ama rötar var ve ona size haber vereceğimi söyledim. Chicago'da fırtına var, bu yüzden bir iki saat daha orada kalabilir."

"Bana haber verdiğiniz için teşekkürler. Vardığında benimle iletişime geçebilir mi? Reddedilen sanat eserleri hakkında konuşabileceğim başka biri var mı?"

"Carter gerçekten tek yetkili kişi ve asistanı da onunla birlikte. Carter'ın işini, onun benim işimi bildiği kadar biliyorum, yani pek fazla değil. Galeri açık, ya da saat on birde açılacak ve görevli personel kesinlikle işbirliği yapacaktır. Ama gelen sanatçıları Carter'a veya asistanına yönlendireceklerdir."

Link üzerinden onun hafızasını zorlayabilirdi. Ama Yancy, doğrulanmış bir tanığın hafızasını zorlayacaktı.

"Anladım. Lütfen en kısa sürede benimle iletişime geçmesini söyleyin. Uçağı yine rötar yaparsa, bağlantı yoluyla onunla röportaj yapmak istiyorum."

"Uçuşu yine ertelenirse, sanırım patlayabilir. Olanlar yüzünden, o sırada burada olamadığı için çok üzgün. Döner dönmez benimle iletişime geçecek. Söz veriyorum."

Bunun için birkaç saat daha, diye düşündü tekrar otururken. Yancy için en azından birkaç saat daha. Bir yüz görmek istiyordu. Ama bir isim bulmak için çabalayacaktı.

Bağlantısı tekrar sinyal verdi ve Brendita Klein olarak okundu. "Teğmen Dallas. Bayan Klein, bana geri döndüğünüz için teşekkür ederim

"

"Hiç sorun değil, çünkü şu anda Barselona'da bir kaldırım masasında oturmuş, güzel bir kadeh şarap içiyorum."

Sarı saçları ve kocaman güneş gözlükleriyle sağlam görünümlü kadın, kırmızı şarap kadehini kaldırdı. "Ama size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Reddettiğiniz bir sanatçı," diye başladı Eve. "Beyaz erkek, yirmi beş ila otuz yaşlarında."

Brendita güneş gözlüklerini indirerek mizah dolu bulanık yeşil gözlerini ortaya çıkardı. "Sevgili teğmenim, galeride geçirdiğim on yıllar boyunca bu listenin ne kadar uzun olduğunu bir düşünün."

"Uzun kahverengi saçlar, koyu mavi gözler. Son bir iki yıl içinde. Kötü tavırları var."

"Böyle özelliklere sahip çok kişi var."

"Boyu yaklaşık 1,70, muhtemelen şık giyinir. Portre yapar, röportaj yaptığım diğerlerine göre pek iyi değildir ve kuzeyde başarılı bir sergi açtığını iddia etmiştir."

"Tamam, tamam." Dudaklarını büzerek, Brendita güneş gözlüklerini yerine taktı ve biraz daha şarap içti. "Bir fikir oluşmaya başladı."

"Bayan Klein, bu adamın üç kişiyi öldürdüğüne inanıyoruz. Hatırladığınız her şey onu durdurmamıza yardımcı olabilir."

"Ama baskı yapma," diye mırıldandı Brendita ve uçuşan saçlarını düzeltti. "Biliyorum Annie, ama... Karım bana böyle birinden şikayet ettiğimi hatırlatıyor. Ama onu göremiyorum. Genç, evet, ama çalışmaları kadar etkileyici değil."

"Sana adını, kartını, iletişim bilgilerini verdi mi?"

"Hayır, hayır, o konuda neredeyse eminim. Elimde en iyi ihtimalle belirsiz izlenimler var."

"Onları alacağım."

"Aile parası, çünkü kesinlikle kendi kazandığı bir şey değildi. Kibir, ego - aşırı derecede. Öfke, ancak çok fazla göstermeye dikkat ediyordu. İçinde vardı. Gözleri - garip bir şekilde,

rengini kesin olarak söyleyemem, ama gözlerinde eksik bir şey vardı. Yine, tablolardeki gibi."

Durakladı ve başını salladı. "Üzgünüm, beynim uzun bir tatilde, ama bunun ötesinde o beni etkilemedi ve sanırım en son geldiğinde aylar önceydi. Tabii doğru kişiyi düşünüyorsam. Parıltı çoğunlukla başarılı sergiyle övünmesinden ve..."

"Başka bir şey."

"Beni etkileyen başka bir şey daha söyledi. Neydi o? Ne?" Yine ekrandan gözlerini ayırdı. "Doğru, söyledim. Karım, şikayet ederken ona ana kuzusu dediğimi hatırlatıyor."

"Neden?"

"Geriye dönüp bakınca," diye mırıldandı, "bana öyle geliyor ki - ve tekrar söylüyorum, bu aylar önceydi, belki daha da uzun zaman önce, ama bana öyle geliyor ki, dramatik bir şekilde ayrılmadan önce annesinin galeriyi ve içindeki her şeyi satın alabileceğini söyledi."

Eve, *ana kuzusu kelimesini* not aldı ve vurguladı.

"Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim, ama dürüst olmak gerekirse onun yüzünü ya da getirdiği resimleri hatırlayamıyorum."

Eve biraz daha ısrar etti, ama Brendita doğruyu söylüyordu. Daha fazlasını hatırlamıyordu.

Konuşmadan sonra Eve notlarına baktı. Ve parmağıyla *mama' s boy' u* işaret etti.

"Bu da bir şey daha," diye mırıldandı. "Bir parça daha. Ve bir yere uyacak."

Ama şimdilik, dikkatini başka yöne çevirdi ve araçlarla ilgili arama sonuçlarına baktı.

"Tanrım, millet, metroya binin, otobüse binin, taksi çağırın."

Sinirini bastırdı ve araştırmaya devam etti.

Bazı şirketlerin bir filo, bazılarının ise birkaç aracı vardı. İkisini de göz ardı edemezdi. Bireyler iki ila on iki veya daha fazla arasında değişiyordu, ancak çoğu iki ila üç aralığındaydı.

Ayağa kalktı, volta atmaya başladı.

"O çalışmıyor, işi yok. Çalışma haftası yok. O bir sanatçı ve yemin ederim ki başkasının parasıyla lüks bir hayat sürüyor. Aile parası da bana çarpıyor. Annesinin parası... ve o şımarık bir evlat. Öyleyse neden bir minibüs veya kargo AT'si istesin ki? O genç, bekar... bekar olmalı. Kendi kafasında çok önemli biri."

On beş dakika boyunca aktif olarak ayaklarını uzatıp, gözlerini kapatıp düşünmek istedi. Ama zaman ve boş hayallerinin çerçevesi onu dolaşmaya devam etmeye itti.

"Bilgisayar, son iki yıl içinde satın alınan kargo arazi araçları, minibüsler ve minivanlar için sonuçları filtrele."

Anlaşıldı. Çalışıyor...

"Muhtemelen daha azdır," diye mırıldandı kendi kendine. "Ama çok daraltamayız. Bu konuyu bir süredir düşünüyor, ayrıntılı bir plan yapıyor. Gardirolar ve aksesuarlar hakkında en azından biraz araştırma yapması gerekiyordu. Yapmak zorundaydı."

Tekrar oturdu, birimini biraz canlandırmayı düşündü. "Hadi, hadi, bana bir şey ver."

Arama tamamlandı.

Tam öne eğilirken, ayak sesleri duydu. Ve o adımları tanıyarak ayağa kalktı.

"Komutan," dedi Whitney kapıdan içeri girdiğinde. "Teğmen. Bana gelmek için zaman ayırmanı istemedim"

"

İçeri girdi, iri yarı, geniş omuzlu, koyu tenli, koyu gözlü, kısa kesilmiş, gri saçlı bir adamdı. Takımı gibi, komutanlık da ona yakışıyordu.

"Sözlü rapor istemedim." Tahtasına doğru baktı. "Ama şimdi üç tane var ve üç sihirli sayıdır."

"Evet, efendim. Federal yardım talep edebiliriz. Şu an için bunu göz ardı ettim, çünkü birkaç saat içinde dördüncü bir kişi daha olabilir. Birden fazla olası açıdan araştırıyoruz."

Bu önemli saatleri FBI'ya brifing vermek için harcamak istemiyorum."

"Bu gece tekrar saldıracağına mı inanıyorsunuz?"

"Kaç tane planladığını bilemeyiz. Sadece üç tane planladığını varsayamayız."

"Katılıyorum. Peki ya bu yönler zamanında sonuç vermezse ve o birini daha öldürürse?" Hâlâ ona bakarak, AutoChef'ini işaret etti.

"Efendim."

O, onun için kahve programlarken, o da ekranını taramaya başladı. Ve pembe kutuyu gördü.

"O bir brownie mi?"

"Evet, efendim. İster misiniz?"

"Söyleyebileceğimden daha fazlası, ama o bilir. Her zaman bilir.

Anna'nın bir yöntemi var."

Karısının *tavırlarına* başını salladı ve kahveyi içmeye karar verdi.

"Kimse başka birinin hayatının alınmasını istemez," diye devam etti. "Tanrı biliyor ki, New York'ta bir seri katilin dolaşmasını istemiyoruz. Medya olayı kızıştırıyor. Ona Sanatçı diyorlar."

Tabii ki öyle, diye düşündü Eve. "Bunu çok sevecek. Bunu kutlayacak."

Whitney onun yürüme alanının yarısını kaplamamış olsaydı, o da volta atardı.

"Bu bir takdir, bir övgü. Ama medyanın yardımcı olabileceğine inanıyorum. Ne kadar çok uyarı ve bilgi olursa, bir sonraki hedefin ona gitme olasılığı o kadar azalır. Üç kurbanın da mali durumlarını inceledim. Üçü de genellikle gecede üç ila beş yüz dolar kazanıyordu. Üçü de daha fazla kazanabilecek ve kazandıkları da vardı, ama genel olarak bu aralıktaydı. Onları onunla gitmeye ikna etmek için, gecelik kazançlarından daha fazlasını teklif etmesi gerekiyordu. Bu yüzden üçü de gitti. Ama onlar uyarıldı ve bilgilendirilmedi."

O, onun kararını geçersiz kılabilirdi ve o da bunu kabul ederdi. O, bunun bir son tarihle dengeleneceğini umuyordu. Onun tüm raporlarını okuduğunu biliyordu, ama yine de argümanlarını sundu.

"Onun ne olduğunu biliyorum, Komutan. Zengin, şımarık ve en iyi ihtimalle ikinci sınıf bir sanatçı. Aile parası ve şımartıcı bir anne olduğunu düşünüyorum. Lüks bir araba kullanıyor, bence Tribeca'dan Village'a kadar olan bölgede, muhtemelen Chelsea'de yaşıyor. Özel bir evi var ve bu lüks bir ev çünkü daha azıyla yetinemez. Garajı veya ulaşım aracı için bir yeri olmalı. Bu, evin içinde olmalı.

"Bekâr, otuz yaşlarında, beyaz. Etki bırakmak istiyor ama bırakamıyor. İnsanlar onu ya da çalışmalarını pek hatırlamıyor. Kendini harika, sadece bir usta değil, yüzyıllar boyunca bu unvanı kazananlardan daha iyi görüyor.

"Öldürdüğü sanat eserini yaratmak için çok zaman, emek ve para harcadı. Kostümlerin kopyalanması için zaman, emek ve para harcadı. Her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde. Fransız ve İtalyan ipekleri ve satenleri, el yapımı İrlanda dantelleri... Ve bunların hepsi takip ediliyor. Kostümleri kimin yaptığını bulacağız ve onu bulacağız.

Onun hatası, ayrıntılara bu kadar titiz olması. Kurbanlar değil, onlar sadece uygun olmalı, yeterince yakın olmalı. Onlar sadece bir araç. Onların hayatlarını alıyor çünkü eserlerinde bu eksik.

"Peki ya geri kalanı?" Whitney kahvesini içerken ve onu izlerken devam etti. "Her şey tam olarak doğru olmalı, aksi takdirde kopyaladığı sanatçıdan daha iyi olduğunu kanıtlayamaz. Peruklar, şapkalar, kullanılan pigmentler. Pozu tam olarak sabitlemek için kullanılan yapıştırıcı ve teller. Fırçalar..."

Topuklarını döndü, orijinalin kopyasındaki fırçalara, suç mahallindeki fotoğrafa baktı.

"Orospu çocuğu! Bekle!"

Ofisten koşarak çıktı ve doğrudan Peabody'nin masasına gitti. "Fırçalar. On sekizinci yüzyıl Fransız sanatçısı fırçaları nereden bulabilir ki?"

"Ben..."

"Fransa! Kesin olmalı. Fransa'da özel fırçalar üreten kişi veya şirketlere odaklan. New York'u unut, gerisini de unut. Fransa.

York'u unut, gerisini de unut. Fransa. İlki, küpeli kız. Vermeer. Hollandalı, değil mi? Kıyafeti nereden almış olabilir?"

Saçlarını karıştırdı. "Kurbanın üzerindeki kumaş... Yine Fransız. Ama o zamanlar insanlar seyahat ediyordu. Ticaret yapıyorlardı. Ama birisi onu üretmiş olmalı... Orijinali."

"Kendisi yapmış olabilir."

"Olabilir, ama birisi onu yapmış olmalı." Ofiste volta atarken, bağlantısını çıkardı ve Roarke'yi aradı. "Zamanın yoksa söyle, başkasına veririm."

"Zaman ayıracağım. Ne için yapıyorum bunu?"

"Hollandalı ressam, o. Hollandalılar nereden geliyor?"

"Hollanda'dan, hayatım."

"Tamam, oradan. Kostümler, o resim için oradan yüksek kaliteli olanlar.

İkinci adam, Brit, değil mi? Yani..."

"Anlıyorum. Biraz zaman alacak. Sana geri döneceğim."

Bağlantıyı cebine geri koydu. "O böyle yapıyor. Kesin, hassas. Orijinaline olabildiğince yakın kopyalar ve bunu yayıyor. Tek bir kaynaktan büyük miktarda sipariş almıyor.

"Onları göndermeyecek. Herhangi bir değişiklik talep edemez, gönderirlerse kaynağında onları göremez ve hissedemez. Oraya gidip onları inceler, onaylar ve eve getirir. Özel servis."

Döndü. "Dedektif Carmichael, New York'tan Hollanda'ya, İngiltere'ye, Fransa'ya giden özel servisleri kontrol etmeye başlayın, büyük olasılıkla üçü için de tek bir yolculuk. Üçüyle de başlayın. Başka yerler de olabilir, ama bu üçü.

"Kahretsin, İrlanda. İrlanda'yı da ekleyin, dantelleri orada yaptırdı.

"Dedektif Hat, lüks oteller... Kahretsin, ikinci bir evi olabilir, ama bu dört yerde lüks oteller. İzlenimler," diye mırıldandı. "Eğer aksanı olsaydı, bunu hatırlarlardı. Aradığın kişi, dört yerde de kalmış, her birinde en fazla birkaç gece kalmış ve hepsi de..."

, her birinde birkaç geceden fazla kalmamış ve hepsi de..."

Tısladı. "Lanet olsun, daha fazla daraltamayız. Son iki yıl. Bulamıyorsanız, üç yıl ile çalışın. İki seyahat için bonus turu. Dedektif Trueheart, anladınız mı?"

"Anladım efendim."

"Peabody'nin kumaşların listesi var, metre cinsinden. Yirmili yaşların sonlarında, beyaz bir Amerikalı erkeğin bu kumaşları seçmek için şahsen gelip gelmediğini bilmek istiyorum. Aynı zaman diliminde. Üç yerden başlayın.

"Peabody."

"Üzerinde çalışıyorum. Fırçaları almış olmalı. Dallas, pigmentleri."

"Onları oradan aldı. Avrupa'dan. Baxter, New York, lüks peynir dükkanları. Aynı tarif. West Side'dan Chelsea'ye kadar. Saint-Nectaire peyniri."

"Burada kendimizi oldukça dışlanmış hissediyoruz, değil mi ortak?" "Üzgün ve yalnız," diye onayladı Reineke.

"Anlaşıldı mı?"

"Yeterince net. Bu pisliği yakalarsan, federaller payını isteyecek. Bence önce onu yakala."

"Elimde lüks araçların uzun bir listesi var. Sana Connecticut ve New Jersey'deki kayıtları gönderiyorum. Bir şirkete kayıtlıysa, genel merkezini bul ve aramaya ekle."

Ellerini ceplerine soktu. "Hepsini çapraz kontrol edeceğiz. McNab potansiyel konutları araştırıyor, onu da ekle. Bu pislik orada, hepsinde var ve ortaya çıkacak. Onu yakalayacağız.

"Dedektif Yancy, yüzünde bir tanıkla çalışıyor," diye ekledi. "Bu konuda yardımcı olabilecek başka biri daha geliyor."

Elini cebinden çıkardı, saati kontrol etti. Zihninde küfretti.

"Muhtemelen bir sonraki kurbanını seçmeden önce yaklaşık dokuz saatimiz var. Önce onu yakalamak istiyorum. Onu bulun."

Döndü, Whitney'i gördü ve onu tamamen unuttuğunu fark etti. "Efendim, özür dilerim."

"İşini yaptığın için mi? Gerek yok. Dokuz saat demiştin. Öldürmeden önce kaç tane var?"

"On dört, efendim, belki daha az."

"On iki tane var. Fazla mesai yapabilirsiniz." Bullpen'e başını salladı. "İşinizi halledin," dedi ve dışarı çıktı.

"Öğleden sonra yapılacak operasyon brifingine hazır olun. Komutanı duyunuz. İşinizi bitirin."

O da gelecekti, diye düşündü kadın ofisine dönerken. Egosu onu en az onun kadar sıkı saracaktı.

Daha fazla kahve aldı, oturdu, sonra araçlarla ilgili verileri Jenkinson ve Reineke'ye gönderdi.

Ve pembe kutuyu gözetledi.

Eve kutuyu açtığı anda, yine birinin geldiğini duydu. Topuklu ayakkabı sesi.

"Şimdi ne var?"

Reo, iş kıyafetiyle hiç uyuşmayan, cesur kırmızı topuklu ayakkabılarla içeri girdi.

Eve bunun kasıtlı olduğunu düşündü.

"Uluslararası tutuklama emirlerini aldım. Kolay olmadı, hoş da değildi, ama aldım."

Eve, belki artık gerekli değildir diye düşündü (ama söylemedi), ama yine de kullanışlıdır. "Hollanda için bir tane gerekebilir."

Reo sadece iç geçirdi. "Sana vururdum, ama sen daha sert vururdun." "Evet, vururdum."

Reo gözlerini kısarak baktı. "Bu brownie çok iyiymiş. Bu tutuklama emirlerini almak için ne kadar zaman ve emek harcadığımı söylemiş miydin?"

Eve brownie'yi ikiye böldü ve birini uzattı. "Arama, el koyma ve tutuklama emri de gerekecek."

"Onu yakaladın mı? Bu sabah yine saldırmış diye duydum. Mahkeme erken ara verdi."

"Henüz değil, ama yapacağız. Çekmemiz gereken çok fazla iyi ve sağlam hat var. Ve gerçekten çekmeye başlamam gerekiyor."

"Bir kahve alayım, sonra giderim." "Tamam."

Reo, programlandığı gibi yanına geldi. "Yeni evi görmeye gidiyorum."

"O ayakkabılarla oraya yürüyecek misin?"

Reo, çantasının askısını omzuna daha sıkı bir şekilde bağladı. Bir eliyle kahve kabını aldı, diğer eliyle yarım brownie'yi ısırmaya çalıştı.

"Senin süper güçlerin var, benim de. Adı ve yeri belli olduğunda bana haber ver."

Eve ekledi, çıkardı, çapraz kontrol etti. Zaman geçtikçe liste yavaş yavaş kısaldı.

Masasındaki bağlantı sinyali geldiğinde, ekranda Carter Morganstern'i gördü ve telefonu kapı.

"Bay Morganstern, ben Teğmen Dallas, bana geri döndüğünüz için teşekkürler."

"Az önce geldim. Tanrım, biri evimin ön bahçesine ölü bir kadın bırakmış, karım ve çocuklarım evde yalnız!"

"Evet, efendim. İhtiyacım olan..."

"Ben burada değildim, sonra eve gelemedim. Güvenlik sistemimiz var. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum."

"Size cevap vereceğim. Bay Morganstern..."

"Nat, onun patronuyla evli olduğunu söylüyor."

"Doğru. Ben de bu olayın baş soruşturmacısıyım."

"Neden biri birini öldürüp onu benim evime bıraksın ki?"

"Sanırım galeriniz yüzünden hedef alındınız. Bay Morganstern, lütfen," diye sözünü kesti, "Bunun çok stresli olduğunu anlıyorum."

"Bu, bugüne kadar yaşadıklarımı anlatmaya yetmez. Özür dilerim." Adamın nefes aldığını duydu. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Galerimiz mi? Tanrım, bizim için mi çalışıyordu? Henüz hepsini kontrol etmedim..."

"Hayır, efendim. Merkez'e gelerseniz, size açıklayabilirim. Yardıma ihtiyacımız var. Sorumlu kişinin

galerinizin onun sanat eserlerini kabul etmesini umduğunu, ancak reddedildiğini düşünüyoruz." "Tanrım, bu haftada birkaç kez oluyor.

nasıl olduğunu anlamıyorum... Tekrar özür dilerim. Evet, geleceğim."

"Mümkün olduğunca çabuk lütfen. Merkez Karakol, Cinayet Masası, Teğmen Dallas. Ziyaretçi kartınızı ayarlayacağım."

"Hemen geliyorum. O cevaplara ihtiyacım var." "Teşekkürler."

Peabody'nin geldiğini duydu.

"Carter Morganstern şimdi geliyor. Ona ziyaretçi kartı verin."

"Tamam. Dallas, fırçalarla ilgili bir şey buldum galiba. Sahibi, Paris'teki bir dükkân, şu anda yok. Bir partide. O ve karısının ellinci yıldönümü partisinde. Ama telefonu açan kadın - kapatmadan hemen önce yakaladım- Monsieur Cabot'un fırçalar üzerinde çalıştığını hatırladığını söyledi. Atölyesinde resmin bir baskısı olduğunu hatırlıyor çünkü en sevdiği resimlerden biriymiş."

"Siparişi veren adamı gördü mü, fırçaları aldı mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyor, ama tam emin değil. Aylar önce olduğunu düşünüyor. Ama Amerikalı bir sanatçıymış. Son altı ayın kayıtlarını kontrol etti. Daha eskiye gidemedi. Daha eski kayıtlara bakmak için dükkan sahibinin izni gerekiyor. Siparişi ya da ödemeyi bulamadı. Ama!"

Peabody her iki elinde iki parmağını kaldırdı ve salladı. "Videoyu izlemiş! Fransa'da ve videoyu izlemiş! Sanırım bu yüzden ilgilenmeye başladı. Sahibiyle iletişime geçecek ve bunun çok önemli olduğunu söyleyecek. Ona benim iletişim bilgilerimi verecek.

"O, Dallas. O olmalı."

"Öyle olacak. Aferin. Ziyaretçi kartını al. Morganstern gelene kadar Trueheart'a kumaşı çekmesine yardım et."

"O şirketler, henüz kapanmamışlarsa, yakında kapanacaklar."

"Çabuk çek ve Morganstern geldiğinde bana haber ver.

İvme kazandık. Bunu kaybetmeyeceğiz."

Saati kontrol etti. Biraz daha kahve aldı. İşine geri döndü.

On Yedinci Bölüm

Gururlu bir uykudan uyandıktan sonra Jonathan Harper Ebersole, çatı bahçesinde brunch'ın tadını çıkardı. Üç ev droidinden biri bahçeyi bakıyordu ve yıl boyunca yemyeşil kalmasını sağlıyordu. İlk dondan bahara kadar, geri çekilebilir cam, bitkileri ve cüce ağaçları soğuktan koruyordu.

Ama Jonathan, bu koruma kaldırıldığında ve onu şehrin bu kısmının muhteşem manzarasından hiçbir şeyin ayırmadığında en çok hoşlanıyordu.

İnsanların sokaktan yukarıya ya da pencerelerinden dışarıya bakarak onu kıskandıklarını, merak ettiklerini ve hayran olduklarını hayal etmeyi severdi.

Arada sırada bir şövale getirip *açık havada* resim yapardı ve sanatını yaparken görülebileceğini ve daha da çok kıskanılacağını bilmenin keyfini çıkarırdı.

Sevilmektense kıskanılmayı tercih ederdi. Onun görüşüne göre aşk, zaman, ilgi ve tepki gerektiriyordu ve o bunlara enerji harcamak istemiyordu.

Eylül güneşinin sıcaklığında rahatça oturmuş, çift espresso ile güçlendirilmiş kapuçinosunu yudumlarken, bu tür işlerle ilgilenen droidin hazırladığı frittata'yı yiyordu.

Gururla ve heyecanla, yemek yerken medya haberlerini taradı. Böyle bir şöhret beklemiyordu! Portre serisini açıklamadan önce değil.

Sonuçta, elinden çıkardığı modeller hiç kimse değildi. Hiç kimse, diye düzeltti, onları özel yapana kadar. Onlara ölümsüzlük vermişti.

Ona Sanatçı diyorlardı. Sanatçı, ve bu onun kanında şarap gibi parıldıyordu. Tabii ki, tabii ki, mesele modeller değildi, onun yaratıcılığıydı.

Sadece dünyayı şok ederek uyandırması gerekiyordu ve bunu başardı.

Güneşin altında, şehri seyrediyordu ve New York'taki büyük sergisinde kalabalığı mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Eserlerine hayranlıkla bakacaklarını, onunla bir kelime konuşmak için yarışacaklarını ve onu öveceklerini.

Onun yeteneğine nasıl hayran kalacaklarını.

Onları, onu bu övgüyü beklemek zorunda bıraktıkları için, hepsini hor görebilirdi. Ama yine de bu övgüyü içselleştirecekti.

Onun eserleri dünyanın büyük müzelerinde sergilenecekti. Onun cömertliği sayesinde bağışlanacaktı.

Yasa bunu cinayet olarak kabul ederdi, ama yasa asla sanata karşı çıkmazdı — ya da annesinin onu korumak için ödeyeceği paraya.

Serisi tamamlanana kadar dikkatli olmaya, kendini korumaya devam etmek zorundaydı. Ama bir kez tamamlandığında?

Sadece doğuştan hak ettiği zenginlik ve lüks için değil, eşsiz yeteneği ve bununla birlikte dünyaya verdiği armağan için de kıskanılacaktı.

Jonathan Harper Ebersole. Sanatçı.

Sergiden sonra, kışın en azından bir kısmını Yeni Kaledonya'da geçirmeyi düşündü. Orada kendini yenileyebilir, şöhretin getirdiği yükümlülüklerden uzaklaşabilirdi. Sanat dünyası onun bir sonraki eserini merakla beklerken, o huzur içinde resim yapabiliyordu.

Tabii ki, orada bulunan aile evini bir veya iki ay kullanmak için annesine sorması gerekecekti. Ama annesi reddetmezdi.

Ona hiçbir şeyi reddetmezdi.

Ya da Fransız Alpleri'ndeki şatoda biraz zaman geçirebilir, tamamen farklı bir ortamda. Karla kaplı dağlar, buz mavisi göl, şömine ateşi.

Düşünmesi gereken bir şeydi, karar verdi. Ama her halükarda, biraz yalnızlığa, hayranlarının taleplerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kendisine ve yeteneğine odaklanmak için zamana.

İlhamla ve enerjiyle dolmuş olarak ayağa kalktı. Yakında adını kutlayacak olan şehre son bir kez baktı.

Çalışmaları sadece onun sevinci ve tutkusu değil, aynı zamanda görevi olduğu için doğrudan stüdyosuna gitti.

Üç tuvali açtı ve zevkle her birinin ilerlemesini inceledi. Sonra uzun kırmızı cüppe, fırfırlı yakalı ve manşetli beyaz gömlek, işlemeli terlikleri incelemek için yanlarına gitti.

Bu gece, birkaç hafta süren seçim sürecinin ardından bulduğu bir mankenle bunları dolduracaktı. Yüz elbette önemliydi. Mankenin koyu sakalı biraz doldurulması gerekecekti. Ama bunu ve peruğu da hazırlamıştı.

Ama bunun için eller. Eller zarif olmalıydı. Dar, uzun parmaklı, şehvetli. Droidin yardımıyla bile tam boyunu sergilemek bu kadar zor olması üzücüydü.

Ama yine de, model sergisi esasen resim için bir reklamdan ibaretti.

Tuvaline geri döndü.

Bugün ilkini bitirecekti. Eğer iyi giderse, ki gideceğini biliyordu, ikincisine geçecekti. Onun için en önemli şey, dördüncü modeli stüdyosuna getirmeden önce ilkini bitirmek, bu başarıyı elde etmektir.

Pigmentlerini, yağını seçti, boylarını özenle karıştırdı. Paletine seçtiklerini koydu, fırçasını eline aldı ve çalışmaya başladı. Boyalı gözler onu çalışırken izliyordu. Onun zihninde, ona minnetle bakıyorlardı.

Ve zihninde, kadının şöyle dediğini duydu: "Ben bir hiçtim. Kimseydim. Beni güzelleştirdin. Beni değerli kıldın."

Beni ölümsüz yaptın."

"Evet," diye mırıldandı, kızın dudaklarına dikkatlice beyaz bir parıltı eklerken. "Evet, yaptım." Aynı beyazla, inci küpeye bir vurgu ekledi.

Fırçayı değiştirerek, türbanın mavisine dikkatini ve becerisini vererek kıvrımları ve gölgeleri ortaya çıkardı.

Sonra altın rengi, omuz boyunca biraz daha açık, beyaz yakaya karşı biraz daha açık.

Kendi parlaklığıyla ışıldadığını, kendi kararlılığıyla enerji dolu olduğunu hissetti.

Sonunda geri adım attığında, gözlerinin arkasında yaşlar yanıyordu.

"Sen muhteşemsin. Seni ben yarattım. Sana hayat verdim, ve bu hayat asla sona ermeyecek."

Elinin tersiyle gözlerini sildikten sonra fırçalarını temizledi. Sadece droidi çağırıp, enerji hapi olarak gördüğü çift espresso'yu getirmesini söylemek için bir an durdu.

Bu enerji patlamasının onu bir sonraki işine kadar götürmesini istiyordu.

İçerken, bağlantısı çaldı. Ekranı baktığında, annesinin adını gördü.

Görmezden gelebilir, ama... Önce gözlerini tavana dikti, sonra cevap verdi. Bunu, kış tatili için ada mı dağlar mı arasında karar vermek için bir işaret olarak görebilirdi.

"Anne! Tam da seni düşünüyordum!"

Annesinin konuşmasına izin verdi, beklediği gibi güldü, beklediği gibi ailenin geri kalanını sordu. Onu nasıl manipüle edeceğini bildiği için, konuşmayı yavaş yavaş istediği yöne çevirdi.

"Zamanlaman çok iyi, anne. Ben de tam kısa bir mola vermiştim. İşlerim çok iyi gidiyor. Bir dizi portre üzerinde çalışıyorum ve şimdiden büyük ilgi görüyorlar, anne. Sekiz parçalık bir seri planladım ve New York'taki sergim için bitirmeyi umuyorum."

"Canım! Bu harika!" Phoebe Harper'ın, oğlu gibi derin ve koyu mavi gözleri gururla parladı. "Sergin nerede? Ne zaman? Bilirsin, bunu hayatta kaçırmam!"

"Her şey hazır olduğunda sana ayrıntıları anlatırım. Sen benim eşimsin, babam ise kenarda durmak zorunda kalacak."

"Jonathan." Güldü. "Seninle gurur duyuyorum. Sana her zaman büyük işler başaracağını söylemedim mi?"

Aslında biraz duygusal bir an yaşadı. "Her zaman söyledin. Sen her zaman dünyadaki hiç kimse gibi anlamışsındır."

"Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu ve bunu ne kadar hak ettiğini biliyorum. Hayalinden asla vazgeçmedin. Ve seni bu kadar mutlu görmek ve duymak beni çok mutlu ediyor, canım. Ama biraz yorgun görünüyorsun."

"Sanat, anne, çok yorucu ama aynı zamanda çok özgürleştirici."

"Umarım yeterince uyuyorsundur. Ve kendine zaman ayırıp, biraz dinleniyorsundur. Annelerin endişelendiğini bilirsin."

"Dizi bittiğinde biraz zaman ayıracağım. Aslında, gösterimden sonra bir molaya ihtiyacım var. Belki bu kış bir ay kadar Yeni Kaledonya'daki evi kullanabilirim. Enerji depolamak, şehirden uzaklaşmak için. Baskı olmadan resim yapmak, tropikal esintileri içime çekmek için."

"Tabii ki yapabilirsin. Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa, bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Baban ve ben, yılbaşından sonra tüm ailenin birkaç hafta oraya gitmesini umuyorduk. Birlikte biraz zaman geçiririz, sonra sen birkaç hafta daha kalabilirsin. Ne dersin?"

Korkunç. Ve mümkünse aile toplantısından kaçmak için bir bahane bulurdu.

Kız kardeşleri sadece sinir bozucu değil, aynı zamanda rakipti.

"Kulağa harika geliyor. Sen en iyisisin. Seni çok özledim, bütün gün seninle konuşabilirim! Ama işime dönmem lazım anne. Aslında birazdan bir model getireceğim."

"Meşgul olmana sevindim Jonathan. Bazı hayal kırıklıkları yaşadığını biliyorum ve bunun hassas kalbini nasıl inciteceğini merak ediyordum. Artık başarını kutlayabilirim. Bu arada, benim küçük oğluma iyi bak. Onu çok seviyorum."

"O da seni çok seviyor. Hoşça kal anne."

Telefonu bir kenara koyduktan sonra, yine gözlerini devirdi. Eh, *bu da* halloldu.

Saati kontrol etti, öğleden sonra hızla geçiyordu. Sonra bir sonraki tuvali ve çocuğu baktı. Ruh hali yeniden yükseldi.

"Sana bir saat kadar daha zaman ayırabilirim, sonra beklemek zorunda kalacaksın. Ama merak etme," diye ekledi boyalarını karıştırmaya başlarken. "Ben bitirdiğimde muhteşem olacaksın."

★ ★ ★

Peabody, Eve'in ofisine girdi. "Carter

Morganstern geldi." "Sonunda."

"Özür diledi. Şehrin diğer ucunda trafik sıkışıklığına takılmış."

"Neyse. Bana bir saniye ver. Onu salona götür. Hemen geliyorum. Fırça adam ne oldu?"

"Dükkânına gidiyor. Kayıtları kontrol edecek, ama siparişi ve çevirmenin dediğine göre siparişi alan genç adamı hatırlıyor. Nakit ödemiş. Siparişte veya makbuzun kopyasında bir isim olup olmadığını kontrol edecek."

"Eğer bir isim bulamazsak, elinden geldiğince iyi bir tarif al. İki dakika."

Peabody ayrıldığında Eve yaptığı işi bitirdi ve Reineke ile Jenkinson'a gönderdi.

Ve saate baktı.

Şanslıysalar altı saat, şanssızlarsa beş saat.

Bullpen'e çıktı.

"Jenkinson. Sana ve Reineke'ye araç aramamdan en olası sonuçları gönderdim. Birkaç tanesine indirdim. Üç şirket, iki kişi. Ben galeri sahibi ile konuşurken sen de bunları seninkilere ekle."

"Tamam."

"Dallas?" Santiago şapkasının kenarını itti. "Otellerden kaçamak cevaplar alıyorum. Konukların isimlerini vermek istemiyorlar."

"Özel servisler de aynı," diye ekledi Carmichael. "İsrar ediyorum ama tüm cazibemi kullanıyorum."

"İsrar etmeye devam et." Trueheart'a baktı.

Link'inde konuşmanın ortasında, elini kaldırdı ve sağa sola salladı.

Sonra Baxter.

"Henüz bir sonuç yok, ama eleme yapıyorum."

Onları bırakıp salona indi.

Carter Morganstern, dünyadan bıkmış bir adam gibi görünüyordu. Onu anlayabilirdi.

Yüzünde 24 saatlik sakal izleri olan, dalgalı koyu sarı saçları vardı. Mavi gözlerinin altında gölgeler vardı ve uzun ağzı çatık bir ifadeyle duruyordu.

"Bay Morganstern." Eve, Peabody ile oturduğu masaya doğru yürüdü, önünde bir fincan kahve vardı. Peabody akıllıca su içmeyi tercih etmişti. "Teğmen Dallas. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Metroyla gelmeliydim. Trafikte sıkışıp kaldım, trafiğin açılacağını düşünerek bekledim. Takside neredeyse uyuyakaldım, bir kez daha özür dilerim."

"Gerek yok." Oturdu. "Evinizde öldürülen ve bırakılan kadın, bizim tahminimize göre, model olarak işe alınmıştı. Dün gece bir sanatçının modeli olarak. Lisanslı bir eskorttu."

"Anlamıyorum."

"Bu şekilde öldürülen ve bir galeri sahibinin evinde veya galeride bırakılan üçüncü lisanslı eskort. Her durumda, kurban bir tabloyu taklit edecek şekilde giydirilmiş ve poz vermiş."

Eve resmi gösterdi. "Onu tanıyor musun?"

"Tanrım. Hayır, onu tanımıyorum, ama bu '*Hasır Şapkalı Otoportre*'. Demek istediğim, o resimdeki gibi giyinmiş ve poz vermiş. Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Onun, eserlerini galeride sergileyemeyen başarısız bir sanatçı olduğunu düşünüyoruz. Senin galerinde mesela. Evet ya da hayır kararını veren kişi sensin, değil mi?"

"Kahretsin." Yüzünü kapattı, ovuşturdu, sonra kahvesini aldı. "Bu kahve berbat."

"Gerçekten öyle." Peabody gülümsedi. "Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Gerek yok."

"Dedektif? Bay Morganstern'e ofisimden kahve getirin. Oradaki çok daha iyidir," diye ekledi Eve.

"Teşekkürler." Peabody ayrılırken dikkatlice nefes verdi. "Evet, son kararı ben veririm. Normalde acenteler aracılığıyla veya tavsiye üzerine çalışırız, ama bir şey gelirse, asistanım uygun bulursa, bana getirir."

"Asistanınız. Adını öğrenebilir miyim?"

"Tabii. Travis Barry."

"Yani bir sanatçı kendi başına bir eser getirirse ilk durağı Bay Barry mi olur?"

"Genellikle, her zaman değil. Galeride olabilirim ve ilk bakışı ben yapabilirim."

"Oradan başlayalım. Yirmi beş ile otuz yaşları arasında, koyu mavi gözlü, uzun kahverengi saçlı beyaz bir erkek arıyoruz. Bu tanıma uyan birini hatırlayan diğer galeriler, onun eserlerinin yeterince iyi olmadığını söylediler."

"Tamam, bir düşüneyim. Dinle, Travis'i etiketleyip ona bu işi versem nasıl olur?"

"Bu harika olur."

O telefonu ederken, Peabody kahveyi getirdi. Carter hızlıca bir yudum aldı. Sonra gözlerini kapattı.

"Tanrı ikinizi de korusun. Bu kahve. Hey, Travis, hafızanı bankalarına yükle. Gelecek vaat eden sanatçı, beyaz adam, yirmili yaşların

yirmili yaşların sonunda, koyu mavi gözlü, uzun kahverengi saçlı. Onu reddettim."

"Tanrım, Carter. Yılda bir düzine kadar böyle vaka olabilir. Belki daha fazlasını."

"Evet, ama bu önemli. Beynim tüm bunlardan dolayı karışık."

"Sanat eseri muhtemelen portrelerdi," diye ekledi Eve. "İyi giyinmiş olmalı. Zengin bir adamın gündelik kıyafetleri. Gözleri? Çok koyu mavi ve belki de biraz tuhaf. O anda sana biraz heyecan veren bir şey."

"Portreler." Bağlantı üzerinden Carter'ın asistanı kaşlarını çattı. "Belki... O adam olabilir... Evet, muhtemelen yirmili yaşların sonlarında... Saçları topuzluydu, gözleri... Evet, hatırlıyorum. Resim... Hiç hatırlamıyorum... Ama onu nazikçe reddetmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Muhtemelen o sırada yeni sanatçılar kabul etmediğimizi söyledim."

"Sana bu konuda uyarmıştım."

"Evet, ama ben yufka yürekliyim. Tekrar geldi, bu da senin haklı olduğunu kanıtlıyor, Carter. İkimiz de oradaydık, sen de bir baktın. Hayır demenin dışında tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum. Aylar önceydi. Belki de bir yıl önce."

"Ama sonra bana onda ürkütücü bir şey olduğunu söyledin."

"O adam! Evet, anladım. Bana kötü bir his verdi. Eğer işime yarasaydı, bir tablo almaktan vazgeçmezdim. Ama yaramadı. Eseri de hatırlamıyorum."

"Yine de sanatçıyı hatırlıyor musun?"

"Evet. Şey, aşağı yukarı. Tamamen net bir şekilde hatırladığımı söyleyemem, ama bana onun bir resmini gösterirseniz tanıyacağımı düşünüyorum."

"Üzerinde çalışıyoruz. Polis ressamıyla çalışmak ister misin?"

"Neredeyse kapımın önüne ölü bir kadın bıraktı. Ne isterseniz yaparım. Onu kendim çizebilirim belki. Emin değilim, ama belki. Kullanabileceğim bir şeyiniz varsa,

denerim. Trav? Belki bizimle kalabilirsin. Benim hatırlamadığım bir şeyi sen hatırlayabilirsin."

"Tabii ki kalabilirim."

"Sana bir şeyler getireyim." Peabody ayağa kalktı ve aceleyle dışarı çıktı.

"Bence benden biraz daha kısaydı," dedi Travis. "Ben 1,78 boyundayım. Senden daha kısaydı, Carter. Eminim."

"Ben 1,83 boyundayım. Evet, sanırım doğru. Bu yardımcı oldu mu?"

"Her şey yardımcı olur."

Peabody bir eskiz defteri ve bir kalem getirdi. "Masamda vardı."

Carter sayfaları çevirdi, Peabody'nin su öğesinin çiziminde durdu. "Bu oldukça iyi." Eve'in gördüğü bir başka çizim ise arka bahçenin çizimiydi. "Bu da öyle."

"Teşekkürler. Merak etme, bunları galerine getirmeyeceğim."

"Nat böyle bir bahçeye bayılırdı."

Boş bir sayfaya döndü. "Tamam. Bildiğim şeylerden başlayayım. Saçları topuzlu, değil mi Travis?"

"İlk sefer olduğunu biliyorum, ikinci seferden emin değilim."

"Eminim. Yüzünde sakal yok. Yüz şekli..."

... Tam olarak göremediğim için oval diyorum. Tıraşlı, evet. Sakal yok, yüzünde kıl yok. Ama gözler. Rengini hatırladığımdan emin değilim, ama şeklini hatırlıyorum. Dediğin gibi, bir tuhafılık vardı. Derin çukurlu," diye mırıldandı çalışırken. "Ağır göz kapakları. Pürüzsüz, çizgisiz. Genç. Şımartılmış mı? Neden bunu söylemek istiyorum? Bilmiyorum.

"Kaşlar... evet, evet, evet. Görebiliyorum. Saçlarından daha koyu olabilir. Böyle kavisli, sanırım. Evet, sanırım. Çizgiler konusunda yanılmışım. Burada, kaşların arasında bir tane var. O lanet olası çizgi. Üzgünüm."

Bir dakika durakladı. "Ben öyle düşünüyorum. Çok kaşlarını çatıp somurtunca çıkan çizgi, çünkü... siktir et —benim istediğim gibi olsun."

Çizimi çevirdi. "Görüyor musun, Travis?"

"Evet. Keşke daha iyi hatırlayabilseydim, ama gerçekten gözlerin var bence."

"Teğmen?"

O tarafa baktı ve Yancy'yi gördü. "Bir dakika izin verin. Devam edin."

"Böldüğüm için özür dilerim. Zeka mı? Denedim. Elimdeki tüm numaraları kullandım, o da denedi. Sonuç ne mi? En iyi ihtimalle yüzde elli yüzde elli diyorum."

Bir eskiz çıkardı.

"Gözler."

"Evet, bu konuda daha kendinden emindi. Saçları konusunda da. Diğer her konuda çelişkiliydi, kendini sorguluyordu. Ten rengi ve yaklaşık yaşı hariç. Tıraşlı ve ince yapılı olduğunu düşünüyor."

"Benimle." Eve eliyle işaret ederek masaya geri döndü.

"Bay Morganstern."

"Carter. Kocanız, karımın patronu. Burun konusunda emin değilim, ama sanırım..."

"Carter, bu Dedektif Yancy. O bir polis ressamı. Elimizdeki en iyisi. Bugün birlikte çalıştığı tanık, şüpheliyi iyi hatırlamıyordu. Ama bunu yaptı."

Eve, Carter'a çizimi uzattı. "Gözler... Gözler yüzde yüz doğru. Ama kaşların arasında bir çizgi var ve daha koyu... Bence öyle... Ve daha kavisli. Ve bence... Kahretsin. Yanılmıyorsam, yüzü daha oval... Bu benim ilk içgüdümdü ve bence doğru. Daha oval, biraz ince, ama oval ve çenesi yumuşak."

Eve'e bir bakış attıktan sonra Yancy oturdu. "Buna daha mı benziyor?" dedi ve çizimi düzeltti.

"Evet, sanırım... biraz daha zayıf. Nasıl duyulacağını biliyorum, ama yine de söyleyeceğim. Yemekle ilgisi olmayan aç bir bakışı vardı. Ve saçları yukarıda, topuz yapılmıştı, onu gördüğümde böyle aşağıda değildi. Onu gördük."

"Tamam. Baştan başlayalım."

"Sizi yalnız bırakacağım. Teşekkürler Carter, çok yardımcı oldun. Yardım ettiğiniz için teşekkürler Bay Barry."

"Bu korkunç," dedi Travis. "Ama aynı zamanda soğuk da."

"Bu işe yarayacak," dedi Eve, Peabody'ye ayrılırken. "Yancy'nin diğer tanıktan aldığı bilgilerle, burada bir araya getirecekleri bilgiler arasında, bu işe yarayacak."

Adımlarını hızlandırdı. "Zamanında işe yaraması gerekiyor. Bize bir konferans odası ayarla, Peabody. Altı alanda da eşliğindeyiz. Bir şeyler olacak."

O, açık ofise geri döndüğünde, Trueheart elini kaldırdı.

Eve, üzerindeki yeşil rengin çoğunu yıkadıklarını düşündü, ama Dedektif Troy Trueheart yine de kibar ve ciddiye.

"Konuş."

"Geç saatlere kadar çalışan ve bağlantıya cevap veren bir kadınla şans eseri karşılaştım. Fransa'da. Envanter yapıyordu ve herkes gittikten sonra işini daha iyi halledebildiğini söyledi."

"Ve?"

"Onu hatırlıyor, Teğmen. Adını bilmiyor ve o evrakları bulamıyor, ama onu hatırlıyor. Onun hakkında ayrıntılı bir tarif aldım. Onu sevmemiş, kaba olduğunu söylemiş. Şımarık ve talepkar. Son kurbanın giydiği kostüm için oradan kumaş sipariş etmiş. Resmini bildiği için hatırlıyor ve yorum yapmış. O da bunun onu ilgilendirmediyini ve yerine gelmezse onu kovduracağını söylemiş."

"Hoş birine benziyor," diye mırıldandı Eve.

"Demek onu hatırlıyor. Amiriyle iletişime geçip sipariş kayıtlarına erişmesini isteyecek. Adamın Mart'ın ikinci haftasında geldiğini söyledi. Hatırlıyor çünkü arkadaşı o hafta sonu evlendi. Adamın geldiği haftadan sonraki hafta sonu.

"Bu iyi. Bir saat içinde cevap gelmezse, tekrar ara. Israr et."

"Bir tane buldum." Baxter elini kaldırmak yerine sırttı. "Fransız peyniri. Sürekli kaçıyordu, sonra Tribeca'da bir tane buldu. Tezgahtar onun düzenli bir müşteri olduğunu söyledi, tarifine uyuyor. Nakit ödüyor, ama neredeyse yürüyerek gidebilecek kadar yakın bir yerde yaşadığından emin. Yanında... tam olarak değil, ama hemen yanında... onu mahallede gördüğünden emin."

"Peabody, McNab'a Tribeca'yı araştırmasını söyle. Jenkinson." "Daraltıyoruz."

"Carmichael, Santiago, Mart'ı araştırın. Uçuşlar ve odalar. O zaman kumaşı sipariş etti. Hepsini almak için geri dönmek zorunda kaldı. Ne kadar sürer, Peabody? En iyi tahmin."

"Tanrım, *The Blue Boy* daha uzun sürerdi. Ama siparişleri yaymışsa... Üç veya dört hafta. Belki altı haftaya kadar."

"Üç haftaysa, orada kalabilir. Acele iş için para ödeyebilir."

"Muhtemelen dört hafta gibi bir şey olur, ama..." Peabody bağlantısını aldı. "Fırça adamı arıyor. Kahretsin." Masasına oturdu ve çevirmeni devreye soktu. "Ben Dedektif Peabody. Bana geri döndüğünüz için çok teşekkür ederim, Bay Cabot."

Omuzlarına kadar uzanan kar beyazı saçları ve ona yakışan gösterişli bıyıkları vardı.

Mavi gözleri parıltıyordu.

"Karım bunu yapmam gerektiğini söylüyor. Ve yıldönümümüzde karımla sevişmek istediğim için bunu yapıyorum. Depozito ve son faturayı nakit olarak ödüyor. Depozitoyu bu yılın 4 Mart'ında verecek, değil mi?"

"Efendim, adınız nedir?"

"Sanırım bu onun gerçek adı değil. Bir şaka, değil mi? Siparişin makbuzunu imzalarken -bunda ısrar ediyorum- J. H. Artiste olarak imzaladı. Artiste, anladınız mı? Sanırım bu bir şaka, değil mi?"

"Olabilir. Fırçaları ne zaman aldı?"

"Ah, bu bende var. 28 Mart. Bu kadar kısa sürede daha fazla ücret alıyorum, ama o kabul etti."

"Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şimdi eve gidip gelinimle sevişeceğim."

"Yıldönümün kutlu olsun."

"Oteller," diye tersledi Eve. "Paris'te, 4 Mart'tan 28 Mart'a kadar. Sahte ismi dene. Özel servisler, New York'tan Paris'e, aynı şekilde. Peabody, McNab'a Tribeca konutlarında *J.H.* Jenkinson baş harflerini taşıyanları araştırmasını söyle."

"*J.H.*, patron. Anlaşıldı."

"Baxter, pahalı peynirle ne gider?" "Pahalı şarap.

Şarap dükkanları, Tribeca. Bununla ilgilen."

"Araç listemi geri alacağım, ofisimde kontrol edeceğim."

Zaman, diye düşündü. Hâlâ zamanları vardı.

"Bilgisayar," masasına oturur oturmaz dedi, "*J* ve *H* harflerini içeren kayıtlar için mevcut araç tarihiyle arama yap."

Anlaşıldı. Çalışıyor...

"Çabuk ol," diye mırıldandı.

Tribeca'da saldırı yapmamıştı, ne kurbanlar ne de cesetler için. Evine çok yakındı. Orada yaşıyordu, orada alışveriş yapıyordu, muhtemelen oradaki galerileri gezip duruyordu.

Arama tamamlandı. Sonuç Justin Merrill Henry, yirmi dokuz yaşında, 74 Grove Street, kayıtlı araç markası Javlin, arazi aracı Summit, 2059 model numarası 45193. Başka eşleşme yok.

"Haritayı göster, Grove Street'i işaretle."

Harita ekrana geldiğinde, başını salladı.

"Tribeca değil. Yakın, ama değil. Bilgisayar, 74 Grove Street'i göster."

"Hayır, lanet olsun. Çoklu konut, garaj yok. Yine de. Bu adresteki Justin Merrill Henry'nin verilerini çalıştır."

Anlaşıldı. Çalışıyor...

"O değil. O değil, ama yine de kontrol etmek lazım." Ayağa kalktı, volta atmaya başladı.

Çalışma tamamlandı. Justin Merrill Henry, beyaz erkek, yirmi dokuz yaşında. Meslek, aktör. Şu anda Up to You adlı, bir durum komedisinde başrol oynuyor...

"Boş ver. Çalışmayı iptal et."

Anlaşıldı. Operasyon iptal edildi.

"Tamam, peki, baş harfleri uydurmuş olabilir ya da bunlar onun adından başka bir anlama gelebilir. Ya da araçlar onun adına kayıtlı değildir. Kişisel olarak değil. Para, aile parası. Aile işi."

Tekrar oturdu, baş harfleriyle işletmelere kayıtlı araçları denedi.

Hiçbir şey çıkmadı.

"Uzun şans. Bilgisayar, deneyin araçları kayıtlı J veya H ile başlayan isimlere sahip işletmelere kayıtlı araçları dene."

Anlaşıldı. Çalışıyor...

"Dönüyor, sadece dönüyor." Saçlarını itti. "Ama bir şey ortaya çıkacak. Burada çok fazla şey var ve bir şey tıklayacak."

Görev tamamlandı. İki sonuç. Hyperion Car Service, on iki kayıtlı araç, arama kriterlerine uyan iki kayıtlı araç. Make Rosari, 2058 model Luxe arazi aracı.

"Hyperion bir bir bir başka şirket veya kuruluşun bir kolu mu?"

Olumsuz.

"Hyperion'un finansal verileri. Kuruluş tarihi, mevcut değeri, sahipleri."

Bilgisayar çalışırken zamanın akıp gittiğini hissetti. Sonra sonucu taradı.

"Hayır, bununla Avrupa'yı gezemezsiniz. Sonraki sonuç."

Harper Grubu. Özel şirket, Homestyle Food, Nature's Gift, Mrs. Harper's dahil olmak üzere birçok yan kuruluşu olan küresel bir şirket...

"Dur. İşte bu, lanet olsun. Özel şirket—muhtemelen aile veya kısmen aile şirketi. Küresel. Mega mucho moolah. Kuruluş tarihi, mevcut değeri, sahipleri. Sonuçları PPC'ye gönder." Bullpen'e doğru büyük adımlarla yürüdü. "Harper Group, Harper Group ile çapraz

referansla Harper Group."

O konuşurken, Roarke içeri girdi. Roarke içeri girerken, Trueheart elini kaldırdı. Diğer elinde ise hala konuştuğu bağlantı cihazı vardı.

"Bir şey buldun," dedi Roarke'a.

"Sen de öyle, galiba. Harper Group. Kostümler için şirket kartını kullanmış. İmzası büyük ölçüde okunaksız olsa da, baş harfleri..."

"J ve H."

"J ve H," diye onayladı Roarke, "okunaklıydı."

"Siparişleri Mart ayında verdi."

"Ne kadar zekisin!"

"Teğmen, efendim. J.H. Harper Group kartı. Soyadının E veya S ile başladığını düşünüyorlar," diye ekledi Trueheart.

"Wine Flight'ı buldum." Baxter bağlantısını kapattı. "Tribeca. O düzenli bir müşteridir. Harper Group şirket kartı." "Peabody."

"McNab yolda. Feeney de onunla birlikte. Tribeca'da bir adres buldu, tek ailelik bir ev, garajı var. Harper Group'a ait."

Yancy'nin içeri girdiğini görmek için döndü, Carter onun yanındaydı. "Sanırım onu bulduk, Dallas."

"O çalıştıkça, ben de daha çok hatırladım. Onu görmeye başladım," dedi Carter. "Sanırım bu o, gerçekten öyle."

"Harper Group," diye bağırdı Carmichael. Yumruğunu havaya kaldırdı. "Şirket servisi, New York'tan Paris'e, 3 Mart. Dallas, Amsterdam'a uçtuğunu buldum. Takip ediyorum... Hadi, hadi. Evet. İki gün sonra, Amsterdam'dan Londra'ya. Ve, evet, işte burada, üç gün sonra, Londra'dan Paris'e. Orada bir hafta, hayır, sekiz gün. Sekiz. Sonra Paris'ten Floransa'ya, birkaç gün sonra Paris'e geri dönüyor."

Carmichael başını kaldırdı. "Bum!" Bir yumruk daha havaya kaldırdı. "Dallas, mekik 1 Nisan'da New York'a dönmeden önce tüm bu şehirleri tekrar ziyaret edecek."

"Nisan Şakası," dedi Santiago. "Otellerin gizlilik engellerini aşamıyorum, LT, ama hızlı bir yan gezi yaptım. Harper Group'un Paris'te bir evi, Floransa'nın dışında bir villası var. Amsterdam'da bir şey yok, ama Londra'da bir evleri var."

Eve, çatlak sadece genişlemedi, patladı diye düşündü.

"Yancy, bir masa bul ve yüz tanıma yap."

"Benimkini al." Jenkinson ayağa kalktı. "Toplantı odası ister misin patron?"

"Peabody rezervasyon

yaptı." "Bir tane."

"Gidip hazırlıkları yapmamı ister misin?"

"Yap şunu. Peabody, Jenkinson'la birlikte. Baxter, Harper Group hakkında her şeyi bul. Bana J.H.'yi bul, aile üyesi olacak, küçük oğlu, New York'ta yaşıyor."

"Aslında," diye başladı Roarke.

"Boş ver. Görünüşe göre sivilimiz halletmiş."

McNab, Feeney'den bir adım önde atladı. "Tribeca'daki adres, tam uyuyor. Harper Group'a ait. Kapak kapatılmış."

Feeney omuz silkti. "Karımın bu akşam kızlarla bir işi var. Ben de kalıp çocuğa yardım edeyim dedim."

"Bir isim istiyorum. Bir yüz istiyorum.

Roarke." "Jonathan Harper..."

"Ebersole! Bam!" Yancy'nin yumruğunu havaya kaldırma sırası gelmişti. "Aferin, Carter."

Biraz sersemlemiş görünen Carter, ofisi gözden geçirdi. "Her zaman böyle mi çalışır?"

"Bu gece öyle," dedi Eve. "Yardımanın için çok teşekkür ederim."

"Tabii." Eve'in elini sıktı. "Onu tutukladığınızda bize haber verir misiniz? Keşke sizinle gidip bunu görebilseydim."

"Evet evet ilk ilk hayır hayır ikincisine
ikincisineYap ulaşım ulaşım
"Sana bir araba bulacağım, Carter."
Roarke'a döndü. "Teşekkürler. Çok zor bir gün oldu." Eve, çok
zor bir gece olacağını tahmin ediyordu.

On sekizinci bölüm

Roarke, Carter'la birlikte dışarı çıktığında Eve, Feeney'e döndü. "Minibüsü ve McNab'ı kullanabilirim. İçeride olduğunu doğrulamamız gerekiyor ve güvenlik sistemini ve kilitleri kapatmamız gerekebilir."

"Çocuğu alabilirsin. Ben direksiyona geçip seninle geleceğim. Sheila geceyi orada geçirecek."

"Bana uyar. Geri kalanlarınız gidebilirsiniz. İyi iş çıkardınız."

"Hey, durun," dedi Baxter. "İyi iş çıkarıyoruz ama ? Hadi ama Dallas."

"O şımarık, korkak bir pislik. Onu alt etmek için bir ekibe ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre cezalandırılıyorz," diye ekledi Carmichael. "Ben ve şapkalı ortağım oldukça derinlere indik."

"Takedownlar, onlar sadece süs," diye ekledi Reineke.

"Fransız bir bayanla ipek ve hasır şapkalar hakkında konuştum." Trueheart samimi gülümsemesini ekledi.

"Siz de gelmek ister misiniz? Gelin. Başka biri ölürse, ilk gelenler dışarıda kalır."

"O sert bir patron, ama adil," diye bitirdi Baxter. "On dakika mola, sonra birinci konferans odasına."

Dışarı çıktı, koridorda Roarke ile karşılaştı. "Bana Ebersole'den bahset."

"Yirmi sekiz. Phoebe Harper ve Michael Ebersole'un en küçük çocuğu ve tek oğlu. İki ablası var. Biri

Laurin Ebersole, New York senatörü. Diğeri, Olivia Ebersole, sağlık takviyeleri bölümünün başkanı. Küçük kız kardeşi ile oğlu arasında yedi yaş fark var."

"Küçük kardeş, bebek oğul. Şirkette bir görevi var mı?"

"Hayır, gerçek anlamda bir şey yapmıyor. Önemli bir güven fonu var."

"Ne kadar büyük?"

"Çeyrek başına elli milyon."

"Hiçbir şey yapmadan yılda iki yüz milyon mu? Bu 'önemli'nin çok ötesinde."

"Otuz yaşına geldiğinde bu miktar ikiye katlanacak. Harper Grubu dördüncü nesilde, başarılı ve çeşitlilik gösteriyor. Ailesi gemiyi yönlendiriyor, ancak anneannesi ve dedesi de işin içinde. Aile, Hudson Vadisi'nde yaşıyor."

"Kuzeyde, tabii. Birisi, muhtemelen annesi, orada sanatını sergilemesi için ona para ödedi. Bir işi yok."

"Danışman olarak kayıtlı ve aile vakfının oy hakkı olan üyesi olarak başka bir gelir kaynağı var."

"Bir işi yok," diye tekrarladı Eve.

"Esasen, yok. Verilerinde New York'ta yaşayan bir sanatçı, portre ressamı olarak kayıtlı. Paris ve Floransa'da eğitim gördüğünü iddia ediyor. Evli değil, birlikte yaşadığı biri yok, çocuğu yok."

"Suçlu mu?" diye sordu, konferans odasının kapısında durarak. Çünkü, biliyordu ki, adam bakmış olacaktı.

"Görünürde yok."

"Güven fonu ve bana söylediğin sahte gelir kaynakları dışında başka finansal kaynakları var mı?"

"Aslında var."

Gergin olacaklarını bildiği için, iki elini hafifçe kadının omuzlarına koydu.

"Yaklaşık üç yıl önce anneannesi öldüğünde yaklaşık seksen milyon miras kaldı. Danışmanlık ve vakıf çalışmaları için - bu terimi geniş anlamıyla kullanıyorum -

Yılda yedi buçuk milyon daha ekliyor. Kira veya ipotek, emlak vergisi veya sigorta ödemiyor. Adına kayıtlı hiçbir aracı yok ve şirket kartını serbestçe kullanıyor.

"Yani paraya para demiyor ve masraflarının çoğunu ailesi karşılıyor. Anladım."

Saati tekrar kontrol etti. "Sorun yok. Mira'ya hologramla bağlanıp bağlanamayacağını soracağım. Eğer bağlanabilirse, sen ayarlayabilir misin?"

"Yapabilirim. Jenkinson'ın da doğruladığı gibi, kimsenin yemek yemeye vakti olmadı. Pizza yolda."

"Yapmamalısın... Boş ver. Onun evine ihtiyacım var. Dışarı, içi, güvenlik sistemi, kameraların yerleri. Bu zaman diliminde, çoktan dışarı çıkmış olabilir. Hedefi bu kadar çabuk öldürmez, ama çoktan dışarı çıkmış olabilir."

"Bunu sizin için ayarlayacağız, değil mi?" Yine elini omzuna koydu. "Önemli engellere rağmen, onu tespit etmeyi başardınız, birkaç gün içinde ona karşı gerçek bir uluslararası delil dağı topladınız. Ekibiniz olağanüstü, Teğmen, ve olağanüstü olan şey komuta ile başlar."

"Üç kişi öldü."

"Ve dördüncü kişi ölmeyecek. Ölülerini taşıyacaksın," diye mırıldandı, "ama kurtaracaklarını gözden kaçırma."

"Onu bir kafese tıkmak istiyorum."

"Ve onu oraya sen koyacaksın. O acınası bir adam, Eve, ama bu onu daha az acımasız yapmaz ve onu, sadece kaynaklarını öldürmek için kullanmasına izin vermekle kalmayıp, Mira'nın da sonuçlandıracağını tahmin ettiğim gibi, cinayet dahil istediği her şeye hakkı olduğunu hissedecek kadar şımartan milyarlarca dolarlık bir şirket tarafından korunuyor."

"Hepsi." Karnında bir ağrı hissetti. "Evet, hepsi. Whitney'e bilgi vermem lazım, sonra başlayabiliriz."

Komutanıyla iletişime geçmek için koridorda bekledi. "Adını, yüzünü ve adresini bulduk, efendim."

"Ve son teslim tarihine yetiştirdiniz. Benden ne yapmamı istersiniz?"

"İhtiyacım olan her şey var, Komutan. Reo ile iletişime geçip ekibe brifing vereceğim, sonra onu yakalayacağız."

"Gözaltına alındığında bana haber ver. Kim bu adam?"

"Jonathan Harper Ebersole. Ailesi, milyarlarca dolarlık bir küresel şirket olan Harper Group'un sahibi." "milyar dolarlık küresel bir şirket."

"Evet, Harper Group'u tanıyorum."

"Parayla satın alınabilecek en iyi avukat ekibini tutacak."

"Kanıtınız var mı?"

"Evet, efendim. Var. Onu şimdi getirebilirim, efendim. Ama..."

"Onu suçüstü yakalamak istiyorsun." O masa başında çalışıyor olabilir, ama Jack Whitney tam bir polisti. "Sıkı tutun."

"Bu bir risk, Komutan. Bence bu riski almaya değer." "Karar sizin, Teğmen. Reo ile iletişime geçeceğim. Gidip ekibinize brifing verin."

ekibine bilgi verin."

Karar onun, diye düşündü ve bağlantısını kapattı.

"McNab, şehirde Harper Group'a ait başka mülkler var mı bul. Sanat stüdyosu olarak kullanılabilecek her şeyi istiyorum."

"Onları bulduk, Teğmen. Upper East'te insanların pied-à-terre dediği bir yerleri var. Bir çatı katı. Şef bina yöneticisiyle konuştu. Aile, misafir veya yönetici geldiğinde kullanılıyor."

"O değil. Başka bir şey var mı?"

"Şehir merkezinde, Finans Bölgesi'nde ofisleri var ve binanın sahibi de onlar. İçinde konut yok."

"Hayır."

"Depoları var, biri Brooklyn'de, diğeri Kennedy'nin yanında. Konut yok, ürün depolama ve nakliye için kullanılıyor. Daha geniş bir arama yapmamızı istemediğiniz sürece hepsi bu kadar."

"Hayır, bu yeterli." Ve bu riskleri azalttı.

"Hedeflerini evine götürüyor. Peabody, şüpheliyi ekrana getir."

Gözler, diye düşündü. Gözleri pek normal değildi. Onun dışında, oldukça sıradan görünüyordu. Çirkin değildi, ama dikkat çekici de değildi, özellikle akılda kalıcı da değildi.

Dar bir yüz, yumuşak bir çene. Carter bu konuda haklıydı. Yüksek bir alın, kahverengi saçları geriye çekilmiş ve başının tepesinin hemen arkasında sıkı bir düğüm haline getirilmiş.

"Jonathan Harper Ebersole," diye başladı. "Yirmi sekiz yaşında, 1,73 boyunda, 135 kilo. Hiçbir şey yapmadan zengin olan zengin piç. Mira?" diye Roarke'a sordu.

"Sen istediğinde hazır." "Lütfen onu getir."

Mira'yı gündelik kıyafetlerle görmek onu her zaman şaşırtırdı. Takım elbise yerine, ayak bileklerinde kesilmiş pantolon, tenis ayakkabısı ve bol bir gömlek giyiyordu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. Mira."

"Memnuniyetle."

"Ebersole, Jonathan Harper, Harper Group'un sahibi ve işletmecisi olan Phoebe Harper ve Michael Ebersole'un en küçük çocuğu ve tek oğlu."

"Ah," dedi Mira. "Birkaç nesildir devam eden bir aile şirketi. Çok başarılı. Dennis'in çok sevdiği cipsleri ve kullandığımız organik bulaşık deterjanını üretiyorlar. Ayrıca çoğu evde bulunan birçok başka ürünü de üretiyorlar. Aile vakıfları da iyi işler yapıyor."

"O yapmıyor. Yıllık iki yüz milyon dolarlık bir tröst fonu, miras kalan para ve sahte danışmanlık ücretiyle yaşıyor, şirketin mülklerinden birinde bedava yaşıyor, şirketin sahip olduğu araçları kullanıyor, buna eminim. Şirket kartıyla, ne denir, sınırsız yetkiye sahip ve bunu öldürme planlarında oldukça fazla kullanıyor."

"İki ablası var. Biri ABD senatörü, diğeri Harper'ın birçok kolundan birinin başkanı. İkinci ablasından yedi yaş küçük."

Mira oturdu, bacak bacak üstüne attı.

"Şüpheli yirmi sekiz yaşında, aile evinde ücretsiz olarak yaşıyor, işi yok, ileri eğitim almıyor. Ve milyonlarca dolarlık yıllık bir güven fonuna sahipken, şirket kartını da sınırsız kullanabiliyor, doğru mu?"

"Evet."

"Konunun, ne kadar kötü olursa olsun, herhangi bir davranış veya karar için gerçek bir bedel ödemiş olması pek olası değil - sadece maddi olarak değil, herhangi bir şekilde. Tek oğul, iki başarılı abla."

"O evin prensi olduğuna bahse girerim," dedi Jenkinson.

"Katılıyorum," dedi Mira. "Kendini sanatçı olarak görmüş ve bu alanda başarılı olmasa da ailesi, ya da ailenin bazı üyeleri, onu şımartmaya devam etmiş. Bu şımartma, en azından kısmen, vicdan yoksunluğundan, sanatını bir şekilde kamuoyunun gözü önüne sermek amacıyla can almayı seçmesinden sorumlu. Her zaman, muhtemelen annesinden aldığı övgü ve hayranlığı hak ettiğini düşünüyor."

Hologramda Mira ekrandan Eve'e döndü. "O kolayca teslim olmayacak. Kimse onu durdurma, suçlama, cezalandırma hakkına sahip değil. Kesinlikle sanatını korumaya çalışacak ve başladığı işi bitirmek için elinden geleni yapacaktır."

"Bence bunun üstesinden gelebiliriz."

"Hiç şüphem yok. Eminim, ailesinin bulabileceği en iyi savunma avukatlarını tutacağını biliyordur. Ve onların bolca kaynağı var."

"Anladım. Bu yüzden bir sonraki hedefini ele geçirdikten sonra harekete geçeceğiz. Kaç avukat tutarlarsa tutsunlar, bir sonraki kurbanını kostümünü giydirip oraya koyduğunda 'masum' diye sızlanamazlar. Barbitüratları elinin altında olacak."

"Söylesene: Hedef için risk ne kadar büyük?"

"Hedefin bir şekilde tutuklanmasını engelleyebileceğine inanırsa, onu rehin almaya çalışabilir. Ama modele zarar vermek? Diğerlerinde olduğu gibi, işini bitiremez ya da kararını uygulayamaz, onları öldürmeden önce buna ihtiyacı vardır."

"On polis ve bir danışmana karşı, şımarık zengin çocuk katiline bahis oynuyorum."

Mira gülümsedi. "Ben de öyle yapardım."

"Bu sefer bir erkek olacak. Kız, erkek, kadın... Sıradaki bir erkek. Denge için. Dengeyi ister. Erkek ya da kadın, polisler oraya vardığında, zorla bir sokak LC'sini almaya çalışırsa? Elinde bir kavga olacak.

"Bir şey ters giderse, sorumluluk bana ait. Hiçbir şeyin ters gitmemesini sağlayayım. Evi görelim."

Etrafa bakındı. "Roarke nerede?"

"O ve Feeney dışarı çıktılar. Önce o programladı. Ben hallederim," dedi McNab.

Eve önce dış cepheyi inceledi. "Hepsi tek bir birim mi?"

"Üç katlı, çatısı erişilebilir ve garajı var," dedi McNab. "2054'te çok aileli konuttan tek aileli konuta dönüştürülmüş. Girişler, garaj, ön, arka ve batı tarafı var. Güvenlik sistemi var, Roarke'ın sistemlerinden biri."

"Kullanışlı."

"360 derece kameralar, anti-jam kalkanları, avuç içi ve retina tarayıcıları, tam kilitleme moduna sahip anti-hack dijital kilitler ve entegre alarm sistemi. Her şeyi var, tam anlamıyla."

"Ve biz de bu donanımı tasarlayan adamı yakaladık."

O konuşurken, Roarke ve Feeney içeri girdi. Oradaki tüm polisler gibi, o da ikisinin taşıdığı pizza kutularından gelen kokuyu almıştı.

Bunu bilmeliydi.

"McNab, iç mekanı hazırla, sonra beş dakika ara ver. Beş dakika, millet!"

Pizzanızı alın ve gürültü yapmayın."

Hologramda Mira, eğlenerek izledi. "Şimdi ben de pizza istiyorum."

Roarke ona gülümsedi. "Dennis'le konuştum, henüz akşam yemeği yemediğini söyledi. Seninki her an gelebilir. Adil olur," diye ekledi, Eve'in bakışları ekrandan kısa bir süreliğine ona takıldığında. "Sonuçta bu bir takım çalışması."

"Çok teşekkür ederim."

"Peabody, Ebersole bu adreste ne kadar süredir yaşıyor?"
Peabody elini kaldırdı. Sonra dilimi ve PPC'sini havada çevirdi.

"2054 yılının Eylül ayından beri." "Doğum tarihi ne zaman?"

"Ah... 28 Eylül 2033."

"Onlar onun için dönüştürdüler. Yirmi birinci yaş günü hediyesi." "Büyük olasılıkla," diye onayladı Mira. "Bu, hoşgörü gösterir, ama aynı zamanda şartlar da vardır. Orada yaşıyor, ama sahibi değıl. Eklemeliyim ki, güvenlik sisteminin seviyesi, onların -ve yine, ben anneye eğilimliyim- onu korumak için büyük çaba sarf edeceklerini gösteriyor.

"

"Otuzuna yaklaşıyor, ama çocuk gibi muamele görüyor. Şımarık bir çocuk gibi. Anlıyorum."

Roarke ona bir dilim pizza içeren bir tabak uzattı. Böylece ekranı incelerken pepperoni pizzasını yedi. Ve operasyonun stratejisini belirlemeye başladı.

"Onun güvenliğini aşmak ne kadar sürer?" diye sordu Roarke'a.

"Mmm. Biraz zaman alır. Feeney'nin ekipmanında birkaç ayar yapmam gerekecek, bu yüzden yüklemeyi önce bunun için yirmi dakika istiyorum. Sonra? Göz ve kulakları temizlemek için beş veya altı kişi sahada olmalı. Alarmları ve kameraları kapatmak için de yaklaşık aynı süre gerekir."

Durakladı, gözlerine baktı. "Bu, gizli bir giriş istediğini varsayarsak."

"Evet."

"Öyleyse, belki... mmm... kilitleme seçeneğini devre dışı bırakmak için beş dakika, sonra tüm kilitleri kaldırmak için en fazla iki ya da üç dakika."

"Yani, burada yirmi, orada yirmi."

O, onun için açtığı Pepsi'yi aldı ve içerken onu inceledi. "Merakımdan soruyorum, sistemi sen tasarlamamış olsaydın ne kadar sürerdi?"

Düşündü ve kendi tüpünden bir yudum aldı.

"Ah, varsayımsal olarak, ben bir hırsız olsaydım ve bir iş adamı ve polis danışmanı değıl de zeki bir hırsız olsaydım, sistemi iyice incelemek için birkaç gün, belki bir veya iki hafta isterdim. Sonra çeşitli katmanları geçmek için gerekli araçları tasarlamam gerekirdi

Bu da iki hafta, hatta bir ay daha sürebilir. Sonra mı? Sana söylediğim süre kadar."

Biraz pizza yedi. "Ama ne yazık ki, olağanüstü zeki olmadığım sürece, sistemin alt katmanlarından en az birini muhtemelen gözden kaçırırdım, çünkü bunlar tam da bunun için tasarlanmış. Yani o zaman, masraf ve çabadan sonra, muhtemelen hapishaneye düşerdim."

"Demek istediğin, onun neredeyse kusursuz bir sistemi var."

"Hiçbir şey kusursuz değildir, ama evet. Bu çok iyi bir sistem. Ve bizim sunduğumuz tüm güvenlik katmanlarını eklediler, hem de oldukça yüksek bir maliyetle."

Başını sallayarak, pizza yiyen polisleri gözden geçirdi.

"Potter'ın peşine düştüğümüz zamankinden farklı. Orada tüm ekibin yardımı gerekiyordu. İçeride bir çocuğu vardı ve silahları vardı. Eğitimliydi. Bu adam eğitilmiş değil, silahlı olması da olası değil. Kendini savunmayı bilmesi gereken bir sokak LC'si olacak."

"Ama onlar bunu başardılar," diye sonuçlandırdı Roarke.

"Evet, ve bunu başardıkları için, bir sonraki hedefi öldürmeden onu yakalayacağız. İçeride kendini güvende hissedecek," diye ekledi. "Bizi görmeyecek çünkü bakmayacak. Ama kişisel olarak da etrafında çok iyi bir güvenlik sistemi var. Ve onu yakaladıktan sonra bunu kapatacağız."

"Harper Group'un erişebileceği servet seviyesi müthiş ve görünüşe göre bunu bu... asi oğulları için kullanacaklar."

"Sen yaramaz diyorsun. Ben ise bok çukurunda yaşayan, deli, katil, piç kurusu diyorum."

"Senin tarifin de durumu güzel özetliyor."

"Ekipmanı ayarlamak için kime ihtiyacın var?"

"McNab'ı küçümsemek istemem, ama Feeney bu iş için en uygun kişi." "Onu al, işe başla. Operasyonla ilgili bilgileri sana

"O zaman bu pizzadan biraz alalım. Kendine de bir

"O zaman bu pizzadan biraz yanımıza alacağız. Sen de bir dilim daha alsan iyi olur, yoksa geriye sadece anılar kalacak."

Çünkü o da bir dilim istediği için ikinci bir dilim aldı ve ekrana bakmaya devam etti.

"Bu, benim için bir zevkti."

Üç araçlık bir garajı vardı ve bu garaj, muhtemelen montlar veya kötü hava koşulları için kullanılan bir antreye açılıyordu. Sağa dönünce, depo alanı, çamaşırhane, güvenlik merkezi ve asansör vardı. Sola dönünce, tam donanımlı bir banyosu olan ofis olarak adlandırılan bir oda vardı.

Dümdüz ileride ise oturma odası vardı.

Ön taraftan girince, sol tarafta küçük bir oturma odası, sağ tarafta büyük bir dolap vardı. Oturma odası, tuvalet, oyun odası.

Açık merdivenler ikinci kata çıkıyordu ve arkasında bir salon alanı, resmi yemek odası, uşak mutfağı ve droid deposu vardı.

Yani muhtemelen evde en az bir droid vardı.

İkinci katta, kendi banyosu, dolabı/giyinme alanı, oturma alanı ve açık terası olan ana süit dahil dört yatak odası vardı.

Üçüncü katta stüdyo. Tam banyo, giyinme alanı, iki depolama alanı, bar alanı. Sonra, geri çekilebilir cam tavan ve yanları olan çatı katı, asansör erişimi.

Pencereler geniş ve çok sayıda, hepsi tek yönlü cam. O dışarıyı görebiliyor, ama kimse içeriği göremiyor, diye düşündü. Tabii çatıya çıkıp uzanarak resim yapıp etrafı gözlemlemiyorsa.

Feeney'i etiketledi. "Burada çalışıyorum."

"Asansörleri ve iç kilitleri de kapatın." "Ne, birdenbire aptal mı oldum?"

"Hayır, ikinizin de üçüncü katın içini ve dışını, doğu tarafını kontrol etmenizi istiyorum. Stüdyosu üçüncü katı kaplıyor ve büyük bir depo alanı var. Bana tuhaf geldi. Ana katta da büyük bir depo alanı var. Orada bir

mekanik sistemler ve daha fazla depolama alanı için bodrum katı var. Droid depolama alanı, güvenlik merkezi var. Üçüncü katın batı tarafında daha küçük bir depolama alanı var. Öyleyse neden stüdyosunda bu kadar büyük ikinci bir depolama odasına ihtiyaç duysun ki? Ve duvarlar doğru değil. Diğerlerine kıyasla çok kalınlırlar. "Panik odası olduğunu düşünüyorsun, ama bunun için izin almamışlar." "Başka bir güvenlik katmanı," dedi, "ve kayıtlara geçmemesi için, böylece kimse bebeğe zarar vermeye çalışırsa, güvenli odası olsun.

güvenli odası olsun.

"Onun oraya girmesini istemiyorum, Feeney. Onu oradan çıkarırız, elbette, ama neden zaman harcayalım? Onu gözaltına almadan önce ailesiyle veya avukatlarıyla iletişime geçmesi için zaman verelim. Ya da daha kötüsü, hedefi oraya sürükleyip onu rehin olarak kullanalım."

Feeney ekrandan gözlerini ayırdı. Eve sonraki birkaç dakikayı e-geek'in yabancı dilini dinleyerek geçirdi.

"Bunu incelemek için birkaç dakikaya ihtiyacımız var. Eğer oradaysa kilitleri bloke edeceğiz, ama bunu anlamak için zamana ihtiyacımız var."

"Hızlı hesapla."

Bağlantısını cebine koydu.

"Tamam, pizza bonusunu aldın. Şimdi otur ve gevezelik etmeyi kes. On polis ve bir sivil danışman, zengin bir annenin oğlu olan katil piçi nasıl yakalayacak ve hedefini -eğer varsa- nasıl güvende tutacak, işte böyle.

"McNab, yine dışarıda. Birinci takım, Peabody, Roarke, ben, ön giriş. İkinci takım, Carmichael, Santiago, garaj girişi. Doğu tarafı girişi, üçüncü takım, Jenkinson, Reineke, McNab. Dördüncü takım, Baxter, Trueheart, Feeney, arka giriş. Güvenlik devre dışı kalıp gözümüz ve kulağımız olana kadar kimse pozisyonuna geçmesin.

"Binada 360 derece kameralar var," diye devam etti. "Ayrıca, gördüğünüz gibi, çok sayıda büyük pencere var. Hepsi tek yönlü cam. Ona polisleri görme fırsatı vermeyeceğiz, bu yüzden EDD binayı temizleyip ben yeşil ışık yakana kadar menzil dışında kalacağız."

Hâlâ elinde olduğu için, biraz daha Pepsi içti.

"İçeride, McNab. Harekete geçtiğimizde hızlı ve sessiz olacağız. En az bir ev droidi var. Gördüğün gibi depo alanı." Vurgulayıcısını kullandı. "Feeney onu kapatacak. Depoda değilse, alternatif olarak McNab veya Roarke kapatacak.

"İkinci ekip garaja girdiğinde, EDD garaj kapısını devre dışı bırakacak. Dördüncü ekip binanın arkasını temizleyecek. Birinci ekip merdivenlerden doğrudan üçüncü kata çıkacak. İkinci ekip birinci katın geri kalanını, üçüncü ekip ikinci katı temizleyecek. Asansörler biz girmeden önce kapatılacak. Çatı, ikinci ekip temizleyecek. Tüm ekipler üçüncü kata veya şüphelinin bulunduğu yere kadar yolu temizleyecek."

"Silahı olması pek olası değil," diye ekledi Mira, "ama imkansız da değil ve hem çaresiz hem de tehlikeli olarak değerlendirilmeli."

"Her şey bir silah olabilir," dedi Eve. "Dr. Mira'nın daha önce söylediği gibi, elini kaldırıp 'Hey, beni yakaladınız' demesi pek olası değil. Neredeyse kesin olarak bir sivil de orada olacaktır ve onu kalkan olarak kullanmaya çalışabilir.

"Birinci ekip, evin geri kalanı temizlendiğinde şüpheliyi kontrol altına almamışsa, onlar -ben de dahil- dayak yemeyi hak ederler. Bu durumda, geri kalanınızın onunla başa çıkabileceğine güveniyorum."

"Kim dayak atacak?" diye sordu Jenkinson.

"Bu durumda, Dedektif Çavuş, cinayet masasının en kıdemli subayı sensin."

Gözleri parıldayarak ona ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu sorumluluğu üstleneceğim, Loo."

"Bu görevi coşku ve beceriyle yerine getireceğinden hiç şüphem yok. Bu arada, üçüncü katta başka bir alan daha var. McNab?" O alanı işaret etti. "Bu odayı iyileştirin. Depo olarak kullanılıyor, ama..."

"Duvarlar çok kalın," dedi Baxter. "Ve tavanı kontrol edin. Diğer odalardan daha alçak. Bir mimarla çıkmıştım."

Hüzünlü bir gülümseme ekledi. "İyiydi. Görünüşe göre duvarlara, zemine ve tavana kalınlık eklemişler. Depo için buna kesinlikle gerek yok. Güvenli oda."

"İzin almadan yapmışlar," dedi Carmichael. "Bir müteahhitle çıkmıştım. Bu işlerde bazılarının cebine para girmiş olmalı."

"Her ikisine de katılıyorum. Yüzbaşı Feeney ve Roarke bunu doğrulamak için çalışıyorlar."

"Az önce yaptılar." Feeney odaya girdi. Basset hound gözleri saf memnuniyet gösteriyordu. "Şüphelinin babasının kayınbiraderinin, kasa, kilitli kutu, kasa odası ve panik odası tasarlayan ve üreten bir şirketi olduğu ortaya çıktı. Onlar buna güvenli oda diyorlar. Kurulan elektronik sistemleri, altyapıyı takip ettik. O alan çok yoğun. Ev ve dış mekan kameraları, veri ve iletişim, kablolu D ve C, evin geri kalanından ayrı sıcaklık ve hava akışı kontrolü."

"Temelde, büyük bir kasa odası." Roarke, küçük bir alet kutusu gibi görünen bir şey taşıyordu. "Ama olanakları da var."

"Kapatabilir misin?"

"Elbette. Biraz zaman alır, ama evet." Alet kutusuna baktı. "Yeni oyuncaklar mı?"

O sadece gülümsedi. "Amaca uygun olarak ayarlanmış aletler."

"Peabody, Reo'ya arama emirlerini kontrol et. Feeney, iki minibüs gibi görünüyor."

"Zaten gittim."

"Siz dördüncü takım, arka giriş. Droid veya droidler kapatılmalı. Roarke, birinci takım, önde ve düz yukarı. Temiz olduğumuzda, hızlı ve sessizce hareket edeceğiz. Temizledikten sonra şüpheliyi güven altına alacağız ve onunla birlikte olabilecek sivillerin güvenliğini sağlayacağız."

Roarke'a döndü. "Panik odasını kapatmak için ne kadar ek süreye ihtiyacımız var?"

"İçeri girdikten sonra daha iyi bir tahmin yapabilirim. Elbette ayrı bir sistemde. Yani gözler, kulaklar, kapatma ve giriş için aynı yirmi dakika diyelim. Sonra o erişilebilirliği kapatmak için bir veya iki, muhtemelen üç dakika gerekir."

"Eğer o bunu yaparsa, sen kapatmadan önce içeri girmeyi başarır mı?"

"Aynı cevap. Şu anda elimde olanlarla, bir ila üç arasında kapatıp kapıyı açmak. Uzun süre saklanamaz, Teğmen."

"İyi" diye düşündü ve ekrana geri döndü. "McNab, şüpheliyi tam ekrana getir. İşte orada."

Önemli birine benzemiyor, ama üç günde üç kişiyi öldürdü. Aylarca planladı ve henüz bitirmedi. Bitirmesini asla engelleyeceğiz.

"Sorusu olan var mı?"

Birkaç tane vardı. İyi polisler her zaman birkaç soru sorar, diye düşündü.

Cevap verdikten sonra odayı taradı.

Her biri maçı izleyip bira içerek rahatça vakit geçirebilirdi. Ama her biri tam da olmak istedikleri yerdeydi.

"Arama emirleri geldi, Dallas."

"Tamam o zaman. Garaj, birinci kat. Jenkinson, McNab, Santiago, Carmichael ve Reineke ile birlikte ilk minibüsü sür. Feeney, geri kalanımızla birlikte bir sonraki minibüsü sür. Herkes kulaklıklarını kontrol etsin. Konuta girdiğimizde sessiz olacağız. Sadece el işaretleri veya tıklamalar kullanacağız."

"Eve, onu getirdiğinde gözlemlmek için içeri girebilirim, eğer yardımı olacaksa."

"Olabilir," dedi Mira'ya. "Seni bilgilendireceğim. Görüşlerin için teşekkürler."

Polislerine döndü. "Hadi gidip bu pisliği yakalayalım."

Diye başladı ve kaykaylara doğru yöneldi.

On Dokuzuncu Bölüm

Kaydıraklara doğru ilerlerken Roarke koluna dokundu. "Seni endişelendiren ne?"

"Bir sürü şey. Bizim göremediğimiz veya tahmin edemediğimiz bir kaçış yolu var. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama imkansız olduğunu söyleyemem. Eğer kaçarsa, onu geri getiremeyeceğimiz bir yere kaçmasını sağlayacak kadar parası var. Sivili kullanmanın veya ona zarar vermenin bir yolunu bulacağından endişeleniyorum ve eğer öyle olursa, bu benim suçum olur. Beklemeye karar verdim, bir sonraki hedefini yakalayıp olayı kapatacağım."

Nefesini tıslayarak verdi. "Onu yakaladığımızı, kanıtlarla onu köşeye sıkıştırdığımızı biliyorum, ama bir sonraki hedefiyle yakalamak olayı kesin olarak sonuçlandırır. Yine lanet olası paraya geri dönüyoruz. Biliyorum, yetenekli ve sert bir avukat ekibi getirecekler. Her kanıtı tek tek inceleyerek süreci geciktirecekler."

"Elinde çok fazla kanıt var."

"Evet, ama itirafına ihtiyacım var ve bu kolay olmayacak. Suçu üstlenmez. Onu sanat konusunda vurmam lazım, ama avukat ekibi beni mümkün olduğunca engelleyecek."

"Kefaletle serbest kalabilir. Kalmaması gerekir, ama her şey gizli tutulsa bile, kaçak olduğunu yargıca ikna etmedikleri sürece kefaletle serbest kalabilir. Ve o kaçak. Kefalet belirlerlerse, ailesi ne olursa olsun ödeyecektir."

"Ve kaçacak."

"O sadece kaçmayacak, onlar da ona yardım edecek."

Bu düşünce onu kemiriyordu ve adalet duygusunun her zerresine ters geliyordu.

"Onlar, onun ülkeden kaçmasına ve iade edilme endişesi duymadan lüks bir hayat sürmesine yardım edecekler. Ve bunu yaptıklarında, o yine cinayet işleyecek. Yine cinayet işleyecek," diye tekrarladı, "çünkü artık cinayet işlemenin tadını almış durumda."

Omuzlarını silkti. "Bütün bunları bir kenara bırakmalıyım. Önce onu yakalayalım. Gerisini sonra düşünürüm."

Adım adım, diye kendi kendine söyledi.

"Sen benimle ve Peabody ile ön kapıdan gir. Doğruca stüdyoya gidiyoruz. O güvenli odayı kapat."

"O konuda endişelenme."

Garaja ve minibüslere doğru ilerlerken ona geri kalanı anlattı.

Altı kişilik bir ekiple tutuklama yapmayı planlamıştı. Şimdi neredeyse iki katı kadar adamı vardı ve binanın büyüklüğünü, panik odası da dahil olmak üzere güvenlik özelliklerini göz önünde bulundurarak hepsini kullanabileceğini düşündü.

Minibüse binerken, böyle daha iyi diye düşündü. Güç gösterisi de daha iyi olacaktı. Onu biraz sarsmak gerektiğine karar verdi. Kaçacak hiçbir yeri olmadığını görmesini sağlayacaktı.

Peki sonra?

Adım adım, diye düşündü yine.

"Kamera menziline çık, Feeney."

"Anladım, evlat."

Feeney minibüsü kenara çektiğinde, Eve kenara kaydı, böylece Feeney arkaya geçip Roarke ile çalışabilirdi.

Bileğindeki saatin zamanlayıcısını yirmi dakikaya ayarladı.

"Caddenin karşısı," dedi McNab kulağına. "Yakında
"Anlaşıldı."

Ekranındaki binayı inceledi. Güvenlik ışıkları yanıyordu, pencerelerin arkasında, birinci ve üçüncü katlarda ışıklar parlıyordu.

O yukarıda mıydı? İşine başlamış mıydı?

"Kalkanın bir katmanı daha."

"Bu yükseltme," dedi Roarke Feeney'e. "Bunu hesaba kattım. Biraz solucan taraması, sonra kodu klonlama. Bunu kaçırırsan, iç kısımlar izinsiz giriş algılar, o yüzden önce orayı taramalısın. Neredeyse bitti."

Dört dakika geçti, diye düşündü. On altı dakika kaldı. "İşte buradayız. Şimdi..."

"Açık tut, iyice genişçe."

"Anladım, Kaptan. Görüyorum. Açık tutabilirim," dedi McNab. "Sen geç."

"Gözlerini ve kulaklarını işaretine dik, Roarke."

"Sabit tut, lan. Böyle. Ve işaret."

"Hareket algılandı, birinci kat. Isı kaynağı yok," diye ekledi Feeney. "Droid, mutfak alanı. Kulaklar herhangi bir ses algılamıyor. Başka hareket yok... bekle, çatı. Isı kaynağı yok."

"En az iki droidi var." Eve yaklaştı. "Isı kaynağı görmüyorum."

"Hiçbir yerde ısı kaynağı yok."

"İçeride değil. Her şeyi bekletin. Kameraları, kilitleri, hiçbir şeyi kapatmayın." Geri sayımı durdurdu.

"Bekliyoruz."

★ ★ ★

Bu onun şanslı gecesi idi.

Aaron Pine, bloğu yürürken böyle düşündü. Zengin bir adam onu boyamak mı istiyordu? Kahretsin, iki bin dolar karşılığında —yarısı zaten deri pantolonunun fermuarlı cebindeydi—bu tuhaf adam onun kışını, işlerini, tüm vücudunu boyayabilirdi.

Renklerini seç.

Zor bir dönemden geçiyordu ve cebindeki bin dolar, bütün hafta kazandığından fazlaydı. Ve gecenin sonunda bir bin dolar daha? O zaman rahatlayacaktı.

Aslında yapmak istediği şey oyunculuktu, ama üç yıl boyunca reddedildikten sonra, hedefini değiştirmezse sokakta yatmaya başlayacağını fark etmişti.

Bunun yerine sokaklarda dolaştı.

Ve ona göre, bu da başka bir tür tiyatroydu.

şu anda olduğu gibi, zengin adamın resmine ilgi duyuyormuş gibi davranırken, aslında en ufak bir ilgisi bile yoktu.

"Her zaman sanatçı olmak mı istediniz?"

"Ben bunun için doğdum."

"Sanatçı insanları gerçekten hayranlıkla izliyorum. Aktör olmak istiyordum, ama bir türlü başlayamadım."

Aaron durakladı ve ruhunun daha da yükseldiğini hissetti. —Jonathan, hatırladı—şık, siyah iki koltuklu arabanın şifresini tuşladığında.

"Vay canına, bu ne muhteşem bir araba! Sanatın gerçekten para kazandırıyor olmalı."

Jonathan'ın sesi, gözleri kadar soğuktu. "Sanat parayla ilgili değildir."

"Evet, ben de oyunculuk hakkında öyle düşünürdüm." Çok mutlu olan Aaron, yolcu koltuğuna oturdu. "Ama insan yemek yemek zorundadır. Söylesene Jonathan, benden ne bekliyorsun? Ne tür bir ruh hali? Ne tür bir duygu? Daha önce modellik yapmadım ama bu işte iyi olabileceğimi düşünüyorum."

Jonathan ona bir bakış attı. "Rahatsın, evinde gibisin. Duygusal, zarif bir adam. Kendine güvenen, eğitimli bir adam. On dokuzuncu yüzyıldan bir adam."

"On dokuzuncu yüzyıl mı? Tarihsel."

Seçmelere katılmadan iyi bir rol kapmak gibi.

"Soğuk."

"Tam boy istiyorum. Kostümün hazır. Yüzündeki sakalları biraz daha doldurmamız gerekecek."

Cebinde bin dolar, bin dolar daha gelecek.

"Ne istersen." Aaron yer değiştirdi, sırtıttı. "Peki ne giyiyorum?"

"Yakında göreceksin."

Jonathan garaja döndüğünde, Aaron'ın ağzı açık kaldı.

"Vay canına! Senin evin mi? XL ult, dostum! Resim yapmayı denemem gerekecek."

★ ★ ★

"İşte orada. Bekleyelim," dedi Eve tekrar. "Stüdyoya gitmesi için ona zaman tanıyalım. Acele etmek istemiyorum. Başlamadan önce kameraları kontrol edebilir."

"Garajda iki ısı kaynağı var," diye duyurdu Feeney. "Yanında bir hedef var. Hareket halindeler."

Eve, onların evin içinden geçmelerini izledi. Asansörü kullanmadılar, ama ilerlemeye devam ettiler — bir duraklama, bir ısı kaynağı daire çiziyordu.

"Hedef her şeyi inceliyor," diye mırıldandı. "Şüpheli gösteriş yapıyor. 'Evet, hepsi benim.' Merdivenlerden yukarı, ikinci kat. Bekliyoruz, bekliyoruz. Hazırlanmasına izin verelim. Üçüncü kat."

"Yukarıda daha fazla ışık var," dedi McNab kulağına. "Evet, görüyorum. Biri dolaşüyor, o hedef. Ebersole odayı geçiyor. Ne yapıyor?"

"Bir şişe şarap açıyor," dedi Roarke bir süre sonra. "Dolduruyor."

"Henüz ona ilaç vermiyor. Sadece dostça davranıyor. Rahatla, biraz şarap iç."

"İki kaynak da banyo/giyinme alanına doğru ilerliyor," dedi Feeney.

"Kostümü kontrol ediyorlar, yaptıkları bu. Hedef oturuyor." Şaşkınlıkla ekrana baktı. "Şüpheli hedefin yüzünü kurcalıyor. Ne yapıyor bu?"

"Yüz kılları mı?" Peabody yaklaştı. "Belki yüz kılları, sakal ekliyor? Hedefin erkek olacağını söylemiştin ve o hedeften daha uzun. Portre için yüz kıllarına ihtiyacı olabilir."

"Evet, evet, bu mantıklı. Mümkün olduğunca yakın ve detaylı olmalı." Sabırsızlık boynunun dibini kemiriyordu ve Eve zihinsel olarak onu uzaklaştırdı.

"Zamanını alıyor," dedi Roarke. "Doğru yapmaya alışıyor."

"Evet, geri çekiliyor, inceliyor, yaklaşıyor. Peruk mu ekliyor? Evet, ellerinin nasıl hareket ettiğini görüyor musun? Peruk, sakal. İşte. Anladım. Hedef ayağa kalkıyor, yüzünü, şimdi de başını okşuyor. şimdi uzanıyor. Ve şüpheli ana odaya geri dönüyor.

"Hedef soyunuyor. Kostümü giyiniyor." Feeney başını salladı. "Evet, mantıklı. şüpheli..."

"Boya karıştırıyor. Boya karıştırıyor," diye tekrarladı Peabody.

"Hedef dışarı çıkar çıkmaz, güvenlik nlemlerini . Onun çıkmasını bekle, şüphelinin ona odaklanmasını bekle.

"Kendini güvende sanıyor," diye mırıldandı Eve. "Cam sarayında yenilmez olduğunu düşünüyor. İstediği her şeyi, istediği kişiye yapabilen zengin prens."

"Hedef aynada kendini kontrol ediyor gibi görünüyor. Dışarı çıkıyor," diye ekledi McNab. "şimdi dışarı çıkıyor." "Saati başlat," diye emretti Eve. "Aşağı indirin."

Daha fazla şarap içtiler — Eve bunu hareketlerinden anlayabilirdi. Sohbet mi ediyorlardı? Birkaç saat sonra öldürmeyi planladığı kişiye ne istediğini mi açıklıyordu?

Bardakları masaya koyuyorlar.

"Görünüşe göre şüpheli hedefi pozlandırıyor." Feeney Eve'e baktı. "Hedef ayağa kalkıyor."

"Sol el sol kalçada mı? Sağ tarafını göremiyorum. Sadece dirseği bükülmüş gibi görünüyor. Tam olarak mükemmel değil, tam olarak değil. Biraz daha bu tarafa, biraz daha o tarafa."

"Dış alarmlar devre dışı," dedi Roarke. "Yine boyaları karıştırıyor. Peabody?"

"Evet, bana öyle görünüyor. şimdi o... Sanırım boyamaya başladı."

"Hedefe dönük, ona doğru dönmüş... bu da stüdyo kapısına sırtını dönmüş demektir."

"Kameralar kapalı."

"Tüm ekipler yerlerine. EDD üyeleri tam kapatma işleminden sonra katılacak. Yerlerinize geçin ve emri bekleyin. Peabody."

"Ben de sizinleyim."

Dışarı çıktılar, bloğun aşağısına doğru ilerlediler.

Birkaç kişi, Eylül ayının berrak gecesinin tadını çıkararak kaldırımlarda dolaşıyordu. El ele tutuşmuş birkaç çift, gülerek yürüyen bir grup kadın vardı.

"Pencereden dışarı bakarsa," dedi Peabody, "aşağıya bakarsa, bizi fark eder."

"Bakmayacak. Şu anda sanata odaklanmış durumda. Ama binaya biraz daha yaklaşalım. Sonra, yayaların yoluna çıkmadan, ayakta durup sohbet edelim."

"İkinci takım pozisyon aldı."

"Orada kalın."

"Üçüncü ekip pozisyon alıyor." "Orada kalın."

"Biliyor musun, o garaj için başka bir binayı da yıkmışlar."

Peabody, yaklaşırken binayı iyice inceledi.

Santiago ve Carmichael harekete geçmeyi beklerken binayı iyice inceledi.

"Sonra iki bina arasındaki duvarları yıkarak ikinci ve üçüncü katları genişlettiler. Büyük bir tadilattan geçtikten sonra bu tür şeyleri fark etmek biraz garip geliyor."

"Öyle mi? Ve o katil piçin sığınağının olası tadilatını duymak gerçekten çok ilginç."

"Sadece sohbet ediyoruz, değil mi?"

"Dördüncü takım, pozisyonlarında."

"Pozisyonunuzu koruyun."

"Tarayıcılar kapalı. Kilitler devre dışı. Ve... güvenlik sistemi devre dışı," diye ekledi Roarke, sesinden memnuniyeti açıkça anlaşıyordu.

"EDD ekiplere katılıyor. Sen git, McNab," dedi Feeney. "İyi iş, Roarke. Akıcı ve sorunsuz."

Ondan daha azını beklemeye alışmış olsa da, Eve bunu hafife almaması gerektiğini kendine hatırlattı.

Onu bir kedi gibi, kaygan ve yumuşak bir şekilde kaldırımda ilerlerken gördüm. "İkinci takım, gidin. Garajı güvenli hale getirin, ana katı temizlemeye başlayın.

Çabuk, sessiz olun. Üçüncü ekip, gidin. Dördüncü ekip, Feeney'i yakaladığınızda harekete geçin. Birinci ekip içeri giriyor."

Roarke'a döndü. "İç kilitler, asansörler?" "İçeri girdiğimizde. Hızlı ve sessiz olacak."

"O zaman gidelim."

Kaldırım seviyesinden üç basamak yukarı çıktılar. Eve silahını çekti, Roarke ise kapı koluna elini koydu. Eve başını sallayınca, Roarke kapıyı hafifçe itti.

Eve alçaktan içeri girdi, Roarke ve Peabody yüksekten girdi. Sol ve sağ tarafları taradılar, sonra içeri girdiler.

"Garaj," diye fısıldadı Carmichael kulağına. "İki araç, iki koltuklu ve kargo tipi bir AT."

"Dördüncü takım hazır," dedi Jenkinson. "İçeri giriyoruz."

Birlik olarak merdivenleri çıkarken, Roarke Eve'e her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Eve, iletişim cihazına iki kez tıklayarak aynı şeyi diğerlerine de işaret etti.

İkinci katta, durmak için yumruğunu kaldırdı. Durdu, dinledi.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu, dışarıdaki trafikten en ufak bir uğultu bile duyulmuyordu. Bir kez daha ilerleme sinyali verdi.

Stüdyo katına yarı yolda, sesler duydu.

"Pozunu koru. Lütfen. Ellerin. Ellerini hareket ettirme.

Tamamen sabit kalmaları gerekiyor."

"Elimden geleni yapıyorum Jonathan. Söylemeliyim ki, bu ayakkabılar ayaklarımın canını çıkarıyor. Çok sıkıyorlar."

"Onları sonra hallederim, sonra sen çıkarabilirsin. Hayır, sadece..." Derin bir iç çekiş duydu. "Bekle."

Beklemedi, ama hızlıca harekete geçti.

Hedef, uzun kırmızı bir cüppe giymiş, girişe dönük dururken, Jonathan sırtını ona dönmüş, mankenine doğru adım atıyordu.

Cüppeli adam, "Ne oluyor lan!" dedi. Jonathan hızla döndü.

"Polis! Jonathan Ebersole, ellerini kaldır."

Bunun yerine, hedefin arkasına döndü ve adamın boynuna pasta bıçağına benzeyen bir şey dayadı.

Eve bir anlığına ona baktı. "Gerçekten mi? Bu kadar aptal mısın?"

"Boğazını keseceğim. Geri çekil, hemen evimden çık , yoksa boğazını keserim."

"Sonra ne olacak? Bir sonraki adım ne, Jonathan? Ben burada çok tabancasıyla dururken, sen orada neyle duruyorsun, spatula mı? Ben kazanırım. Evin kuşatıldı. Hiçbir yere gidemezsin. Yani... ve bunu ilk kez söylüyorum

— spatulayı bırak."

Gözlerinin güvenli odaya kaydığını gördü.

Ve onun, ona ulaşmak için onu geçmesi gerektiğini fark ettiğini gördü.

"Buradan onunla birlikte çıkacağım, yoksa onun kanı senin ellerine bulaşacak

. Kendimi savunuyorum! Evimi savunuyorum ve sanatımı savunuyorum!"

Kırmızı cüppeli adam, "Siktir git" dedi.

Eve, LC'nin çok iyi bir ters yumruk attığını izledi. Ve yumruk Jonathan'ın burnuna çarptığında, hedefin ellerinde onun kanı olduğu ortaya çıktı.

"Ondan uzaklaş, lütfen. Hayır," dedi Eve çabucak, "onu tekmeleme. Cazip, biliyorum, ama yapma. Ondan uzaklaş şimdi."

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. İyi şeyler her zaman gerçek olamayacak kadar iyidir." Omuzları çöken Aaron geri çekildi.

"Jonathan Harper Ebersole, tutuklusun..."

Ona saldırdı. Eve bir an düşündü: Aptal. Sonra elindeki şeyi kaldırıp ona doğrulttuğunda, onu bayıltmamaya karar verdi.

Bacakları kollarından daha uzun olduğu için, ona hayalarına tekme attı ve adam nefes nefese yere yığıldı.

"Peabody, spatulayı getir."

"O bir palet bıçağı, Dallas." Ama gülümsemeyi zor tutarak, Peabody bıçağın üzerine bastı.

"Her neyse. Roarke, tanığa bakar mısın? Tekrar ediyorum, Jonathan Harper Ebersole, Leesa Culver, Robert Ren ve Janette Whithers'in cinayetlerinden dolayı tutuklusun."

"C-c-cinayet mi?" Aaron, Roarke'un onu götürdüğü sandalyeye sertçe oturdu.

"Diğer suçlamalar arasında, onların bilgisi veya rızası olmadan onlara barbitürat verilmesi ve cesetlerini ortadan kaldırmak için özel mülke izinsiz girilmesi yer alıyor. Ayrıca, cinayete teşebbüs... Adın ne?"

"Aaron." Altın rengi teni soluk beyaz bir renge dönüştü. "Ben Aaron Pine."

"Aaron Pine'a cinayet teşebbüsü ve bir polis memuruna kasten saldırı teşebbüsü."

"Beni öldürecek miydi?"

Eve, ağlayan Jonathan'ı kelepçeledi, sonra Aaron'a baktı. "Medya haberlerini dinlemiyor musun?"

"Neden?" Titreyen ellerini kaldırdı. "Daha fazla boktan haber duymadan da durum yeterince kötü."

"Tartışmaya gerek yok. Şüpheli gözaltında."

"Duydum." Baxter içeri girdi. "Burası harika bir yer."

"Sanırım kış tekmeleme görevimden kurtuldum," diye ekledi Jenkinson etrafına bakarak. "Sen kimsin?" diye sordu Aaron'a.

"Bilmiyorum. Tarihten bir adam."

"*Dr. Pozzi at Home*," diye ekledi Roarke. "John Singer Sargent. Dr. Pozzi, on dokuzuncu yüzyıl Fransız jinekologuydu."

"Ciddi misin?" diye yanıtladı Jenkinson, Aaron ise başını ellerinin arasına alıp inledi.

"Ayrıca profesyonel olmayan bir şekilde kadınlara düşkün olduğu da biliniyordu. Bir şey ister misin Aaron?"

"Kalan şarabımı alabilir miyim? İçine ilaç katılmış değil, değil mi? O da biraz içti. İki bardağı da şişeden doldurduğunu gördüm."

"Mühürlenene kadar hiçbir şeye dokunma," dedi Eve, Jonathan'ı ayağa kaldırırken Roarke'a. "Minibüsten bazı saha kitlerine ihtiyacımız var."

"Evime zorla girdin." Jonathan'ın sesi biraz hırıltılıydı ama bolca zehir içeriyordu. "İşini elinden alacağım! Evime zorla girmeye hakkın yok."

"Arama emrim var." Merakla, onun başladığı portreye baktı. "Vay canına, çok fazla kırmızı var. Böyle parmakları olan birini tanıyorum. Örümcek parmakları." Aaron'a baktı. "Seninkiler örümcek gibi görünmüyor."

"Henüz bitmedi! Daha yeni başlamıştım!"

"Belki hapishanede bitirmena izin verirler. Çok şüpheliyim ama belki. Onu kim almak ister?"

"Kıçını tekmelemeyeceğim, en azından biraz tatmin olayım. Reineke ve ben onu yakaladık patron. Onu güzelce halledeceğiz."

"Hapse girmeyeceğim. Bu saçmalık! Kim olduğumu bilmiyorsunuz!"

"Şey, hapishaneyle başlayacaksın, ama evet, kimsin biliyorum. Ve tam olarak kim olduğunu biliyorum, seni aptal herif. Aptal herifin haklarını okumayı bitirmedim, Dedektif Çavuş."

"Bunu hallederiz. Hey, aptal herif, sessiz kalma hakkın var."

"Pis, iğrenç ellerini üzerimden çek!"

"Yıkanıp temizlendim. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir ve kullanılacaktır..."

Jonathan, Eve'e o gözlerle baktı — o pek de normal olmayan gözlerle.

"Ailem seni mahvedecek. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Her şeyi biliyorum."

Dışlerini gösterdi ve "Avukat" dedi.

"Evet." Eve, Jenkinson ve Reineke onu dışarı çıkarırken başını salladı. "Bunun olacağını biliyordum. Adım adım. Sırada ne var? Peabody, Aaron'ın ifadesini al, sonra onu evine ya da gitmek istediği yere götür."

"Parayı alabilir miyim? Bana bin dolar verdi ve... Lanet olsun, bunu sana neden söyledim ki?" Aaron parmaklarını gözlerine bastırdı. "Sanırım şoktayım."

"Söylemen iyi oldu, ben de ne yapabileceğime bakayım. Diğerleri? Mühürleyin. Ve burayı didik didik edelim. Tablolar, kostümler, barbitüratlar, tel, yapıştırıcı, pigmentler. Hepsini torbalara koyun. EDD, e'lere gir, seyahat, yazışmalar, ilgili her şeyi bul. Elimizde sağlam bir delil var, ama üzerine büyük, parlak bir fiyonk da koyalım."

McNab'dan bir saha kiti aldı ve mühürledi.

Perdelenmiş bir tuvale doğru yürüdü ve örtüyü kaldırdı.

Renklerin incelediği portreye yakın olduğunu düşündü, ama duyuları etkileyen ışık yoktu. Kızın yüzüne gelince, ona göre orijinalin dünyasına yakın değildi ve Leesa Culver'a da pek benzemiyordu.

"Sanat uzmanı değilim, ama gördüğümde boktan bir şey olduğunu hemen anlarım."

Aaron'a şarap kadehini verdikten sonra, Roarke Eve'in yanına gelip incelemeye başladı.

"Bunu yapmak için cinayet işledi," diye mırıldandı Roarke. "Saçmalık, tam bir saçmalık."

"Bu durumda, saçmalık mı demek istiyorsun?"

"Tamamen ve tamamen saçmalık." Elleri bağlı olduğu için, başka bir tablonun örtüsünü kaldırdı ve Jonathan'ın *The Blue Boy* versiyonuna başını salladı. "Açıkça görülüyor ki, egosu yeteneğini çok aşıyor. İnsan ifadesine karşı hiçbir duyarlılığı yok."

Eve üçüncü perdeyi çekti. "Bu Chablis tablosunda pek ilerleyememiş."

"Ama Tanrım, yapılan iş çok kötü. Fırça darbeleri, oranlar, ellerini ne kadar beceriksizce çizdiğine bak."

Roarke'un öfkesini görmek için ona bakmasına gerek yoktu, ama yine de baktı. "Bu seni sinirlendiriyor."

"Tabii ki sinir ediyor."

Roarke'ın gözleri buz gibi soğuk lazerlere dönüşmüştü, arkasında öfkeli bir ateş yanıyordu.

"Üç kişiyi öldürdü, büyük sanat eserlerini mahvetti. Amatörden bile daha az bir yeteneği varken, şişirilmiş önem duygusunu beslemek için onların hayatlarını aldı. İlk nefesini aldığı andan itibaren dünyadaki her türlü avantaja sahipti. Ve o bunu yapmayı mı seçti?"

" matter if he'd painted masterpieces here? Bu, onun bunu yapmak için cinayet işlediği gerçeğini değiştirir mi?" Roarke'un sakinleştirici bir nefes aldığını izledi.

"Tabii ki hayır. Hayır. Ama bir şekilde ruhumu yıpratan şey, onun sadece bir canavar ve şımarık bir ahmak değil, yeteneksiz olmasına rağmen yetenekli olduğunu iddia eden biri olması. Cinayet işleyen ve hak ettiği övgüyü alacağını düşündüğü için cinayet işlemeye devam edecek olan biri."

İşinde katı ve dikkatliydi, ama Roarke'ın elini hızlıca sıktı. "Onu bu şekilde hapse atacağız. Bu, sağlam kanıtlar kadar, onun hayatının geri kalanını bir kafeste geçireceği nedenidir.

"Ve," diye ekledi, Peabody'nin gözle görülür şekilde sarsılmış Aaron ile konuştuğu yere bakarak, "bu gece bir hayat kurtarmaya yardım ettin. Onun hayatını ve Ebersole'un ondan sonra planladığı kaç kişinin hayatını. Ayrıca? O berbat resimlerini bitiremeyecek."

"Sanırım bu da bir şeydir."

"Feeney ve McNab şimdilik e'leri halledebilir. Belki sen başka kostümler bulabilirsin. Onun çaldığı resimleri hepimizden daha çabuk tanırsın.

"Üzerine bir fiyonk bağlarız," diye tekrarladı.

Roarke resimlere son bir kez tiksintiyle baktı. "O kurdeleyi bağlamaktan büyük memnuniyet duyarım."

Peabody yanına geldi. "Pine kendi kıyafetlerini giyiniyor. Parayı bana verdi, üzerindeydi. Torbaya koydum. Ona makbuz verdim. Onu eve götürmesi için bir devriye arabası çağırdım."

"Bir ara parayı ona geri verebilmeliyiz. Hizmetlerin karşılığıydı."

"İlaçları buldum, Dallas." Baxter iki şişe gösterdi. "Reçeteli sakinleştirici, hap şeklinde. İki farklı tür, iki farklı doktor. İkisi de burada, barın arkasındaki kilitli çekmecedeki saklanıyordu. İkisi de dolu değil. Burada uyarıcılar da var. Sanırım kişisel kullanım için. Ve üçüncü bir doktor."

Eve gülümsedi. "Bu şeridin parlaklığı hoşuma gitti. Laboratuvara haber verin. Eşleşeceklerdir. Peabody, temizlikçilere haber ver. Aceleye gerek yok, ama ilk aramayı bitirdiğimizde işlem yapmalarını istiyoruz."

"Morgu aramak zorunda kalmamak güzel."

"Evet. Aaron." Eve, Aaron giyinme odasından çıktığında yanına gitti. "Aşağıda seni bekleyen araç var."

"Teşekkürler. Gerçekten. Hayatımı kurtarmışsın gibi görünüyor, teşekkürler."

"Sen de yardım ettin. Güzel bir yumruk attın."

Biraz gülümsedi, ruh yapıştırıcısının biraz fazla yapıştığı yüzünü ovuşturdu. "Kendini savunamıyorsan sokaklarda çalışmamalısın."

"İyi düşünmüşsün. Dedektif, onu dışarıya kadar eşlik eder misin?"

Ben temizlikçileri arayacağım."

"Hadi Aaron, seni eve götürelim."

Eve bağlantısını çıkardığında, Roarke geri geldi. "Bir bakmak isteyebilirsin. Yatak odalarından birinde, giysi çantalarında saklanmış daha fazla kostüm, peruk ve aksesuar buldum."

"Resimleri tanıyabilir misin?"

"Sanırım evet."

"Baxter, Trueheart, devam edin."

Eve, Roarke ile birlikte ikinci kata indi. "Bir daha öldürmeyecek. O resimlere bile başlamayacak."

"Ben bu işi bitirdim," dedi ona ve onun bunu tolere edeceğini düşündüğü için, sadece bu seferlik, dudaklarını onun başının üstüne değdirdi. "Onu bu duruma sokmaya yardım etmekten çok memnunum."

Kadın bilezikli saatine baktı. "Mira haklıysa, şu anda telefon görüşmesi talep ediyor olmalı ve bu görüşme annesiyle olacak, çünkü Mira yanılmaz. Annesi bir avukat ordusu çağıracaktır.

"Öyleyse." Derin bir nefes aldı. "O fiyonku çok güzel bağlayalım."

Yirminci Bölüm

Sonunda Eve, çok çok uzun bir kurdeleye ihtiyaçları olduğuna karar verdi. Parlak şehir kalesinde kendini yenilmez gören Jonathan, arkasında bir dağ kadar kanıt bıraktı.

Tabii ki resimler ve kostümler - giyilmiş olanlar ve giyilmeyi bekleyenler. Kurbanlarını öldürmeden önce bilinçlerini kaybetmelerini sağlamak için kullandığı ilaçlar.

Tel, yapıştırıcı ve ikinci kurbanında kullandığıyla aynı tahtalar bulundu. Üçüncü kurban için arka planı boyamıştı, ama kullanmamaya karar vermişti, ve bir tane daha - çok fazla kırmızı - Aaron Pine için.

Kurbanlarının fotoğraflarını, kostümleri içinde, yönlendirdiği pozlarda çekmişti. Bu kurbanların ve seçtiği diğerlerinin fotoğraflarını sokakta çekmişti. Onları bulundukları yer ve yaratmayı planladığı resimle etiketlemişti.

Kıyafetlerini atmaya zahmet etmemiş, bunun yerine başka bir misafir odasının dolabında düzenli bir şekilde saklamıştı.

Feeney ve McNab, bunların arasında bir okyanus kadar dijital kanıt buldular. Çeşitli dosyalar, her bir resimle ilgili verileri içeriyordu —başlanmış olanlar, planlanmış olanlar— kumaşlar, kostümcüler, İrlanda'daki yırtıklar, seyahat ve randevu tarihleri için irtibat bilgileri. Her bir dosya, tek tek resimler, kullanılan pigmentler

, teknikler, sanatçının tarihi ve model hakkında bilinen her şeyi içeriyordu.

Galeriler, yöneticiler ve sahiplerle ilgili, onlara karşı öfke dolu kişisel notlarını içeren dosyalar vardı. Ve daha da kötüsü, her birine atanan resmin adı.

Cinayetlerle ilgili medya haberleri için bir tane daha açmıştı.

Bir başka dosyada ise otobiyografisini yazmaya başlamıştı. Kitabın adını şöyle koymuştu:

Sanatçı

Jonathan Harper Ebersole'un Yetenekli Hayatı

Henüz çocukluğunu geçmemiş olmasına rağmen, kendi önsözünü yazmıştı.

Sanat yaratmak, pigment ve fırça ile vizyonumu gerçekleştirmek için doğdum. Bu hem benim yeteneğim hem de lanetim. Bu vizyon, bu yetenek, bu amaçla dolu olmak fedakarlık, hatta acı çekmeyi gerektirir.

Her gerçek sanatçı, reddedilmenin acımasızlığı, eleştirinin zalimliği ile yüzleşir. Ve bunlardan daha kötüsü, daha acımasız, daha zalim olan ilgisizliktir.

Tarih boyunca, kaç tane yetenekli insan, kendilerini sanatsever olarak gören kayıtsız insanlar tarafından intihara sürüklendi?

Ben fedakarlık yaparken, acı çekerken, ilgisizliğin bıçakları derinden keserken, bunun benim kaderim olmayacağına karar verdim.

Yaşayacaktım. Resim yapacaktım. Yeteneğime sırt çevirenleri alçaltacaktım.

Bazıları yöntemlerimi kınayacak, ama onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Büyüklüğü gerçekten anlayanlar, sanatın gücünün her şeyden üstün olduğunu bilirler.

Yeteneğimle, sanatımla, hiç kimse olmayanlara ölümsüzlük bahşettim. Hayatları

, *The New Master Emerges (Yeni Usta Ortaya Çıkıyor)* adını verdiğim seride atıyor.

Bunlar bugüne kadarki en büyük eserlerim olsa da, sonuncuları olmayacak. İlerleyen sayfalarda, sizi her şeyden önce sanat tanrısına adanmış bir hayatın yolculuğuna çıkaracağım.

Roarke sonunda eve döndüğünde, Reo, Mira ve Whitney'e notlar gönderdi.

"Mira'nın gözlem yapmasına ihtiyacım var, ama şu anda yasal olarak akli başında davranmaya kararlıyım. Deli, evet, ama yasal sınırın ötesinde değil. Doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyor, sadece umursamıyor. Nakit makbuzunda sahte isim kullandı. Tüm eylemleri? Dikkatli, sistematik olarak planlanmış. LC'leri seçti çünkü onları önemsiz ve kolayca kandırılabilir buluyor ve kendini kanunların üstünde görüyor. Kendisine hayır diyen insanları - kendi sözleriyle- alçaltmaya çalıştı."

"Nadiren *hayır* kelimesini duyduğuna bahse girerim." "Bu bahsi kazanırsın." Eve ellerini yüzüne sürdü.

. "Onun geceyi bir hücrede geçireceğini ve birinin onu kurtarmaya gelmesini bekleyeceğini bilmek bana bir miktar tatmin veriyor. Yarın bir sonraki adım. Laboratuvardan uyuşturucu, AT'nin arkasındaki lifler ve kurbanların kıyafetleri hakkında doğrulama almam gerekiyor."

Şimdi boynunun arkasındaki gerginliği ovuşturdu.

"Sanırım kıyafetlerini daha sonra kullanmak için sakladı."

"Kullanmak için mi?"

"Evet. Kostümler. Yaptırdığı kostümlerin yanı sıra başka şeyler de vardı. Şal benzeri şeyler, şapkalar, sahte mücevherler, birkaç süslü elbise ve benzeri şeyler. Bunların bir kısmını evin diğer resimlerinde, atölyede gördük."

"Ve o eserlerde, önceki eserlerinde, en azından yeteneğinin donuk bir parıltısı vardı."

"Sıradan."

"Evet, en iyi ihtimalle. Ama uğruna öldürdüklerinde? Hiçbir parıltı yoktu."

Kapıdan içeri girdi.

"Kostümler konusunda haklıydın, onlarla kopyalamayı planladığı resimler. Hepsi yazılmış."

"Yine de endişeleniyorsun. Tüm kanıtlar elinde, onun kendi sözleriyle kanıtın var. Silahı, kurbanının boğazına dayadı, sonra da sana saldırmaya çalıştı. Yine de endişeleniyorsun."

"Evet, endişeleniyorum." Arabadan indi, onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. "Arkasında para, nüfuz ve güç olacak. Kahretsin, her tarafı bunlarla çevrili. Onun bilgilerini okursan, hayatında hiç zor bir iş yapmadığını, hiçbir şeyi kendi çabasıyla kazanmadığını açıkça görebilirsin."

Eve girerken ona baktı. "O bizim tam tersi bir şekilde büyüdü. Şımartıldı, hoş görüldü, bozuldu. Başkaları da öyle ama psikopat olmuyorlar, ama bu onun patolojisinde bir faktör."

Merdivenlere çıkarken kolunu onun beline doladı. "Delilik savunmasıyla kurtulacağından mı endişeleniyorsun?"

"Biraz, evet, ama kabul ederim. Yine de hapse girecek. Harperlar elinden geldiğince lüks bir hapis haneye, ama yine de hapse. Başka kimse ölmeyecek. Adil olmaz, ama yine de kabul ederim. Endişeleniyorum çünkü onu serbest bırakmak, aklamak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını biliyorum."

"Eve, Harper Grubu'nun cebinin derinliğine rağmen, onun aleyhine topladığın kanıtların üstesinden gelmelerine inanamıyorum. Tutuklama sırasında kayıt cihazında olanları da ekle."

"Şok olmuştu. İnsanlar evine zorla girmiş, silahları vardı. Kendini kaybetti, paniğe kapıldı. Bunu deneyecekler."

"Ve sen buna karşı çıkacaksın. O zaman bir bahis daha yapacağım, değil mi? Ve hepsi sana bağlı."

Yatak odasına girerken bir anlığına ona yaslandı.

"Hala adım adım ilerliyoruz. Ondan itiraf alabilirim, ama avukatlar onu susturursa itiraf alamam. Ve susturacaklar. Her halükarda deneyecekler. Ona ulaşmak için onlarla uğraşmamız gerekecek. Reo'nun orada olması gerekecek."

"Ona, Mira'ya ve kanlı Kilimanjaro Dağı kadar kanıta sahip olacaksın. Buna bir de egoist, hem de kötü niyetli birini ekle, ve onu ustaca kışkırtarak yaptığı ve yapmayı planladığı her şeyi anlatmasını sağla."

Ceketini omuzlarından çıkardı, bir kenara koydu, sonra düğümleri ovuşturdu.

Bunu duymak yardımcı olduğu için, başını salladı. "Onlara ulaşabilirsem, hangi düğmelere basmam gerektiğini biliyorum."

Silah kemerini çıkardıktan sonra, oturup botlarını çıkardı.

"Onlara ulaşacaksın."

"Geciktirecekler, engeller çıkaracaklar." "Yine de."

Ayağa kalktı ve onun yaptığı gibi soyunmaya başladı. "Yaz neredeyse bitti, değil mi?"

"Hava durumuna bakılırsa anlaşılmıyor ama evet, yaz sona eriyor."

"Barbekü yapalım."

Dönüp ona baktı. "Çok yorgunsun, değil mi? Tamamen kendinde değilsin."

"Aslında, endişelenmek beni... Ne olduğunu bilmiyorum. Ama ciddiylim. Ya da şu anda ciddiylim. Hepsi hemen işe koyuldu. Bütün gün çalıştılar, ama hemen işe koyuldular. Sen de dahil. Onlar ve sen yaptığınız için o artık sokaklarda değil. İçimden bir ses, onu eninde sonunda yakalayacağımı söylüyor, ama bu gece olmayabilirdi. Yardım olmasaydı, yarın sabah yine morga gidebilirdim. Yarın federal ajanlara briefing verirdim."

"O zaman barbekü yapalım."

Omuz silkti. "Sen seviyorsun, onlar seviyor, yaz neredeyse bitti. Ve bu gece, Jonathan Harper Ebersole bir kafeste uyuyacak."

"O zaman cumartesi için plan yapalım, ya da pazar daha uygunsa. Miraslar ve Whitneyler de dahil mi?"

"Evet, evet." Yatağa onun yanına uzandı. Galahad uzanmış halinden dönerek kadının beline kıvrıldı.

"Nadine ve Jake. Son zamanlarda Charles ve Louise'i pek görmedik, boş olup olmadıklarını bir bakalım. Mavis ve ailesi de tabii ki."

"Gördün mü, işte böyle oluyor. Güzel bir şey yapmaya karar veriyorsun ve işin çığırından çıkıyor. Sonra balon patlıyor ve içindeki tüm pislik üstüne dökülüyor."

"Bırak o kısmı bana. Ben keyfini çıkaracağım."

O da öyle yapacaktı, diye düşündü, bu yüzden öyle demişti. O bununla sorun yaşamazdı, ama o çok sevecekti.

Kedi ona sokulurken, o da Roarke'a sokuldu.

Roarke, onu uyutmak için sık sık yaptığı gibi, dudaklarını alnına değdirdi ve sırtını okşadı.

Ama zihni dinlenmiyordu.

Ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

"Bana yardım eder misin dostum? Bu gece rüya görmek istemiyorum."

Böylece dudakları tekrar nazikçe dudaklarına değdi, elleri ise sırtını okşadı. Ve elleri, giydiği geceliğin altına kayarken ona fısıldadı.

Kedi, o uzaklaşmadan önce bir tür sinirli homurtu çıkardı.

"Eğer rüya göreceksen, beni gör. Bizi gör. Bunu gör," dedi ve tekrar ağzını öptü. Yine nazikçe, çok nazikçe ve çok sıcakça.

Elini onun yanağına koydu. Elleri, dudakları sadece arzuyu uyandırmakla kalmadı, aynı zamanda kalbini de çarptırdı. Endişe, hayretle yerini almaya başladı. Onun onun olduğu, onun olmak istediği.

O, şefkatle şefkatle karşılık verdi, onunla birlikteyken hiç olmadığı kadar, aşkın arzuyu sardığında her şeyin anlam kazandığını anladı.

Onunla birlikte, her şeye sahipti.

O, kadının kendisine karşı yumuşadığını hissedince gerginliğin azaldığını hissetti. Sert polis, kendini bıraktı, günü, geceyi, bu ana kadar olan her şeyi unuttu.

O acele etmedi, ellerini zorlamak yerine kaydırarak kadının yükselişten önce süzülmesini, sadece süzülmesini sağladı.

Ve o, ona kapılmış, onunla birlikte sürüklenebilirdi.

Kadın kendini teslim etmeye izin verdi, teslim olması gerekiyordu, teslim olabilirdi çünkü onun kendisini değer vereceğini biliyordu.

Ve teslimiyetle, huzur buldu. Huzurla, zevk buldu. Her şey yavaş, sessiz bir çiçek açışta birbirine karıştı.

O, kadının vücuduna santim santim özen göstererek onu yatıştırdı ve baştan çıkardı. Sabırla, çok sabırla, kadının duygularını kendi duygularıyla birleştirmek için ortaya çıkardı, kadının zirveye ulaşması için, bir bardaktan dökülen su gibi kayması için.

Sonra o, onunla birlikteydi, onun içindeydi, bedenleri zamanı durduran yavaş, rahat bir ritimle birleşti. O kadar yavaş, yavaş ve tatlıydı ki, zirveye tırmandılar ve birlikte boşaldılar.

O rüya görmedi.

Ve uyandığında, bu tek ve basit gerçek için inanılmaz derecede minnettar hissetti. Roarke'u mükemmel koyu renkli takım elbisesiyle, mükemmel bağlanmış kravatıyla, oturma odasında kedisini kucağında ve sessiz ekranında hisse senedi rakamlarının akıp gittiğini gördüğünde, daha da minnettar oldu.

Bu tanıdık manzara, bu sessiz rutin, endişeyi birkaç dakika daha uzak tuttu. Kolay bir gün olmayacağını biliyordu. Uzun ve zor bir güne hazırlanması gerekiyordu, ama bu uzun ve zor güne başlamak için böyle bir şeyin olması?

Bir armağan.

"İyi uyudun," dedi Roarke, ona bakmadan.

"Hiç kıpırdamadım. Uyanık olduğumu nereden biliyorsun?"

"Beyninin çalıştığını

duyabiliyorum." "Bunun mümkün

olmadığını biliyorsun."

"Yine de." Şimdi ona baktı ve o gülümsemesini gösterdi.

"Beynin çalışırken, bugün etkileyici bir şey giymeni öneririm. Siyah olsa da, çarpıcı olsun."

"Beynim kahveden önce kıyafetleri düşünemez."

bed coffee.

Hayat kurtaran ilk yudumu içtikten sonra, onu inceledi. "Dün gece bana yardım ettin."

"Bundan önemli ölçüde faydalandım."

"Haklısın, ama yine de sana küçük bir karşılık vereceğim. Sen zorlu olanı seç. Ben de aşırı zengin olanla uğraşacağım. Sen de bu kategoriye giriyorsun. Zorlu olana bir de korkutucu olmayı ekle."

"Önce barbekü, şimdi de bu." Akıllı parmaklarıyla kediye kaşıyarak onu inceledi. "Karım nerede?"

"Hemen burada, alışma sakın, Ace." Bunun üzerine duşa girdi.

Daha fazla rutin, ve önündeki günü güçlendirmek için tam da ihtiyacı olan şey. Sıcak su fışkırıyor, buhar yükseliyor. Sonra ılık hava dönüyor, hepsi ona düşünmek, strateji oluşturmaya başlamak için zaman veriyor.

Dışarı çıktığında, adam kıyafetleri yatağın üzerine koymuş, masanın üzerine iki kubbe yerleştirmişti.

Siyahı tercih etmemişti, fark etti, ama pantolon ve ceketinde öfkeli bir fırtına bulutunun koyu grisi vardı. Bunu, koyu, derin bronz renkli ince çizgileri olan bir fırtına bulutu yeleği ile eşleştirmişti. Sade bir tişört ve gri kemerin tokası bronz rengi yansıtıyordu. Ayak bileği üstü gri botların üzerindeki üç kalın toka da öyle.

"Müthiş mi?"

"Sen giyersen, evet, kesinlikle. Central'da ceketini çıkar. Silahını ve kaslı kollarını göster. Onlara kim olduğunu göster."

"Tamam o zaman."

"Elmas düğmeler... küçük olanlar." Komodini işaret etti.

"Ama..."

"Aşırı zenginler kalitesini anlayacaktır. Sen taktığını unutursun. Onlar unutmaz."

Bunu düşünecekti, karar verdi ve ona katılmak için yanına yürüdü.

Kedi artık yerde uzanmışken, Roarke kubbeleri çıkardı.

"Waffle! Asla yanlış olmaz."

Waffle, çilek ve pastırma. Biraz daha kahve ekleyince gün mükemmel bir şekilde başladı.

Waffle'ları şurup ile ıslattı. "Saldırı planın var mı?"

"Savunmada nasıl ilerleyeceklerini bilmediğim için planlar üzerinde çalışıyorum. Onu bir süre sessiz tutabileceklerini düşünüyorum. Bu, avukatları hazır bulunurken onu mahkemeye çıkaramayacağım anlamına gelmez. Dava özetleri sunacaklar, ama bu Reo'nun işi. Onu istediğim kadar kışkırtıp hakaret edebilirim. Bir tur boyunca sessiz kalabilir. Sonra tekrar hücreye geri döner. Duruşmaya katılıp Reo'nun ortaya attıklarını kabul etmek zorunda kalacak."

"Bu onu yıpratacaktır."

"Aynen öyle. Belki bir tur daha, belki iki tur, en fazla üç tur sürer. Hücrede ikinci bir gece daha mı? Kırılacaktır."

Waffle yedi, sonra pastırmaya geçti.

"Kırılacak," diye tekrarladı. "Sadece düğmelere basıp basmaya devam etmem gerekiyor. Yanlış düğmelere basarsam, Mira bana söyler. Avukatlara ne kadar para ödedikleri, ne kadar iyi oldukları umurumda değil, duvara ilk çatlağı açtığımda kimse onu susturamayacak."

"Daha önce de söylediğim gibi, ben sana güveniyorum."

Yatağın üzerindeki kıyafetlere baktı. "Neredeyse kelimenin tam anlamıyla." Yemek yerken düşündü. "Kendi kıyafetlerimi almaya başlasam ne yapardın?"

"Şok tedavisi gördükten sonra mı? Louise'den sana beyin taraması da dahil olmak üzere tam bir tıbbi muayene yapmasını rica ederdim."

"Ha ha. Eskiden kendi kıyafetlerimi kendim alırdım."

O eğilip, kızın yanağına öpücük kondurdu. "Alışverişten çok satın aldığını söyleyebilirim. Ve tanıştığımız gün giydiğin o çirkin takım elbisenin düşen düğmesini hala saklıyorum."

"Aptal. Ukala ve aptal. Pekala, gidip paranı koyacağım, güne biraz erken başlayacağım. Reo'yu uyandıracağım, eğer

O henüz uyanmadı, ben şehir merkezine gidiyorum. Her şey başlamadan önce buluşmamız gerektiğini düşünüyorum.

Giymek için kalktı.

"Hukuki tartışmaların birkaç gün sürebileceğini tahmin ediyorum. Hafta sonunu hapiste geçirmek zorunda kalırsa, pazartesi günü yumurta gibi çatlayacaktır. O kadar dayanabilirse tabii."

O pantolonunu giyip tişörtünü giyerken, Roarke tabakları ve kapakları dolabına taşıdı.

Eğlenerek, yeleğini iliklerken onun çıkıp kapıyı sıkıca kapatmasını izledi.

"Gerçekten mi?"

"Tabakları yalamamayı öğrenmesi lazım."

"Sonra kahvaltılıkları dolabındaki kasaya koyacaksın."

"Gerekirse."

Silah kemerini taktı, küçük çivilere kaşlarını çattı. "Polisler elmas takmaz derdim, ama gömleğimin altında kocaman bir tane var."

"Çiviler ince bir mesaj veriyor ve bugün Ebersole'un ailesinden herhangi biriyle uğraşırsan fark edilmeyecek."

"Öyle olmasını bekliyorum. Biri büyük kötü polisten erkek bebeği korumak için gelecek."

Onları taktı ve Roarke'ın ona söylediği şeyi tam olarak yapmaya karar verdi. Onları taktığını unutmak. Oturdu, botlarını giydi. Ve bulunduğu yerden, kedinin dolabı, kendi iri vücudunu sıkıştırabilecek kadar açmayı başardığını izledi.

"Roarke."

O, kadının başını salladığı yere baktı.

"Vay canına." Dolaba doğru yürüdü ve hayal kırıklığına uğramış Galahad'ı alıp geri geldi. "O zaman sürgün olsun."

Kediyi odadan çıkarırken, Eve'in bağlantısı sinyal verdi.

"Görünüşe göre Reo beni ilk olarak etiketliyor," dedi bağlantıyı açarken.

"Dallas."

"Mahkemeye ne kadar sürede varabilirsin?" "Bir dakika içinde buradan çıkıyorum. Neden?"

"Jonathan Ebersole'un avukatları Kopeckne, Addison, Wright ve Wu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlar, savunma avukatlarının büyüdüklerinde olmak istedikleri kişiler." Ekranda Reo, iki elini kullanarak kabarık saçlarını bir şekilde düzgün bir şekilde topladı. "Ve saat dokuzda kefalet duruşması var."

"Ne? Kimse o kadar hızlı çalışmaz."

"Çalışırlar. Saat dokuzda duruşma ve kefalet duruşması var."

"Kefaletle serbest bırakılmayacak." Orada endişelendi, ama... "Bu suçlamalarla serbest bırakılmayacak. Kaçma riski var."

"Dallas, bir şekilde manevra yaptılar ve Yargıç McEnroy'u aldılar."

"Kahretsin. Kahretsin. Yola çıkıyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini söyle," dedi Roarke, ceketini alırken.

"Bu, kefalet belirleme olasılığı en yüksek yargıcı ayarlamayı başardıkları anlamına geliyor. Bu suçlamalarla, Ebersole'un kaçma riskini artıran parası ve bağlantıları ile kesin bir sonuç değil, ama imkansız da değil. Öyle olmalı. İmkansız olmalı. Beş dakika bile dışarı çıkarsa kaçacaktır. Ailesi onu ülkeden çıkaracak, yerleştirecek ve..."

Bir dakika durup derin bir nefes alması gerekti. "Ona bir takip cihazı takacaklar. McEnroy takip cihazlarına çok önem verir, ama... senden bir iyilik istiyorum."

"Elbette."

On dakika sonra, merdivenlerden aşağı koştu. Roarke onunla birlikte gitti, kapıda omuzlarından tutarak onu durdurdu.

"Polisimi korumanı ve beni bilgilendirmeni bekliyorum."

"İkisini de yapacağım. Teşekkürler. Belki sigortaya ihtiyacım olmayacak, ama riske girmeyeceğim."

Ona öpücük verdi, sonra arabaya koştu. Kapılara doğru hızla giderken, ışıkları ve sirenleri çalıştırdı.

Peabody ile iletişime geçmek için bileğindeki cihazı çevirdi.

"Adliyeye git. On beşinci kat. Ebersole saat dokuzda mahkemeye çıkarılacak ve kefalet duruşması var."

"Saat dokuzda mı? Nasıl..."

"Para, Peabody. Oraya git."

Eve, önündeki trafikte bir tıkanıklık gördüğünde, dikey olarak hızlandı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Araç içi cihazı sinyal verdi. Ekranda Nadine Furst yazdığını görünce neredeyse görmezden gelecekti. Sonra hesapladı.

"Adliyeye gidiyorum."

"Ben de. Ya da üç dakika sonra orada olacağım."

"Bire bir görüşmek istiyorsan, tamam, ama hızlı olmalısın."

"Bir buçuk dakika olsun," dedi Nadine ve telefonu kapattı.

APA Cher Reo, mahkeme salonunun dışında volta atmaya izin vermedi. Burada volta atmak onu zayıf ve gergin gösterecekti.

Tanrı şahidimdir ki, o zayıf değildi. Ama oldukça gergindi.

Elindeki kanıtlarla

—ve toplanabilecek diğer her şey—suçlu bulunacağına dair hiçbir şüphesi yoktu. Tanrı aşkına, NYPSD onu bir sonraki kurbanıyla yakalamıştı, öldürmekle tehdit ettiği kurbanıyla — kayıtlara geçmişti. Resimler, kostümler, kendi sözleri, kullandığı uyuşturucular, tel, lanet olası yapıştırıcı vardı.

Her şeye sahiptiler.

Ve eğer serbest kalırsa, kaçarsa, Harper Group'un parasıyla kaçıp saklanırsa bunların hiçbirinin önemi kalmazdı.

Bu davayı açacak ve sonuna kadar gidecekti.

Ama, ama, ama.

Peabody'yi görünce dosyaları bir kenara iterek bankından fırladı.

"Dallas nerede?"

"İletişime geçtiğinde yoldaydı. Ben daha yakındayım, ama o da buraya gelecek. Bu nasıl bu kadar çabuk oldu?"

"Elindeki tüm kozları oynadılar, Yargıç McEnroy'u da dahil ettiler."

"Bu iyi değil. Ama yine de kefaletle serbest bırakılmayacak."

"Yargıcın NYPSP'yi mahkeme salonunda görmesini istiyorum. Mümkünse, tutuklamayı yapan memurun o tutuklama hakkındaki ifadesini dinlemesi için bir fırsat istiyorum. Hazırlanacak zamanım neredeyse hiç yoktu. Benden önce davrandılar."

"Ve işte geliyorlar."

Peabody arkasına bakarak geniş koridorda yürüyen dört kişiyi gördü. İki erkek takım elbise giymişti, bir kadın da takım elbise giymişti. İkinci kadını Phoebe Harper olarak tanıdı.

Üç avukatın, videolardaki gibi şık ve başarılı avukatlara benzediğini düşündü.

Öte yandan, Phoebe Harper uzun kollu siyah elbisesiyle sessizce zarif görünüyordu, altın kahverengi saçları omuzlarının hemen üstüne kadar uzanıyordu.

Zayıf ve minyondur, makyajı hafif, takıları abartısızdı. Peabody'nin tahminine göre, 67 yaşından yaklaşık on iki yaş daha genç görünüyordu.

Avukatlar arasında en uzun boylu olan, şakaklarında kanatlar oluşturan gümüş rengi saçlı olan, ona doğru eğildi ve bir şeyler fısıldadı.

Peabody, Phoebe'nin bakışlarının kaymasını izledi ve bakışları ona ve Reo'ya odaklandığında, oğlununki gibi derin, koyu mavi gözleri sertleşti.

Kadın avukat onu mahkeme salonunun kapısının diğer tarafındaki bir bankta oturtdurdu. Oturdu, bacaklarını çaprazladı, ellerini kucağında birleştirdi ve dümdüz önüne baktı.

Uzun boylu adam Reo'ya doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Bayan Reo." "Bay Kopeckne."

"Meslektaşlarım Alan Addison ve Carleen Hammott. Sanırım daha önce tanışmadık."

"Hayır, tanışmadık."

"Ben biliyorsunuz senibil ve tabii ki tabii ki." O gülümsedi, çekici bir şekilde.

"Aynı şeyi ben de söyleyebilirim. Kısa sürede uzun bir yol kat ettiniz."

"Kaliforniya'dan gelen uçuş, müvekkilimize karşı açılan davayı incelemeye başlamak için bize zaman kazandırdı."

Mahkeme salonuna girdi, arkasında yardımcıları vardı. Hammott, Phoebe'ye eşlik etti.

"Dallas nerede?" diye mırıldandı Reo. "Oraya girmem lazım."

"Bak, onu etiketleyeceğim, tahmini varış zamanını öğreneceğim."

Peabody bunu yapmaya başlarken, ortağının asansörden çıktığını gördü.

Reo doğruca ona doğru yürüdü. "Neden bu kadar geciktin? İçeri girmemiz lazım."

"Bir yere uğramam gerekti. Şimdi buradayım. Laboratuvar uyuşturucuları, teli, yapıştırıcıyı, her şeyi aceleyle hazırlıyor."

"Hemen içeri girmeliyiz. İkinizin de masamın hemen arkasında oturmanızı istiyorum. Ebersole'un masasında üç avukat var ve annesi de onların hemen arkasında olacak."

"Annesi. Mira yine gol attı." "Ailesinin desteğini vurgulayacaklar."

"Bunun onun lehine bir ağırlık olduğunu düşünmüyorum."

"Ve ben durumu tersine çevireceğim. Onlar da onun sabıka kaydı olmadığı, şiddet eğilimi göstermediği gerçeğini kullanacaklar. Elimde kozlar var Dallas, ama mahkeme onu serbest bırakırsa, onu gözetim altında tutmam gerek."

"Güven bana, her şey ayarlandı."

Reo başını salladı. "McEnroy olmak zorundaydı," diye mırıldandı, sonra mahkeme salonuna girdi.

"Durmakla ilgili bir şey söylemedin," dedi Peabody.

"Her ihtimale karşı bir sigorta. Kullanmamız gerekirse açıklarım."

İçeri girdiler, oturdular ve Eve bu fırsatı Phoebe Harper'ı incelemek için kullandı.

Renklerde biraz benzerlik vardı, ama Jonathan'ın yüzünde bir tür yumuşaklık varken, annesinin yüzü daha keskin hatlıydı. Belki DNA'sından, belki paranın satın alabileceği şeylerden kaynaklanıyordu, ama her halükarda, keskin ve çarpıcı bir görünümü vardı.

Ve kadın başını çevirip Eve'in sabit bakışlarıyla karşılaştığında, Eve çarpıcılığın altında soğuk, sert çeliği gördü.

Eve, kadının da kendi istediğini yapmaya alışkın olduğuna karar verdi. Ve oğlu konusunda bunu yapmaya kararlıydı.

Phoebe'nin bakışının küpelere kaymasını görmemiş olsaydı, lanet olsun.

Roarke yine gol attı.

Eve, eğlenmiş olsa da yüzünü ifadesiz tuttu, bakışlarını sabit tuttu, kadına adaletin yerini bulması konusunda kendisinin de aynı derecede kararlı olduğunu belli etmek için.

Jonathan'ı mahkeme salonuna götürürken Phoebe ilk olarak bakışlarını kaçırdı.

Annesi ona temiz kıyafetler getirmişti, takım elbise, ütülü gömlek, kravat, parlak ayakkabılar. Saçlarını yukarıya toplamıştı.

Annesi, gözlerinde hafif bir yaşla ona üzüntülü bir bakış attı.

Eve elini dudaklarına götürdü, sonra ona uzattı. Birkaç saniye sonra, mahkeme memuru herkese ayağa kalkmasını emretti.

Yirmi Birinci Bölüm

Yargıç Gerald McEnroy, siyah cüppesiyle iri yarısı, geniş, koyu kahverengi yüzünün etrafında sıkı kıvrılmış saçlarıyla salona girdi.

Eve ön hazırlıkları es geçerek, sanık ve annesine odaklandı.

McEnroy ona duruşma haklarını açıklarken, Jonathan'ın profilini ve vücut dilini inceledi.

Eve, onun gergin olmadığı sonucuna vardı. Biraz gerginmiş gibi davranıyordu, ama gergin değildi.

Kendini beğenmiş. Eve'in gözünde, kendini beğenmiş bir izlenim bırakıyordu.

Annesi, çapraz bacaklarının dizinde ellerini sıkıca birleştirmişti. Eve, annesinin biraz gergin olduğunu düşündü. Oğlunun yerine gerginlik hissediyordu.

Jonathan, kendisine yöneltilen suçlamalar okunduğunda ve olası nedenler özetlendiğinde omuzlarını biraz çöktürdü.

Ama gerginlik değil, diye düşündü Eve. Hakaret.

"Bay Ebersole, hakkınızdaki suçlamaları anlıyor musunuz?"

Konuşmaya başladı, sonra gümüş saçlı avukat ona doğru eğildi ve bir şey fısıldadı.

Jonathan kibarca ayağa kalktı. "Evet, Sayın Hakim." "Savunmanız nedir?"

"Suçsuzum, Sayın Hakim. Teşekkür ederim." Ve oturdu.

Reo ayağa kalktı. "Sayın Sayın savcılık savcılık sanığa sanığa yöneltilen suçlamaların iğrenç olduğunu ve

insan hayatına saygısızlık gösterdiğine inanmaktadır. Jonathan Harper Ebersole'un cinayet serisini sürdürmeyi planladığını ve amaçladığını iddia ediyoruz ve bunu kanıtlayacak önemli delillerimiz var.

"Ayrıca, sanık büyük bir servete sahiptir. Ailesi birçok ülkede mülk ve evlere sahiptir. Özel servis araçlarına erişimi vardır ve ciddi bir kaçma riski bulunmaktadır. Duruşmaya kadar tutuklu kalmasını talep ediyoruz."

"Sayın Yargıç." Kopeckne ayağa kalktı. "Savunma, duruşma sona erene kadar kefalet talebinin reddedilmesinin haksız bir ceza olacağını savunuyor. Müvekkilimin tutuklanması için kolluk kuvvetlerinin kullandığı hantal ve dolambaçlı yöntemler göz önüne alındığında, yasal temsilcilerinin savunma hazırlaması birkaç hafta sürecektir."

"Müvekkiliniz, üç kişiyi öldürmek ve bir başkasını öldürmeye teşebbüs etmek için karmaşık ve dolambaçlı bir yol izledi," diye karşılık verdi Reo.

"Bugün davayı yargılamıyoruz Bayan Reo."

"Sayın Yargıç, Harper Group, küresel çapta faaliyet gösteren milyarlarca dolarlık bir şirkettir. Tutuklama kayıtları, sanığın Aaron Pine'ı bir silahla tehdit ettiğini açıkça göstermektedir. Bu silah, tutuklanmaktan kaçmak için Teğmen Eve Dallas'a saldırmaya çalıştığı silahın aynısıdır. Bu, şiddet eğilimi olduğunu göstermektedir."

"Bu," diye itiraz etti Kopeckne, "evine izinsiz girildiğinde şok olmuş ve korkmuş bir genç adamı gösteriyor." Elini kaldırdı. "Ya da o anda öyle olduğuna inanıyordu. Hiçbir zaman şiddet içeren davranışlar sergilememiştir. Sabıka kaydı yoktur. Ailesinin duygusal desteğine sahiptir ve New York'la derin bağları vardır."

"Sayın Yargıç..."

McEnroy tokmağını vurdu. "İkiniz de bekleyin. Tekrar ediyorum, bugün bu davayı yargılamıyoruz. Bu, kefaletle ilgili bir duruşma. Savunma, savunmasını hazırlama hakkına sahiptir. Bu nedenle ve mahkeme takvimi nedeniyle, bu duruşma..." Takvimini kontrol etti, başını salladı, kaşlarını çatı. "Gelecek yılın on sekiz Şubatında başlayacak."

Arkalarına yaslandı. "Savcının tutuklu yargılama talebini anlıyorum, ancak savunma yapılmadan sanığı altı ay hapis cezasına çarptırmaya yanaşmıyorum.

"Bayan Reo." McEnroy, o itiraz etmeden önce parmağını kaldırdı. "Bu süre boyunca ve duruşma boyunca, sanık ev hapsinde tutulacak. Evinin dışına adım atmayacak ve bunu sağlamak için takip cihazı takacak. Pasaportunu teslim edecek. Kefalet elli milyon dolar olarak belirlenecek."

"Sayın Yargıç, bu çok yüksek bir meblağ."

McEnroy, Kopeckne'ye kaşlarını kaldırdı. "Sanığın bu tutarı ödemek için yeterli imkânı olduğunu düşünüyorum ve bu, kaçmasını engelleyecek bir caydırıcı unsur olacaktır. Bay Ebersole, kefaletle serbest bırakılmanın şartlarını anlıyor musunuz ve bu şartları ihlal ederseniz kefaletinizin iptal edileceğini ve tekrar hapse gönderileceğinizi biliyor musunuz?"

"Ben... Ben... Evet, Sayın Hakim. Teşekkür ederim."

"Savcılık daha güçlü bir itirazda bulunamazdı." "Anlaşıldı, Bayan Reo. Ancak biz hala bir mahkeme ve suçu kanıtlanana kadar masum olduğu ilkesine bağlı kalır."

"Ayrıca, sanığın kira ödemeden yaşadığı ve savcılık ile delillerin Bay Ebersole'un üç kişiyi öldürdüğünü iddia ettiği konut hala incelenmektedir. Onun bu konuta girmesi mümkün değildir."

"Sayın Yargıç, sanığın ailesinin New York'ta başka bir mülkü var. Güvenli bir binada bulunan bir daire, sanık kendi evi temizlenene kadar burayı kullanabilir."

"Çok iyi. Adresi kayıtlara geçirin."

McEnroy başını sallayarak onayladı. "Bay Ebersole, bu yerde ev hapsi şartlarını kabul ediyor musunuz?"

"Evet, efendim. Evet, Sayın Yargıç."

"Karar verilmiştir. Duruşma sona ermiştir."

"Herkes ayağa kalksın," diye duyurdu mahkeme memuru.

Jonathan ayağa fırladı ve annesinin kollarına atladı.

Eve onun "Anne" dediğini duydu. Ve omzunda hıçkırarak ağlasa da, Eve'e kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdi.

"O gülümsemeyi yüzünden sileceğim," diye düşündü. "Ve çok yakında."

Peabody ile mahkeme salonundan çıkana kadar konuşmadı.

"Kefaleti yatırmak zaman alacak, sonra Merkez'e gidip kişisel eşyalarını alması gerekecek. Yeni evine varana kadar onu takip ettireceğiz."

"Tanrım, Dallas, kaçacağını biliyorsun." "Evet, biliyorum."

Reo'nun çıkmasını bekledi, Reo öfkeyle çıktı.

"Lanet olsun, umarım McEnroy, o katil pislik bizim ulaşamayacağımız bir yere gittiğinde bununla yaşayabilir. Umarım başka birini öldürdüğünde bununla yaşayabilir. Siktir et, hayır, ummuyorum. Umarım bununla yaşayamaz."

"Nadine dışarıda, merdivenlerde olacak. Benimle konuşmak isteyecek. Seni de isteyecek."

"Tam da ihtiyacım olan şey."

"O işini bitirdikten sonra, seni ofisimde görmek istiyorum."

"Dallas, benim zamanım yok..."

"Evet, vaktin var. En az iki saat, belki daha fazla süreceğini tahmin ediyorum. Peabody, bir konferans odası ayarla. Ofisimde yeterli yer yok. Gidelim. Açıklamak için iki ya da üç saatin bir kısmını alacağım."

"Şimdi başla," dedi Reo, asansöre doğru yürürken.

"Hayır. Kızgın kal. Bu sana yakışıyor."

"Ne tür bir numara yapmayı planlıyorsun bilmiyorum Dallas, ama iyi bir numara olsa iyi olur."

"Elimdeki en iyisi bu." Aşağı inerken Eve tekrar Reo'ya döndü. "Söylesene, kefalet şartlarını ihlal ederse Kopeckne'nin firması onu temsil etmeye devam edecek mi?"

"Bilmiyorum." Yorgun bir şekilde Reo elini saçlarının üzerinden geçirdi. "Onların itibarı çok iyi. Onların bu konuda ona yardım ettiklerini düşünemiyorum."

ve bence eğer kaçarsa - ki kaçacağı kesin - o zaman benim şu anda olduğum kadar sinirleneceklerdir."

"Güzel. Annen gidiyor zorunda bir gidiyor yeni yeni avukatlar bulmak zorunda kalacaklar."

Beklendiği gibi, Nadine mahkeme binasının merdivenlerinde bekliyordu. Eve, Nadine'in yalnız olmadığını fark etti. Birçok gazeteci de yolun kenarında sıralanmıştı.

Onları görmezden gelerek Nadine'e doğru yürüdü. "Duydum. Zor bir durum," dedi Reo'ya.

"Beş dakikan var," dedi Eve. "Beş dakika benimle, beş dakika Reo ile."

"Hey."

"O zaman hazır olmalısın."

Nadine'in kedinin gözleri kısıldı. "Ne için?"

"Kameranı hazır tut" diye cevapladı Eve. "Ulaşımını ayarla. Ve hazır ol. Beş saniye say." Nadine kamerasına işaret etti, omuzlarını silkti

kamera için mükemmel saçlarını düzeltti.

"Ben Nadine Furst, New York Ceza Mahkemesi'nin merdivenlerindeyim. Jonathan Harper Ebersole'u tutuklayan memur Teğmen Eve Dallas ile konuşuyorum. Bay Ebersole, üç cinayet suçlamasının yanı sıra başka suçlamalarla da karşı karşıya. Teğmen Dallas, Yargıç McEnroy'un kefaleti 50 milyon dolar olarak belirlemesi ve Bay Ebersole'u ev hapsine mahkum etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"New York Şehri Polis ve Güvenlik Departmanı, dün gece Ebersole'un üç kişiyi kasten öldürmek ve bir kişiyi öldürmeye teşebbüs etmek suçlarından tutuklanmasına yol açan önemli deliller topladı. Tehlikeli ve şiddet eğilimli bir adamı sokaklardan uzaklaştırdığımıza inanıyoruz. Yargıç McEnroy'un kararı hakkındaki kişisel görüşlerim önemli değil. Biz görevimizi yaptık ve New York halkını ve şehrini korumaya ve hizmet etmeye devam edeceğiz."

Daha fazla soruya cevap verdi, tarafsız ve çok ölçülü davrandı, sonra kenara çekildi. Reo'nun cevapları

çok daha fazla tutku ve ateş içeriyordu ve Eve bunun gayet iyi olduğunu düşündü.

Eve bilezikli cihazını kontrol etti.

"Bu kadar. Reo, bizimle gelmelisin. Nadine, hazır ol. Kameranı hazır tut," diye tekrarladı.

"Bana bir şey söyle," diye ısrar etti Reo, kaldırıma doğru yürürken. "Patronuma bir şey söylemem gerekiyor."

"Bir kez daha baştan sona gözden geçireceğim. Ama şunu söyleyeyim, o ağlayan, sümüklü, kıkırdayan orospu çocuğunu New York'tan çıkarmayacağım. Ne bugün, ne yarın. Omega'ya giden uzay gemisine binene kadar."

Arabaya binip direksiyona geçene kadar bekledi.

Sonra yumruklarını direksiyona vurdu.

"Yargıç lanet olası bir aptal!"

Arka koltukta Reo ellerini havaya kaldırdı. "Sonunda!"

"Ve öyle de görünecek. Harper Group elli milyonu bir kovaya boşaltabilir ve bunu hiç fark etmez. O beklemeyecek. Bugün harekete geçecek. Her şeyi çoktan ayarlamıştır."

"Kim?"

"Annem," dedi Eve ve kaldırımdan uzaklaştı.

"Bunu gerçekten duymak istiyorum." Sonra Peabody tavuk çubuğunu aldı ve Eve tekrar sirenleri ve ışıkları çalıştırdı.

★ ★ ★

Garajda Eve asansörle uğraşmadı, doğrudan merdivenlerden yukarı çıktı, sonra da kaydıraklara doğru yöneldi.

"Bir ipucu verir misin?" diye sordu Peabody. "Bir ipucu?"

"Birkaç dakika içinde her şeyi öğreneceksin. Feeney'i ara. Bir e-man'e ihtiyacım var, hemen. Bullpen."

Peabody bağlantı kurarken, Eve ellerini ceplerine soktu.

O sisteme inanıyordu, ama bazen sistemin bir tekme atılması gerekiyordu.

"Evrak işlerini halletmeleri biraz zaman alacak, sonra buraya gelip eşyalarını alması ve penthouse'a gitmesi gerekecek. O da her adımda onun yanında olacak."

"Eğer kaçmasına yardım edecekse, neden penthouse'a gitsin ki? Evet, kaçmasına yardım edecek," diye ekledi Peabody. "Ama takip cihazını atmak zorunda kalacaklar."

"Bu yüzden önce çatı katına gidiyorlar."

"Yüzde yüz etkili olduklarını söylemeyeceğim," diye başladı Reo. "Hiçbir şey yüzde yüz etkili değildir. Ama çok yakındırlar."

"Bu kadar para uzmanlık uzmanlık
Nasıl avukatlar avukatlar? Büyük bir ödeme karşılığında bu konuda komplo kurmazlar mı?"

Reo tereddüt etmedi. "Kesinlikle hayır. Onlar itibarlarını hak ettiler ve bu onları mahveder."

"İyi. Ben de öyle düşünmüştüm."

Kaydıraklardan atladı ve doğrudan bullpen'e doğru yürüdü.

"Mahkeme," dedi Baxter, Jenkinson ve Reineke'nin boş masalarını işaret ederek. Sonra Carmichael ve Santiago'nun masalarını. "Takip. Geri dönüyorlar."

Konferans odasını boş vermeye karar verdi.

"Sen ve Trueheart, sivil kıyafetler giyin. Memur Carmichael! İki memur seç. Sen ve onlar gözetimde olun. Görünür bir şekilde gözetimde. Peabody, onlara Ebersole ve Harper'ın kimlik fotoğraflarının çıktılarını ver. Görünür olmanızı istiyorum. Açıkça fark edilmenizi istiyorum."

"Peki, efendim."

"Kadın istediği gibi gelip gidiyor. Ebersole'u binadan çıkarken görürseniz veya gördüğünüzü düşünürseniz, benimle iletişime geçin. Ona yaklaşmayın."

"Nasıl bir yere gidecek ki?" diye sordu Baxter. "O gözaltında."

"Kefaletle

serbest

bırakıldı." "Ne..."

Trueheart, Baxter'ı bir bakışla susturdu. "Sıradan giysiler," diye tekrarladı. "Görünmenizi istemiyorum. Görünmez olun. Ebersole'u görürseniz veya gördüğünüzü düşünürseniz, bana haber verin. Harekete geçmeyin. Takip edin. Bir aracı takip etmeye hazır olun."

"Efendim, Teğmen," dedi Trueheart. "Onu izleme cihazı olmadan dışarı çıkarmadılar. Yani, elimizdeki her şeyle."

"Öyle, ama binadan çıkarken onu takmayacak. Ve binadan çıkacak. Binadan yürüyerek çıkmak zorunda kalırlarsa, birlikte çıkmayacaklar, önce o çıkacak. O kılık değiştirecek. Ya bir araba bekliyor olacak ya da kısa bir mesafe yürüyerek arabanın beklediği yere gidecek, içinde o da olacak."

Kafasını salladı. "Bunu göz önünde bulundur, ama daha iyi bir yol bulacaklardır."

Feeney öfkeyle taş kesilmiş bir yüzle içeri girdiğinde, başını salladı. "Ben de aynı şekilde düşünüyorum, ama bunu çabuk halletmeliyiz. Peabody'nin birimini kullan ve bunu ekrana getir."

Ona bir disk uzattı.

"Daha iyi bir yol. Binada yer altı otoparkı var. Onun için en kolay çıkış yolu, çatı katındaki özel asansörü kullanarak aşağıdaki bekleyen arabaya inmek. Araba olmalı, çünkü binada hava araçları için çatıya çıkış yok."

"Bunları bu kadar çabuk nasıl buldun?" diye sordu Feeney, ekrandaki planları incelerken.

"Danışmandan biraz yardım aldım. McNab'ın ya da senin atayacağın kişinin Baxter'la birlikte gitmesini istiyorum. Penthouse'da her an kaç kişi olduğunu bilmek istiyorum."

"McNab'ı ayarlayacağım."

"İyi. Harperlar'ın kuzeydeki arazilerinde özel bir uçak pisti var, ama orası çok uzak ve onlar acil durumdalar. Bunu hesaba kattık ve bir jet helikopter ve pilot hazırladık, ama en iyisi özel bir servis aracı. Haritayı aç, Feeney."

Harita açıldığında Eve işaret çubuğunu kullandı. "İşte seçenekleri. Özel, uzun mesafeli servisler için tesisler. Harper'ların kendi özel servisleri var. Altı tane var. Phoebe Harper'ın dün gece seyahat etmek için kullandığı bir tanesi zaten burada. Onu kullanmayacaklar, izlenmesi çok kolay, ama biz bunu hesaba katıyoruz. Bu istasyon."

Başka birini vurguladı. "Penthouse'a en yakın olan bu."

"Bir tane daha getirin, hazır olsun." Feeney başını salladı. "Ele alacağın çok seçenek var, evlat, ve eğer izleyiciyi atmayı başarmışsa, emin olmanın bir yolu yok. Daha fazla adama ihtiyacın olacak." "İzleyiciyi takmayacak, ama yanında bir tane taşıyacak. Danışmanın elinde bir tane vardı, gizli görevlerde kullanılanlardan."

ops."

Feeney'nin yüzü aydınlanmaya başladı. "Tabii ki yaptı."

"Mahkemeye giderken bir yere uğradım. Ona yeni bir kimlik almış olabilir, ama ona ihtiyacı olmayacak, çünkü onu iade edilmeyeceği bir yere götürecek. Öyle olursa, onu taşımak için çok güzel bir cüzdanı var."

"Cüzdanın içine takip cihazı koydun." Feeney ona gülümsedi.

"Küçük, ince, neredeyse şeffaf. Etkinleştirmek için kodu bende. Ona yeni bir bağlantı, büyük olasılıkla yeni bir kimlik, yeni bir pasaport almış olacaktır, ama zaten üzerinde baş harfleri kazınmış bir cüzdanı varken neden ona yeni bir cüzdan alsın ki?"

"Bütün gece bunun için çalışmak zorunda kaldı," diye ekledi Reo. "Ve katılıyorum, yeni bir cüzdan öncelikli bir şey olmazdı. Onun tutuklanmasından bu yana yaptığını düşündüğün şeyi yapmak için saatler ve olağanüstü miktarda para harcamış olmalı."

"O, onun gözü başındaki çocuğu. Onu mahvetti ya da o zaten mahvolmuş olarak çıktı, sonuç aynı. Üç kişi öldü ve bununla birlikte? O da en az onun kadar sorumlu."

Eve, mahkemede birbirlerine attıkları uzun, ölçen bakışları düşündü.

"Bugün iki tutuklama yapacağız."

Bileğindeki cihazı kontrol etti. "Gözetleme ekipleri, harekete geçin, McNab'ı alın ve oradaki cesetlerin sayısını bana bildirin. Feeney, bir araca ihtiyacın olacak. Minibüs çok yavaş. Ben ve Peabody ile birlikte geleceksin."

"Ben de öyle," dedi Reo. "Patronuma haber vermem lazım."

"Ben de öyle. Hızlı olalım. Peabody, ben komutana rapor verirken, Mira'ya Ebersole'u geri getirdiğimizde Gözlem'de bulunmasının çok önemli olduğunu söyle."

, , , , , , , , Whitney'e rapor verdi.
Nadine'i etiketlerken zamanı ölçtü.

Yemin etti, Jonathan Harper Ebersole ve annesini dikip, onları birbirine dikecekti.

Ve üzerine büyük, parlak bir fiyonk daha ekleyecekti.

Baxter'ın kontrol etmesini bekledi.

"Ebersole ve Harper az önce geldi. Binaya giriyorlar. McNab, içeride iki kişinin daha olduğunu bildirdi."

"Görünmez kal. Hazır ol."

Bullpen'e çıktı. "Şüpheliler binaya giriyor. İki kişi daha penthouse'da. Harekete geçiyoruz."

"Onu takip ediyoruz." Feeney taşınabilir cihazına dokundu.
"Sinyal net ve güçlü."

"Öyle kalmasını sağlayalım."

Santiago ve Carmichael masalarına dönmüşlerdi, onlara başını salladı. "Mağazaya göz kulak olun."

Asansörlere, sonra Feeney'e baktı. "Asansörü hiç durmadan aşağıya indirebilir misin?"

"Normalde yapmam, ama bu durumda yapabilirim." İçeride, kartını okuttu, sonra bir şifre girdi.

"Yakın bir yerde konuşlanacağız," diye devam etti Eve. "Çok yakın değil, ama yeterince yakın. İnsanlar zaten orada, onları bekliyorlar. İki saat içinde harekete geçmezse..." Başını salladı.

"Onu kaybettik."

"Onu kaybetmeyeceğiz." Feeney, bol kahverengi takım elbisesiyle kararlı bir şekilde ayağa kalktı. "Biz kanunun uzun koluyuz."

"Neden tek kol? İkisinin de uzun olması gerekir, ya da en azından aynı uzunlukta."

"Suç işleyen bir pisiği yakalamak için bir kol yeter.
O zaman onları kelepçelemek için fazla zamana ihtiyacın olmaz."

"Ne soğuk olurdu biliyor musun?" Peabody kollarını uzattı. "Polisler, Mr. Fantastic gibi kollarını uzatabilselerdi."

"O da kim?"

"Fantastik Dörtlü, Dallas. Süper kahramanlar. Ama daha da soğuk ne olurdu? Görünmezlik yeteneğine sahip olmak. Şu anda olduğu gibi, Baxter ve Trueheart tam anlamıyla görünmez olabilirlerdi. O zaman penthouse'un kapısının hemen dışında durup Ebersole'u takip ederek arabaya kadar gidebilirlerdi."

"Ben süper hızı tercih ederim. Yaşlandıkça," dedi Feeney, "süper hızın değerini daha çok anlıyorsunuz."

"Flash gibi. O Fantastic Four'dan biri değil," diye açıkladı Peabody.

"Bunu not alacağım." Eve asansörden çıktı.

"Ben Wonder Woman olmak isterdim." Eve ona şaşkın bir bakış attığında Reo omuz silkti.

"Görünmez bir uçağı var," diye belirtti Peabody.

"Bunu umursamazdım. Ben Gerçeğin Kementi'ni isterdim. Ve kıyafeti. Ve o kıyafeti giyebilecek bir vücudu. Ama kement öncelikli olurdu."

Reo, Feeney ile birlikte arkaya oturdu. "Yasaların uzun kollarıyla yeterince sık baskınlara çıkamıyorum. Ama çıkarsam, kementimi de yanımda götürürdüm."

"Feeney."

"Onu buldum, Dallas. Çatı katında. İzleyici çok hareketli, ama o bölgede. İçeride. Ağ atıcıyı vurabilirim."

"Oh, Örümcek Adam!" Önde, Peabody yerini değiştirdi ve Feeney'e baktı. "Küçük bir kızken Peter Parker'a ciddi bir şekilde aşkıttım. Ve şimdi, düşününce, benim de kendi Peter Parker'ım var. Black Widow'u deneyebilirim. Yine kıyafet ve vücut. Süper güçleri yok, ama tamamen mag ass-kicker."

"Dul kalmak için önce Peter Parker'ı öldürmen gerekmez mi?" Bu soruyu sorduğu anda, Eve kendini bu oyuna alet ettiği için tekmeledi.

"O öyle bir dul değil. Zehirli örümcek gibi bir kod adı. Sen onu almalısın Dallas, sana yakışır. Ben Scarlet Witch'i alabilirim."

"Onun bazı sorunları var," diye hatırlattı Feeney. "Evet, ama ben onları aşarım. Tamamen ekstra bir Scarlet Witch yapardım."

"Bu konu hallolduğuna göre, artık hepimiz kötü adam ve annesinin Planet Zero'ya kaçmasını engellemeye odaklanabiliriz. Peabody, mahkeme kararıyla takılan takip cihazını kontrol et. Hayali süper güçlerin yerine teknolojiyi kullanmanı öneririm."

"Onu yakaladım."

"Cüzdan takip cihazı hala hareket ediyor," diye ekledi Feeney. "Orijinali de öyle."

Eve, apartmandan bir blok uzaklıktaki yükleme bölgesine girdi. "Baxter, Memur Carmichael, pozisyonumuzda. McNab?"

"Hâlâ dört ısı kaynağı var."

"Tamam, tamam, cüzdan takip cihazı artık sabit."

"Orijinal de öyle. Sanki oturuyor ya da en azından hareketsiz duruyor gibi."

"Oturuyor," dedi McNab. "Buradan öyle görünüyor. Yanında bir ısı kaynağı var, çok yakın. Karşısında bir tane. Bir tane de... izliyor gibi görünüyor."

"Takip cihazını çalıştırmaya başladılar," diye mırıldandı Eve. "Roarke, bunu doğru yapmak, çalışır durumda tutmak ve aynı zamanda zarar görmeden çıkarmak için yavaş ve sıkıcı bir iş olacağını söylemişti." Arka aynadan Feeney'e bir bakış attı. "Otuz ila kırk dakika sürer."

"Roarke için mi?" Feeney hafifçe sırıttı.

"Bunu atlatabilecek olağanüstü bir e-adam için. Ya Harper'ın maaş bordrosunda olan biri ya da serbest çalışan biri. Ayrıca hapis cezasına da razı olan biri. Yardım ve yataklık, suç ortaklığı."

"Durumu biliyorsa, zaten onun için çalışıyor," diye sonuçlandırdı Feeney. "Bağlantı istemiyorsa, serbest çalışan biri. Hala

durumu sabit."

"Biraz sadakat, belki. Ve her halükarda büyük bir ücret, e-adamın gitmek istediği yere kaçış planı ekleyin. Bu olmayacak.

"McNab, Ebersole ve annesi taşındığında, sen de Carmichael'ın ekibine geç. Diğer ikisini sen takip et. Tutuklama. Ebersole'u yakalayana kadar harekete geçme. Sana destek göndereceğim. Onları kaybetme."

"Önce onların gideceğinden emin misin?" diye sordu Reo.

"Hayır. Şansımızı deniyoruz. Oğlu güvende olsun istiyor. Mahkeme takip cihazı, izlemek için bir ısı kaynağına ve nabızya ihtiyaç duyuyor. Diğer ikisinden biri, uzaklaşana kadar onu takmak zorunda. Aksi takdirde, kesip atın ve gidin."

"Polisler binayı açıkça izlerken bu riski alamayız."

"Haklısın. O zaten böyle bir riski asla almaz. Onu binadan çıkarıp mekiğe bindirmek ve uzaklaşmak için zamana ihtiyacı olacak."

"O kaçsa bile, biz onu yakalarız." Reo başını salladı. "Sonra tüm bunları takip eder ve onu yakalarız."

"Belki onun için hapse girmeye razıdır, belki suçlamaları alt etmek için yeterli parası olduğunu düşünüyordur. Ya da çaresiz anne savunması işe yarayacaktır."

"Sana söz veriyorum, tutmaz. Jüriler, milyarlarını adaletten kaçmak için kullanan insanları sevmez. O hapis yatacak. Öyle ya da böyle."

"Bir şekilde olacak. Ve o da bizim yolumuz olacak." Otuz dakika geçti, sonra beş dakika daha.

Otuz sekizinci dakikada Peabody, "Bekle! Bir titreme oldu. Sadece bir titreme. Tam ona bakmasaydım fark etmezdi. Nokta, mahkeme takipçisi, birkaç saniye titredi." dedi.

"Onu çıkardı."

"Tüm ısı kaynakları sabit," diye rapor etti McNab. "Cüzdan monitörü hareket ediyor."

"Tüm ısı kaynakları hareket halinde. Üçü ayrılıyor, aynı yönde. Bir tane kaldı."

"Mahkeme monitörü kalıyor, Dallas." "Ve cüzdan aşağı iniyor. Asansör."

"McNab, çatı katında kal. Memur Carmichael'ın ekibine geç. Baxter, Trueheart, takip edin ama mesafenizi koruyun. İzliyoruz. Size yön vereceğiz. Feeney, sen navigatörsün."

"Anlaşıldı. Hala aşağı iniyor. Ve... az önce cadde seviyesini geçti. Otopark. Asansörden çıktı, yürüyor, yürüyor. Duruyor, duruyor. Hareket ediyor, hızlanıyor. Şimdi bir araca bindi, çıkışa doğru gidiyor. Duruyor... çıkıyor. Sokağa çıkıyor."

"Onu görüyoruz," diye rapor verdi Trueheart. "Siyah şehir arabası, New York plakalı üç-beş-altı-Kilo-Papa-Echo."

"Onlara bir blok ver. Hareket ediyorum. McNab?"

"Isı kaynağı hala çatı katında. Tahminimce? Bir şeyler içiyor."

"Araba batıya doğru sabit hızla ilerliyor."

"Görünmez kalın. Peabody, McNab ile koordinasyon kur. Ben söylediğimde ona yeşil ışık yak."

"Sekizinci Cadde'den kuzeye dönüyor," dedi Feeney.

"Kuzeye. Sekizinci Cadde." Eve haritayı zihninde canlandırdı. Sonra hata yapma riskini göze almak istemediği için onu ön cama attı.

"En yakın özel servis, uzun menzilli. Anlaşıldı. Baxter, takip etmeye devam et. Ben ilerliyorum."

Dikey pozisyona geçti, gaza bastı. Ve Reo'nun "Oh, tatlı Bebek İsa" dediğini duydu.

Uçarken Eve, Roarke'a seslendi.

"Teğmen."

"Batı Yakası Servis İstasyonu. Beni geçirin, sonra Baxter'ın aracını askerler için kapıdan geçirin ve Nadine'i etiketleyin."

"Tamamdır."

"Burada biraz meşgulüz, bu sabah sana verdiğim yerlerin listesinden hangisinin kalkışa hazır olduğunu öğrenebilir misin?"

"İki dakika içinde hallederim. Onları indirin."

"Onun seni nasıl geçirebileceğini sorabilir miyim?"

Şimdi Reo'ya bir bakış attı. "Orada birkaç özel asker tutuyor." Gerisini mırıldandı. "Ve aslında istasyonun sahibi de olabilir."

"O zaman olur."

"Isı kaynağı ve monitör hala çatı katında," diye rapor verdi Peabody.

"Biz de orada kalıyoruz. Baxter, kapıdan geçtiğinde kilitle ve bize destek ol."

"Şu anda birkaç blok gerimizde, evlat." "Daha fazla alana ihtiyacımız var."

"Bu şey ne kadar süre burada kalabilir?" diye merak etti

Reo. "İhtiyacım olduğu sürece." diye umdu Eve.

"Şu anda üç blok mesafeniz var. Onlar buraya gidiyorlar ve siz onlara üç blok mesafedesiniz."

"Bir blok daha," diye mırıldandı Eve ve düşmeden önce bastırdı ve Roarke'nin çağrısına cevap verdi.

"Venezuela, özellikle Caracas. Mekik, 303 numaralı hangarın dışındaki pistte. Harper Group'a ait bir mekik, JZ 15, kuyruk numarası Delta-Echo-beş-dört-dokuz-bir. Kalkışı ertelememi ister misin?"

"Gerek yok, şimdi oraya varıyorum. Sana geri döneceğim."

İstasyona girdi, özel kapılara doğru döndü ve kapılar onun için açılmadan önce hızını neredeyse hiç kesmedi.

"Onları kuşatın," diye mırıldandı. "Reo, sen koruma görevini sürdür. Şoför muhtemelen koruma görevini de yapıyor olabilir. Silahlı olabilir."

"Gerçekten öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hiç şansı yok. Mekik orada."

"Dallas, McNab diyor ki çatı katındaki kaynak geriye yaslanıp bir ekrana bakıyor gibi görünüyor. Her neyse, geriye yaslanmış."

"Uzun sürmeyecek."

Hangara doğru sürdü ve şaşkın pilotun peşlerinden koşmasını sağladı.

Kadın resmi üniforma giymişti ve hızlı hareket ediyordu.

"Yapamazsınız..." Durdu, Eve'in rozetine kaşlarını çatı.

"Sorun nedir? Yolcularım geliyor." "Mekikte kim var?"

Reo dışarı çıktı ve kimliğini gösterdi. "APA Cher Reo, teğmenin sorusuna gerçekten cevap vermek istiyor musunuz, yoksa engelleme suçlamasıyla karşı karşıya kalacaksınız."

"Tanrım, ben sadece mekiği uçuruyorum. Bayan Harper. Phoebe Harper ve Marcus Solo. Caracas'a gidiyorlar."

"Onlar hapishaneye gidiyorlar ve siz de yolundan çekilseniz iyi olur."

"Dinle, ben sadece mekiği uçuruyorum."

Kadın ellerini kaldırarak geri çekildi.

"Feeney, taşınabilir cihazı Reo'ya ver. Reo, yolumuza çıkma."

"Bununla bir sorunum yok."

"Kapıdan geçtiler," dedi Feeney, taşınabilir cihazı Reo'ya verirken.

"Harekete geç, McNab. Kapıyı kapat, Baxter. Anne ve oğula NYPSP'nin hoş geldinini sunalım."

Hangardan, arabanın mekiğin yanına yanaşmasını izledi. Sürücü arabadan inip arka kapıyı açtığında, Peabody ve Feeney'nin eşliğinde arabadan indi.

"Polis. Ellerini görebileceğim bir yere koy. Ceketinin altına elini sokarsan, yere yatırırım."

Sürücü ellerini kaldırdı.

"Kaçmayı mı düşünüyorsun Jonathan? Kaçacak yerin yok, ama denersen seni bayıltmaktan mutluluk duyarım."

"Anne, bir şey yap!"

"Oğlumu nasıl tehdit edersin! Jonathan, servise bin."

"Bu araç Caracas'a ya da başka bir yere gitmiyor. Ama denersen, yere serilir."

Phoebe'nin çenesi sertleşti. "Bin, canım. Ben hallederim."
Oysa Jonathan, Eve'in beklediği gibi davrandı. Kaçtı. "Onu yakaladın mı, Peabody?"

"Evet."

"Sürücüyü yakaladım. Git, evlat."

O ileriye doğru koşarken, Phoebe onun yolunu kesmek için acele etti.

Eve onu bir kenara itti.

Eve, onun oldukça iyi koştuğunu fark etti. Yeterince iyi değil, ama fena da değil. Onu yaklaşık otuz saniye içinde geçeceğini hesapladı, sonra bir kez daha uyarıda bulundu.

"Dur. Yoksa silahımı kullanacağım."

Durmayınca, sözünü tuttu.

Vücudu titredi, dans etti. Arkasında, annesinin çığlık attığını duydu. Peabody'nin onu tuttuğunu, Baxter'ın da yardım ettiğini görmek için arkasına baktı. Trueheart ayrıldı ve Eve'in peşinden koştu.

Jonathan yere düştü, titredi, sonra Eve onun üzerinde dururken titreyerek yatıyordu.

"Hey, Jonathan." Onu oturur pozisyona getirdi, kelepçeleri taktı. "Seni tekrar görmek güzel."

Sinir sistemi hala şokun etkisiyle sarsıldığından, kelimeler biraz bozuk çıkıyordu, ama o bunu fark etti. "Anne."

"Artık senin annen benim ve önümüzdeki birkaç ömür boyunca evden çıkma cezan var."

Yımiİkinci Bölüm

Trueheart Jonathan'la ilgilenirken, Eve Phoebe'nin yanına geri döndü ve Peabody'nin boğazındaki taze çiziklere baktı.

"Sana sorun çıkardı mı, Dedektif?"

"Ben ona daha fazlasını çıkardım, efendim."

Mücadele nedeniyle Phoebe'nin saçları dağınıktı. Gözlerindeki soğuk bakış yerini öfkeli bir bakışa bırakmıştı.

"Oğluma saldırıp, beni tartaklayıp, öylece çekip gidebileceğini mi sanıyorsun? Avukatlarım sizi mahvedecek, hepinizi."

"Sanmıyorum. Bu tutuklama kayıtlara geçti" yakasını işaret etti—"ama—" Ve yukarıyı işaret etti.

"Şu helikopteri görüyor musun? Üzerinde büyük harflerle yazan Channel Seventy-Five'ı görüyor musun? Canlı yayın yapıyorlar. Oğlunun senin yardımınla kaçma girişimi, olduğu gibi yayınlanıyor. Ekranda, web sitelerinde, tüm sosyal medya hesaplarında."

"Oğlanın e-man'i var," diye ekledi Feeney.

"Peki mahkeme kararıyla takılan izleme cihazını kaldıran teknisyeniniz? Gözaltında. Eminim, onu nasıl işe aldığınızı, ona ne kadar ödediğinizi anlatarak cezasından bir süre indirim alacaktır. Her halükarda fark etmez, işiniz bitti."

Ve bu inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

"Phoebe Harper, adaletten kaçan birine yardım ve yataklık etmekten tutuklusun. Kaçışını kolaylaştırmak için komplo kurmaktan

, mahkeme tarafından emredilen izleme cihazını kaldırmak için komplo kurmak, adaleti engellemek, polis memurlarına saldırmak, tutuklanmaya direnmek.

"Buna sahte kimlik oluşturma ve/veya temin etme, bu kimliği kullanarak uluslararası ulaşım ayarlama suçlarını da ekleyeceğiz. Ve gerçekten tadını çıkarabileceğimi düşündüğüm son nokta? Cinayete yardım ve yataklık."

"Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Aptal oğlunun da bana aynı şeyi söylemesi komik. Cevabım aynı. Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Ve şu anda benimle uğraşıyorsun. Sessiz kalma hakkın var."

Phoebe'ye haklarını okuduktan sonra, onları ayrı arabalarla kayıt bürosuna gönderdi.

Reo yanına geldi. "Heyecan vericiydi. Kopeckne'nin canlı yayını izlediğini bilmek hoşuna gidebilir. Küçük bir kuş bana onun avukatlıktan çekilme başvurusunda bulunduğunu söyledi. Bu davaya dokunmayacak. Firması bu davaya dokunmayacak."

"Başka bir avukat bulacaktır."

"Evet, ama o kalitede birini bulamaz, Dallas. Bu önemli. Bundan sonra o seviyede bir temsilci bulamaz. Nadine'in bunu kaydetmesini ve canlı yayınlamasını sağlamak? Dahice," dedi ve elini kaldırarak high five yaptı.

"Bir başka güvence. Peabody, iyileştirme değneğini kullanmadan önce o kedi tırmalamalarının fotoğrafını çek. Ve gidip onların canına okuyalım."

Arabaya giderken Roarke'yi aradı. "Gözaltındalar. Yardımın için teşekkürler."

"Memnun oldum. Yakında sorguya alacak mısınız?"

"Birkaç saat içinde. Kayıtları yapılmalı, işlemleri tamamlanmalı. Her şeyi güzelce yazmak istiyorum. Önce kolay olanlardan başlayacağız: bodyguard, e-adam. Sonra Mira'ya ihtiyacım var ve gerekirse ikisi arasında gidip geleceğim. Önce ona vur. O daha zayıf."

"Mümkünse gelip izleyeceğim. Uzun bir hafta oldu ve biraz eğlenmeye ihtiyacım var."

"Görürsek görüşürüz." Bağlantıyı cebine koydu. "Reo! Çıkıyoruz."

"Güzel ve düzgün bir rapor yazabilirim," dedi Peabody arabaya binerken.

"Evet, yazabilirsin, ama ben bunu istiyorum. Kendi bölümünü yaz, çizikler de dahil."

"Gerçekten çok acıtıyorlar."

"Ben de yaşadım." Eve omuzlarını silkti. Ve ne kadar çok yükten kurtulduğunu düşünerek hayret etti. "Şu kolay olanları bir denesene, neyimiz var görelim."

"Bodyguard'ı zaten buldum. Mikah Jessup, kırk yaşında. Phoebe Harper'ın kişisel güvenlik ekibinin başı ve dokuz yıldır bu görevde. Toplamda on beş yıldır şirkette çalışıyor. Sabıkası yok. Boşanmış, çocuğu yok."

"Sadakat. Peki ya teknoloji tarafı?"

"McNab, Shaun Ye'nin raporunu verdi. Ben çalışıyorum. Tamam, yirmi altı yaşında, serbest teknik eleman. Harper Group için alt yüklenici olarak bazı işler yaptı. Bekar. Burada birkaç küçük sorun var."

"Para. O hemen dönecektir. Jessup kalacaktır. Önce parayı alalım. Senin liderliğin."

"Harika!"

"Ona ne teklif edeceksin, Reo?"

"O, kolay lokma değil, daha çok beklenmedik bir kazanç. Suçu hafif suç olarak değerlendir, altı ay. Duruma bağlı olarak dokunulmazlık da mümkün. Ödemeyi Harper'ı da kapsayacak şekilde istiyoruz. Onun talimatlarını ve diğerlerini de kapsayacak şekilde istiyoruz."

"İkisi de bana uyar," diye karar verdi Eve. "O bir hiç. Bir araç, daha fazlası değil."

"Katılıyorum. Bodyguard konusunda da, onun daha zorlu olacağına katılıyorum. Eğer tersine dönerse, tam bir ifade verirse, tanıklık ederse, üç ila beş yıl. Eğer kalırsa?" Reo hesaplayarak omuzlarını kaldırdı. "İki katını alır. Eğer teknolojiyi kiralamada veya kimliği temin etmede payı varsa? Yirmi ila yirmi beş yıl."

"Peki ya Harper?"

"Peki, biraz hesap yapalım, suçlamaları toplarsak?" Reo gülümseyerek parmaklarıyla saymaya başladı. "Elli diyelim. Evet, elli uygun olur, ama oğlunun işlediği suçların iğrençliğini göz önünde bulundurarak daha yüksek bir rakamla başlayacağım. Gerçekten iyi bir avukat bulursa, yirmiye indirebiliriz, ama ben buna meyilli değilim. Ve bu olaydan sonra kefaletle serbest bırakılmayacak. Oğlu için yatırdığı elli milyonu da kaybedecek."

"Elli milyonla yetinebilirim." Eve, araç içi telsizinden cevap verdi. "Komutan Whitney."

"Teğmen. İyi iş çıkardınız. Bir saat sonra Kyung ile bir basın toplantısı için buluşmanızı istiyorum."

"Efendim, APA Reo benimle birlikte. Röportajlardan önce strateji belirliyoruz. Dört tane var..."

"Kanal Yetmiş Beş'in canlı yayını çok güzeldi. Güzelliğin bir bedeli vardır ve bu bedel şu anda tam medya erişimi. Bir saat."

"Evet, efendim." Telefonu kapatana kadar bekledi. "Siktir! 'Aferin. İşte cezan.' Siktir. İlk ikisiyle birlikte kutuda bana ihtiyacın yok."

"Oh, ne?" Peabody'nin yüzü bembeyaz oldu. "Tek başıma gitmemi mi istiyorsun? Ama neden ben cezalandırılıyorum?"

"Nedenini söyleyebilirim, ama teknoloji için McNab'ı al. İkisi de aynı garip dili konuşuyor. Jenkinson'ı gardiyan olarak alabilirsin. O müsait değilse, Baxter'ı al."

"Kötü polis olamayacağım, değil mi?"

"Teknisyene kötü polis taktiğini kullan. McNab daha sempatik, aynı dili konuşuyor," diye tekrarladı. "Muhafız için ise onun sadakat ve hizmet duygusuna sempati duyup onunla empati kurmalısın. Kötü polis taktiği işe yaramaz. Jenkinson bunu bilir ve sen kontrast oluşturabilmen için bu taktiği kullanır. Sadakat ve hizmet senin güçlü yanların. Onları kullan."

Merkezin garajına girdi ve bir dakika oturdu. "Ve kendimi çok iyi hissediyordum."

"Yine de dahiceydi, Dallas." Reo, Eve arka koltuktan kaymadan önce omzuna hafifçe vurdu. "Mahkemedeki o görüntü? Özel servis bekliyor. Ebersole kaçıyor, Harper

seni durdurmaya çalışıyor, Peabody'ye vuruyor? Bu elmas ve altın değerinde. Ve bahse girerim Nadine'in yorumları daha da parlaklık ve ışıltı katmıştır."

"Blah, blah, saçmalık, blah."

Doğruca ofisine gitti ve kahvesini içerek raporunu yazdı — güzel ve hoş bir şekilde.

Peabody içeri girdi. "Shaun Ye'yi gündeme getiriyorlar. Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Onu kapıdan çıkar. Seri katilin kaçmasına yardım ve yataklık. Yardım ve yataklık eden kişinin sanıkla aynı cezayı almasına dair emsal var. Üç kez ömür boyu hapis, şartlı tahliye yok, gezegen dışına gönderilme. Bu düşünceyi kafasına sok, sana ihtiyacın olan her şeyi verecek ve zaman kazanacaksın."

Eve ayağa kalktı. "Her ayrıntıyı öğren. Onunla nasıl iletişime geçtiğini, ne kadar ödediğini, ne teklif ettiğini, ona ne söylediğini. Penthouse'da ne konuştuklarını. Onu ondan daha fazla bağlayacaksın."

"Anladım. Anladım." "Evet, anladın."

Bu ayrıntıları ilk elden duymak yerine, Eve Kyung'la buluşmak için yukarı çıktı.

Uzun boylu, pürüzsüz ve zarif medya irtibat görevlisi elini uzattı. "Tebrikler Teğmen, neredeyse cerrahi bir operasyon gibi başarılı bir operasyon. Aslında, dün geceyi de sayarsak iki operasyon. Anladığım kadarıyla henüz önemli işlerin var, ama Phoebe Harper gibi bir isim reyting ve tıklanma getirir. Tıpkı, onun oğlu olan seri katil zanlısının kaçmasını engellemek gibi."

Blah, blah, saçmalık, blah, diye düşündü Eve yine. "Kısa kesmek istiyorum."

"Anlıyorum. Bugün özellikle iyi görüldüğünüzü söyleyebilir miyim?"

Ona dar gözlerle baktı. "Senin bir pislik olmadığını hep düşünmüşümdür, Kyung. Fikrimi değiştirme."

O sadece ona gülümsedi, sonra kalabalık medya odasına çıkması için işaret etti.

O bunu atlattı, ama o yirmi dakikayı asla geri alamayacağını düşündü. Yine de, daha fazla bağırılan, tekrarlanan ve ona göre aptalca sorular olmasına rağmen, Kyung bunu yirmi dakikada tuttuğu için, pislik olmadığı statüsünü korudu.

Gözlem odasına girdi ve Reo'nun röportaja katıldığını fark etti. Bu, bir anlaşma yaptıkları anlamına geliyordu. Teknisyen ve McNab'ın ana dillerinde konuşmalarını kısa bir süre dinledi.

Ofisine geri döndü ve Roarke'un sabah verdiği tavsiyeyi düşünerek ceketini çıkardı. Masasında, Mikah Jessup ve ardından Phoebe Harper hakkında daha derin araştırmalar yaptı.

Peabody içeri girdiğinde, yüzü ıslı ıslı parlıyordu.

"Bir sürü ayrıntı elde ettik. Kadın onunla şahsen iletişime geçmiş, önceki işinin örnek teşkil ettiğini ve aynı işi hemen tekrar yapmasını istediğini söylemiş. Adam, kadının kendisine zulüm, haksız tutuklama, sahte delil yerleştirme gibi bir sürü şey anlattığını iddia ediyor. Adam, her halükarda pek umursamadığını itiraf etti. Çünkü kadın, onun hesabına beş milyon dolar havale etti, peşin olarak. Ve daha sonra, Palawan'da istediği yere özel bir servisle götürülecek ve beş milyon dolar daha alacak.

"Nereye?"

"Palawan. Araştırmam gerekti. Filipinler'de bir takımada. On milyon dolar ve ada hayatı - ona bir villa da vaat etmişti - harika bir fikir gibi görünüyordu. Reo sonunda ona altı ay verdi. Makbuzları var, Dallas. Kadın ona uçakta olduklarını söylemek için arayana kadar, monitörün olduğu çatı katında kalacaktı. Çatı katında konuşmaları dinledi, planları nasıl kontrol ettiklerini, servisi nasıl ayarladıklarını, Jessup'ın kalkıştan sonra geri dönüp garaja park edip arabayı bırakacağını.

"Harper'ın Ebersole'a yeni kimliği, pasaportu da dahil olmak üzere verdiğini gördü. Harper onun için bir çanta hazırlamıştı bile. Ona yeni bir bağlantı verdi, Caracas'a yerleşene kadar onunla kalacağına söz verdi ve yeni geçmişi ve adı hakkında sorular sordu.

"O isimle Caracas'ta onun için bir hesap açmıştı bile. Yüz milyon dolar yatırmıştı. Bilirsin, sadece başlangıç için."

Peabody nefes aldı. "Dallas, ona villa ile birlikte kendi galerisini de satın alacağını söyledi."

"Ve tüm bunlardan paçayı sıyracağını, geri dönüp hayatına normal şekilde devam edeceğini umuyordu. Bazı insanlar çok fazla paraya sahip, ve bunu benim ağzımdan duymak nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Hayır. Roarke tanıdığım en cömert insandır. Bencil değildir, çıkarıcı değildir ve, neyse, boş ver, onuru vardır. Phoebe Harper'ın ise onuru yoktur."

"Hayır, yok."

"Bunu bilmek zorunda, Dallas. Ebersole'un üç kişiyi öldürdüğünü, daha fazlasını öldürmeyi planladığını bilmek zorunda. Ama onu serbest bıraktı. Ona yardım etmedi, onu serbest bıraktı, onu lanet bir kral gibi yerleştirdi."

"O insanlar." Artık parlamıyor, ama ateşlenmiş bir şekilde Peabody tahtayı işaret etti. "Onların hayatları onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Oğlundan daha kötü. O daha kötü."

"Haklısın. O daha kötü. Jessup'la elinden geleni yap, sonra Ebersole'u yakalayalım. Avukat tuttular mı biliyor musun?"

"Son duyduğumuzda, Harper bu konuyla ilgileniyordu, ya da kocası ilgileniyordu. Reo haklıydı. Birçok büyük firma bu davayı almaz, özellikle de canlı yayın varken. Jenkinson benimle birlikte. McNab teknik görüşmeyi yazıyor. Geeklerin konuştuklarının çoğunu anlayabiliyorum, ama bazıları benim becerilerimin ötesinde."

Eve bir saat bekledi, sonra Gözlem'e geçti. Jessup avukatsız oturuyordu ve Eve'in gözünde kararlı görünüyordu. Kırılmayacaktı.

Jenkinson sert çıktı. Masada kurbanların suç mahalli fotoğrafları vardı, isimlerini kullandı. Mutant, böcek gözlü balıklar kravatının üzerinde yüzüyor olmasına rağmen, baskı yaptı, hırladı ve sert baktı.

Buna karşılık, Peabody sadakatten, sadakatin nasıl yanlış yönlendirilip istismar edilebileceğinden bahsetti. Kurbanların

umutları ve hayalleri olan insanlar olarak bahsetti.

Reo araya girdi, onunla birlikte izledi. "Yirmi yıl yatacak."

Eve başını salladı. "Evet, çekecek."

"İyi görünüyorsun," diye ekledi Reo, Eve'i baştan aşağı hızlıca süzdükten sonra. "Çok iyi görünüyorsun. Yanında silahın, kaslı kollun ve kulaklarında muhteşem küçük elmaslar."

"Ben korkutucu olmaya çalışıyordum."

"Oh, müthişliği geçtin, korkutuculuğu aştın ve tam anlamıyla ürkütücü oldun."

"Daha da iyi."

Eve iletişim cihazını kullanarak Peabody'ye mesaj attı.

Bitir işini. O pes etmeyecek. Harper'la görüşmeden sonra tekrar deneyebiliriz, ama o artık Reo'nun elinde.

"Ebersole'u çağırıyorum."

"İyi. Hâlâ avukatı yok. Haber yayıldı, bir de o yayın var. Ücret için yeterince aç birini bulmak zorunda kalacaklar. Benim izlenimim, bir anlaşma yapmaları tavsiye edildiği, ama şu ana kadar o istekli değil."

"Bu yüzden o ilk sırada." Eve omuzlarını çevirdi, boyun kaslarını gevşetti. "Onu kırabilirim."

"Buna güveniyorum. Burada olacağım, keşke patlamış mısırim olsaydı. Mira?" "O da burada olacak."

Jessup hücreye geri götürüldükten sonra Eve, Jenkinson ve Peabody ile buluştu.

"Phoebe Harper'a karşı bir ilgisi var," dedi Jenkinson. "Bence bu cinsel bir ilgi değil, anne ilgisi. Cinsel ilgiyi çözebiliriz. Ama anne ilgisi?" Başını salladı. "Bu daha zor bir iş."

"Ona ihtiyacımız yok ve hapiste geçireceği yirmi yılı hak etti. Bok çukurunda geçirecek bir hayat daha."

"Ben yazarım. Hey, cumartesi günü senin evinde mangal yapacağımızı duydum."

"Doğru, ve rahat bir ortam olacak. Kravat yok."

O sadece sırttı. "Harika bir gömleğim var."

Kadın onu hayal edemedi ve adam bullpen'e geri dönerken, hayal etmek istemediğine karar verdi.

"Ebersole ve Mira, ikisi de yolda. Mola ister misin?"

"Hayır. Devam ediyorum."

"Kahve, benim ofisimde. Nasıl oynayacağımızı sana anlatırım."

★ ★ ★

Ona turuncu bir tulum giydirmişlerdi. Ayrıca, bileklerine ve ayak bileklerine kelepçe takmışlardı.

Eve korkuyu gördü ve kokusunu alabildi. Ama o bunu kibirle örtbas etti.

"Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, Ebersole, Jonathan ile görüşmeye giriyor."

O, kaçış girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasına ilişkin dosyalar da dahil olmak üzere çeşitli dosyaları okudu.

Sonra oturdu ve gülümsedi. "Jonathan, sen tamamen bittin."

"Sizinle konuşmak zorunda değilim. Size söyleyecek hiçbir şeyim yok. Annemle konuşmak istiyorum."

"Hayır, bizimle konuşmak zorunda değilsin. Dedektif, hatırlat bana. Annemle konuşmak mahkum hakları arasında mı?"

"Hayır, efendim, dahil değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Annen bir hücrede, Jonathan, ve yaklaşık yarım asır boyunca orada kalacak."

O sırttı. "Hayır, kalmayacak. Avukatlarımız buraya geldiğinde, çıkacağız. Ama siz bir hücrede kalabilirsiniz."

"Kefaletinin iptal edildiğini anlıyor musun? Artık duruşmana kadar, duruşman boyunca ve elimizdeki delillerle, bundan sonra da ömür boyu gözaltında tutulacaksın."

Dudaklarını sıkıştırdı, ama umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Başka bir kefalet öderiz. Beni burada tutamazsınız."

Eve şaşırmış gibi geriye yaslandı. "Buna gerçekten inanıyorsun. Sana annemin söylemeyeceği bir şeyi söyleyeyim. Mahkeme kararıyla takılan izleme cihazını çıkardın, sahte kimlik bilgilerine eriştin,

Amerika Birleşik Devletleri'ne iade edilmeyen bir ÷lkeye uçuş ayarladın ve yeniden yakalandığında kaçmak için özel bir servise binmek üzereydin..."

Kendini tutamadı.

"Yasanın uzun kolu. Bu eylemler, herhangi bir miktarda kefaletin geri verilmesi olasılığını tamamen ortadan kaldırıyor."

"Ne olursa olsun, annem ödeyecek."

"Jonathan." Şimdi öne doğru eğildi. "Sözlerimi dinle. Kefalet duruşması olmayacak. Bu konuyla ilgili her türlü hakkı kaybettin. Yepyeni bir suç listesi ekledin. Ciddi suçlar. Annen de bir dizi ciddi suçla karşı karşıya ve kaçma riski olduğunu ve bunun için gerekli olan imkanlara sahip olduğunu kanıtladığı için, herhangi bir miktarda kefaletle serbest bırakılmayacak. Annen büyük olasılıkla hapishanede ölecek."

"Onu tanı mıyorsun. Seni yenecek. O her zaman kazanır."

"Avukatın davandan çekildi ve henüz yerine geçecek birini bulamadı. Ben zaten kazanıyorum."

Getirdiğı kutuyu açtı. "Sahte kimlik, pasaport dahil." Onları masanın üzerine attı. "Sahte kimliğe kayıtlı, annemin özel numaralarının yüklü olduğu yeni bir bağlantı. Nakit, on bin Venezüella bolivarı, sahte adınla Caracas'taki banka hesabının belgeleri, içinde yüz milyon var. Sahte kimlikle bir otel süiti rezervasyonu yaptırdık. Senin için satın aldığı villanın satışı tamamlanana kadar kalacaksın.

"Oh, ve işte onun kaldırılması için para ödediğı monitör. Shaun Ye çok işbirlikçi davrandı. Her şey kesinleşti Jonathan. İkiniz de mahvolacaksınız. Annenin hayatının geri kalanını bir kafeste geçireceğini bilmek seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Burnunu çekerek, başka yere baktı. "Seninle konuşmak zorunda değilim."

"Sanırım rahatsız etmiyor, gerçekten. Çünkü önce sen, değil mi?"

Her zaman sen öndesin."

Jenkinson'ın son görüşmede yaptığı gibi, suç mahalli fotoğraflarını masanın üzerine attı. Bu davada yavaşça, tek tek.

Ve Jonathan'ın koyu mavi gözlerinde parlayan gurur ve heyecanı izledi.

"Bu insanları öldürdüğün için zaten hapse gireceğin için endişelenecek pek bir şey yok sanırım."

O arkasına yaslandı, kollarını kavuşturmaya çalıştı. Kelepçeler onu engellediğinde, biraz panik belirdi. Sonra omuz silkti.

"Peabody, bu sefer bu görevi sen üstlenir misin?"

"Memnuniyetle." Peabody ikinci kutuyu boşaltmaya başladı. "Leesa Culver, Bobby Ren ve Janette Whithers'a verilen barbitüratlar var."

"Bunlar benim anksiyete için reçete edilen ilaçlarım."

Eve, onun konuşmaktan kendini alamadığını düşündü.

"Aynı zamanda öldürdüğün üç kişiyi etkisiz hale getirmek için kullandığın ilaçlar da bunlar," dedi Peabody ve devam etti. "Onları boğduktan sonra cesetlerini poz vermek için kullandığın tel de burada."

"Tel mi? Ben bir sanatçıyım! O, resimleri asmak için kullandığım tel." "Yine kurbanlarınızın cesetlerinde kullandığınız yapıştırıcı."

"Lütfen." Alaycı bir kahkaha attı. "Hangi evde yapıştırıcı olmaz ki?"

"Bunlar sizin evinizden alınmıştır." "Ne olmuş yani?"

"Ve bunlar, kurbanlara kullandığınızla tam olarak eşleşiyor. Bunlar, giysiler ve üç kurbanın diğer kişisel eşyaları da sizin dairenizde bulundu."

"Sen yerleştirdin."

"Sadece arama kaydı değil, kurbanların öldürüldükleri gece giydikleri giysileri de nereden bulduk?" diye sordu Peabody.

"Avukatım bunu çözecektir."

"Fransa, Hollanda, İtalya ve İngiltere'ye yaptığınız seyahatlerin belgeleri elimizde."

"Seyahat etmeyi severim." Sıkılmış gibi tavana bakarak, "Sanatıma ilham veriyor." dedi.

"Kurbanlarınızın giydiği kostümleri ve başkaları için planladığınız kostümleri yapmak için kumaşları nereden satın aldığınızı ve kostümcüleri nereden tuttuğunuzu biliyoruz."

"Kanıtlayın!"

"Tanrı aşkına," diye patladı Eve. "Evinizde birkaç tane bulduk. *Güneş Şemsiyeli Kadın* - Monet. *Gri Keçe Şapkalı Otoportre* - Van Gogh. *Kristal Küre* - Waterhouse. *Çaresiz Adam* - Courbet."

"Sanattan anlıyorsun," diye araya girdi Jonathan. "Bu durum göz önüne alındığında ne kadar şaşırtıcı. Modellerime sık sık kostüm sağlarım."

"Kendi sözlerin var," diye devam etti Peabody, "yazmakta olduğun otobiyografin, kurbanların ne zaman ve nerede seçtiğine dair kendi belgelerin. Cesetleri nereye bırakacağına ve neden karar verdiğine dair belgeler."

"Ben bir sanatçıyım," dedi yine. "Kurgu yazmayı da alanıma eklemeyi düşünüyorum. Bir sanatçı hakkında yazmak. Ve sık sık şehirde dolaşıp ilham arıyorum. Bütün bunlar açıkça dolaylı kanıtlar."

"Şimdi o da avukat oldu." Eve arkasına yaslandı. "Elimizde senin resimler var, Jonathan. Üç kurbanın öldükleri ve atıldıkları kostümleri giymiş ve poz vermiş hallerini gösteren resimler. *İnci Küpeli Kız*, Leesa Culver," dedi Eve, Peabody resimlerin fotoğraflarını masaya koyarken. "*Mavi Çocuk*, Bobby Ren. *Hasır Şapkalı Otoportre*, Janette Whithers."

"Tamamen kendi hayal gücümle çizdim."

"Bu işe yaramaz, Jonathan. Yani, onlara bir bak. Elbette, fotoğraflar gerçek ışığı, olağanüstü detayları göstermiyor. Bu yolu izlemek istiyorsan, onları bu kadar ustaca resmetmemeliydin. Portreleri gördüm ve gerçek şu ki, muhteşem bir sanat koleksiyonuna sahip biriyle evlendiğim için çok şanslıyım. Sanattan anlarım."

Eve, artık sıkılmış görünmediğini düşündü. Ama büyülenmiş gibi. Eve, onu zorlamaya devam etti.

"Harika bir sanat eserini gördüğümde tanıyabilirim. Modellerinin çok fazla detayı var, sadece" —parmaklarını şıklattı—"onları uydurduğunu iddia edemezsin. Bu resimler canlı, bu yüzden belki de bir dereceye kadar eleştirmenlere kanıtlamaya karar verdiğin şeyi anlıyorum. Neden ustalarla eşleşmekle kalmayıp onları aşabileceğini kanıtlaman gerektiğini anlıyorum."

"Onlar olağanüstü." Parmak ucuyla Leesa Culver'ın portresini yaklaştırdı. "Tabii ki, henüz bitmiş değiller. Ama bu, neredeyse bitti. Parlaklığını görebilirsiniz. Bu esere tüm kalbimi ve ruhumu koydum."

Şimdi Eve'e, pek de normal olmayan gözleriyle baktı. "Bir sanat koleksiyoncusu olarak, sanatçının yaratmak için yaptığı fedakarlığı biraz anlıyorsunuz. Ama yaratıcı olmadıkça, sadece bir parça anlarsınız."

"Yıllarca süren çalışmalar," dedi Eve, "pratikler, adanmışlık, reddedilmenin acısı, asla anlamayacak, asla acı çekmeyecek, asla yaratmayacak olanların eleştirilerinin hakaretleri. Onlara göstermen gerekiyordu ve gösterdin. Yaptın. Şimdi, eserini, onun mükemmelliğini reddederek kendine ihanet edemezsin. Başyapıtlar yaratmak için en küçük ayrıntısına kadar her şeyi nasıl planladığını. Bu insanları ölümsüz kılmak için."

"Evet!" Gözlerinden sevinç gözyaşları aktı. "Evet, evet, görüyorsun! Sonunda. Onlar hiçbir şeydi, sıradan fahişeler. Onları sonsuza kadar yaşayacak ikonlar haline getirdim. Kendi ellerimle onların ışığını, hayatlarını aldım ve kendi ellerimle bunları işime aktardım. Sanatıma karşı bir görevim vardı. İnkâr edilemez bir vizyonum vardı. İhtiyacım olanı almaya ve onu dünyaya sunmaya hakkım vardı."

"Ve aldın. Bize nasıl olduğunu anlat. Dünya, konseptten uygulamaya nasıl geçtiğinin her ayrıntısını bilmek istiyor."

O da onlara anlattı. Her ayrıntıyı.

Her şeyi öğrendiklerinde, Eve bir sonraki adıma geçti.

"Neden tüm bunları inkâr ettin? Neden sürecini gizledin?"

"Bütün bunları önlemek için. Sanatla ilgilenmeyen bir yasanın beni durdurmasını, cezalandırmasını önlemek için. Bir yargıç, bir jüri, benim ve sanatımın üstünde önemsiz insanların hayatlarını koyduğu için hapse girmek istemiyorum."

"Bu yüzden kaçtın."

"Annemin her şeyi halledeceğini biliyordum. Her zaman öyle yapar. Ve yine öyle yapacak. Bütün bu saçmalıkları halledecek."

"Elbette. Caracas'a ulaşmış olsaydın, ne olacaktı? Açıkçası, resim yapmaya devam edecektin. Öldürmeye devam edecek miydin? Ölümsüz olanı yaratmaya devam edecek miydin?"

"Dahi, yapması gerekeni yapar. Bu, genel kanunların ve geleneklerin üstündedir. Yaratmam gereken şeylerde kısıtlanmayacağım. Annem bunu anlıyor, şimdiye kadar hiç kimsenin yapmadığı gibi bunu destekliyor, seninle birlikte."

Eve, beklenmedik hediye için bir an daha düşündü. "Bütün bunları annene anlattın mı?"

"Evet, bunu yapmam gerektiğini hissettim. Sekizli seriyi tamamladığımda ona söylemeyi her zaman planlamıştım, böylece o da gerekli düzenlemeleri yapabilirdi."

"Ne tür şeyler?"

"New York'ta bir sergi, yasal meseleleri aşmak için gereken her türlü yasal masraf. Sergi, şüphesiz bu meselelerin önüne geçecekti, ama insanlar önce sanatı görmeliydi."

"Ben bir sanatçıyım, ama o bir iş kadını ve beni korumak için ne yapması gerektiğini, kime ödeme yapması gerektiğini vb. bilir."

"Bize anlattığın gibi, ona Leesa Culver, Bobby Ren, Janette Whithers'ı öldürdüğünü, Aaron Pine ve diğer dört kişiyi öldürmeyi planladığını söyledin."

"Tanrı aşkına, onların isimlerini hatırlamıyorum. Neden hatırlayayım ki?"

"Neden hatırlayayım ki?" Eve de aynı fikirdeydi. "Ama annene üç kişiyi öldürdüğünü ve diğerlerini de öldürmeyi planladığını söyledin."

"Evet, işimi geliştirmek için bulduğum yöntemi ona anlattım. Bana bundan kimseye bahsetmememi söyledi. Kimse anlamayacaktı ve o her şeyi halledip benim özgürce yaşayabilmemi sağlayacaktı."

"Ve işine devam et. Sanatına."

"Tabii ki devam edecektim. İhtiyacım olan şeyi öğrendikten sonra nasıl geri dönebilirdim? Onların canını kendi ellerimle aldım ve o canları kendi ellerimle portrelere aktardım. Onlara ölümsüzlük verdim ve parlaklık yarattım."

"Artık anladığın ve takdir ettiğin için, annemle konuşmak istiyorum. Avukatların bir tür anlaşma yapacağını ve hepimizin işimize geri dönebileceğini umuyorum."

"Jonathan, bu röportajın başında sana ne olacağını ve ne olmayacağını açıklamıştım."

"Ama bu, ben açıklamadan önceydi, benim işimi tam olarak takdir ettiğinizi ve anladığınızı bilmeden önceydi."

"Ve şimdi açıkladığına göre, hayatının geri kalanını gezegen dışında beton bir kafeste geçireceğine söz verebilirim. Annen muhtemelen gezegende hayatının geri kalanını geçirecek, ama onun da bir kafesi olacak."

"Bunu kastetmiş olamazsın! Bak! Bak!"

O resimlerin fotoğraflarına dokunduğunda Eve ayağa kalktı. "Evet, anlıyorum. Öldürdüğün üç kişiyi görüyorum, onları bayılttıktan sonra çıplak ellerinle, büyük sanat eserlerini kopyalamaya çalışmak için, hepsi kendi egon, kendi önem duygun için. Çünkü hiç kazanmadığın paranın seni daha iyi yaptığını düşünüyorsun."

"Peki ya sanatın, Jonathan? Berbat. Berbatlık seviyesine bile zor ulaşıyor. Röportaj bitti. Peabody, bu pisliği hücrelerine geri götür."

"Memnuniyetle."

"Bunu yapamazsın! Annemi istiyorum. Annemi hemen istiyorum!"

"Siktir git sen ve annen," Eve dışarı çıktıktan sonra mırıldandı.

Epilog

Mira Gözlem odasından çıktı ve Eve farkına varmadan Eve'in iki elini tuttu.

"Bizim işimizde insanları sakinleştirmek çok zordur. O başardı." Eve'in ellerini sıktı. "Aferin. Çok, çok aferin."

"Annesinden başka birinin ona ne kadar dahi olduğunu söylemesini istiyordu. Tek yapmam gereken buydu. Bana onun yasal olarak akıl sağlığının yerinde olduğunu söyle."

"Sana bunu söyleyebilirim ve söyleyeceğim. Onu da sen   zd n. Doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyordu. Kendini her şeyin üstünde görüyor. Egosu onu yasal olarak akıl hastası yapmaz. O, şımartılmış, her istediği verilmiş, istediği her şeyi alabileceğine inanan kötü niyetli bir egoist. Hayatlar da dahil."

"şimdi annesini götüreceğim. Onu şimdi götüreceğim." "Ben de kalacağım. Onu o yarattı."

Eve, Roarke dışarı çıkarken ona bir göz attı. "Reo, Phoebe Harper'ın az önce tutmayı başardığı avukatla bağlantıda. Teğmen, onun işi berbat olsa da, sizinki dahice. Ben bu işin yarısından itibaren buradaydım."

"O öldürmeye devam edecekti. O bunu biliyordu. Durduramazdı, durmazdı ve o bunu biliyordu."

Mira kenara çekildi, böylece Roarke Eve'in ellerini tuttu. "O da onun gibi, parası ve konumunun ikisini de bu durumdan kurtaracağını düşünüyor.

sen onun yanlışlığını kanıtlayacaksın."

Reo çıktı. "İyi bir firma, özel bir şey yok. Müşterilerinin çok zor durumda olduğunu anlayacak kadar sağlam. Anlaşma yapmak istiyorlar. On yıl hapis, terapi ve tedavi için güzel bir tesiste. İki yıl toplum hizmeti ve on milyon dolar para cezası."

"Ve sen dedin ki."

"Hayır desek nasıl olur? Kesinlikle, kesin olarak hayır. Son kısmı duyana kadar, bir noktaya kadar onunla anlaşmaya hazırdım. Ona her şeyi anlatmış. O, onun öldürdüğünü ve devam edeceğini biliyordu. Buna rağmen onu kurtarmaya niyetliydi. Yardım için değil, onun istediği gibi davranabilmesi için."

"O çizgide kal, Reo."

"Sen de seninkini bekle." Reo, Eve'e kararlı bir şekilde başını salladı. "Benimkini bekleyeceğim."

"Onu getiriyorum. Avukatına haber ver." "Kahve istiyorum."

"Ben hallederim," dedi Roarke. "Charlotte, kahve mi çay mı?"

"Kahve alayım, teşekkürler."

Roarke Eve'in ofisine doğru yola çıkarken, Whitney asansörden indi. Whitney Eve'in yanına gitmeden önce birkaç kelime konuştular.

"Sorgu bitti mi?"

"Evet, efendim. Tam ve ayrıntılı bir itiraf aldık. Ayrıca annesini de suç ortaklığıyla suçladı."

"Az önce valiyle görüştüm." Eve'in gözlerinin donduğunu görünce kaşlarını kaldırdı. "Sakin ol, Dallas. Evet, Harper ailesi ona gitti, ama vali bana senatörün dahil olmadığını söyledi. Canlı yayını da izlemiş. Bu işe karışmayacak ve bana bunu garanti etmek istedi."

"Dallas." Elini omzuna koydu. "Şimdiden özür dilerim, ama buradaki işini bitirdiğinde, yine medyaya açıklama yapman gerekecek."

"Tanrım. Efendim."

O buna güldü. "Samimi bir özür. Eğer yardımı olacaksa, ben de onlara hitap etmeliyim."

"Hiç yardımcı olmaz."

Roarke ve Trueheart koridordan geldiler, ikisi de kahve taşıyorlardı.

Bu, Eve'e onun muhtemelen tüm ofise kahve sağladığını gösterdi.

"Harper'ın avukatıyla kısa bir görüşme yapacağım. Adı Malory Felds, Dallas. Sağlam bir avukat, ama Kopeckne kadar iyi değil. Ben de hatta bekleyeceğim. On dakika yeter," dedi Reo.

"Peabody, ofisime gel."

Hemen oraya gitti, doğrudan pencereye. Pencereyi açtı, dışarıya eğildi. Nefes aldı.

"Ona hiç sempati duymuyorum. Hiç." "Ben de duymuyorum."

"İyi. O bunu hak etmiyor. Soğukkanlılıkla birini öldürsen ve bunu tekrar yapmaktan çekinmesen annen ne yapardı?"

"Bana yardım etmek için elinden geleni yapardı. Mümkün olduğunca sık hapishaneye ziyarete gelirdi. Onun kalbini kırmış olurdu, ama yine de beni sevdiğini söyler ve ziyarete gelirdi."

"Peki ya Tanrı'dan daha fazla parası olsaydı?" "Aynı şeyi yapardı."

"Aynen öyle. Bu sevgi değil, takıntı. Hasta bir gurur. Ona bir milim bile taviz vermeyeceğiz."

"İki kötü polis."

"Onlar için iki lanet olası iyi, kızgın polis." Tahtayı işaret etti. "O da en az onun kadar sorumlu. Onları savunuyoruz ve onu alt ediyoruz."

"Onu kırabilir miyiz sence?"

"O zaten kırılmış, bu yüzden önemi yok. İtiraf, itiraf etmeme, gerçekten önemi yok. Ne yapıyoruz?" Eve pencereyi kapattı, döndü. "Onun gözüne tükürüyoruz."

"Onlar için."

"Onlar için. Gidip gözüne tükürelim."

Eve bu sefer korku görmedi, ama mutlak bir kibir gördü. Onu kelepçelememişlerdi, ama tasarımcı elbisesini mahkumların giydiği turuncu tulumla değiştirmişlerdi.

Yanında, avukatı koyu renk bir takım elbise giymişti ve parlak kahverengi saçları Reo'ununki gibi düzgün bir şekilde toplanmıştı. Eve, onda güven ya da gerginlikten ziyade, teslimiyet hissettiğini düşündü.

"Kayıt başlasın. Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia, Reo, APA Cher, Harper, Phoebe ve kayıt avukatı Felds, Malory ile görüşmeye giriyoruz."

Eve geri kalanını okudu, sonra oturdu. "Bayan Felds, müvekkilinize bu konulardaki hakları ve yükümlülükleri okunduğunu ve bunları tam olarak anladığını kayıtlara geçireceksiniz, değil mi?"

"Evet."

"Bayan Harper, serbest tekniker Shaun Ye'nin hizmetlerini aldınız ve ona on milyon dolar ödemeyi kabul ettiniz; yarısı anlaşma sırasında, yarısı işin tamamlanmasının ardından. Ayrıca, ona Filipinler'e ulaşım sağlamak ve orada bir ev satın almak için sözleşme yaptınız. Karşılığında, o, oğlunuz Jonathan Harper Ebersole'un, üç adet birinci derece cinayet ve diğer ilgili suçlamalarla yargılanırken ev hapsinde tutulması şartıyla takması gereken mahkeme emriyle takılan izleme cihazını bozup çıkaracaktı. Bu doğru mu?"

"Teğmen, müvekkilim bu eylemleri inkar etmiyor. Tek oğlunun tutuklanmasının ardından duygusal bir durumda olan müvekkilim, çocuğunu korumak için bu duyguların etkisinde hareket etti."

"O yirmi sekiz yaşında, yakında yirmi dokuz olacak. O bir çocuk değil. Bayan Harper, Marcus Solo adına Jonathan Harper Ebersole için pasaport da dahil olmak üzere sahte kimlik bilgilerine erişmiş miydiniz?"

"Teğmen, dediğim gibi, Bayan Harper bu suçlamaları reddetmeyecektir. Annelik içgüdüleri..."

Eve başını Felds'e çevirdi. "Suçlamaları ve bunları doğrulayan ifadesini bu kayda geçireceğim, avukat bey."

"Birinci derece cinayet ve ilgili suçlamalardan tutuklanan ve yargılanan Jonathan Harper Ebersole'a, Amerika Birleşik Devletleri ile iade anlaşması olmayan Caracas'a ulaşım sağladınız mı? Ayrıca ona Caracas'ta konaklama, nakit para ve sahte kimliği adına bir hesap sağladınız mı?"

"Bir oğlunuz var mı, Teğmen Dallas?" diye sordu Phoebe.

Çocuklar değil, bir oğlunuz var mı, diye ekledi Eve. "Hayır."

"O zaman oğlumu korumak için hissettiğim ve hissettiğim ihtiyacı, görevi pek anlayamazsınız."

"Bu soruya evet mi demek istiyorsunuz?"

"Evet! Oğlumu korumak, onu güvenli bir yere ulaştırmak için yapılması gerekeni yaptım."

"Bu, iki polis memuruna saldırmak ve bir polis memuruna zarar vermek de dahil mi?"

Tamamen sakın görünen Phoebe, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Bir annenin sevgisiyle hareket eden bir anne için, çocuğu her şeyden önce gelir ve gerçek bir anne bunun için beni suçlamaz."

"Bununla paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?" Eve, hafifçe gülümseyen Reo'ya baktı ve başını salladı.

"Bu işe bulaştırdığın güvenlik şefine yirmi yıl hapis cezası verilecek. O da senin için önemli değil."

"O yetişkin bir adam. Kendi seçimini yaptı."

"Jonathan da yetişkin bir adam ve kendi seçimini yaptı."

"Müvekkilimin çaresiz ve duygusal bir durumda harekete geçtiğini mahkemeye sunacağız. O..."

"Çaresiz ve duygusal bir durumda çok şey başardı," dedi Reo. "Deneyebilirsiniz Bayan Felds, ama ikimiz de şansın çok az olduğunu biliyoruz. Belki tam elli yıl almayabilirim, ama en az otuz yıl alacağıma bahse girerim. Ve hepsi bu kadar değil."

"Teğmen."

"Jonathan Ebersole, modellik yapmaları karşılığında ödeme vaadiyle stüdyosuna çektiği üç kişiyi öldürdüğünü size itiraf etti mi?"

O anda ilk kez bir ışık gördü. Korku değil, gerçek korku değil, öfke.

"Jonathan Ebersole size bunu yapma nedenini açıkladı mı? Onların hayatlarını sanatına katmak için, çünkü o sanat defalarca sıradan olduğu gerekçesiyle reddedilmişti. En iyi ihtimalle. Sanatını yaratmaya devam etmek için hayatlarını alması gerektiğini açıkladı mı?"

"Müvekkilim bu soruya cevap vermeyecek. Bu tamamen spekülatif bir soru."

"Değil. Bu bir gerçek. Bize söyledi, Phoebe. Elinde değildi. Ona, reddedilemeyecek kadar önemli biri olduğuna inandırdınız. Bize her şeyi size açıkladığını söyledi. Ona bunu konuşmamasını söylediniz. Onu koruyacağınızı, özgürce yaşayabileceği ve yapması gereken her şeyi yapabileceği bir yere götüreceğinizi söylediniz."

"Müvekkilim cevap vermeyecek..."

Eve ayağa kalktı, eğildi. "Biliyordun. Ne yaptığını, neden yaptığını biliyordun. Ne olduğunu biliyordun, ne yapmaya devam edeceğini biliyordun. Caracas'ta işler çok karışırsa, onu başka bir yere taşıyacaktın. Hayatlar mı kaybedildi? Önemli değildi. Sadece o önemliydi."

"O benim oğlum. Benim çocuğum."

"O senin canavarın. Senin yarattığın, senin beslediğin."

"Oğlum hakkında konuşma." Phoebe ayağa kalktı, eğildi yakınlaşarak neredeyse burun buruna geldiler.

"Bayan Harper, lütfen oturun. Lütfen bunu bana bırakın. Bu görüşme bitti."

"Burada yetki sende değil, Phoebe. Bir daha asla yetki sende olmayacak. Oğlun hapishaneye girecek, gezegenin dışına, sonsuza kadar."

"O bir gün bile hapis yatmayacak. Denersen seni mahvederim. Silahına elmas takıyorsun diye *benimle* aynı seviyede olduğunu mu sanıyorsun? Oğluma yaptıkların için seni mahvedeceğim."

"Deneyebilirsin. Sen mi? Sen de kafesten asla çıkamayacaksın. Oğlun bunu garanti etti."

"Onu zorladın. Sözlerini çarpıttın."

"Zorlamam gerekmedi. Tek yapmam gereken seni oynamaktı. Ona bir dahi olduğunu, sanatının ustaca olduğunu söylemek. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bunlar saçmalık."

Eve tokatın geldiğini gördü ve tokatın yüzüne çarpmasına izin verdi.

"Ve bir tane daha var," dedi avukat ayağa kalkıp müvekkilini kontrol etmeye çalışırken. "Bir memura saldırı, kayıtlara geçti. Onu bu hale sen getirdin Phoebe, şimdi bununla yaşamak zorundasın. Bir kez bile bahsetmediğin iki kızın da öyle. Jonathan Ebersole'un eylemlerini bildiğin, cinayet serisini sürdürme niyetini bildiğin için, cinayete iştirak ve cinayet komplosu suçlamaları da eklendi. Ne kadar sürecek Reo?"

"Ömür boyu hapis cezası alacak, şartlı tahliye yok. Size gezegende kalma izni vereceğim, avukat. Hepsi bu."

Felds artık pes etmiş olmaktan çok çaresiz görünüyordu. "Bunu mahkemeye taşıyacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Kaçma riski olduğu kanıtlanmış bir kişi olarak, müvekkilinizin tutuklu yargılanacağını ikimiz de biliyoruz."

"Elinden gelenin en iyisi buysa," diye tersledi Phoebe, "kovuldun. Daha yetkin bir avukat tutacağım."

"Bayan Harper, müvekkilimle görüşmem gerekiyor."

"Az önce sizi kovmuş olan mı?" diye sordu Eve. "Keyfini çıkarın. Ya siz?" Phoebe'ye dönerek, "Hayır, bir daha asla sorumlu pozisyonda olmayacaksınız ve bu, şu ana kadar hayatımın en büyük başarılarından biri olarak kayıtlara geçecek. Peabody, eski avukatıyla konuştuktan sonra mahkumun hücrelerine geri götürülmesi için dışarıda bir memurun beklemesi için gerekli düzenlemeleri yapın."

"Şimdi, görüşme sona ermiştir."

"Zenginlik ve güçle evlendiğin için bunların neler yapabileceğini ve yapacağını anladığını mı sanıyorsun?"

Eve kapıda durdu, geriye baktı. "Kariyerim boyunca canavarlarla uğraştığım için, bazıları seni bile küçük gösteren canavarlarla, onları durdurmak için ne yapacağımı biliyorum."

"Ve bunu yaptım."

Dışarı çıkan Eve, iki elini saçlarına geçirdi.

"Seni iyice hırpaladı," dedi Peabody. "Yanağın hala kırmızı."

"Kayıtlara geçsin. Ömür boyu hapis cezası alacak mı, Reo?"

"Sana söz veriyorum, ve bu tür sözleri hafife almam. Jüri konusunda yanılıyor. Gerçek bir anne onun ne olduğunu anlar. Onu benim için sardın, Dallas. Ben de kurdeleyi bağlayacağım."

Gözlem odasından diğerlerinin çıkmasını bekledi. Mira, sıcak yanağına serin elini koydu. "Onu tuzağa düşürdün."

"Fazla uğraşmam gerekmedi."

"Hayır, gerekmedi. İlk bakışta, buna sınırdaki kişilik bozukluğu derim. Yanılıyor olamaz. Merkezde olması gerekir. Oğlu, başkalarına sevgisini vermekten mahrum kalacağı için, onun tüm sevgisini alıyor. En azından, ona, kendisi için merkezde olduğunu gösterir. Bir süre daha, parası ve konumunun tüm bunları gölgede bırakacağına ve oğluyla birlikte serbest kalacaklarına inanmaya devam edeceğini düşünüyorum."

"Olmayacak," dedi Reo. "Büyük olasılıkla duruşma yapılmasında ısrar edecek, ve neden olmasın, bu hayatta onu serbest bırakacak bir savunmayı kabul etmeyeceğiz. Ama duruşmada? Onu mahvedeceğiz, yemin ederim. "Patronuma bilgi vermem lazım. Cumartesi görüşürüz. Umarım Bol bol şarap hazırlayacağından eminim."

"Kapağı kapattın," dedi Whitney, sonra Eve'i omzuna hafif bir yumruk atarak şaşırttı. "O tüm gücüyle saldırdı. Sen ise hiç irkilmedin bile."

"Eh, bunu bekliyordum."

"Korkmadın bile," diye tekrarladı ve gülümseyerek uzaklaştı.

"Cumartesi." Mira, Eve'in yanağına dudaklarını değdirdi. "O şarabı bol bol içeceğiz."

Mira yanlarından ayrıldığında Eve, "Şimdi biraz içmek isterdim," diye mırıldandı.

"Önce yazmak isteyeceksin."

Eve Roarke'a başını salladı. "Bu davayı kapatmak istiyorum. Kapak kapatıldı, evet, ama ben de kilitleyeceğim. Peabody, eve git."

mutfağında keyfine bak, bir şeyler pişir, kanepede yap, çocukla oyna, ne istersen."

"Hayır, efendim. Önce kendi davudumu kilitleyeceğim. O hayatları aldı, ama..."

"Durumu daha da kötüleştirdi," diye bitirdi Eve. Ofisine doğru yola çıktı. Peabody masasından kalktı.

"Bir saatten az," dedi Eve Roarke'a.

"İhtiyacın olan zamanı al." Mira gibi, dudaklarını onun yanağına koydu. "Ben de bunun olacağını tahmin etmiştim. Sanırım irkildim."

Bu onu güldürdüğü için ona sarıldı. "Bir saatten az. Kapatın, kilitleyin."

"Sonra eve gidip göle yürüyüşe çıkıp şarap içeceğiz."

O sabah onun önerdiği gibi ceketini çıkardığı için, silah kemerine hafifçe vurdu.

"Sen yaptın çok göz kamaştırıcı
Teğmen. Her santimetre her santimi
müthiş. Hazır olduğunda beni çağır."

"Roarke?"

Kapısında durdu.

"Sonunda burada olduğun için mutluyum. Artık bu gece bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Merkezden çıktığımızda onlara bir dakika daha zaman ayırmamıza gerek yok."

"Bu akşam sadece sen, ben ve kedi." "Kulağa hoş geliyor. Gerçekten hoş."

O ayrıldığında, bir an durdu, omuzlarını silkti.

Daha önce olduğu gibi, yükünün hafiflemesine hayret etti.

Görev tamamlandı, adalet yerini buldu, diye düşündü. Sonra oturup dosyayı kapatıp kilitledi.

J. D. Robb'un kitapları

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde Ölümsüz
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünme
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğmak
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akrabalık
Ölümde Fantezi
Ölümde Hoşgörü
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Ünlü
Ölümde Yanılsama
Ölümde Hesaplı
Ölümde Nankör
Ölümde Gizli
Ölümde Şenlikli

Ölümde Takıntı
Ölümde Adanmışlık
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çıracak Ölümde
Yankılar Ölümde Sırlar
Ölümün Karanlığı
Ölümde Kaldıraç Ölümde
Bağlantılar Ölümde
İntikam Ölümde Altın
Ölümde Gölgeleler
Ölümde İhanet Ölümde
Unutulmak
Ölümde Terk Edilmiş
Ölümde Çaresizlik
Ölümde Encore Ölümde
Öç Ölümde
Rastlantısallık Ölümde
Tutkular
Ölümde
Bağlanma
Ölümde Tuzağa
Düşürölme

Antolojiler

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyadan

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla

(Nora Roberts ile birlikte)

Gecenin Sessizliği

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Üçlüsü 606

Numaralı Oda

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Öteki Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Saati

Huzursuzluk

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar

Bruce Wilder

J. D. ROBB, *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından Nora Roberts'ın takma adıdır. Gelecekçi gerilim romanları In Death serisi dahil olmak üzere 250'den fazla romanın yazarıdır. Kitaplarının baskı sayısı 500 milyondan fazladır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu
St. Martin's Publishing Group e-kitabını satın
aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında
bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için
[buraya](#) tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda yer alan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press, bir St. Martin's Publishing Group

FRAMED IN DEATH. Telif hakkı © 2025 Nora Roberts. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurun.

www.stmartins.com Kapak

tasarımı: Ervin Serrano

Kapak resmi: şehir manzarası© Marco Bottigelli/Getty Images;
fırça darbesi © Lustrator/Shutterstock;
boya dokusu© KitohodkA/Shutterstock

eISBN 9781250370839

Bu kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

Kitaplarımız, özel perakende/toptan satış, okuryazarlık, kurumsal/premium, eğitim ve abonelik kutusu kullanımı için toplu olarak satın alınabilir.
Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[Epigraflar](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[birinci Bölüm On](#)
[ikinci Bölüm On](#)
[üçüncü Bölüm On](#)
[dördüncü Bölüm On](#)
[beşinci Bölüm On](#)
[altıncı Bölüm On](#)
[yedinci Bölüm On](#)
[sekizinci Bölüm On](#)
[dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi İkinci](#)
[Bölüm Epilog](#)

-

J. D. Robb'un
Eserleri Yazar
Hakkında Telif Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

